

BURMESE
CLASSIC

ရတနာပိုင်မောင်မောင်တို့
ပြောဆိုကန်တွင်ကျိုဝက်ထုတ်လုပ်ရေး

မောင်မောင်

(ဒုတိယအပိုင်း)

မောင်ဖေငယ် ရုနောင်မောင်မောင်တုတ်

ရတနာပုံနှိပ်တွင်လျှို့ဝှက်တတ်လမ်းများ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(၉၀၊ ၉၂) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း ၀၁-၂၄၂၈၃၃၊ ၀၁-၂၄၀၆၉၀

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

၁၄၀၁/ ၂၀၀၃ (၁၂)

၂၇၀ / ၂၀၀၄ (၃)

ပထမအကြိမ်

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

တင့်ဆွေစာပေတိုက်

ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

၅၀၀

ကိုဝသုန်

ကိုစိုးအောင်

ကိုလှဝင်း

ပပစိုး

ဦးအောင်မြတ်ထွေး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

(မြ- ၃၉၄၅)

၁၁၄၊ စိန်ရတီလမ်း

ရတနာကျွန်းရိပ်သာ၊ သုနန္ဒာ

မြောက်ဥက္ကလာပ

ဦးဝင်းအောင်

သန်းထိုက်ရတနာအောင်ဆက်

မြ(၀၅၁၃၁)၊

အမှတ် ၈၄ လမ်း ၅၀၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်ရေး
အဖုံးပန်းချီ
ရေခဲပန်းချီ
ဖလင်
စာအုပ်ချုပ်
ထုတ်ဝေသူ

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းစာသားပုံနှိပ်

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

စဉ်		
၁။	သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသားတစ်ယောက်	၁
၂။	မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ	၂၅
၃။	အနိမ့်စခန်းမှ ရွှေဘုံနန်းသို့	၃၀
၄။	သီပေါဘုရင်နှင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်	၆၃
၅။	စွန့်စွန့်စားစား အချစ်ဇာတ်လမ်းများ	၁၂၅
•	(ဆင်ခိုးမလေး၊ အမရပူရမြို့သူ ဖြူဖြူ မထွေးလေး)	
၆။	မင်းခယောကျားတစ်ဦး၏ ဘဝနိဂုံး	၁၅၃

* * *

သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသားတစ်ယောက်

သက္ကရာဇ် ၁၂၄၁ ခု ပတ်ဝန်းကျင်။

အချိန်ကား ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်။

နေရာကား ရတနာပုံ မန္တလေးနန်းတော် အနောက်တောင်ပိုင်း မြို့ရိုးတံခါး ပေါက်ဖြစ်သည့် အာဠဝီတံခါးခေါ် ကြေးမုံတံခါးဝတွင် ဖြစ်သည်။

နန်းတွင်းရဲမက် အချို့သည် မြင်းကိုယ်စီ စီးထားကြပြီး မြို့ရိုးတံခါးအဖွင့်ကို ငုံ့လင့်နေကြသည်။ မြင်းများကို မြို့ရိုးတံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်ထားကြသည်။ သူတို့ အားလုံးမှာ ဓားတွေ၊ လှံတွေနဲ့ အယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေများ လုပ်ကြမှာ ပါလိမ့်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ထွက်လာကြဟန်တူရဲ့။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကလည်း တံခါးဗိုလ်နှင့် တံခါးမှူးတို့အား “မည်သူ လာလာ တံခါးမဖွင့်ပေးနဲ့” လို့လည်း မှာကြားနေသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ပါပဲ။ လျှို့ဝှက်သည့် အရေးအခင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့အားလုံး ကြွနေမရ ကြ။ ပျာလောင်ခတ်နေသည်။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်နေလေရဲ့။ မိမိတို့ လာခဲ့ရာ လမ်းဆီကိုလည်း မကြာမကြာ ကြည့်နေတတ်သည်။

သည်တော့ သည်ရဲမက်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာကြောင့်များ နောက်က လိုက်လာမယ့်လူတွေကို တံခါးဖွင့်မပေးဖို့ မှာနေရတာလဲ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ကြီးနေရတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးအခင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေမည်။ သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်များကလည်း ခက်ထန်ပါဘိ။ ကြမ်းတမ်းလှပါဘိ။ ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်း ရမ်းရမ်းကားကား ရှိမည့်သူများပင်။

သို့သော် ထိုတင်းမာနေသော မျက်နှာ အသွင်အပြင်များပေါ်ဝယ် တစ် ခုခုကို စိုးရိမ်နေသည့် အရိပ်အယောင်ကလေးများကိုလည်း လေ့နေရသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

သည်လောက်တောင် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေရင်တော့ သူတို့ လုပ်ဆောင်မည့် အရေးသည် သေးငယ်သောအမှု ဖြစ်ဟန်မတူ။ အရှင်ဖြစ်သူက ခိုင်းစေလိုက်သော သည်အရေးကို မပြီးမြောက်မှလည်း စိုးရိမ်နေကြသည်။

သည်ရဲမတ်များက တခြားသူများတော့မဟုတ်။ မြို့တော်ဝန်ရွှေလှဲဗိုလ်၏ ရဲမတ်တော်များပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေလှဲတပ်သားများပေါ့။

သည်ရွှေလှဲတပ်သားများ ရောက်စကတည်းက အာဠဝီတံခါးမျိုးမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရှိလှသည်။ ဒါကလည်း မဆန်းပါ။ ဓားထက်သောသူ၊ နိုင်ငံရေးအချိန်အဝါ ကြီးမားသောသူ၏ ဝန်ထမ်းလက်ပါးစေများ ဖြစ်နေတာကိုး။ သည်တော့ သူတို့နဲ့မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေရတဲ့သူတွေက ကြောက်ရှာကြပေမပေါ့။

သူတို့က သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ကိုး။

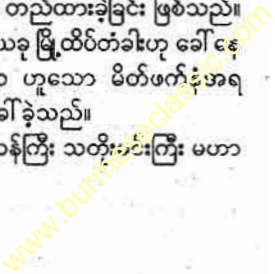
ကြောက်ပါတယ် ဆိုနေမှ ဖြခြောက်တယ်လို့ပဲ ဆိုလေမလား။

သူတို့ကို ပျာပျာသလဲ မြို့တံခါးဖွင့်ပေးနေသည့် တံခါးစောင့်ကို တံခါးဖွင့်နှေးကွေးတယ်ဆိုပြီး ရွှေလှဲတပ်သားတစ်ဦးက မြင်းနှင့်တိုက်လိုက်သည်။ သူတို့ကတော့ ရယ်လို့မောလို့ပေါ့။ ခံရတဲ့သူခမျာမှာတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခံလေ။ အာဠဝီတံခါးတစ်ဝိုက်မှာ သူတို့၏ ရယ်သံတွေ ဟိန်းဟိန်းထနေကြလေရဲ့။ ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့ မြင်းတွေကို မြို့ပြင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ကောင်းလိုက်သည့်မြင်း၊ မြန်လိုက်သည့်မြင်း ဖောင်းဝတ်ကြီးတွေနဲ့ လှပဲ့၊ ခဲ့ပဲ့။ ဘယ်ကိုများ သွားကြမှာပါလိမ့်။ ဘာများ လုပ်ကြမှာပါလိမ့်။ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည့် မြင်းတွေ၏ ဦးတည်ရာကတော့ ဒေးဝန်းအရပ်ဆီကိုပဲ။

မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၂၂၁ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ကျော် အချိန်တွင် မန္တလေးမြို့ရိုး နန်းပန္နက်နှင့်အတူ မြို့ရိုးတံခါး (၁၂)ရပ်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ပန္နက်ရိုက်ခဲ့သည်။ ဤတွင် အာဠဝီတံခါးခေါ် ကြေးမုံတံခါးလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ တံခါးကြီး (၁၂)ရပ်မှာ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ နက္ခတ်ခါးပတ်အချိန်နရီ ရွေးချယ်ပြီး မြို့စား၊ နယ်စား၊ မှူးမတ်၊ ဝန်ကြီးများက နေ့သင့်နံသင့်အရပ်များတွင် ကြီးကြပ်တာဝန်ယူကာ ပန္နက်ရိုက် တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့ရိုးတံခါး (၁၂)ရပ်အနက် အရှေ့မျက်နှာ ယခု မြို့ထိပ်တံခါးဟု ခေါ်နေကြသည့် တံခါးကြီးမှာ သူရဇ္ဇဓာတ်တွင် အန္တော ဟူသော မိတ်ဖက်ဒုံအရ မြို့ဦးထိပ်တွင် တည်ရှိသဖြင့် ဦးထိပ်တံခါး ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။

မြို့ဦးထိပ်မှ မင်္ဂလာတံခါးကို မကွေးမြို့စားဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာ

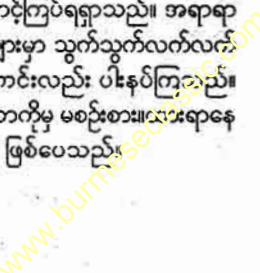
မင်းလှသီဟသူက ကြီးကြပ်တည်ဆောက်ရသည်။ မန္တလေးမြို့ရိုး၏ တောင်ဘက် မျက်နှာ အလယ်တံခါးကြီးမှာ လောင်းရှည်မြို့စား အတွင်းဝန် မင်းကြီးမဟာ စည်သူက ကြီးကြပ်သည်။ ကောလိဓာတ်တွင် ဂဗ္ဗေဟူသော မိတ်ဖက်ဓာတ်ယူကာ ကျော်မိုးတံခါးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့၏။ ယခုအခါ မင်္ဂလာတံခါးဟု အမည်တွင်သည်။ မြို့ရိုးအနောက်မှ အလယ်တံခါးကြီးမှာ မြတောင်မြို့စား သေနတ်ဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းလှကျော်စွာ ကြီးကြပ်သည်။ ပါပဓာတ်တွင် စရေ ဟူသော မိတ်ဖက်နံသင့်ကိုယူကာ စည်ရှည်တံခါး ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်တော်မူခဲ့သည်။ ပခန်းကြီးမြို့စား ဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းလှစည်သူက မြောက်မျက်နှာ အလယ်ပေါက် မြို့ရိုးတံခါးကြီးကို ကြီးကြပ်သည်။ အမြိတ္တဓာတ်တွင် ဝံသေ ဟူသော မိတ်ဖက်ဓာတ် နံသင့်စေ၍ လေးသိန်းတံခါးဟု ခေါ်ဝေါ်စေသည်။

အရှေ့မြောက်ထောင့်၊ အရှေ့တောင်ထောင့်၊ တောင်ဘက်အရှေ့စွန်း၊ တောင်ဘက်အနောက်စွန်းနှင့် အနောက်ဘက်တောင်စွန်းနှင့် အနောက်ဘက်မြောက်စွန်း တံခါးများအပြင် မြောက်မျက်နှာမှ မြောက်ဘက်အစွန်းနှင့် မြောက်ဘက်အနောက်တံခါးများကိုလည်း ဓာတ်သင့်နံသင့် အမည်ပေး သမုတ်စေသည်။

အနောက်ဘက်တောင်စွန်း တံခါးကြီးမှာ ဂဗ္ဗေ ဟူသော ဓာတ်ဖက်နံသင့် အက္ခရာကိုယူ၍ လူသေများ၊ ရာဇဝတ်ကောင်များ မြို့တွင်းမှ ထုတ်ဆောင်ရာ အမင်္ဂလာတံခါးအဖြစ် မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြေးမုံပြင်သို့ အာရုံပြု၍ ရှုကြကုန်လော့ ဟူ၍ သတိပေးသည့်အနေဖြင့် ကြေးမုံတံခါး ဟူ၍ ခေါ်စေခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ယင်း အာဠဝိတံခါး ခေါ် ကြေးမုံတံခါးကို တောင်စွန်းသစ်တောဝန် မင်းကျော်မင်းလှစည်သူက ကြီးကြပ်၍ ပန္နက်ရိုက် တည်ခဲ့သည်။

ကြေးမုံတံခါးကို စောင့်ကြပ်ရသော ဗိုလ်မှူး၊ တံခါးမှူး၊ အစောင့်များ စသည်တို့သည် ရဲရင့်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ခြင်း စသည့် လူကြမ်းများကိုသာ ရွေးချယ် ခန့်ထား၏။

အရှေးကြီးသော တံခါးပေါက် ဖြစ်သည်။ မကောင်းသည့်အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိသဖြင့် အမြဲတမ်း သတိဝီရိယနှင့် စောင့်ကြပ်ရရှာသည်။ အရာရာကို သတိထားနေရသဖြင့်လည်း သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ သွက်သွက်လက်လက် ရှိလှသည်။ ချက်ချက်ချာချာ ရှိလှသည်။ အရိပ်အကင်းလည်း ပါးနပ်ကြသည်။ မိမိတို့တာဝန် ကျေပွန်မှုကို အလေးပေး၏။ တခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစား။ ယင်းရာနေစေရာသွား ဟူသောထုံးကို နှလုံးမူထားကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေလှဲတပ်သားများ ထွက်သွားပြီး မကြာပါ။

အပြင်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးရဲမက် ဆယ်ယောက် တို့မှာ ကြေးမုံတံခါးဝသို့ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ ကြွကြွရွရွ ရှိလှသော မြင်း များ၏ နှာမူတ်သံများမှာ တရှုရှုတရှဲရှဲနှင့် မြည်နေပေသည်။ အလျင်စလိုနိုင် လှသော သူတို့၏ အမူအရာများကြောင့် မသင်္ကာဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ကြေးမုံတံခါးမျှမှာ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာသော မြင်းစီးရဲမက်တော်များနှင့် စကား အချေအတင် ပြောလျက် ရှိသည်။ အကြောက်အကန် ငြင်းကြခုံကြရ သည်။ အခြေအနေက တင်းမာလာခဲ့သည်။

ရွှေလှဲတပ်သားများ၏ မှာကြားထားခဲ့သော အမှာစကားကြောင့် တံခါးမျှ မှာ အခက်ကြုံနေ၏။ မြို့ရိုးတံခါး ဖွင့်ပေးဖို့ရန်အတွက် လက်နှေးနေမိသည်။ ရွှေလှဲဗိုလ်၏ဓားကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည်။ စကားတစ်ခွန်း မှားသည်နှင့် ခေါင်းနှင့်ခန္ဓာ တစ်ကွဲစီ ဖြစ်ကြရသော သာဓကများကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သူ့ခမျာမှာလည်း ကြောက်ရှာပေမပေါ့။

‘မဖွင့်ပေးပါနဲ့’လို့ မှာထားရက်ကယ်နဲ့ မြို့တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါက ရွှေလှဲ ဗိုလ်၏ဓားက မိမိ၏ကုပ်ပေါ် ဝဲကျလာပေရာမည်။ အာဏာ ဟူသည်မှာ ပြည် သူထက်ထဲမှာ မရှိဘဲ လူတစ်စု၏လက်ထဲမှာသာ ရှိနေသဖြင့် သူတို့ လုပ်သမျှ ခံရပေရောမည်။ မိမိ တစ်ယောက်တည်း အသက်ဆုံးရှုံးပါက မဆန်း။ ခုတော့ မိမိနှင့်အတူ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားနှင့် သားငယ်သမီးငယ်ပါမကုန် တစ်စုလုံး အသက်ဆုံးရှုံးမည့်အဖြစ်မျိုးတော့ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်။ မြို့ရိုးတံခါးကိုတော့ မဖွင့်ရေးချ မဖွင့်ပါ။ နောက်ဆုံး သူတို့နဲ့ တိုက်ရ တိုက်ရပေါ့။

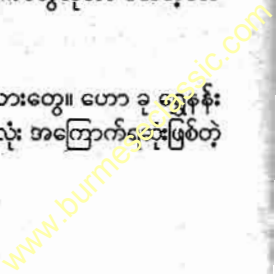
သည်သူ၏ အတွေးက မကြာပါ။

မြင်းစီးရဲမက်တစ်ဦး ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူ့အတွေး၊ သူ့မာန်များမှာ အဝေးသို့ တိမ်စင်နှယ် လွင့်ပါသွားရတော့သည်။

“မောင်မင်းက ကျုပ်တို့ကို အသူမှတ်လို့တုံး၊ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ရနောင် မြို့စား မင်းသားကြီး ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ရဲမက်တွေဆိုတာ မသိအံ့လေ သလော”

သူထက်သူ လူ့စွမ်းကောင်းတွေချည်းပဲ။

ခုနက မြို့တော်ဝန် ရွှေလှဲဗိုလ်ရဲ့ ရွှေလှဲတပ်သားတွေ။ ဟော ခု ကျေနန်း ရှင်ဘုရားနဲ့ ထိပ်စုဖုရားတို့မှလွဲရင် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး အကြောက်အခွဲဖြစ်တဲ့ ရနောင်မင်းသားကြီးရဲ့ ရဲမက်တွေတဲ့။

ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မတဲ့တုံး။

ခုနု ရွှေလှဲတပ်သားတွေနဲ့ဆိုရင် အခု ရောက်ရှိလာသည့် သည်လူတွေက ပိုပြီး အရေးပါ အရောက်ရောက်တယ် မဟုတ်လား။ ပိုပြီးတော့လည်း အန္တရာယ် ပေးနိုင်သည်။ သည်တော့ ဘာလုပ်မလဲ။ သူတို့ကို စကားအချေအတင် အငြင်း အခုံ လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးမှာ အမှားကလေးတွေများ ရှိထားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါရဲ့။ မသိလို့ တားမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း တဖွဖွ တောင်းပန်နေရှာတော့သည်။

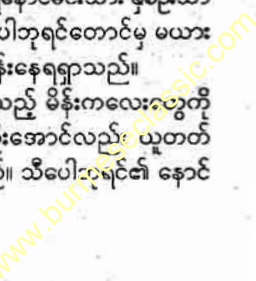
မဖြစ်သေးဘူး။ သင်းတို့သခင်က ရွှေလှဲဗိုလ်ထက် ဓားပိုထက်တယ်။ မဖြစ် ချေဘူး။ ခပ်မြန်မြန် ဖွင့်ပေးမှပဲလို့ တွေးမိဟန်တူပါရဲ့။ မြို့ရိုးတံခါးက ရုတ်ခြည်းပဲ ပွင့်သွားသည်။ မြို့ရိုးတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့်အတူ ရနောင်မင်းသား၏ ရဲမက် တွေကလည်း မြင်းကိုယ်စီနှင့် လွှားခနဲ လွှားခနဲ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြတော့ သည်။ သူတို့မြင်းတွေကို ဦးတည် အပြေးနှင့်သွားတာကလည်း ဒေးဝန်းအရပ်ဆီ ကိုပါပဲ။

တံခါး (၁၂) ရပ်ထဲမှာ အကြမ်းဆုံး၊ အရမ်းဆုံး အစောင့်တွေသာ စောင့် ကြပ်ရသည့် အာဠဝိတံခါးဗိုလ်မှူး တံခါးစောင့်တွေတောင် ဖိမိဖိမိတုန်ကြောက် ရသည့် မြို့တော်ဝန်ရွှေလှဲဗိုလ် ဦးချိတ်နှင့် ရနောင်မြို့စားကြီး မောင်မောင်တုတ် တို့ဟာ ဘယ်လို လူစားတွေလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်။

မြို့တော်ဝန်ရွှေလှဲဗိုလ် ဦးချိတ် ဆိုသူက နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်။ မန္တလေး ရတနာပုံမြို့တော်ဝန်မင်း တိုင်တားမင်းကြီးဦးဖိုးရဲ့ လက်သုံးတော်တပည့်ရင်း။ သတ္တိကလည်း မခေ။ သတ်ရမလား၊ ဖြတ်ရမလား ရရှိထားသည့် အာဏာ အရှိန်အဝါကလည်း မနည်းမို့ တော်ရုံတန်ရုံ မှူးမတ်များက သူ့ကို မယှဉ်ရဲ့။ မပြိုင်ရဲ့။ စကားကို တင်းတင်း မဆိုရဲ့။

တဏှာရာဂကလည်း ကြီးသေးရဲ့။ အချိန်ရရင် ရသလို နေ့ရောညပါ ရှောင်လေသူ မဟုတ်။ အာဏာရှိသူ ဖြစ်နေတော့ သူလုပ်သမျှ အကုန်တင့်တယ် နေသည်။ ထိုစဉ်က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းတွင် သူနှင့် ရနောင်မင်းသား နှစ်ဦးသာ မယားများစွာ ယူထားကြသည်။ သူတို့၏ အရှင် သီပေါဘုရင်တောင်မှ မယား တစ်ယောက်တည်းဖြင့် တင်းတိမ်နေရရှာသည်။ စံမြန်းနေရရှာသည်။

နေပြည်တော်မှာ ချောပေ၊ ယဉ်ပေ၊ လှပေဆိုသည့် မိန်းကလေးလွတ်ကို ဘယ်တော့မှ လက်မနှေး။ ရနောင်မင်းသားအရင် ဦးအောင်လည်း ယူတတ် သည်။ ရနောင်မင်းသားက ဦးသွားသည်လည်း ရှိသည်။ သီပေါဘုရင်၏ နောင်

တော်အရာမှာ ရောက်နေသည့် ရနောင်မြို့စားကိုတော့ သူ ခြွင်းချက်ထားရသည်။ ယေဉ်ရဲ့ မပြိုင်ရဲ့။ ရနောင်မင်းသားနှင့် ယှဉ်လျှင် မိမိက အလိုလို နိမ့်ကျပြီးသားဆိုတာ သိထားရသည်မို့လည်း ဘယ်တော့မှ ရင်မဆိုင်။ မတတ်သာလို့ တွေ့ကြရင်တောင်မှ အသာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာချည်းပင်။

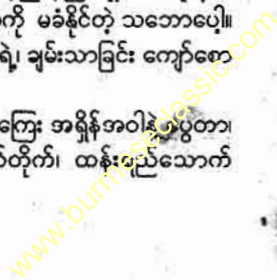
အာဏာရှိသူချင်း အတူတူ မိမိက အနှုံးပေးရဖန် များတော့ မခံချင်စိတ်က ဖြစ်မိသည်။ နာကြည်းမှုများ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ရနောင်မင်းသားနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် အနှုံးဘက်ကချည်း အမြဲနေရသော မိမိကိုယ်ကို မကျေနပ်ချင်တော့။ ဒေါသ ဖြစ်ရသည်။ ရွှေမြို့တော်ဝန် ဆိုပေမယ့် ပုထုဇဉ်လူသားပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ် ခံချင်ပါ့မတုံး။

သီပေါဘုရင်ကစပြီး ရွှေနန်းတော် တစ်ခုလုံးက အရေးပေးအခံရဆုံးသူမှာ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သူ့ကို အသူက ယှဉ်လို့ရမှာတဲ့တုံး။ သူနဲ့ယှဉ်တဲ့သူ ပြိုင်တဲ့သူ အားလုံးဟာ နောက်ဆုံးမှာ ရနောင်မင်းသား၏အောက်ကို ရောက်သွားရတာချည်းပဲ။

သည်တော့ မောင်မောင်တုတ်ဆိုရင် အမှုန့်တောင် မကျန်အောင် ပွတ်ခြေပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်က ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်မှာ အလိုလို ကိန်းအောင်းနေတာ မဆန်းဘူးပေါ့။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကလေးတွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ပိုမို ရင့်သန်လာသည်။ ဆုတ်မသွားဘဲ တိုးလို့သာ လာသည်။ မကြာပါဘူး။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မစ္စရိယစိတ်ကလေးတွေကို ရင့်သန်လာအောင် ဖြစ်စေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက နေပြည်တော်မှာ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်က ဘာလဲ ဆိုတော့ ဒေးဝန်းအရပ်မှာနေတဲ့ အသည်သား မောင်မောင်ကြီး ဆိုသူရဲ့ဖြစ်ရပ်နဲ့ ဆက်နွယ်နေလေရဲ့။

မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့လူက တော်တော်ပွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုသည်။ အသည်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ပိုက်ဆံကလည်းရှိရဲ့။ ဥစ္စာဓနကလည်း နောက်ခံတောင့်တင်းတဲ့လူဆိုတော့ သူ့ပွေ့ချင်သလောက် ပွေ့မှာပဲ ပေါ့။ အရပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလေး ခြူးပြားလေးတွေ နည်းနည်း ရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဖောက်ပြန်ကုန်တာပါပဲ။ ငွေကြေးကြီးမြင့်ခြင်းရဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့ သဘောပေါ့။ လူတွေဟာ အများအားဖြင့် ဆင်းရဲဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြရဲ့။ ချမ်းသာခြင်း ကျော်စောခြင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူး။

သည်တော့ မောင်မောင်ကြီးလည်း သည်ငွေကြေး အရှိန်အဝါနဲ့ပွေ့တာလည်ပတ်တာဟာ မဆန်းဘူးပေါ့။ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ ထန်းပျည်သောက်

စသည့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ အားလုံးကို လုပ်သည်။ အဆိုးဆုံး အလုပ်က တော့ မိန်းမလိုက်စားတာပေါ့။ ပျိုပျိုအိုအို မရှောင်ဘူး။ ချောင်ရင် ချောင်သလို လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သည်။ သည်လို ပျော်ဖို့ စားဖို့အတွက် ငွေကို သောက်သောက်လဲ သုံးသည်။ သည်ငွေကြေးဟာ သူ့ကို ဖျက်ဆီးနေတယ်လို့ သူ မသိသေးဘူး။ သူ စသိတဲ့အချိန်ရောက်တော့ သူ့အမှားတွေကို သူ ပြန်မပြင်နိုင်တော့ဘူး။ ပြန်ပြင်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ သူ့ကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့ငွေကြေးတွေကလည်း သူ့ကို မကူညီနိုင်တော့ဘူး။ ငွေကြေးအသပြာဆိုတာ နေရာတကာ အသုံးမဝင်တော့ဘူး ဆိုတာ သူ သိလာပြီ။

သည်အချိန်ကတော့ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်ပေါ့။ သူ လူတစ်ယောက်ကို သတ်မိခဲ့ပြီ။ သူ့သတ်ခဲ့တဲ့ သူကလည်း သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ။ ဖြစ်ပုံက သည်လိုပါ တစ်ညမှာ ထန်းရည်မူးမူးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ရိရာ ဟေမာလေ အရပ်ကို လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်း မရှိဘူး။ အပြင်သွားနေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ မိဘလူကြီးတွေလည်း မရှိဘူး။ နှမငယ်လေး တစ်ယောက်သာ ရက်ကန်းခတ်နေလေရဲ့။

ထန်းရည်မူးနေတဲ့ မောင်မောင်ကြီးအဖို့ သူငယ်ချင်းရဲ့နှမ ဆိုတာကို မမြင်တော့ဘူး။ သူ့သွေးသားက တောင်းဆိုလာတဲ့ ဆန္ဒရမ္မက်ကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ ကြိုးစားတော့တယ်။ သည်တွင် သူ့သူငယ်ချင်းက အပြေးအလွှား ရောက်လာတယ်။ အကြောက်အကန် ပြောကြဆိုကြရင်း အချင်းများကြပြီး ကိုယ်စီပဲ ဓားတွေဆွဲထုတ်ကြသည်။ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ခုတ်ကြထစ်ကြရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ့သူငယ်ချင်း သေသွားသည်။

မောင်မောင်ကြီး လူသတ်ခဲ့ပြီပေါ့။

အခွင့်အရေးကို စောင့်နေသူက ရွှေလှံဗိုလ်ပေါ့။ သည်အခွင့်အရေးကလည်း ရခဲဘိခြင်း။ သည်တော့ ဒီလို ရခဲတဲ့ကိစ္စကို မောင်မောင်တုတ် မသိအောင်လုပ်မှပဲ။ ကြံစည်မှပဲလို့ ရွှေလှံဗိုလ်က စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်များလဲဆိုတော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ အလွန်ချော့ အလွန်လှူ့ အလွန်ပဲ ကျက်သရေရှိသည့် အစ်မ ခင်ဦး ဆိုတာ ရှိနေတာကိုး။

ဒါကို ရွှေလှံဗိုလ်က မောင်မောင်ကြီးကိုမို့ပြီး သူ၏အစ်မဖြစ်သူ ခင်ဦးကို အရယူရန် ကြံသည်။ ခင်ဦးသည် ရုပ်ရည်ရူပကာယမှာ အလွန် ပြေပြင်ချောမွေ့သူ ဖြစ်၏။ မောင်ကိုလည်း အလွန်ချစ်ခင်သူ ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးကလေးတွေကလည်း ဝိုင်းစက်နေသည်။ လူတို့ချောင်းကလေး

တွေကလည်း သေးသွယ် ပျော့ပျောင်းနေသည်။ ရှင်းနေတဲ့ လည်တိုင်တစ်
လျှောက်မှာ အကြောလေးတွေကလည်း စိမ်းနေတာပဲလို့ ဆိုသည်။ မိန်းကလေး
တွေမှာ ရှိသင့်တဲ့ အဖုအထစ် အရှိုက်အဝန်း ဆိုတာကတော့ ပြောနေစရာ
တောင် မလိုအပ်ဘူးတဲ့။ သူ့နေရာနဲ့ သူ့နေရာမှာ အဝင်ခွင့်ကျရှိနေသည်။ အရာ
ထုထွေ ငုံ့လင့်နေဟန်တူသည်။

ဒီလောက် နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ လူပြောများလှတဲ့ ခင်ဦးကို ရွှေလုံ
ဗိုလ်က သိမ်းပိုက်ချင်နေတာ ကြာလှပြီပေါ့။ အခွင့်မသာသေးလို့သာ အောင်
နေရတာ။ သွန်ချချင်တာကတော့ ကြာလှပြီပေါ့။ ချစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေကလည်း
မနည်းဘူးပေါ့။ 'ကိုင်း ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ရဲ့ ရင်ခွင်တော်မှာ ခိုလှုံရတော့မပေါ့
ခင်ဦးရယ်'လို့ ရွှေလုံဗိုလ်က ကိန်းသေတွက်ထားဟန် တူပါရဲ့။

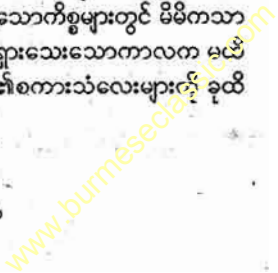
သည်တော့ မောင်မောင်ကြီးကို လူသတ်မှုက လွတ်မည်။ ရွှေလုံဗိုလ်ရဲ့
အငယ်အနှောင်းအဖြစ် ခင်ဦး ခံယူရမည်လို့ အမှာစကားကို ခင်ဦးထံ အပို့ဆက်
တော့ မောင်ကိုချစ်လှတဲ့ ခင်ဦးက ခေါင်းမခါသာဘူးပေါ့။

သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အခါ သူ့မှာ အာဏာလေး နည်းနည်းရှိတော့ သူလုပ်တိုင်း
အရာထင်နေသပေါ့။ ဟုတ်တာပဲလုပ်လုပ်၊ မဟုတ်တာကိုဘဲလုပ်လုပ် အာဏာမဲ့
တဲ့ ပြည်သူတွေကတော့ ခေါင်းငုံ့ခံရတော့မှာပဲပေါ့။

သည်အတိုင်းပဲပေါ့။ မောင်ကိုချစ်တဲ့ ခင်ဦးခမျာမှာ မိမိကိုယ်နဲ့ရင်းပြီး၊
မိမိရဲ့ဘဝကို အဆုံးခံပြီး ချစ်လှတဲ့ မောင်ဖြစ်သူရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်
လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်လိုနဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်က မောင်မောင်
တုတ် မသိအောင် ဒေးဝန်းအရပ်မှာရှိတဲ့ ခင်ဦးကို သွားခေါ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကလည်း စောဖေ နောကျွန်းပြီးသားပဲ
ပေါ့။ ရွှေလုံဗိုလ် လှုပ်ရှားသမျှကို အတိအကျ သိထားတဲ့ မောင်မောင်တုတ်က
လည်း ကွယ်ရာမှာ ဟားတိုက်နေတယ်ပေါ့။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင် ဆိုတာမျိုးက
ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ နေရာတကာမှာ လူစွာလုပ်ချင်သူ၊ ရှင်ဘုရင်နဲ့ ထိပ်စုဖုရားကို
အတတ်နိုင်ဆုံးနည်းနဲ့ ချဉ်းကပ်နေသူ ရွှေလုံဗိုလ်ကို မောင်မောင်တုတ်ကလည်း
အတော် မြင်ပြင်းကပ်ဟန် ရှိသည်။

မိမိနဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်တို့ ထိပ်ချင်းတိုက် တွေ့ခဲ့ရသောကိစ္စများတွင် မိမိကသာ
အနိုင်ရအောင် ယူခဲ့သည်။ အိမ်နိမ့်စံဘဝ၊ မထင်ရှားသေးသောကာလက မုဇိ
တရီ ပြောခဲ့၊ ဆိုခဲ့ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ရွှေလုံဗိုလ်၏စကားသံလေးများကို ခုထိ
နားထဲတွင် စွဲမြဲနေမိ၏။

“ဆွမ်းဆန်စိမ်းထဲ ကြွက်ချေးက ရောနေသေး။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင် တယ်ရှုပ် သကိုး” မောင်မောင်တုတ် လုပ်သမျှကို ရွှေလုံဗိုလ်က အကောင်းမမြင်သလို ရွှေလုံဗိုလ် လုပ်သမျှလည်း မောင်မောင်တုတ်က ကြည့်မရပေ။

ရာထူးနှင့်ယှဉ်လျှင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ရာထူးကို ရထားသော မိမိက သာလျှင် အကြီးအကဲမို့ အခွင့်သာလျှင် သာသလို ပညာပြတတ်၏။ ဤသို့ သူတို့နှစ်ဦး ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ယှဉ်ပြိုင်နေသည့်ကြားထဲတွင် နန်းတော်တွင်းမှ မှူးမတ် သေနာပတိများကလည်း အုပ်စုကွဲလျက် ရှိနေကြသည်။

သူ့အုပ်စုနှင့် ငါ့အုပ်စု အနိုင်ကြစတမ်း စိတ်များ ကျယ်ပြန့်လာကြ၏။ သို့ကြောင့် နန်းတွင်းရေးများ တစ်စထက်တစ်စ ရှုပ်ထွေးမည့်အရိပ်အယောင် များ ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်။

နန်းတွင်းအုပ်စုများ ထိုသို့ ကွဲစပြုလာချိန်တွင်ပင် သီပေါမင်းတရားသည် ကင်းဝန်မင်းကြီး မကြာခဏ အကြံပေးလျှောက်တင်ချက်များ၊ ယောအတွင်းဝန် ၏ နီးစပ်လှသော အကြံပေးချက်များတို့ကို အခြေခံကာ အုပ်ချုပ်ပုံနည်းစနစ် တစ်မျိုးကို တီထွင်လိုက်လေသည်။

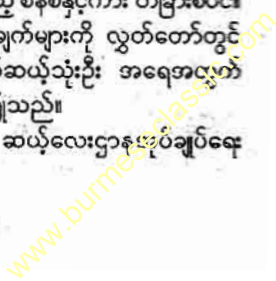
အဟောင်းကိုပယ်ပြီး အသစ်အသစ်ကို ထွင်ဟန် တူပါရဲ့။ တစ်ချက်လွတ် မင်းအာဏာဖြင့် စီရင်အုပ်ချုပ်ရသော သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ရှေးထုံး အချို့ကိုပယ်ဖျက်ကာ ခေတ်မီအုပ်ချုပ်ပုံ နည်းစနစ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မှာ လွှတ်တော်အစည်းအဝေး၊ ဗြိတိန်တော် အစည်းအဝေးနှင့် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက် ညီလာခံအစည်းအဝေး ဟူ၍ အစည်း အဝေး သုံးဆင့် ထားခဲ့၏။

ပထမလွှတ်တော်တွင် အရေးကြီးသောကိစ္စများ တင်ပြလက်ခံသည်။ ဒုတိယဗြိတိန်တော် အစည်းအဝေး၌ မှုခင်းရေးရာများ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်သည်။ နောက်ဆုံး ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်တွင် ကျင်းပသည့် ညီလာခံတွင်လျှောက်ထား တင်ပြကြသည်များကို ဘုရင်တစ်ဦးတည်း သဘောဖြင့် တစ်ချက်လွတ် ဆုံးဖြတ် ချက်များ ချမှတ်လေ့ရှိသည်က များသည်။

ယခု သီပေါမင်းအလိုကျ ပြောင်းလဲလိုက်သည့် စနစ်နှင့်ကား တခြားစီပင်။ ဘုရင့်ရှေ့မှောက် ညီလာခံတွင် ဆွေးနွေးချက်များကို လွှတ်တော်တွင် တင်ပြသည်။ ပြီးမှ မှူးမတ်သေနာပတိ ခြောက်ဆယ့်သုံးဦး အရေအလွတ် ရှိသော အများစုက စည်းဝေးဆုံးဖြတ် အတည်ပြုသည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ကိစ္စရပ်များကို ဆယ့်လေးဌာနအုပ်ချုပ်ရေး

ခွဲတော်များက ဆောင်ရွက်သွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဆယ့်လေးဌာန အုပ်ချုပ်
နေထိုင် တစ်ဌာနလျှင် ဝန်ကြီး သို့မဟုတ် အတွင်းဝန် တစ်ပါးပါးက ကြီးမှူးရ
သည်။ ဌာနကြီးမှူး လက်အောက်တွင် အရာရှိကြီး၊ အရာရှိလတ်နှင့် အရာရှိ
ငယ် လေးဆယ်ကျော်တို့က သူဌာနနှင့်သူ နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်ရမည်
ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဆယ့်လေးဌာနတွင် ဝန်ကြီး၊ အတွင်းဝန်မှ အစ စုစုပေါင်း
အမှုထမ်း ငါးရာကျော် ရှိသည်။

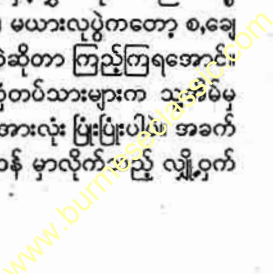
တကယ်တော့ သည်လို ရွှေလုံဗိုလ် ခြေပုန်းခုတ်ပြီး ခင်ဦးကို အရခိုင်နေ
သည်ကို မောင်မောင်တုတ် မသိ မဟုတ်၊ သိ၏။ မောင်မောင်ကြီးအကြောင်း
လည်း ကြားသိပြီးမို့ ရွှေလုံဗိုလ်၏ ခြေလှမ်းများကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။
သူတို့ အပေးအယူမျိုးကြလို့လည်း ဒီနေ့ည ခင်ဦးကို သွားခေါ်ပြီး ရွှေလုံဗိုလ်
က သိမ်းပိုက်တော့မည် ဆိုတာလည်း သိထား၏။ မိမိဘက်က အကွက်မှားလို့
လည်း မဖြစ်၊ တစ်ကွက်မှားလျှင် တစ်သက်မှာ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ပေမည်။
သည်တော့ နေဝင်ချိန်ကို စောင့်နေတော့သည်။

ရွှေလုံဗိုလ်အုပ်စုကလည်း တစ်နေ့ခင်းလုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့ပေမယ့် မှောင်စ
ဖိုးသည် ဆိုသည်နှင့် သူတို့လူစုမှာ လှုပ်ရှားတော့သည်။

ဓားတကားကားနှင့် ရွှေပိုးထိုးနေသည့် ရွှေလုံတပ်သားတစ်သိုက်ကိုကြည့်ပြီး
မောင်မောင်တုတ်တို့က ပြုံးမိ၏။ သနားပါသေးရဲ့ဟူသော အကြည့်များဖြင့်
ကြည့်နေသည်။ အခွင့်အရေးဖြင့် သာချေပြီ။ သည်တစ်ခါ မယူလိုက်က သင်း
အပြင် မိုက်မဲသူ အသူ ရှိပါအံ့နည်းလို့လည်း တွေးနေဟန်တူရဲ့။ အချိန်အခါကို
စောင့်ကြည့်နေရသော မောင်မောင်တုတ်မှာ သည်တစ်ခါဖြင့် ခင်ဦးကို ပိုင်ရချေ
ပြီ။ သည်အရေး အောင်မြင်ရင်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလို
ခင်ဦးကိုလည်းရ၊ ရွှေလုံဗိုလ်ကိုလည်း ဦးနှိမ်ပြီးသဘော ဖြစ်နေပြီပေါ့။

မောင်မောင်တုတ်တို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရွှေလုံတပ်သားအချို့ မြို့ပြင်သို့
ထွက်သွားကြချေပြီ။ တစ်ဖက်မှ အရိပ်အကဲ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ မောင်
မောင်တုတ်က သူ့ရဲမက်တော်အချို့ကို မြင်းကိုယ်စီနှင့်လွှတ်လိုက်သည်။ ကိစ္စ
ပြီးပြတ်စေရန်လည်း အသေအချာ မှာလိုက်သည်။ မယားလှပွဲကတော့ စ၊ချေ
ပြီ။ သူတို့ ဘာဖြစ်ကြမလဲ။ ဘယ်သူက အနိုင်ရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်။

တင်ကြိုစီစဉ်ထားမှုကြောင့် ခင်ဦးကို ရွှေလုံတပ်သားများက သွားခေါ်မှု
ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှ ထွက်လာကြတုန်းက သူတို့အားလုံး ပြုံးပြုံးပါးပါး အခက်
အခဲဆိုတာ ခုထိ မြို့မှ မရှိသေး။ အရှင်မြို့တော်ဝန် မှာလိုက်သည့် လျှို့ဝှက်

ကြံစည်မှုများ ဆိုသည်မှာ အဘယ်မှာနည်း။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်မှာလည်း လူသူ မရှိ။ ပကတိ ငြိမ်နေလေရဲ့။

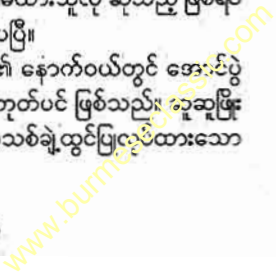
သူတို့အားလုံးရဲ့ အတွေးများ မဆုံးခင်မှာဘဲ ဒေးဝန်းအရပ်၏ အရှေ့တည့်တည့် ရဟိုင်းဈေးရပ်ဆီမှ မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ ရဲမက်တော်အချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခင်ဦးအား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ရွှေလှံတပ်သားများမှာ မကြာမီ အခက်အခဲတစ်ခုဖြင့် ရင်ဆိုင်လာရတော့၏။ အကြောင်းမူ ရဟိုင်းဈေးရပ်ကို ဖြတ်မည့်လမ်းဆုံတွင် ရဲမက်တော်အချို့က မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထွက်လမ်းကို ပိတ်ထားသည်မို့လည်း ရွှေလှံတပ်သားများမှာ နောက်သို့ မဆုတ်တော့ဘဲ စတင် ထိုးခုတ်ရတော့သည်။

ည၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်ဝယ် တချွင်ချွင် တဒင်ဒင် မြည်သံများမှာ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ အသက်လှပွဲ၊ မိမိတို့ အရှင်သခင်၏ သွေးသားဖြေဖျောက်မှုများအတွက်မို့လည်း အားစိုက်ခွန်ပါ ထိုးခုတ်နေကြသည်။ သည်သို့ တရစပ်ထိုးနှက်နေကြသော ဓားများကြားဝယ် ရွှေလှံတပ်သားများမှာ စွေခနဲ စွေခနဲ အသက်ပါသွားကြရှာသည်။ အံ့အားသင့်ချိန်မှ မပြေခင် တမလွန်သို့ ရောက်သွားကြရတော့သည်။ လျင်သူ၊ ကွက်ကျော်မြင်တတ်သူက အနိုင်ရစမြဲပေါ့။

၀ရဲတမျှ ဆူညံပွက်လောထနေသော ဒေးဝန်းအရပ်ထဲရှိ ပြည်သူပြည်သားများမှာကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲ့။ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်နေ အိမ်တံခါးပိတ်နေတာကမှ ရန်ကင်းသေးသည်ဟူသော သဘောဖြင့် မီးမှိတ် တံခါးပိတ်ထားကြလေသည်။ သည်သို့ မိန်းမမှုပွေသော အရှင်သခင်များကြောင့် တပည့်တပန်းများ၏သွေးများ မြေသို့ ကျဆင်းခဲ့ရသည်။ အရှင်သခင်များ သွေးသားသောင်းကျန်းဖို့အတွက် မိမိတို့၏ အသက်ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရရှာသည်။

ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်ပြီး နိုင်လိုမင်းထက်လုပ်နေသူများအတွက်ကား ဥပဒေ ဆိုသည်ကို နားမလည်။ ဥပဒေဆိုတာ စက္ကူကြီးလား ဆိုရလောက်အောင် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်နှင့် အနီးဆုံး နေကြသူများမို့လည်း ငါ့မြင်းငါစိုင်းစစ်ကိုင်းရောက်ရောက်ပေါ့လေ။ သူ့မယားငါလု၊ ငါ့မယားသူလု ဆိုသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးကလည်း ပြည်သူတွေအတွက် မဆန်းတော့ပေပြီ။

သည်လို ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု လူသတ်ပွဲကြီး၏ နောက်ဝယ်တွင် အောင်ပွဲရလိုက်သူကတော့ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ခုဆူဖြိုးဖြိုး ရှိလှသော ခင်ဦးအား မိမိ၏ အိမ်တော်တွင် အသစ်ချဲ့ထွင်ပြုလုပ်ထားသော

အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပို့ထားစေသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်ကလည်း မည်သည့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှန်း မခန့်မှန်း မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင်ပင်။ အဝိုင်းလည်းမဟုတ်။ ဘယ်လိုအဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်ကိုပင် ရုတ်တရက် မပြောနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

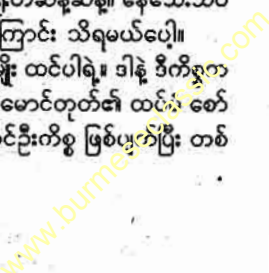
သည်အဆောက်အအုံကြီးထဲဝယ် သူ၏ မယားတွေကို ထားရှိသည်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် မယားတစ်ယောက်မို့ အခန်းပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ ရှိပါလိမ့်မည်။ မယားပေါင်းကလည်း တစ်ရာကျော်ပေတာကိုး။ သည်တုန်းက အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး ဖြစ်သည့် သီပေါဘုရင်တောင်မှ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်လောက် မယား မများပေ။ သည်လို ရနောင်မင်းသားမှာ မယားများကြောင်း သိထားသည့် သီပေါဘုရင်က “ဟဲ့ မောင်တုတ်ရဲ့၊ နင့်မှာ မယားတွေ တယ်များတယ်ဆို၊ ဒီမယားတွေ နင် ဘယ်က ရလာတာလဲ၊ နိုင်ထက်စီးနင်းမှုများ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်” ဟူ၍ပင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ဖူးသည်။

သည်လို သာယာသောသူ၊ လှပသောသူ၊ မေ့မူးစရာအကောင်းဆုံးညများကို ဖန်တီးလာသူ မောင်မောင်တုတ်အဖို့ကား မဆန်းတော့ပေ။ ဆန်းရသည်က ခင်ဦးပင်။ ယင်ဖိုတောင်မှ မသန်းခဲ့ဘူးသော ခင်ဦးအဖို့ကား တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ရှိလှဘိသည်။ အချစ်ဆုံး မောင်အတွက်မို့ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး စွန့်လိုက်ရသည်။ မစွန့်လိုက်လည်း မဖြစ်။ သည်လို မစွန့်ပါက မောင်ဖြစ်သူ အသတ်ခံရတော့မည် မလွဲ။ အခေါ်လွှတ်သည်က ရွှေလုံဗိုလ်။ ရောက်လာရသည့်အိမ်က ရနောင်မင်းသားအိမ်။ အိုလေ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မောင်မောင်ကြီး အသက်ဘေးမှ လွတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့လည်း တွေးမိဟန်တူပါရဲ့။

သည်လိုနဲ့ပဲ ခင်ဦးဟာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ အငယ်အနှောင်းများစွာထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဤအရေးတွင် အနာကြည်းဆုံးနှင့် အခံပြင်းဆုံး ဖြစ်နေသူကား ရွှေလုံဗိုလ်ပင် ဖြစ်၏။ ရည်းစားလူလူ အနုကျွဲခတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ သည်လို မောင်မောင်တုတ်၏ ထိပါးစော်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့်လည်း များစွာ အခဲမကျေ ဖြစ်နေရသည်။ တက်တခေါက်ခေါက်၊ လက်ရုံးတဆန့်ဆန့်။ နေသေးသပတုတ်ရယ်၊ တစ်နေ့ ငါ့အလှည့်ကြုံမှ မင်း ငါ့အကြောင်း သိရမယ်ပေါ့။

ပုဆိုးခြုံထဲက လက်သီးပုန်းပြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စက ဒီမှာတင် ရပ်မသွားသေးဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ မောင်မောင်တုတ်၏ ထင်ပါစော်ကားခြင်းကို ရွှေလုံဗိုလ် ခံလိုက်ရပြန်သေးသည်။ ခင်ဦးကိစ္စ ဖြစ်ပျက်ပြီး တစ်

ပတ်အကြာမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ရွှေလုံဗိုလ် ဒေါသထွက်နေသည်ကို သိထားသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က ထပ်ပြီး ကလိလိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ နိုင်တုန်း နိမိတ်ထားသည့် သဘောလည်းပါရဲ့။ သည်တစ်ခါ ဖြစ်သည့် ဖြစ်ရပ်ကတော့ ရွှေလုံဗိုလ်အဖို့ ပိုပြီး အထိနာသည်။ မိမိတင်မကဘူး မိမိ၏ တပည့်တပန်းတွေ ကိုပါ အနိုင်ကျင့်လာသည်။ ထပ်ပြီး ဖော်ကားလာသည်။

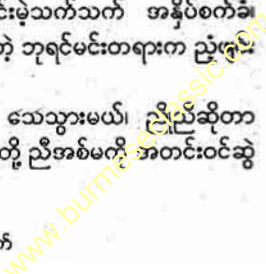
ဒါကလည်း ဗိုလ်ရာကျော်နဲ့ ယှက်နှယ်လာသည်။ အကြောင်းပြုလာသည်။ ဗိုလ်ရာကျော် ဆိုတာက မြို့တော်ဝန်ရွှေလုံဗိုလ်၏ ယုံကြည်အားကိုးရဆုံးသော လက်ရင်းတပည့်တစ်ဦးပဲ။ အဲဒီ ဗိုလ်ရာကျော်ရဲ့ ချစ်သူက ရတနာပုံ ရွှေမြို့ တော်၏ ပိုးတန်းရပ်ထဲက ရိုးရိုးအရပ်သူ ညိုညို ဆိုတာပဲ။ ညိုညိုရဲ့ ဖခင်ကတော့ ရိုးရိုးအရပ်သားပါပဲ။ ညိုညိုမှာ ကြာကြာဆိုတဲ့ ညီမငယ်တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သူတို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ရာကျော်နဲ့ ညိုညိုတို့ဟာ မကြာခင် ယူကြတော့မည့်အခြေအနေမှာ ရှိသည်။ ဖခင်ကြီးကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပါပဲ။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ နေပြည်တော် မှာ ကျင်းပနေတဲ့ တပေါင်းပွဲတော်ကို သူတို့ သားအဖတစ်တွေ လှည်းတစ်စီးနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးနန္ဒနဲ့ သူတပည့် မြတ်ရေးလည်း ပါသည်။ သူတို့က တော့ စစ်ဝတ်စစ်စား အဆောင်အကောင် မပါဘဲ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ပဲ လှည်းနောက်က မြင်းကိုယ်စီနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်သူမျက်နှာ လပြည့်ဝန်းကို တမေ့တမော ကြည့်ကြရင်းနဲ့ သာယာတဲ့ ကမ္ဘာလေးကို တည်ဆောက်နေကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးလှတဲ့ ဒေးဝန်း အရပ်ကို ဖြတ်ကျော်နေတုန်းမှာပဲ မိမိတို့ရွှေမှာ မြင်းကိုယ်စီနဲ့ ရပ်နေတဲ့ လူတစ် သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အားလုံးက တွေ့ဝေနေကြတာပေါ့။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် ရှိနေပေမယ့် ဘုရင်ဟာ ဘုရင့်နေရာမှာပဲနေပြီး ပြည်သူ ကြားထဲ ဝင်မလာ။ ပြည်သူတွေထဲမှာ မဝင်ဆန့်တဲ့ဘုရင် ဖြစ်နေတော့ ပြည်သူ တွေနဲ့ နီးစပ်တဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာသာသာရှိတဲ့ လူတစ်စုရဲ့ ချယ်လှယ်မှုကို ခံနေရ ကြတာပေါ့။ ပြည်သူပြည်သားတွေ အကြောင်းမဲ့သက်သက် အနှိပ်စက်ခံ၊ အညှဉ်းဆဲခံနေရတာ ဆိုတာကလည်း အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်မင်းတရားက ညံ့ရှေး လို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပါပဲ။

မြင်းနဲ့ လူတွေကလည်း “ဟေ့ မလှုပ်နဲ့ သေသွားမယ်၊ ညိုညိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ” လို့ မေးမေးပြောပြောနဲ့ပဲ ကြာကြာတို့ ညီအစ်မကို အတင်းဝင်ဆွဲ

လေတော့သည်။

သည်တင်မှာပဲ မယားထံ ဓားကြည့် ဆိုသလို ဗိုလ်ရာကျော်ကလည်း ဝါလာတဲ့ဓားနဲ့ အတင်း ပြန်ခုတ်ပြီး ညိုညိုကို အတင်း ပြန်လှသည်။ သူတစ်ပြန် ထိသံတစ်ပြန် ခုတ်ကြရင်းက ဗိုလ်ရာကျော် ဒဏ်ရာနဲ့ မြေပေါ် လဲကျသွားတယ်။ ညိုညိုလည်း သူတို့နောက် ပါသွားတော့သည်။

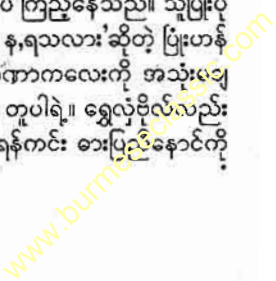
ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဓားသမားတွေထဲက ပစ္စည်းတစ်ခု မြေပေါ်မှာ ကျကျန် ရစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီပစ္စည်းကိုကြည့်ပြီး ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ လူတွေမှန်း ဗိုလ်ရာကျော် သိသွားခဲ့သည်။

သည်ကိစ္စကို ရွှေလုံဗိုလ်ထံကို ချက်ချင်းပဲ အကြောင်းကြားသည်။ မိမိ ထက် ဓားထက်နေသူ ဖြစ်နေတော့ ရွှေလုံဗိုလ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာတုံး။ ထုံးစံအတိုင်း တက်ခေါက် အံ့ကြိတ် လက်သီးလက်မောင်းတန်းရုံပဲ တတ်နိုင်တာ ပေါ့လေ။ မောင်မောင်တုတ်နဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်ဦးချိတ်တို့ရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စဟာ အာဏာ ရရေးထက် မိန်းမမူတွေကြောင့် ပိုပြီး ရန်ငြိုးရန်စ ပိုရှိဟန် တူလေရဲ့။

သည်တုန်းက နေပြည်တော်တစ်လွှားမှာ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်းဆိုတဲ့ ဓားပြ ညီနောင်ဟာ တော်တော် သောင်းကျန်းနေသည်။ ရန်ကင်းတောင်ခြေ တစ်နေရာ မှာ ဗဟိုစခန်း လုပ်ထားတယ်လို့ ဆိုသည်။ လက်အောက် တပည့်တပန်းတွေ ကလည်းများတော့ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ဟာ အခွင့်သာရင် သာသလို နေပြည်တော်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ပြည်ကြီးကျက်သရေတို့၊ ဟေမာဇလတို့၊ စိတ္တရမဟီ ရပ် စတဲ့ ရပ်ကွက်တွေကို ဝင်ဝင်လှတတ်လေ့ ရှိသည်။

အာဏာရှိတဲ့ လူကြီးတွေအချင်းချင်း မသင့်မတင့် ဖြစ်နေတော့ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ဟာ ပိုပြီး ဆိုးလာသည်။ လုရုံယက်ရုံတင်မကဘူး သားပျို သမီးပျိုကလေးတွေကိုပါ အဓမ္မအနိုင်အထက် ပြုကျင့်လာလေရဲ့။ မြို့တော်ဝန် ဦးပေစိလည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင် ကို ဖမ်းမိဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ သည်တော့ အရင်းအနှီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်ဦးချိတ်ကို အကူအညီ တောင်းတော့သည်။

ရွှေလုံဗိုလ်ကလည်း မြို့ဝန် ဦးပေစိကို ပြုံးပြုံးပဲ ကြည့်နေသည်။ သူပြုံးပုံ ကတော့ 'မြို့ဝန်လုပ်နေပြီး ဒီလောက်တောင် အ၊ရ န၊ရသလား' ဆိုတဲ့ ပြုံးဟန် ပါပဲ။ အာဏာရထားရက်ကနဲ့ ရထားတဲ့ သည်အာဏာကလေးကို အသုံးမပြု ဘတ်တဲ့ မြို့ဝန်ဦးပေစိကို သနားပြုံး ပြုံးဟန်လည်း တူပါရဲ့။ ရွှေလုံဗိုလ်လည်း မြို့ဝန် ဦးပေစိကို အာမခံလိုက်သည်။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို

အရှင် လက်ရပဲ ဖမ်းပေးတော့မယ်ပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ရွှေလှဲဗိုလ်က အကြံကြီးသည်။ မောင်မောင်တုတ်ထက် ဉာဏ်ရည် ပိုကောင်းပေမည်။ နေပြည်တော် တစ်လွှားမှာ လူတိုင်း ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့ သည်ဓားပြညီနောင် ကိုဖမ်းပေးပြီး ရာထူးကြီးမြင့်အောင် ကြံစည်ဟန်လည်း တူပါရဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ရွှေလှဲဗိုလ်ရဲ့ ကြံစည်မှု၊ အားထုတ်မှု၊ ကြိုးစားမှုကြောင့် ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို လက်ရဖမ်းမိသည်။

ရွှေလှဲဗိုလ် တွက်ထားသလိုပဲ သူ့အဖို့ အတော်လေး အကျိုးရှိသွားသည်။ ရာထူး မတိုးတက်ပေမယ့် အဆောင်အယောင် ပိုများလာသည်။ ခြွေရံသင်းပင်း ပိုများလာသည်။ သည်တော့ မိန်းမလည်း ပိုများလာတယ်ပေါ့။ နေပြည်တော်သူ၊ နေပြည်တော်သားတွေကလည်း ခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိကြတော့သည်။ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို အရှေ့နွဲ့ထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားသည်။ တစ်လ အလွန်မှာပဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု ဖြစ်ပွားတော့သည်။ အဲဒီနေ့က နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်။ အကျဉ်းသားတွေ အားလုံး ထမင်းစားပြီးစ အချိန်ပေါ့။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ညီနောင်တို့ ချုပ်ထားတဲ့အခန်းထဲက သေနတ်မီးပေါက်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ထောင်သားတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေကြသည်။ တစ်ထောင်လုံးလည်း လန့်နေကြပြီ။ ထောင်သားတွေနဲ့ အမှုထမ်းတွေရဲ့ တိုက်သံ၊ ခိုက်သံ၊ ထိုးသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ဆဲဆိုသံများမှာ ဘဝဂံထိ ညံ့နေလေရဲ့။ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်က ဦးဆောင်ပြီး ထောင်ထခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုးတာက သူတို့ညီအစ်ကိုကို တစ်ခန်းထဲမှာ ထားပြီး ချုပ်ထားလို့ပဲ။ သည်တော့ အလွယ်တကူနဲ့ ကြံစည်နိုင်တာပေါ့။ ပိုဆိုးတာကတော့ အဲဒီရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ညီနောင် ထောင်ထတဲ့အတွက် လူပေါင်း (၉၉)ဦး သေကျေခဲ့ရသည်။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း၊ ညီနောင်ကတော့ တပည့်အချို့နဲ့ လွတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထောင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း သွေးချင်းချင်း နီနေတာပဲလို့ ဆိုကြသည်။

ရွှေလှဲဗိုလ်လည်း ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို ပြန်ဖမ်းမိလှေ့အတွက် အတော် ကြိုးစားသေးသည်။ ဒါပေမယ့် သည်တစ်ကြိမ်တော့ မရတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပင် အထောက်တော်၊ အစေတော်တွေနဲ့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ အရာမထင်တော့ဘူး။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်လည်း တစ်ခါ သေဖူးပြီဗျို့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မနေတော့ဘူး။ တောနက်နက် အရှေ့တောရ

အောင်လက်တက်တို့ဆိုမှာ ရှောင်ပုန်းနေမည် ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုပဲရှာရှာ
ရှာမတော့ဘူး။ ရွှေလှိုဗြူးဝန်ဟာ တော်တော် စိတ်တိုလာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း တွင်းဆင်းရှာသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရှာလေဝေးလေ ရှာလေဝေးလေ ဖြစ်နေတဲ့
အပြည့်နောင်ကို ရွှေလှိုဗြူး စိတ်ကုန်ခန်းလာတယ် ထင်ပါရဲ့။ အထောက်တော်
များနဲ့သာ လွှဲပြီး အေးအေးပဲ နေတော့သည်။

သည်တွင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရွှေလှိုဗြူးကို တုန်လှုပ်သွား
စေခဲ့သည်။ သည်သတင်းကို ကြားလိုက်ရတဲ့ ရွှေလှိုဗြူးကို အတော်ပဲ တုန်လှုပ်
သွားစေသည်လို့ပဲ ဆိုရမည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်းထက် ရနောင်မင်းသား ပါလာလို့
ပိုပြီး အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားရတာပေါ့။ သည်သတင်းကတော့ ရိုးရိုးပါပဲ။

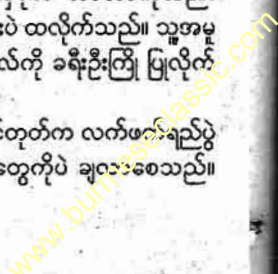
လွတ်တော်က ပြန်လာပြီး အနားယူမယ်လို့ ကြံခါ ရှိသေး၊ ရနောင်မောင်
မောင်တုတ်ရဲ့ အဆောင်ကိုင်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ပြီးတော့ မောင်မောင်တုတ် ပါးလိုက်တဲ့စာကို ရွှေလှိုဗြူးထံ ဆက်လိုက်
သည်။ စာမှာ ပါတာကတော့ ရွှေလှိုဗြူး ဖမ်းမိတဲ့ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း စားပြ
ညီနောင်ကို မိထားပါတယ်။ ဗြူးဝန်မင်း အိမ်သို့ကြွခဲ့ပါ တိုင်ပင်လိုပါသည်'လို့
မောင်မောင်တုတ်က အခေါ်ရှိသည်။

သည်တွင် ရွှေလှိုဗြူး စဉ်းစားပြီ။ မသွားရင်လည်း သင်းက ငါ့ကို ကြောက်
လို့ ထင်ရောမည်။ သွားပြန်ရင်လည်း သင်းက ငါ့ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့
တော့ ရန်စမှာ သေချာသည်။ သည်တော့ ယောက်ျားကောင်းတို့၏ သတ္တိကို
ငါပြမယ်လို့လည်း ရွှေလှိုဗြူးက စဉ်းစားမိဟန် တူပါရဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း
မောင်မောင်တုတ်၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဘိန်းစားချင်းအတူတူ
တစ်လုံး ပိုရှုနေသည့် မောင်မောင်တုတ်ကို ခံချင်ဟန် မတူဘူး။ သူလည်း
အာဏာရှိတဲ့သူ။ ငါလည်း အာဏာရှိတဲ့လူပဲ။ ဘာကြောက်ရမှာတဲ့တုံးလို့လည်း
တွေးမိဟန်တူသည်။

ဒါနဲ့ပဲ ရွှေလှိုဗြူးတစ်ယောက် မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ အိမ်တော်ကို ရောက်
သွားသည်။ အဲဒီနေ့က ညနေခင်းပဲ၊ သည်လို ရွှေလှိုဗြူး လာတာကိုလည်း
မြင်လိုက်ရော မောင်မောင်တုတ်က နေရာမှ ရုတ်ခြည်းပဲ ထလိုက်သည်။ သူ့အမူ
အရာက ပျာပျာသလဲ ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ။ ရွှေလှိုဗြူးကို ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်
သည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့နည်းဆောင်ထဲကို ခေါ်ခဲ့သည်။

သူတို့ စကားစမြည် ပြောကြသည်။ မောင်မောင်တုတ်က လက်ဖက်ရည်ပွဲ
ချလာစေသည်။ သည်လက်ဖက်ရည်ပွဲကို သူ့မယားတွေကိုပဲ ချလေ့စေသည်။

သူ့မှာ မယား ပေါကြောင်း၊ များကြောင်းလည်း ပြချင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ရုတ်တရက် ပဲ မောင်မောင်တုတ်က သူတို့ထိုင်နေသည့် စားပွဲအောက်ကို လက်နှိုက်လိုက် သည်။ သည်တွင် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားတာပဲ။ ခေါင်းလောင်းသံ စူးစူးရှရှ မြည်သံမှာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ခြေသံ များဟာ သူတို့အခန်းဆီကို ဦးတည်နေလေရဲ့။

တဒဂံအတွင်းမှာ အခန်းတစ်ခုလုံး မိန်းမတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်သွားတာပဲ။ သည်မိန်းမတွေက ဘယ်က လာတာလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲ။ တခြားသူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ မယား အငယ်အနှောင်းတွေပဲ။ သူတို့ အားလုံး ရွှေလှိုင်လှိုင်နှင့် မောင်မောင်တုတ်ကို ပတ်ချာလည်ပိုင်းထိုင်ထားကြသည်။ စည်းကမ်းကတော့ တကယ်ကျတာပဲ။ မိန်းမတွေ ဒါလောက် များပြားတာ တောင် စကားသံ တစ်ခွန်းမှ မကြားရဘူး။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်နေတာပဲလို့ ဆို သည်။ မောင်မောင်တုတ်က သူ့မယားတွေကို ရွှေလှိုင်လှိုင်အား ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစေသည်။

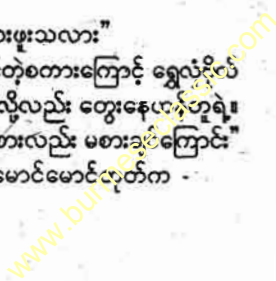
သည်မှာတင် ရွှေလှိုင်လှိုင်အဖို့ နည်းနည်း ထိတ်လာပြီ။ မကြောက်ဘူးဆိုပေ မယ့် မောင်မောင်တုတ်၏ အပြုအမူက မိမိကို ထိတ်လာစေသည်။ အခန်းတစ် ခန်းထဲမှာ ယောက်ျားသားဆိုလို့ မိမိနှင့် မောင်မောင်တုတ်သာ ရှိသည်။ မိန်းမ တွေ တင်းကျပ် ပြည့်နှက်နေသည့် သည်အခန်းထဲမှာ နေနေရသည့် အဖြစ်ကို မထိတ်သာမလန့်သာ ဖြစ်နေလေရဲ့။ ဤကြောင့်လည်း သူ့လာခဲ့တဲ့အကြောင်းကို အစဖော်ပေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်တုတ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ အပြုံးမပျက်ဘူး။ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလေရဲ့။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း စဉ်းစားနေမိဟန် တူပါရဲ့။ ပြီးမှ ဓားပြခိုလှုံအကြီး ရန်လင်းကို မိထားပြီလို့ ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် ရွှေလှိုင်လှိုင်က အရေးမထားသလို ခပ်တည်တည် လုပ်နေသည်။ ခေါင်းကိုလည်း အသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ မထူးခြားဘူးပေါ့။ မောင်မောင်တုတ် ဘာဆက်ပြော မလဲလို့ နားကို စွင့်ထားသည်။

“ရွှေလှုံမြို့ဝန်မင်း လူအူသုပ်ကလေးများ စားဖူးသလား”

သည်လို မောင်မောင်တုတ်ဆီက မမျှော်လင့်တဲ့စကားကြောင့် ရွှေလှိုင်လှိုင် မှာ အံ့အားသင့်သွားရ၏။ သူ ဘာကို ဆိုလိုပါလိမ့်လို့လည်း တွေးနေဟန် တူရဲ့။

ဒါနဲ့ ရွှေလှုံမြို့ဝန်မင်းက “မစားဘူးကြောင်း၊ စားလည်း မစားခဲ့ကြောင်း” များကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က

“မြို့ဝန်မင်းဟာ အလွန် သတ္တိရှိတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က မြို့ဝန်မင်းကို လူအူသုပ်နဲ့ ဧည့်ခံပါမယ်။ တကယ်သတ္တိရှိရင် ကျုပ်ကျွေးတဲ့လူအူ သုပ်ကို စားရမှာပေါ့။ လူအူသုပ်ဆိုသဟာ ဘယ်အစားနဲ့မှ မတူဘူး။ အလွန်ပဲ အရသာရှိသဗျ”လို့ ပြောပြန်သည်။

လူစိတ်ဆိုတာကလည်း အဆန်းသား။ သူများကိုတော့ ဖိချင်သလိုဖိလာ ပြီး တိုယ့်ကျတော့ တစ်ရွေးသားမျှ အထိခံချင်သည့် လူစားမျိုးက ခပ်ရှားရှားပဲ တလား။ သည်တော့ ရွှေလုံဗိုလ်စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ရွှေလုံဗိုလ်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လူအူသုပ် မပြောနဲ့၊ ရနိုင်ရင် ဘီလူးအူတောင် သုပ်ပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်စား ပြမယ်”လို့ ခပ်ရွတ်ရွတ် ပြောလိုက်သည်။

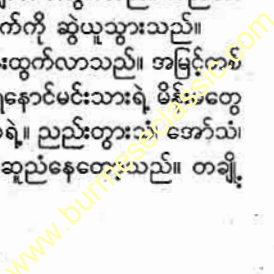
ဒါနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ မောင်မောင်တုတ်က ဓားပြဗိုလ် ရန်လင်းကို ခေါ်လာ စေသည်။ ဓားပြရန်လင်းကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ရက်နဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ထုတ်ယူ လာသည်။ အခန်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ စားပွဲကြီးပေါ်မှာ ဓားပြရန်လင်းကို ပက်လက် ထားပြီး ချုပ်ကိုင်ထားလေရဲ့။

ရန်လင်းက ဓားပြသာ ဖြစ်သည်။ သတ္တိတော့အရှိသားပဲ။ ရုန်းလည်းမရုန်း လှုပ်လည်းမလှုပ်။ တစ်စက်ကလေးမှ မအော်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်အနေ အထားမှာ ရှိနေရှာသည်။ သူ့ဟန်ပန်က ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှိနေသည်။ မအေးဆေးလို့ကလည်း မဖြစ်တော့ ဘူးလေ။ အသတ်အဖြတ်မှာ နာမည်ကြီးလှတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ လက်ထဲ ရောက်နေမှပဲကား။ ပြီးတော့လည်း များပြားလှတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မိန်းမတွေက သူ့ကို ဝိုင်းအံ့ကြည့်နေကြသည်။ သည်တော့ သည်မိန်းမတွေရဲ့ရှေ့မှာ ယောက်ျား ပီပီ သတ္တိရှိရှိနဲ့ အသေခံပြမဟဲ့လို့လည်း စဉ်းစားမိထားဟန်လည်း တူပါရဲ့။

ဖြစ်ရပ်ကလေးက မကြာဘူး။

အဆောင်ကိုင်တစ်ဦးရဲ့လက်ဟာ ဖျတ်ခနဲ အပေါ်ကို မြောက်သွားသည်။ သူ့ရဲ့လက်မှာ အသွားထက်လှတဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ပါသွားသည်။ သည်ဓား က ဓားပြရန်လင်းရဲ့ လည်မျိုကနေပြီး ဝိုက်အောက်ကို ဆွဲယူသွားသည်။

ဓားဝင်သွားတဲ့ လည်မျိုက သွေးတွေဟာ ပန်းထွက်လာသည်။ အမြင့်ကပ် တောင်လောက် ရှိပေမည်။ ဘေးက ကြည့်နေတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မိန်းမတွေ ရဲ့ အထိတ်တလန့် အော်သံဟာ ဘဝင်ညံသွားလေရဲ့။ ညည်းတွားသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ငိုသံ၊ ယိုသံတွေဟာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆူညံနေတေးသည်။ တချို့

မိန်းမတွေဆို ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ထပြေးကြတာ သောက်သောက်လဲပေါ့။ ဓားပြဗိုလ်ရန်လင်းဟာ လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၊ အံကြိတ်ပြီး သေသွားရှာသည်။

ခပ်ရွတ်ရွတ် ရွှေလုံဗိုလ်ကတော့ မဖြူရေးချ မဖြူပေါ့။ ကြောက်စိတ်ကို ရင်မှာသိပ်ပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ နေလိုက်သည်။ မထူးဆန်းဘူးပေါ့။ သူ့ရှေ့ လူ သတ်ပြတာကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကြက်လည်လှီးတာကို ထိုင်ကြည့်နေသလိုပဲ ကြည့်နေသည်။ တစ်စက်ကလေးမှ မလှုပ်ဘူး။ သူတို့ လုပ်နေသမျှ ကိုင်နေသမျှ ကို ကြည့်နေသည်။ ရနောင်မင်းသားကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။

သူ့အပြုံးက ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးပေါ်မှာ အနိုင်ယူလိုက်တဲ့အပြုံး။ နှစ်သိမ့်တဲ့ အပြုံး။ အဓိပ္ပာယ်များဖြင့် ပြည့်နေတဲ့အပြုံး။ သည်အပြုံးတွေရဲ့ နောက်ကွယ် မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေမလား မသိ။ ရှိတော့ ရှိနေမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့် လဲဆို ရနောင်မင်းသားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သက်သေခံနေလို့ပဲ။

သေသွားတဲ့ ဓားပြရန်လင်းရဲ့ ဗိုက်ထဲက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အူတွေကို ထုတ်ယူသည်။ နီနီရဲရဲ အူခွေကြီးဟာ လင်ပန်းကြီးတစ်ခုထဲမှာ အခွေလိုက် ရှိနေသည်။ လူသာ သေတယ်၊ အူခွေကြီးကတော့ မသေသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ရှိနေသည်။ လှုပ်နေသေးတဲ့ အူခွေကြီးကို ရနောင်မင်းသားက ကိုင်ကြည့်နေသည်။ သင်္ဘောရတနာကဲ့သို့ စဉ်းစားနေသလား မသိ။ သေသေချာချာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်နေသည်။ ပြီးမှ “ရေဆေး မနေနဲ့ ပြုတ်ပြီး ယူခဲ” လို့ အဆောင်ကိုင်ကို လှမ်းပြောပြီး အူခွေကြီးကို ပေးလိုက်လေသည်။

ရွှေလုံဗိုလ်ကတော့ ပွဲကြည့်ရုံသက်သက်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဘာစကားမှ ဝင်မ ပြောတော့ပါဘူး။ ရနောင်မင်းသားကသာ စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေ သည်။ လူအူဆိုတာ အရသာထူးကဲကြောင်း၊ ယခုည ရွှေလုံမြို့ဝန်ကို လူအူသုပ်နဲ့ ဧည့်ခံချင်လို့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို အထူး ကြီးပမ်း ရှာထားရကြောင်းများကို ပြောပြနေလေသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်အတွက် ရနောင်မင်းသားအဖို့ သိပ်ကို ဂုဏ်ယူနေဟန် ရှိနေလေရဲ့။ ရွှေလုံဗိုလ် ရှာမတွေ့တဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို အရရှာပြီး ခုလို လုပ်လိုက်ရတာကဲ့သို့ သိပ်ပျော်နေဟန် ရှိသည်။ လူတွေဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ပြိုင်ဘက်ကို တစ်နည်း နည်းနဲ့ အနိုင်ရလိုက်တဲ့အခါ ပျော်ရွှင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ရနောင်မင်းသားက ဖျော်နေ ပုံရလေသည်။ မကြာပါဘူး။ အငွေတထောင်းထောင်းထနေတဲ့ လူ့ဘူပြုတ် အခွေလိုက်ကြီးဟာ စားပွဲပေါ် ရောက်လာသည်။

ရောက်လာချင်းချင်းပဲ ရနောင်မင်းသားက အူကို တစ်ပိုင်း နှစ်ပိုင်း ဖြတ်ပြီး

အနေနဲ့ပြင် တို့ပြီး စားပြလိုက်သည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန်ကို ကလိလိုက်ဟန်တူပါရဲ့။ လူအပြုတ်တို့ စားနေရင်းကပဲ “ဘယ်နှယ် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းရဲ့ စားပါဗျ။ လူအူသုပ် ဟာ လောကမှာ အရသာ အရှိဆုံးပါ” လို့လည်း ပြောနေသေးသည်။

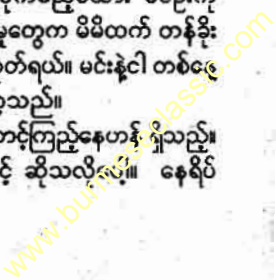
တကယ်တမ်းကျတော့ ရွှေလုံမြို့ဝန်ဟာ အခက်တွေ့နေပုံရသည်။ အပြုတ် တို့ စားပြနေတဲ့ ရနောင်မင်းသားကို ကြည့်ရင်းကလည်း ဝမ်းထဲမှာ ဘာလိုလိုနဲ့ ရွံလာသလို ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ လူအူကို ရွံတာထက် အပြုတ်ကို စားပြနေတဲ့ ရနောင်မင်းသားကို ပိုပြီး ရွံဟန် ရှိနေရဲ့။ မစားလို့ကလည်း မဖြစ်။ အပြုတ်ကို မစားဘဲနေပါက မိမိကို ရနောင်မင်းသားက နှိမ်သည်ထက် ပိုနှိမ်လာပေမည်။ နိုင်သည်ထက် ပို၍ နိုင်လာမည်။ ဒါကိုလည်း မခံနိုင်။ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မတုံး။ ရနောင်မင်းသား ဆိုပေမယ့် မင်းသွေး တစ်စက်ကလေးမျှ မပါတဲ့ မင်းသားကိုး။ သီပေါမင်းနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း။ စုဖုရားလတ်နှင့် နို့စို့ဖက်။ သီပေါမင်းရဲ့ အယုံ ကြည်ရဆုံးသူမို့လည်း သည်မင်းသားဆိုတဲ့ဘွဲ့နဲ့ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်ရာထူး ကို ရထားတာပဲ။ သည်တော့ ယောက်ျားပီပီ သူတောင်မှ စားပြသေးတာ၊ ငါ့အဖို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး ထင်ရဲ့။ စားပြမှပဲလို့ စဉ်းစားမိဟန် တူပါသည်။

ရှေ့လင်ပန်းထဲမှာ တုံးထစ်ထားတဲ့ အပြုတ်တစ်တုံးကို ကောက်စားပြီး ဇုတ်ခနဲ ရနောင်မင်းသားရဲ့ အိပ်တော်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ပြန်ပါဦးမယ်လို့ လည်း ရနောင်မင်းသားကို နှုတ်တောင် မဆက်ခဲ့ဘူး။

ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းဟာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သွားလိုက် တာ မြို့တော်ဝန်ဦးပေစိ အိမ်တော်ပေါ် ရောက်မှပဲ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ထိုင်ချ လိုက်မိသည်။ မြို့တော်ဝန် ဦးပေစိကိုလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြမိ သည်။ ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသထွက်လာလွန်းလို့ စားပွဲကို လက်သီးနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ထိုးမိ၏။ စားပွဲတစ်ခုလုံးသည် သူ့ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ပေါက်ပြ ကုန်သည်။ ကျီးပွဲကုန်လေရဲ့။

ဒါက သက်သက်ခေါ်ပြီး ဇော်ကားတာပဲလို့လည်း ထင်နေဟန် ရှိသည်။ ဤသို့ အိမ်ခေါ်ပြီး ဇော်ကားလိုက်ခြင်း၊ မိမိ သိမ်းပိုက်မည့်မယား ခင်ဦးကို အတင်းလုယူခြင်း စတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ အပြုအမူတွေက မိမိထက် တန်ခိုး ကြီးနေသည့်သူမို့သာ ခံနေရသည်။ နေသေးသပ ငတုတ်ရယ်။ မင်းနဲ့ငါ တစ်ဇေ တွေ့မယ်လို့လည်း အကျိတ်အခဲကြီး ထားနေမိတော့သည်။

မိမိနဲ့ တွေ့ကြုံရမယ့် အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း စောင့်ကြည့်နေဟန် ရှိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်နှင့် ဆိုသလိုပဲ။ နေရိပ်

လာမှာကို နေပူက စောင့်ကြည့်ခြင်းလို့လည်း ဆိုနိုင်သည်။ စိတ်ကို အေးအေး ထားသည်။ ဖြစ်သမျှကို သုံးသပ်ကြည့်သည်။ သည်ကြားထဲ ရွှေနန်းတော်အတွင်း မှာလည်း အုပ်စုလုတဲ့ လွန်ပွဲကြီးက မပြီးသေးဘူး။

တိုင်တားမင်းကြီး ဦးဖိုးနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ဂိုဏ်းမှာ အာဏာလုဆဲ ရှိသေးသည်။ အင်း လူတွေလူတွေ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အနိုင်ရဖို့ အတွက် အာဏာကို ရအောင် ယူကြသည်။ ရလာတော့ကော သည်အာဏာ တွေကို ဘာလုပ်ပစ်သလဲ။ မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာ အသုံးချသည်။ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေအတွက် အသုံးပြုသည်။ အားလုံးပြီးမှသာ တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးပြုသည်။ ဒါကလည်း မဖြစ်စလောက်ပါ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ရဲ့ သမိုင်းကတော့ သည်လိုပဲ ပြောပြနေသည်။ မဆန်း သော မသစ်သော သည်ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်းတို့မှာ ကိုပုတ်သင်ညှိတို့ မပုတ်သင်ညှိတို့ ဖြစ်နေကြသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။

ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာ နှလုံးရည်သမားဖြစ်သောကြောင့် တိုင် တားမင်းကြီးကို ကြာကြာ ဘက်မပြိုင်နိုင်သဖြင့် သီပေါမင်းရှေ့သို့ အခစား သိပ်မဝင်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဝင်တော့သည်။ အရေးကြီးသော ကိစ္စများ ရှိမှ ရှေ့တော် မဝင်မဖြစ် ဝင်ရတော့မှသာ ဝင်တော့သည်။

ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုးလည်း မွေးစားသား ရနောင်မင်းသား၏ အရှိန်ဖြင့် ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ မာန်မာန တက်ကြွနေတော့သည်။ စိန်နားကပ်ကြောင့် ပါးပြောင်တာပဲလို့ ဆိုရမလားပဲ။ တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေလို့လည်း ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုးမှာ ဤသို့ မာန်မာန တက်ကြွနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ အရှိန်အဝါကြီးသူ၊ အာဏာရှိသူကသာ အနိုင် ရစမြဲမို့ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာ အလိုလို ဝပ်ဆင်းသွားရခြင်းပင် ဖြစ် ပေမည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း "တိုင်ကို ရေနံသုတ်ထားသဖြင့် ကင်းမတက်နိုင်" ဟူသော စကားပုံဖြင့် ထိုအချိန်က နန်းတွင်းရေးကို သရုပ်ဖော် ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ မှန်ပါသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးနှင့် ရေနံချောင်းမင်းကြီးတို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အာဏာမှာ လျော့ကျရ လေသည်။ တစ်ခါကလည်း ဘုရင့်အပါးဝယ် ခစားနေစဉ် သီပေါမင်းက-

"ဘိုးဘိုး ခုတစ်လော မမြင်ပါကလား။ အခစား လစ်လပ်ဟန် ရှိသပ" လို့ လည်း မိန့်ကြားလိုက်ရော ကင်းဝန်မင်းကြီးက မရွှင်ပျသော ဗျက်နှာဖြင့် -

“မှန်ပါ ခစားတော့ ခစားပါသည် ဘုရား၊ တိုင်ကွယ်နေလို့ မမြင်ဟန် နှိပါသည် ဘုရား”လို့ အချက်ကျကျ လျှောက်လိုက်တော့ တိုင်တားမင်းကြီးမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။

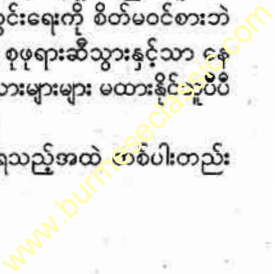
တစ်စထက်တစ်စ အာဇာတက်လာတဲ့ တိုင်တားမင်းကြီးဟာ အခွန် တော်စရိတ်ငွေများ ရစေရန် နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာ ထိရုံးတွေ တိုးဖွင့်စေ သည်။ တိုင်းသူပြည်သားလည်း ချမ်းသာ၊ အုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရလည်း အခွန် တော်တိုးပွားစေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကုန်းဘောင်ခေတ်က ထိဆို တာကလည်း ပေါက်ခဲပါတီခြင်း။ ထိထိုးလို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ မချမ်းသာတဲ့ အပြင် ထမင်းနပ်မှန်အောင် မနည်း ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေနေရသည်။ အဲဒီခေတ်က ကုန်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်မှုတွေ၊ နေထိုင်စရိတ် ကြီးမြင့်မှုတွေကြောင့် ‘ဒိည့်ဖျင်းတဲ့ ရှင်ဘုရင်လက်ထက်မှာမှ လူဖြစ်ရတာ ဒုက္ခပါပဲ’လို့တောင် ညည်းညူတဲ့ အထိ ဖြစ်ရတယ်လို့ ဆိုပါသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးက ကုန်းကြောင်း စစ်ဘက်ဌာနကို ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန် ဦးရွှေမောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မြန်မာစစ်တပ်များကို အိတာလျှံ၊ ပြင်သစ် နည်းပြဆရာများနှင့် ခေတ်မီစစ်သင်တန်း ပေးစေသည်။ တစ်ဖက်က မြင့်လျှင် တစ်ဖက်က နိမ့်စမြဲပင်။ ချိန်ခွင်လျှာလိုပေါ့။ သည်လို တိုင်တားမင်းကြီး တန်ခိုးကြီးလာစဉ်မှာပဲ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ ဘက်တော်သားများဟာ နေရာ တကာမှာ အဖိနှိပ် ခံနေရရှာသည်။

မြို့တော်ဝန် သုံးဦးအနက်မှ အတ္တပတ်မြင်းဝန်လည်း တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းသား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက် ဆိုသလိုပေါ့လေ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းဘက်မှာတော့ မြို့ဝန် ဦးပေစိနဲ့ မှူးမတ်အနည်းငယ် ခန့်သာ ဘက်တော်သားများအဖြစ် သစ္စာရှိရှိ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

သီပေါမင်းတရားမှာမူ စာပေပရိယတ္တိဖြင့် မွေ့လျော်သူ ဘုန်းကြီးလူထွက် ဘုရင်ပီပီ သာသနာရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၏။ ပုတီးတစ်ပတ်၊ စုဖုရား တစ်ပတ်ဖြင့်သာ ပုတီးနှင့် စုဖုရားကြားမှာသာ စံပျော်နေရှာသည်။ လူအေး ဘုရင်မို့လည်း ရှုပ်ထွေးလှသော ရွှေနန်းတော်အတွင်းရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နေသူ ဖြစ်သည်။ အချိန်တန် ပုတီးစိပ်၊ အချိန်တန် စုဖုရားဆီသွားနှင့်သာ နေ ရှာသည်။ ရှေးအစဉ်အဆက်က ရှင်ဘုရင်များလို မယားများများ မထားနိုင်သူပီပီ စုဖုရားတစ်ဦးတည်းနှင့်သာ ကျေနပ်နေရရှာသည်။

စုဖုရားလတ်ကမူ ဤသို့မဟုတ်။ စိတ်ထက်ရသည့်အထဲ တစ်ပါးတည်း

သော မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်နေသည်မို့လည်း နန်းတွင်းရေးဆိုလည်း ပါ၏။ တိုင်းပြည်ရေးဆိုလည်း ပါ၏။ မကြာခဏ ဆိုသလို မှူးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်စဉ်းဝေးရာ၌ ပါဝင်နေလေသည်။ သည်အချိန်မှာ အပျော်ဆုံးနဲ့ အမော်ဆုံးက ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင် လက်သုံးတော်ကြီးကို ငယ်ကျွန်တော် မောင်မောင်တုတ်မို့လည်း ဆုံးမမည့်သူ မရှိ ဖြစ်နေသည်။ မိုးမမြင်လေမမြင် ရမ်းကားနေသူလည်း ဖြစ်၏။ မွေးစားဖခင် ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း မာန်မာန တက်ကြွနေသူပီပီ သားဖြစ်သူကို ဘာလုပ်လုပ် မဆုံးမ၊ မတားမြစ်၊ သားကလည်း ဖအေထက် ရာထူးကြီးနေတော့ သိပ်မခန့်လှ။

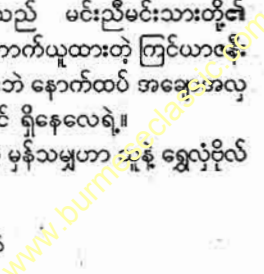
ဖအေထက် သားတစ်လကြီးဆိုတာမျိုး ထင်ပါ။ ကျော်စောခြင်းဒဏ်၊ အာဏာရှိတဲ့ဒဏ်ကို သာမန်အရပ်သားလေး မောင်မောင်တုတ်မှာ ခံနိုင်ရည် မရှိလှ။ ပုထုဇဉ်ပီပီ ဖောက်ပြန်မိတော့သည်။ ရှိနေတဲ့ ရာထူးနဲ့လျော်ညီတဲ့ စည်းစိမ်ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ဆင့် တက်လာသည်။ ရှင်ဘုရင်တွေသာ အိပ်ရတဲ့ ရွှေသလွန်ကြီးနဲ့ အိပ်သည်။ အိမ်တော်မှာ သလွန်တွေ၊ ညောင်စောင်းတွေသာ ထားရှိသည်။

မင်းညီမင်းသားတွေသာ အသုံးပြုတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကိုသာ အသုံးပြုသည်။ အောက်ခြေလွတ်သွားတယ်လို့ပဲ ဆိုရမလားပဲ။ သီပေါမင်းအနေနဲ့ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေ၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်တဲ့ စုဖုရားလတ်နဲ့ ကလည်း နို့စို့ဖက် ဖြစ်နေသော သာမန်အရပ်သားလေး မောင်မောင်တုတ်ခမျာ အလိုလို နားထင်သွေးရောက်သွားတော့တာပေါ့။

ဒါကလည်း နမူနာယူစရာ တစ်ခုပါပဲ။ သတိထားရမယ့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေဟာ မိမိ မြှောက်စားရမယ့်လူမှာ အရည်အချင်း ရှိလား၊ မရှိလား မတွေးတော့ဘူး။ မိမိ စိတ်ထင်ရင် ထင်သလို မြှောက်စားတတ်ကြတာမို့ ရာဇဝင်မှာ သွေးတွေနဲ့ စွန်းပေခဲ့ရတော့တာပေါ့။

ယခုဆိုလျှင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် မင်းညီမင်းသားတို့၏ အဆောင်အယောင်များကို အသုံးပြုနေသည်။ ကောက်ယူထားတဲ့ ကြင်ယာဇနီး တစ်ရာကျော်မျှနှင့်ပင် ကျေနပ်အားရခြင်း မရှိသေးဘဲ နောက်ထပ် အချေးအလှ ပေါ်သမျှကို ကောက်ယူဖို့ ကြံနေဆဲ ဖန်နေဆဲပင် ရှိနေလေရဲ့။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာရှိတဲ့ အချောအလှ မှန်သမျှဟာ သူနဲ့ ရွှေလှိုဗိုလ်

တို့၏ အိမ်တော်တွင်သာ ရှိနေပေသည်။ အများဆုံးကမူ ရနောင်မောင်မောင် တုတ်၏ အိမ်တော်၌ ရှိလေသည်။ သည်လို မိန်းမမှုများ ပွေနေပေမယ့် မောင်မောင်တုတ်ကမူ ပြည်သူထဲမှာ ဝင်ဆန့်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မိမိဆင်းရဲ ပြည်သူများကို မိမိ ငွေကြေးထဲက လစဉ် စွန့်ကြတတ်သည်။ အဝတ်တန်သူ အဝတ်၊ အစားတန်သူ အစား၊ အသပြာတန်သူ အသပြာကို ပေးတတ်ကမ်းတတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသေးသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုကြပါစေ၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ပိုင်းတွင်မတော့ မောင်မောင်တုတ်အဖို့ တစ်မင်းတစ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သည်ကတော့ မမှားပါပေ။ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကျော်နင်းပြီး သည်မျှ မြင့်မားသော ရာထူးကို ရရှိသွားနိုင်သည့် အတွက် သူ့ကို ချီးကျူးကြရမည်။ စံနမူနာ ယူရမည်မှာကား အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ သည်အတွက်ကြောင့်လည်း ထိုစဉ်က သူ့ကို ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှလူများသည် မနာလို မရှုစိမ့် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန် ဦးချိတ်ဆိုပါမူကား သူ့ကို အမှန်ကြိတ်ပစ်ပြီး အရည်ဖျော်ပစ်ချင်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူကလည်း သူပဲပေကိုး။ သင်္ခါရကို အစဉ်ထာဝရမှတ်ပြီး ရေလိုက်လွဲခဲ့တာကိုး။ မိန်းမချင်းပြိုင်၊ ပစ္စည်းချင်း ပြိုင်ရာက နောက်ဆုံးမှာ အာဏာချင်း ပြိုင်တဲ့အထိ ရောက်သွားကြပြီး သတ်ဟယ်၊ ဖြတ်ဟယ်နဲ့ ဖြစ်ကြကုန်ရော။ သည်လို သတ်ဖြတ်ကြတာကိုပဲ သူတို့တစ်တွေက သဘောအကျကြီး ကျကြဟန်တူရဲ့။ သည်ခေတ်က လူတွေဟာ နေ့မြင် ညပျောက်နဲ့ မနက်မိုးလင်းလို့ တောင်မှ မိမိတို့မှာ မျက်နှာသစ်စရာ မျက်နှာ ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာ အမြဲတထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ရှိနေကြရသည်။

လက်သံပြောင်သည့် ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ ခေတ်ကာလမို့လည်း လူတိုင်းပင် စားသတိ၊ သွားသတိ၊ အိပ်သတိနဲ့ ရှိနေကြရသည်။ ကဲ သည်တော့ သာမန်အရပ်သားကလေးဘဝမှ ရနောင်မြို့စား ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာနဲ့ မင်းသားဘွဲ့ကို ခံယူရလောက်အောင် တလူလူ လွင့်လာတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဘဝအခြေအနေက ဘယ်ကစပြီး လာသလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ကြရအောင်။

* * *

www.burmeseclassic.com

မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ

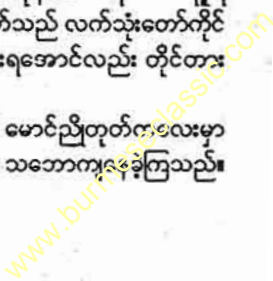
သူ၏ ငယ်မည်မှာကား မောင်ညိုတုတ် ဖြစ်သည်။

အသားညိုညို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်တုတ်တုတ်မို့လည်း မောင်ညိုတုတ် လို့ ခေါ်ဟန်ရှိသည်။ သူ၏ ဖခင်က မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဦးမောင်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ညိုတုတ်၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သီပေါမင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်ရဲ့ နို့ထိန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မွေးချင်းသုံးယောက်ရှိ သည့် အနက် မောင်ညိုတုတ်က အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ့အောက်တွင် ပြင်းသာ မင်းသား မောင်မောင်ပြောင်းနဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး ယင်းမာချောင်း ခင်လေးတို့ ရှိကြသည်။

သည်တော့ မောင်ညိုတုတ်နဲ့ မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်တို့ဟာ နို့စို့ဖက် တွေပေါ့။ မောင်ညိုတုတ်၏ ဖခင်သည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ကျေးကျွန် တော်ရင်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နောက်တော်က အမြဲ ပါခဲ့ရသည်။ မင်းတုန်း မင်းတရားကြီး ပုဂံမင်းကို ပုန်ကန်၍ ရွှေဘိုသို့ ထွက်စဉ်တွင်လည်း မောင်ညို တုတ်၏ဖခင်မှာ ပါခဲ့သည်။

ဤသို့ ရွှေဘိုသို့ ချီရာ လမ်းခရီးမှာပင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဦးမောင် ကလေးမှာ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာသည်။ သို့နှင့် မင်းတုန်းမင်းတရား အမရပူရ သို့ပြန်ပြီး ရွှေနန်းတော် သိမ်းချိန်ကျမှ မောင်ညိုတုတ်သည် လက်သုံးတော်ကိုင် ကလေး ရာထူးတွင် ခစားရသည်။ သည်ရာထူးလေးရအောင်လည်း တိုင်တား မင်းကြီး ဦးဖိုးက မ,စပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘယ်လိုပင်ဆိုဆို သည်အချိန်ကတည်းကပင် မောင်ညိုတုတ်က ငလေးမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ယောမင်းကြီးနဲ့ တိုင်တားဦးဖိုးတို့က သဘောကျနေခဲ့ကြသည်။

မောင်ညိုတုတ်၏ အရည်အသွေးနှင့် ဖျတ်လတ်မှု ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိခြင်းတို့ကြောင့် လည်း ဤသို့ သဘောကျနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နေရာတကာတွင် ခဲရဲဝံ့ဝံ့ရှိခြင်း၊ အသံဩဇာကောင်းခြင်း၊ စကားကို တည်တည်တံ့တံ့ ပြောတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဤသို့ လူသိများလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

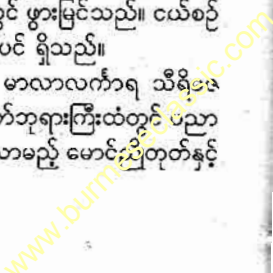
မောင်ညိုတုတ်သည် အလုံးအရပ် ကောင်းသည်။ အသားညိုသည်။ တျောက်ပေါက်မ သက်သက် ရှိသည်။ ကျင်စွယ်လည်း ရေးရေးထားသည်။ မောင်ညိုတုတ်ကို အဝေးမှ ဖြစ်စေ၊ အနီးမှ ဖြစ်စေ မြင်ရလျှင် မောင်ညိုတုတ်၏ ကျွတ်သရေရှိလှသော အင်္ဂါရုပ်ကို လူတိုင်း နှစ်ခြိုက်မည်ပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ညိုတုတ်၏ မျက်နှာပေါက်မှာ ခုံညားထည်ဝါသော သဘော ရှိသည်။ စူးရှသော မျက်လုံး၊ အသံဩဇာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်။ မဟုတ်မခံ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။

သူငယ်နာမည် မောင်ညိုတုတ်မှ အဖျားဆွတ်ပြီး မောင်တုတ်ဟူ၍ အခေါ်များကြသည်။ သူကမူ မောင်တုတ်အစား မောင်မောင်တုတ် ဟူ၍ ခေါ်မှပင် ကျေနပ်သည်။ ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ သူသည် စင်စစ် လူချောလူလှတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ခေတ်နှင့်သူတော့ စန်းပွင့်သူ တစ်ယောက်ဟူ၍ ခေါ်ရမလောက်ပင်။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်းခေတ်ကပင် မိန်းမများကစပြီး သူ့ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ရနောင် မောင်မောင်တုတ် အကြောင်းဆိုရလျှင် တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ ဆိုသလို သူနှင့် ယှက်နွယ်နေသူများ အကြောင်းကိုပါ တင်ပြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သည်အထဲတွင် သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးသောသူကား သီရိပဝရ ဒိတျာလောကာ ဝိပတိ ပဏ္ဍိတ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ် နာမံတော် ခံယူတော်မူသည့် သီပေါမင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

သီပေါမင်းသည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ သားတော်များထဲမှ သားတော်ငယ် တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ သီပေါမင်း၏ မယ်တော်မှာ လောင်းရှည်မြို့စား မိဖုရားပင် ဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၀ ခုနှစ် နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ စနေနေ့ နံနက် (၄)ချက်တီးကျော်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်စဉ် မင်းသားဘဝက လူအေးတစ်ယောက်မို့ မထင်မရှားပင် ရှိသည်။

၁၂၃၆ ခု ဝါဆိုလတွင် ရှင်သာမဏေပြုပြီး မာလာလင်္ကာရ သီရိဗုဒ္ဓ မဟာဓမ္မရာဇာဂုရု ဘွဲ့တော်ရ တောင်တော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတွင် ပညာသင်ကြားသည်။ သည်မှာတင် ရနောင်မင်းသား ဖြစ်လာမည့် မောင်ညိုတုတ်နှင့်

သီပေါမင်းလေးတို့ စတင် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

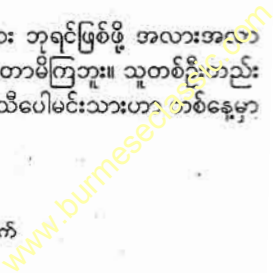
သီပေါမင်းသားလေးသည် (၁၂၃၇-၃၈-၃၉) ခုနှစ်များတွင် သုံးကြိမ်သုံးဖန် ပထမပြန်ဆိုတော်မူနိုင်ခဲ့လေသည်။ မင်းသားဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးနှင့် စာပေတွင် ထူးချွန်လှသော သီပေါမင်းသားလေးကား ချီးကျူးစရာပင်။ ရေပေါ်ဆီအလွှာ ဖြစ်သည့် မင်းသားဖြစ်ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့မနေ ပေါ့ပေါ့မစားဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ သည်ကြောင့်မို့လည်း သီပေါမင်းသားလေးမှာ ရွှေနန်းတော် တစ်ခုလုံးရှိ ထိုမင်းသားများကြားဝယ် ထင်ရှားလာသည်။

ရနောင်မင်းသားသည် မင်းသွေးမင်းနွယ် လုံးလုံး မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သီပေါမင်းသား ငယ်စဉ်က နေခဲ့ရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အတူတူ နေခဲ့ကြ သည်။ လူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ သူတို့သည် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြလေ သည်။ သည်တုန်းက မောင်မောင်တုတ်အဖို့ မထင်ရှားသေးတဲ့ အညတြ လူငယ် တစ်ဦးပေါ့။ ဘယ်မင်းသားကမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူး။ သည်တော့ သဘောကောင်း မနောကောင်း လူအေးဖြစ်တဲ့ သီပေါမင်းသားကလေးက သူ့ကို ကရုဏာရှိတော်မူဟန်ရှိရဲ့။ သည်တော့ သူ့ကို အရေးပေးတော်မူသည်။ ဒါကို သူက အခွင့်အရေး မယူပါဘူး။ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

သူတို့ နှစ်ဦးဟာ စရိုက်ချင်း တူညီကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သီပေါမင်းက အဖြူဆို သူက မည်းသည်။ သည်ထဲက သူ့မှာ သတ္တိရှိ၏။ ဟုတ်တာ ပြောရ၏။ မမှန်တာ မလုပ်ဘူးလို့ ဆိုရမည်။ ပြီးတော့ သူက သီပေါမင်းသားထက် အသက် (၁၀) နှစ် ပိုကြီးသည်။ ဒါကလည်း သူ့ကို သီပေါမင်းသားက အားထားရစေ အောင် ဖန်တီးပေးထားတာပဲ။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးက ရှင်ဘုရင်သား၊ တစ်ဦး က မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်ရဲ့သား၊ အဆင့်အတန်းက ကွာခြားသည်။ အဆင့် အတန်း ကွာခြားသလိုပဲ လူနှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကွဲပြား ခြားနားကြသည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးဟာ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အားထားရတဲ့ သူတွေသာ ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက အသက်ငယ်တဲ့ သီပေါမင်းသားက သူ့ကို နောင်တော် လို့တောင် ခေါ်ခဲ့ရသည်။

အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက သီပေါမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာ ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မထင်ကြဘူး။ မတွေးတောမိကြဘူး။ သူတစ်ဦးဟည်း သာ တွေးတောခဲ့သည်။ ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့၏။ သီပေါမင်းသားဟာ တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အထင်ရှိနေလေရဲ့။

သည်တော့ သီပေါမင်းသားကို သူက “ကိုယ်တော်လေး တစ်နေ့ကျရင် ဘုရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်တော်လေး ဘုရင်ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်” လို့လည်း ပြောနေ တတ်သည်။ သည်လိုနဲ့နေတုန်း တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာ သေးသည်။ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ အတိတ်လော နိမိတ်လော။

အဲဒီနေ့က သီပေါမင်းသား၊ မောင်မောင်တုတ်နဲ့ ကျောင်းသားတစ်စုဟာ တော့င်းဝင်းထဲက ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကစားနေကြသည်။ သည်လို ကစားနေတုန်း ပြွန်းဆို စွန်ရဲတစ်ကောင်ဟာ ကောင်းကင်ကနေပြီး ဥယျာဉ်ထဲကို ထိုးကျလာ သည်။ သည်နောက် ဘယ်သူကမှ မဟန့်တားနိုင်ခင် အတွင်းမှာပဲ ကျောင်းသား တွေရဲ့ အလယ်မှာရှိတဲ့ သီပေါမင်းသားလေးရဲ့ ဘောင်းတော်ကို ထိုးသုတ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ပျံတက်သွားလေသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်က မောင်မောင်တုတ်ကို ပိုပြီး အထောက်အကူပေးသွား သည်။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပြီးပြီးချင်း မောင်မောင်တုတ်က သီပေါမင်းသား ကို ပြောလိုက်သည်။

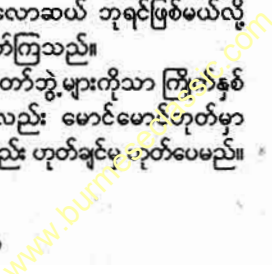
“အဲဒါ ကိုယ်တော်လေး ဘုရင်ဖြစ်မယ့် အတိတ်နိမိတ်ပဲ”

သည်လို ပြောလိုက်တာကို သီပေါမင်းသားနဲ့ တခြား ကျောင်းသားငယ် တွေက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ်က မရယ်ပါဘူး။ ခပ် တည်တည်ပါပဲ။ သူပြောချင်တာကိုသာ ဆက်ပြီး သီပေါမင်းသားကို ဆက်ပြော နေလေရဲ့။

“ကိုယ်တော်လေး ကျိန်းသေ ဘုရင်ဖြစ်မှာ၊ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ဘုရင်ဖြစ် မယ်လို့ ဟောခဲ့တဲ့ကျုပ်ကို မမေ့ပါဘူးလို့ အခု ကတိပေးပါလား။”

ဒါကို သီပေါမင်းသားက လွယ်လွယ်ပဲ ကတိပေးလိုက်သည်။ ကိုယ် မမျှော်မှန်းရတဲ့နေရာကို ရှေ့ရယ်လို့ အတိအကျ ပြောနေတဲ့အတွက် ကြည်နူးလို့ ပဲ ကတိပေးလိုက်တာလား။ စကားပြတ်သွားအောင်လို့ပဲ ကတိပေးလိုက်တာ လား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်။ သီပေါမင်းမှသာ သိပေမည်။ သည်ကတည်းက သီပေါမင်းသားက သူ့ကို အတော် သဘောကျနေသည်။ ဘုရင့်သွေး ဆိုတာ မျိုးက တစ်နေ့မှာ ဘုရင် မဖြစ်မှနေရာ လောလောဆယ် ဘုရင်ဖြစ်မယ်လို့ ကြံပြောထားတာကို အတော်သဘောကျနေတတ်ကြသည်။

ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ အမြောက်အပင်နဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့များကိုသာ ကြိုက်နှစ် သက်ကြသည်မို့ မြှောက်ပင့်ပြောရသည် ဆိုကလည်း မောင်မောင်တုတ်မှာ ငယ်ရွယ်သေးသမို့ သည်လို မြှောက်ပင့်ပြောခြင်းလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။

ရမောင်မောင်မောင်တုတ်

၂၉

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့မှာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဟောကိန်းဟာ မှန်လာသည်ဆိုတာ သိလာကြရပါပြီ။

သီပေါမင်းသား အသက်(၂၀)ပြည့်ပြီး ၁၂၄၀ ပြည့်နှစ် တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်လာလေသည်။ မကြာပါဘူး အိမ်ရှေ့မင်းသားဘဝမှ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၆ ရက်မှာပဲ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်လာတော့သည်။

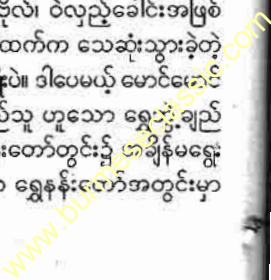
* * *

အနိမ့်စခန်းမှ ရွှေဘုံနန်းသို့

ဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ သီပေါမင်းတရားသည် သူပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိစကားကို မေ့မသွားပါဘူး။ ဒါတစ်ခုတော့ သီပေါမင်း တော်တယ်လို့ ဆိုရမည်။ မင်းသားဘဝနဲ့ ဖြစ်စေ၊ ဘုရင်ဘဝနဲ့ပဲ ဖြစ်စေ သူ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ သီပေါမင်းသားဟာ ထီးနန်း သူ့လက်ထဲမှာ မြဲမြံသေချာပြီလို့ သိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောင်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ ရဟန်းဝတ်နေတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ကို လူဝတ်ထွက်စေသည်။ နောက်တော့ မင်းညီမင်းသား အဆောင်အယောင် ပေးလိုက်လေသည်။

နိုင်ငံတော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လာသည့် စုဖုရားလတ်နဲ့ နို့စို့ဖက်လည်း ဖြစ်သည့် မောင်မောင်တုတ်အဖို့ အတိုင်းထက် အလွန်ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ စုဖုရားလတ်ကလည်း မြှောက်စား၊ ဘုရင်သီပေါကလည်း အရေးပေးဆိုတော့ မောင်မောင်တုတ်ကို အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်သာဘူးပေါ့။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သင့်တာထက် ပိုပြီး ရလာတော့ အောက်ခြေဆိုတာ လွတ်ကြစမြဲပါပဲ။

သည်လိုနှင့် ရဟန်းလူထွက် မောင်မောင်တုတ်ကို ရနောင်မြို့ကို စားစေသည်။ ဘုရင့်လက်သုံးတော်ကိုင်း၊ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်၊ ဝဲလှည့်ခေါင်းအဖြစ် ခန့်ထားတော်မူသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်က သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ဖခင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဦးမောင်ကလေးရဲ့ ရာထူးမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ်က အဆင့်မြင့်တယ်။ မဟာမင်းလှမင်းထင်စည်သူ ဟူသော ရွှေဘုံချည်တော်မူသည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် ရွှေနန်းတော်တွင်း၌ ဟချိန်မရွေး ကျောက်စီရွှေစားကိုလွယ်ပြီး ခစားရသည်။ ထိုစဉ်က ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှာ

လက်သုံးတော်ကြီး၊ လက်သုံးတော်ကလေးများသာလျှင် ရွှေစားကိုင်ပြီး ခစားရသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ လက်အောက်တွင် လက်သုံးတော်ကြီးကိုင် (၁၂) ယောက် ရှိသေးသည်။ သူတို့သည် မြောက်ဘက် ထားဝယ်ဆောင်တွင် နေထိုင်စောင့်ကြပ်ရသည်။ ထားဝယ်ဆောင် ဆိုသည်မှာ မှန်နန်းဆောင်နှင့် ကပ်နေသော အဆောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

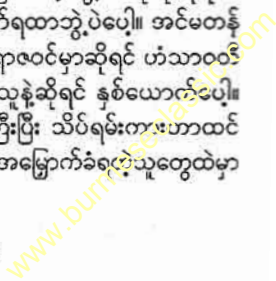
အဲသည်နေ့က မောင်မောင်တုတ်သည် အနီးအနား ရွှေကြယ်ပွင့်ထိုး ကတ္တီပါစိမ်း ထိုင်မသိမ်း ဒူးအထိအရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီအနား ကွပ် အောက်ခံအပေါ်က လွန်းပုဆိုးကို အောက်ပိုးကျိုက်ထားသည်။ ခေါင်းမှာ ရွှေကျင်ခတ်ပဝါကိုလည်း ပေါင်းထားသည်။ သူ့အဝတ်အစားနှင့် သူ့ရုပ်ရည်မှာ မင်းသားရုပ် ပေါက်နေလေသည်။

မောင်မောင်တုတ်လက်အောက်တွင် မြောက်ထားဝယ် အမှုထမ်း ခြောက် ရာရှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိသည်။ အမှုထမ်းသားများ၏ ယာဘက်လက်ဖမိုးတွင် ခြင်္သေ့ရုပ် ဆေးနီဖြင့် ထိုးမှတ်ထားသည်။ ထိုစဉ်က သေနတ်ဝန်ရာထူးကို ရထားသော ကင်းဝန်မင်းကြီးအား ဥပဒေပြု အမတ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းစေလေသည်။ အဲဒီ သေနတ်ဝန်ရာထူးကိုတော့ မောင်မောင်တုတ်ကို သီပေါဘုရင်က ပေးအပ်သည်။ ဒါကို ကင်းဝန်မင်းကြီးအဖို့ ကျေနပ်ဟန် မတူဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပြောသာဘူးပေါ့။

စုဖုရားလတ်ကလည်း ပြောသေးသည်။ “ဘိုးဘိုးလည်း အသက်ကြီးပါပြီ သေနတ်ဝန်ရာထူးနဲ့ မတော်တော့ပါဘူး၊ ဥပဒေပြု အမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ပဲ အမှုတော်ထမ်းဖို့တော်တယ်”

သည်လို မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင်က မိန့်တော်မူလေတော့ ကင်းဝန်မင်းကြီးလည်း ဘာလှုပ်ဝံ့တော့မတုံး။ သည်တုန်းက မိဖုရားကြီးရဲ့ ဓားက သိပ်ထက်နေတယ်မဟုတ်လား။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်အဖို့ ပိုပြီးတန်ခိုးကြီးစေတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို ရလိုက်သေးသည်။ ဒါကတော့ ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာဘွဲ့ပဲပေါ့။ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ဘွဲ့။ မြင့်မြတ်လှတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလား။ ရာဇဝင်မှာဆိုရင် ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင်တစ်ပါးသာ သည်ဘွဲ့မျိုး ရခဲ့ဖူးသည်။ သူနဲ့ဆိုရင် နှစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်မောင်တုတ် သိပ်တန်ခိုးကြီးပြီး သိပ်ရမ်းကူးဟာထင်ပါရဲ့။ သည်တုန်းက မောင်မောင်တုတ်နဲ့အတူ အချိုးအမြောက်ခံရတဲ့သူတွေထဲမှာ

မောင်ဖေငယ်လည်း ပါလာသည်။

မောင်မောင်တုတ်နဲ့ မောင်ဖေငယ်တို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အလွန်တရာ ချစ်ခင်ကြ၏။ မောင်မောင်တုတ် ဆိုးသမျှကို မောင်ဖေငယ်က ဒိုင်ခံ ခံရသည်။ မောင်မောင်တုတ် ကြမ်းသလောက် မောင်ဖေငယ်က နုသည်။ နှလုံးရည်သမား။ သီပေါမင်းတရားက မောင်ဖေငယ်ကို တောင်သမန်လယ်ကို စားစေသည်။ မောင်ဖေငယ် ဆိုတာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ဘိုးတော်ဘုရား၏ သားတော်တစ်ပါး ဖြစ်တဲ့ ရွှေကူမင်းသား၏မြေး ဖြစ်သည်။ မင်းသွေးမင်းသက်နဲ့ မကင်းသူ ဖြစ်သည်။ စီးတော်မြင်းဝန်၊ ရွှေတိုက်စိုး၊ တောင်သမန်လယ်ကို စားစေရသူ ဖြစ်လေသည်။ မောင်မောင်တုတ်နဲ့ ရောင်းရင်းဖက် ဖြစ်သည်။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်သော တောင်သမန်စားသည် ကဗျာအဖွဲ့အနွဲ့တွင် ကျွမ်းကျင်သဖြင့် သီပေါမင်း၏ စာဆိုတော်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၏ စာဆိုတော်ပင်မကဘဲ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိ၏ ရောင်းရင်းဖြစ်သော မောင်မောင်တုတ် အတွက်ပါ အသုံးတော်ခံခဲ့ရသေးသည်။

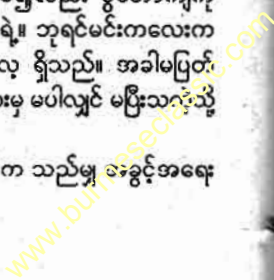
ရနောင် မောင်မောင်တုတ် တန်ခိုးကြီးလာချိန်တွင် တောင်သမန်လယ် စားသည် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို မှီခိုရတော့သည်။ မောင်မောင်တုတ်၏ နောက်လိုက်များနှင့် မောင်မောင်တုတ်ကို အားကိုးလိုသူများ၊ မောင်မောင်တုတ်နှင့် ကျေးဇူးမကင်းသူများသည် မောင်မောင်တုတ်ကို ပိုပြီး အထင်ကြီးအောင် မြှောက်ပေးကြသည်။

ပွဲတော်ကျ။

မင်းညီမင်းသားများ၏ ပွဲတော်ကျများကို တော်ရုံတန်ရုံလူများ မစားရ။ တကယ့် အရေးပါ အရာရောက်သူများသာ စားရသည်။ အထူးသဖြင့် အရှင်သခင် အထူးသူကောင်းပြု မြှောက်စားထားသူများသာလျှင် စားရရိုး ထုံးစံရှိသည်။

သီပေါမင်းတရား သုံးဆောင်ပြီးတဲ့ ပွဲတော်ကျများကို ရနောင်မင်းသားနှင့် မောင်ဖေငယ်တို့သာ သုံးဆောင်ခွင့်ရှိသည်။ သီပေါမင်း၏ အထူးချစ်ခင် မြှောက်စားထားသော ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများ ဖြစ်၍လည်း ပွဲတော်ကျကို အမြဲ စားသောက်ကြလေသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဘုရင်မင်းကလေးက မောင်မောင်တုတ်ကို အစစအရာရာတွင် တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။ အခါမပြတ် ခစားစေ၏။ အတွင်းရေးများကိုလည်း ရနောင်မင်းသားမှ မပါလျှင် မပြီးသကဲ့သို့ တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။

ရနောင် ဆိုသည်ကလည်း ရနောင်ပင်။ ဘုရင်က သည်မျှ ဒေခွင့်အရေး

တွေ ပေးလာတော့ သည်ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အရယူတတ်သည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ အသုံးချတတ်လာသည်။ ဘုရင်က နည်းနည်းပါးခိုင်းလျှင် သူက များများလုပ်ပေးတတ်၏။ ဘုရင်လေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်မှာ ပျာပျာသလဲ ရှိလှသည်။ ကိစ္စကိုလည်း လုပ်ပေးသင့်သည်ထက် ပိုမိုလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။

သီပေါဘုရင်နှင့် မောင်မောင်တုတ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကား တောင်ငူခေတ်က တပင်ရွှေထီး၏ အထိန်းတော်သား ဘုရင့်နောင်နှင့် တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဘုရင့်နောင်၏ အချိုးကို မောင်မောင်တုတ်က ချိုးနေသည်ဟုလည်း စွပ်စွဲသူများက စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။

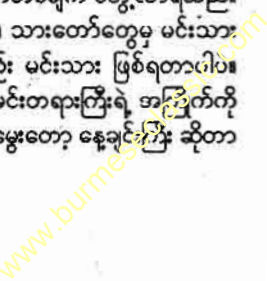
တပင်ရွှေထီး၏ အစ်မနှင့် ဘုရင့်နောင်တို့ လက်ဆက်ပြီးနောက် တပင်ရွှေထီး၏ ထီးနန်းကိုပင် ဘုရင့်နောင်က ဆက်ခံသည့်အတိုင်း ယခုလည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က ဘုရင့်နောင်လုပ်ချင်သည်ဟု ဆိုသူက ဆိုကြသည်။

ဟုတ် မဟုတ်တော့ မည်သူမျှ မသိ။ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုကလေးတွေကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ဘာလဲဆိုတော့၊ သီပေါဘုရင်ကလေးမှာ အစ်မတော် ရှိနေတာကိုး။ ပြီးတော့လည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ်အား သီပေါမင်းသားဘဝက ကတိတစ်ခုထားခဲ့ဖူးသည်။ ရတောင့်ရခဲတဲ့ ကတိစကားပါပဲ။ ဘယ်လိုလူစားကမှ မရဘူးတဲ့ ကတိစကားပါပဲ။ “မောင်တုတ် ငါ့တစ်သက်မှာ ငါ့လက်နက်နဲ့ မသေစေရ” ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။ ကဲ ဘယ်လောက်များ ပိုင်လိုက်တဲ့ ရနောင်မင်းသားလဲ၊ သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်မည်၊ သူ ဆိုးချင်သလို ဆိုးမည်။ ဒါကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘယ်လိုမှ မပြောနိုင် မလုပ်နိုင်အောင် ချည်ပြီး တုပ်ပြီးသား လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့။

အရှေ့ပွဲတက် အခမ်းအနားမှာလည်း မောင်မောင်တုတ်က မင်းသားများ၏နေရာတွင် နေရသည်။ မင်း၏သား၊ ညီပင် စင်စစ် မဟုတ်ပေမယ့် သီပေါမင်းက ခန့်မြင့် သူ့ကောင်းပြုထားတော့ မင်းသားပဲပေါ့။

သည်နေရာမှာ အတူယူဖွယ်ကောင်းဖို့ အချက်တစ်ချက် တွေ့လာရသည်။ မင်းညီမင်းသားဆိုတာ ရာဇသွေးပါမှ၊ ရှင်ဘုရင်၏ သားတော်တွေမှ မင်းသားဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဘုရင်က ချီးမြှင့်ရင်လည်း မင်းသား ဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဒါကလည်း မောင်မောင်တုတ်၏ ကြိုးစားမှု၊ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ အကြံကို သိတဲ့သူမို့လည်း ဒီရာထူးကို ရတာထင်ပါရဲ့။ အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီး ဆိုတာ လို့ပေါ့။

သီပေါဘုရင် နန်းတက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် များစွာ တန်ခိုးကြီးလေသည်။ နန်းတွင်းနန်းပြင်တွင် မောင်မောင်တုတ်၏ ဩဇာညောင်းသည်။ ဘယ်အထိ ဩဇာအာဏာ အရှိန်အဝါ ကြီးမားသလဲဆိုရင် မောင်မောင်တုတ်လာလျှင် လေးတောင် အကွာအဝေးဆီလောက်က လက်ယှက်ပြီး ဒူးတုပ်ခစားရသည်လို့ ဆိုကြသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်နှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့ကပါ မောင်မောင်တုတ် မပါလျှင် မပြီးသလောက် အမှုကိစ္စတိုင်းတွင် တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။ ဒါကလည်း မောင်မောင်တုတ်၏ အရှင်မြင့်စော့ ကျွန်တင့် ဆိုသည့် ပုံပြင်လိုပဲ။ မင်းတုန်းမင်းကြီး နာမကျန်း ဖြစ်နေခိုက်တုန်းက ဖြစ်သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းနှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့ တိုင်ပင်ပြီး ရှင်ဘုရင် အသစ်ရွေးကြသည်။ သည်တုန်းက မြေနန်းတော်မှာ ဖြစ်သည်။

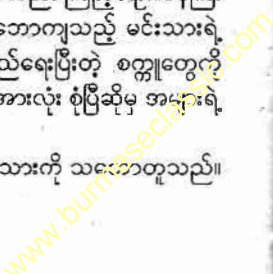
အသစ် တင်မြှောက်မယ့် ရှင်ဘုရင်အတွက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့် ဝန်ကြီးလေးပါးတို့ တိုင်ပင်ကြသည်။ မောင်မောင်တုတ်ကတော့ သူတို့နှင့်မနီးမဝေးမှာ ရှိနေလေရဲ့။ ဝန်ကြီးလေးပါးကတော့ ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုး၊ ခန်းပတ်မင်းကြီး ဦးရွှေမောင်၊ မကွေးမင်းကြီး ဦးလှိုင်(ယောမင်းကြီးဦးလှိုင်) ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ပါပဲ။ ဝန်ကြီးတစ်ပါးဆီမှာ စာရေးတစ်ယောက်စီ ပါရှိသည်။ အဝေးရောက်မင်း ဦးအောင်ကြီး ဆိုတာလည်း ရှိနေသည်။

သည်နေ့တုန်းက သူတို့ မင်းသားမြှောက်ပါး ရွေးကြသည်။ သုံးဆယ်မင်းသား၊ မက္ခရာမင်းသား၊ သာဂရမင်းသား၊ ညောင်အုပ်မင်းသား၊ ညောင်ရမ်းမင်းသား၊ သီပေါမင်းသားတွေပါပဲ။ သည်မင်းသားတွေထဲက နောက်ဆုံး စကာတင်တစ်ပါးတည်းပဲ မဲနဲ့ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သည်တုန်းက ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက ဝန်ကြီးလေးပါးကို စကားတစ်ခွန်း ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“ခုအခါဟာ အပ်ဖျားပေါ်မှာ မုန်ညင်းစေ့ တင်ထားသလို ဖြစ်နေပြီ ဝန်မင်းတို့”

သူတို့ ဘုရင်တင်မြှောက်မယ့် မင်းသားရွေးပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဝန်ကြီးလေးပါးနဲ့ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့က သူတို့ သဘောကျသည့် မင်းသားရဲ့ အမည်ကို စက္ကူပေါ်မှာ နာမည်ရေးကြသည်။ သည်ရေးပြီးတဲ့ စက္ကူတွေကို ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရွှေဖလားကြီးထဲမှာ ထည့်ကြသည်။ အားလုံး စုံပြီဆိုမှ အများရဲ့ ရွေးမှာ တစ်ခုစီ ဖတ်သည်။

ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုးက သုံးဆယ်မင်းသားကို သဘောတူသည်။

မကွေးမင်းကြီးဦးလှိုင်က မကွေရာမင်းသားကြီးကို သဘောတူသည်။ ခန်းပတ်မင်းကြီး ဦးရွှေမောင်က ညောင်ရမ်းမင်းသားကို သဘောတူသည်။

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ကတော့ ကြိုတင်ပြီး စည်းဝါးရိုက်ထားဟန်တူပါရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကင်းဝန်မင်းကြီးနှင့် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးတို့ကတော့ သီပေါမင်းကို ဆန္ဒပေးလို့ပါပဲ။ သည်အချိန်မှာ မောင်မောင်တုတ်ကတော့ ဝန်ကြီးတွေ ပြောသမျှကို နားထောင်နေပြီး အလုပ်များချင်ယောင် ဆောင်နေလေရဲ့။

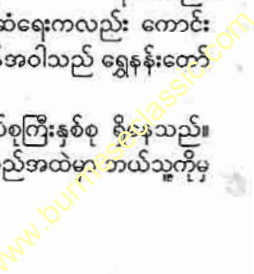
သည်တော့ နောက်ဆုံးမှာ မဲအများဆုံး ရသွားသည့် သီပေါမင်းသားဟာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ဒါကို သိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်တုတ်ဟာ သူ့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်သည့် သီပေါမင်းသားရှိရာကို အပြေးသွားတော့တာပဲ။

သူတို့ရွေးတဲ့မင်းသားတွေထဲမှာ သီပေါမင်းသားက အငယ်ဆုံးပဲ။ အသက် (၁၉)နှစ် (၂၀)လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ရှင်ကတောင် လူမထွက်ရသေးဘူး။ လွတ်တော်အနားမှာ ဆောက်ထားတဲ့ မှန်ကျောင်းမှာ သာမဏေကလေးဘဝနဲ့ ရှိသေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။

သေလုမြောပါး ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်မင်းကြီး၏ သလွန် အနီးအနားမှာ ပလ္လင်ပေါ် တက်ထိုင်ရေးတွက် စက်ပုန်းခုတ်မှုများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးတွင် သားတော်ပေါင်း အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။ သားတော်တိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် ရှိနေကြသည်။ သားတော်အားလုံးက ဘုရင်ပဲ ဖြစ်ချင်မှာပေါ့။ ဘုရင့်သားတော်တွေကိုး။ ရှင်ဘုရင် ဆိုတာက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ အာဏာအရှိဆုံးသူမို့ ဘယ်သူကရော ဘုရင် မဖြစ်ချင်ဘဲ နေပါ့မလဲ။ သားတော်တွေများထဲမှာ အထင်ရှားဆုံး မင်းသားက မကွေရာမင်းသားနှင့် ညောင်အုပ်မင်းသားတို့ပဲ ဖြစ်ကြသည်။ သည်သားတော်နှစ်ပါးက အသက်အရွယ်မှာ သီပေါမင်းသားထက် ကြီးသည်။ ဆက်ဆံရေးကလည်း ကောင်းသည်။ သူတို့ရဲ့ ကြင်ယာဒေဝီများရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း ကောင်းသည်။ ဒါကြောင့် သည်မင်းသားနှစ်ပါး၏ ဩဇာအရှိန်အဝါသည် ရွှေနန်းတော်တွင်း၌ အတော်ပင် ကြီးမားခိုင်မာနေသည်။

သည်မင်းသားနှစ်ပါးကို အကြောင်းပြုပြီး အုပ်စုကြီးနှစ်စု ရှိခဲ့သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကို အသီးသီး ထီးနန်း အပ်လိုကြသည်။ သည်အထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ

ဘုရင်မမြောက်လိုသေးသည့် ကြားနေအုပ်စုကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူတို့ကတော့ နန်းတွင်းအခြေအနေ အေးဆေးမှပဲ မင်းသား တစ်ပါးပါးကို နန်းတင်လို့တန် ခို့နေသည်။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် ဝန်ကြီးတချို့ ပါဝင်သည်။ သူတို့က အကြောင်းပြကြသည်။

“ဘုရင်သားတော်များသည် လူလား မမြောက်ကြသေးပေ။ မည်သူမျှ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုလည်း မရှိကြသေး။ ဘယ်သူမှ ဖခမည်းတော်၏ ထီးနန်းအစိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်မည့် ပညာအရည်အချင်းမျိုးလည်း မရှိကြသေး။ ဒါကြောင့် အချိန်ကို စောင့်စားနေခြင်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရင်ခွင်ပိုက် အုပ်စိုးသည့် စနစ်မျိုးနဲ့သာ နိုင်ငံကို အုပ်စိုးသင့်သည်။ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးကို မှူးမတ်များ၏ လက်ထဲတွင်သာ ထားရှိစေပြီး ဘုရင်သားတော်များ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာမှ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးကောက်ပြီး ဘုရင်မြောက်ရလျှင် ပိုပြီး လွယ်ကူပေမည်။ သင့်မြတ်ပေမည်”

သည်အုပ်စုတွေ ကွဲကြတဲ့အထဲမှာ နောက်ဆုံးအုပ်စု တစ်စုကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ဆင်ဖြူမရှင်သည် ယခုအခါတွင် မိဖုရားကြီး လေးဦးအနက် နောက်ဆုံး ကျန်နေသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့လောက် သြဇာအရှိန်အဝါကြီးသည့် မိဖုရား တခြား မရှိတော့ပေ။ ထိုစဉ်ကသာ သူ့မှာ သားတော်မောင် မင်းသား ရှိပါက ထိုသားတော်သည် မုချ ဘုရင်ဖြစ်ရမည် မလွဲ။ မိဖုရားကြီးသည် ထိုသားတော် လက်ကိုင်ဖြင့် တိုင်းနိုင်ငံကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မည်မှာ သေချာ၏။ ရာဇပလ္လင်ထက် ရာဇပလ္လင်နောက်ကွယ်က အာဏာက ပိုပြီး လက်စောင်းထက်မည်မှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် မိဖုရားကြီးမှာ သားယောက်ျား မထွန်းကားဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကြီးကိုင်လို့ရမည့် မင်းသားတစ်ပါးပါးကို ဘုရင်မြောက်ပြီး သမီးတော်သုံးပါးနဲ့ လက်ဆက်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ထင်ဟန်ရှိရဲ့။ သည်အကြောင်းကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီးက သီပေါမင်းသားကို လျာထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လို သီပေါမင်းကို နန်းညွှန်နန်းလျှာ အဖြစ် လျာထားသည့်နေရာမှာ မိဖုရားကြီးအဖို့ အကြောင်းများစွာ ရှိပေလိမ့်မည်။

သီပေါမင်းသားသည် စိတ်သဘောကောင်းသည်။ လူ့အေးလူ့ရိုးလူ့ကျင့်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးမားမား ထားရှိဟန် မရှိ။ ဒါကြောင့် လွယ်လွယ်ကူကူပင် ကိုင်တွယ်လို့ရမည့်လူမျိုး ဖြစ်၏။ အပြိုင် ပေါ်လာခဲ့လျှင်လည်း ရရှိထားသော မိမိအာဏာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရန် ဝန်လေးသူ မဟုတ်။

ပညာတတ်မြောက်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ မယ်တော်မှာလည်း မဟာသွေး မဟာနွယ် ဖြစ်လေသည်။ အခြားသော သားတော်များကား များသောအားဖြင့် ရိုးရိုးမိဖုရား၏ သားတော်များသာ ဖြစ်လေသည်။ သည်အကြောင်းများက သီပေါမင်းသားအား အမျိုးအနွယ်အရ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားတိုးတက်စေလေသည်။

မက္ခရာမင်းသားနှင့် ညောင်အုပ်မင်းသားတို့၏ အခြေအနေမှာမူ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ အပေါင်းအသင်း အဆက်အသွယ် အလွန် များသည်။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဦးသာ ဘုရင်ဖြစ်သွားပါက ဘုရင်ဖြစ်သူသည် မိမိအဆက်အသွယ် အပေါင်းအသင်းတို့၏ ဩဇာအာဏာကို နာခံရဖို့ရှိပြီး ဘုရင့်အာဏာသည် သူတို့တစ်တွေ၏လက်ထဲ ရောက်သွားဖို့ အလားအလာများစွာ ရှိနေပေသည်။

သည်အကြောင်း အမျိုးမျိုးကိုထောက်လျှင် သီပေါမင်းသားသည် ထီးနန်းအရိုက်အရာ ခံရဖို့အတွက် အတော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်အတွက် အထိုက်တန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေလေသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ထောင့်နှစ်ရာ လေးဆယ့်ခုနစ် တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ကိုးရက်နေ့တွင် သီပေါမင်းသားကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် အပ်နှင်းလိုက်လေတော့သည်။ သည်လို သီပေါမင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းလိုက်တော့ တခြားမင်းသားတွေက ခံနိုင်ရိုးလား။ ဘယ်ခံမှာတဲ့တဲ့။ ဆွေဆွေခုန်နေကြတာပေါ့။ သည်အထဲမှာ သားတော်ကြီးများ ဖြစ်သည့် ညောင်ရမ်းမင်းသား၊ ညောင်အုပ်မင်းသားတို့က မခံချင် အဖြစ်ဆုံးပဲ။ တော်လှန်ပုန်ကန်ဖို့အထိတောင် ကြံရွယ်တယ်လို့ သိရသည်။

သည်နေရာမှာ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးဟာ အတော်လေး ဉာဏ်သွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကင်းဝန်မင်းကြီး အမှူးရှိသည့် အရေးပါသည့် မှူးကြီးမတ်ကြီးများကို အတင်း တိုက်တွန်းပြီး သူ၏ အကြံအစည်ကို နာခံစေလိုပါပဲ။ တစ်နန်းတော်လုံးမှာ ဓားထက်လှသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များတို့သည် ဘာမှ ပြန်လည် မလျှောက်တင်ခဲ့ကြဘူးပေါ့။ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်ပေါ့။

သို့ဖြစ်၍လည်း မင်းတုန်းမင်းကြီး နတ်ရွာမစံမီ နှစ်ရက်အလိုလောက်မှာ သူတို့က သီပေါမင်းသားကို နန်းတင်လိုက်ကြလေသည်။ သည်လို အားတွင်းတော်မှာ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ် ဖြစ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်များကို ဘုရင်မင်းတရားကြီး

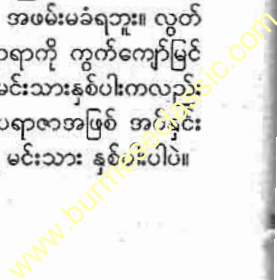
ကြားမှ ကြားသွားပါရဲ့လား၊ သိမှ သိသွားပါရဲ့လားဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မသိခဲ့ကြဘူး။ ဒါနှင့်ပဲ မကြာပါဘူး။ အတွင်းတော်က အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ပြန်လာသည်။ “သားတော်သမီးတော်များ ငါ၏ ရှေ့တော်မှောက် အမြန် ခစားစေရမည်” ဆိုသည့် အမိန့်ပါပဲ။ ဖခမည်းတော်အမိန့်ဆိုတော့ ဘယ်မင်းသားမှ မနေသာတော့ဘူးပေ။ မင်းသားလေးဆယ်ကျော်တို့မှာ သံတော်ဆင့်များ၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ မှန်နန်းဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မနက် နေဝန်းတက်ချိန်လောက်ကပင် သားတော်ကြီးများသည် တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး မှန်နန်းဆောင်တော်ကြီးသို့ ဦးခိုက်ရောက်လာကြသည်။ သည်တွင် အနောက်ဝန်နှင့် မာရဘင်ဗိုလ်၊ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ် ခေါင်းဆောင်သည့် ရဲမက်တော် တစ်ရာကျော်တို့က မှန်နန်းဆောင်ကို ဝိုင်းထားလေသည်။

တခြား များမတ်များနှင့် အတွင်းဝန်များကိုလည်း အမြန် ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ ရောက်လာတဲ့ သူတွေကတော့ ပျားပန်းခပ်ပါပဲ။ ရွှေနန်းတော်အတွင်း မှာရှိသည့် သားတော်အားလုံးနဲ့ သမီးတော်များသည် ဖခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးအား နောက်ဆုံးပိတ် ဖူးမြော်ကန်တော့ရန် လာရောက်ကြသည်။ ဘုရင်မင်းကြီး၏ အိပ်ဆောင်တော် အပြင်ဘက် ခန်းမကြီးထဲမှာ သားတော်၊ သမီးတော်များနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ငိုကြွေးသူများလည်း ရှိနေ၏။ အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြသူများလည်း ရှိ၏။ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ခရီးကို ငုံ့လင့်နေကြသည်။

ဘုရင်လော ရာဇဝတ်ကောင်လော၊ မသာလောင်းလော မည်သူကမျှ မသိရပေ။ သူတို့ ရင်တမမ၊ အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေစဉ်မှာပင် လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ရောက်လာကြသည်။ နဂိုက လန့်နေသည့်အထဲ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ ရောက်လာတော့ အော်သူအော် ဟစ်သူဟစ် ငိုသူငိုကြ၏။ ဘုရင့်သားတော်၊ သမီးတော်ကြီးများကို ဖမ်းဆီးပွဲပင် ဖြစ်သည်။ စစ်သည် ရဲမက်များသည် သားတော်များကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ကြမ္မာငင်သည့် ထိုနေ့က ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ ရှိသည့် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ သားတော်၊ သမီးတော် အားလုံးလိုလို ဖမ်းဆီးခံကြရသည်။

သည်နေရာမှာ ပါးတဲ့ နပ်တဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးက အဖမ်းမခံရဘူး။ လွတ်သွားလေရဲ့။ ဘယ်ခေတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လျင်တဲ့သူ၊ အရာရာကို ကွက်ကျော်မြင်တတ်တဲ့ သူတွေကသာ သက်သာရာ ရစမြဲပါပဲ။ သည်မင်းသားနှစ်ပါးကလည်း သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သီပေါမင်းသားကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် အပ်နှင်းတယ် ကြားကတည်းက အထူး မခံမရပ် ဖြစ်ကြသည့် မင်းသား နှစ်ပါးပါပဲ။

သူတို့ကတော့ ညောင်ရမ်းမင်းသားနဲ့ ညောင်အုပ်မင်းသား နှစ်ပါး ဖြစ်သည်။ မြောက်ရွှေရေး တံတိုင်းရှည်မိဖုရားကြီး၏ သားတော်များ ဖြစ်သည်။ အတွင်းတော်က အမိန့်တော်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်လို့ မသွားဘဲနေသဖြင့် အဖမ်းမခံရတာပဲ။ ဘုရင်နားမှာ ခစားကြသူတွေဟာ သတိထားဖို့ကောင်း၏။ ခေါ်တိုင်းလည်း မသွားနဲ့၊ ကျွေးတိုင်းလည်း မစားဘဲ နေတတ်သူတွေလို့ ဆိုရမှာပဲ။ အနေကောင်းသူတွေပေါ့။

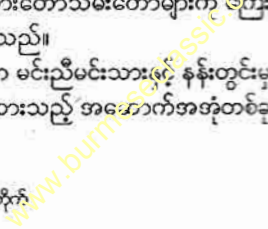
တကယ်ဆိုတော့ ညောင်ရမ်းမင်းသားနှင့် ညောင်အုပ်မင်းသားတို့သည် ဖခမည်းတော် ဝေဒနာ လုံးဝ မသက်သာဘဲ ရှိနေစဉ် သားတော်များ အခစားဝင်ရမည်လို့ အမိန့်တော်ရှိတာကို မသင်္ကာဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်တော်မှ ချက်ချင်းပဲ ရှောင်သွားကြသည်။ သူတို့ တိမ်းရှောင်သွားကြတာကလည်း ကြည့်ပါဦး။ တကယ်ယဉ်တယ်၊ တကယ်လျင်တယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ။

သူတို့ ဆင်မြန်းထားတဲ့ မင်းသား အဆောင်အယောင်တွေကို ချွတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက် အသင့်ဆောင်ထားတာဖြစ်သည့် မျက်နှာဖြူအဝတ်အစားကို ဝတ်လိုက်သည်။ လူယုံတော် လေးငါးဦးနဲ့ အာဠဝိတ်ခါးလို့ခေါ်တဲ့ ကြေးမုံတံခါးက ထွက်သွားကြတာ ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းကို ရိပ်မိထားသည့် ကင်းဝန်မင်းကြီးက မင်းသားနှစ်ပါးကို အမိအရ ဖမ်းစေသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလျင်တော့ မြို့ပြင်ကို ရောက်သွားပြီပေါ့။ အချိန်မီပင် လွတ်မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ သွားရောက် ခိုလှုံတဲ့အရပ်ကတော့ အရေးပိုင် မစ္စတာရှော၏ သံတဲဝင်းပဲ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံတာပဲပေါ့။ အရေးပိုင် မစ္စတာရှောသည် သံအမတ်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ဆီ လာရောက် ခိုလှုံတဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးကို ကောင်းမွန်စွာပဲ လက်ခံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဲသည်အချိန်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ပိုင်ဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကို ခိုးထုတ်ဖို့ ကြံစည်နေသည်။

သည်မင်းသားနှစ်ပါး ထွက်ပြေးကြောင်းကို ရွှေလှုံဝန်မင်းနဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့က ကြားသိသော် လိုက်ဖမ်းသေးသည်။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာရှောရဲ့ သံတဲဝင်းထဲမှာ ရောက်နေပြီမို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အကြံပိုင်တဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ အားလုံး ဖမ်းဆီးရမိတဲ့ သားတော်သမီးတော်များကို မြန်းတိုက် အကျဉ်းထောင်ကို ချက်ချင်းပဲ ပို့လိုက်သည်။

သည်ကြေးတိုက်အကျဉ်းထောင်ဆိုတာက မင်းညီမင်းသားတွေ နန်းတွင်းမှ ရာဇဝတ်သင့်သူများအတွက် သီးသန့်ဆောက်ထားသည့် အောက်အဖုံတစ်ခု

ဖြစ်သည်။

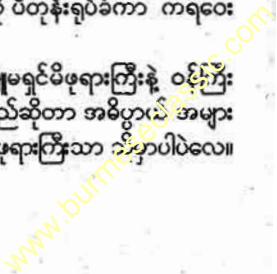
လူတစ်ဖက်မှာမျှရှိသည့် ကျွန်းတိုင်ရှည်ကြီးများကို ထိပ်မှ အချွန်ပြုထားသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်ထားပြီး မြေမှာ စိုက်ထောင်ထားသည်။ သစ်တပ်မြို့နိုးသဘောပဲ။ သည်အတွင်းဘက်မှာမှ အုတ်ကို အင်တေကိုင်ပြီး တာထား၏။ ခင်းထား၏။ လည်ပေါ်စကြောနှစ်ထပ်အမိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးသည် ရွှေနန်းတော်တွင်းက အကျဉ်းခံထားရတဲ့ သူတွေရဲ့နေရာ ဖြစ်သည်။ အဲသည် အုတ်ခံအုတ်ကာထားတဲ့ ကြေးတိုက် အဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ ပြွတ်သိပ်ခဲနေတော့သည်။ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် တီးတိုးတီးတိုး ပြောသံဆိုသံတွေဟာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ လိုက်ဂူသဖွယ်ဖြစ်နေတဲ့ သည်ကြေးတိုက်အဆောက်အအုံကြီးမှာ ပဲ့တင်သံတွေ ထပ်နေလေရဲ့။

တချို့ ထက်မြက်တဲ့ မင်းသားကြီးတွေကတော့ ရာဇက္ခန္ဓာမယုက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ခုလို အဖမ်းခံထားရတာထက် မြန်မြန်ထက်ထက် သေရသည်က မြတ်သေးတယ်လို့ ထင်နေဟန် ရှိလေသည်။ တချို့ မင်းသားတွေကတော့ သီပေါမင်းသားကို ဆဲဆိုနေကြသည်။ တချို့ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ မင်းသားတွေကတော့ သီပေါမင်းသားရဲ့ မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီးရဲ့ ငယ်ကျီးငယ်နာများကို အော်ဟစ်နေကြလေသည်။

သည်လို ဆူပူနေတဲ့အချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ဘမရာသန မှန်နန်း အဆောင်တော်မှာ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးလေးပါးတို့ဟာ ခေါင်းချင်း ရိုက်နေကြသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ခန်းပတ်မင်းကြီး၊ တိုင်တားမင်းကြီး၊ ရွှေပြည်မင်းကြီးတို့ပဲ ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်မှာ အရှင်သခင် မရှိသေးတဲ့ ဘမရာသန ပလ္လင်တော်ကြီးမှာ မလှုပ်မယွက် ရှိနေသည်။

ဘမရာသနပလ္လင်ကို မှန်နန်းဆောင်ရွှေပိုင်း ခန်းမကြီးတွင် ထားရှိသည်။ မြန်မာမင်းတို့မှာ ပလ္လင်ရှစ်ခန်း ရှိသည်။ မှန်နန်းအဆောင်တော်မှာ ထားရှိတဲ့ ဘမရာသန ပလ္လင်တော်ဟာ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲပြီး ဘိသိက်ခံယူတဲ့ ပလ္လင်တော် ဖြစ်၏။ အောက်ခြေကို ပိတုန်းရုပ်ခံကာ ကရဝေးသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

သည်ဘမရာသနအဆောင်တော်မှာ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးလေးပါးတို့က နန်းတွင်းရေးကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးသည်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ် အများရှိသည်လို့ ထင်ရပါသည်။ ဒါကလည်း ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးသာ သိမှာပါပဲလေ။

မြန်မာမင်းများဟာ စည်းစိမ်ကို အတော် ယစ်မူးဟန် ရှိပါသည်။ အဆောင်တော် များများထားပြီး တစ်ဆောင်မှ တစ်ဆောင်ကို ကူးပြောင်း ခံစားတော်မူသည်။ အဆောင်တစ်ခုမှာ ပလ္လင်တော်တစ်ခု ထားရှိ၏။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပလ္လင်တော်ရှစ်ခန်း ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြဟန်တူပါရဲ့။

ဤပလ္လင်ရှစ်ခန်းအနက် အရေးကြီးဆုံးသော ပလ္လင်တော်ကား သီဟာသန ပလ္လင်တော် ဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ ဦးကင်းဖြစ်တဲ့ မြေနန်းတော်ခန်းမကြီးမှာ ထားရှိသည်။ မြန်မာမင်းများ ရာဇဝါသေက ခံယူမြဲ ဖြစ်၏။ အဝေးအနီး ရပ်ရွာမှ မြို့စား ရွာစား မင်းညီမင်းသားများကို အကန်တော့ခံတဲ့ပလ္လင်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သည်သီဟာသနပလ္လင်တော်ကို ယမနေသားဖြင့် ထုလုပ်ပြီး ခြင်္သေ့ရုပ် ခံထားလေသည်။

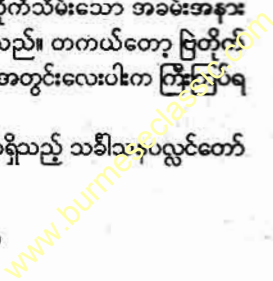
ဒုတိယပလ္လင်တော်က မှန်နန်းဆောင်မှာထားတဲ့ ဘမရာသနပလ္လင် ဖြစ်သည်။ ကရဝေးသားကိုထုလုပ်ပြီး ပိတုန်းရုပ်ခံ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းတက်သည့် အခါ၊ အဂ္ဂမဟေသီမိဖုရားခေါင်အဖြစ် ဘိသိက်သွန်းတဲ့အခါ အသုံးပြုသည်။ ဘမရာသနပလ္လင်တော်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် အမြဲ စံနေလေ့ ရှိသည်။

ပဒုမ္မာသနပလ္လင်တော်က တတိယပလ္လင် ဖြစ်သည်။ အနောက် ဇေတဝန်ဆောင်မှာ ထားရှိသည်။ ပဒုမ္မာကြာပွင့်ခံကာ သရက်သားဖြင့် ထုလုပ်ထား၏။ သည်ပလ္လင်တော်တွင် မင်း၊ မိန်းမတို့ကို ကန်တော့ခံလေ့ ရှိသည်။

အရှေ့ဇေတဝန်ဆောင်မှာ ထားရှိသည့် ပလ္လင်တော်က စတုတ္ထပလ္လင် ဖြစ်သည်။ ဟံသာသနပလ္လင်လို့ ခေါ်သည်။ သည်ပလ္လင်တော်မှာ ညီလာခံစည်းဝေး တိုင်ပင်မှုများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ဟံသာသနပလ္လင်တော်ကို သင်္ကန်းသားနဲ့ ထုလုပ်ထား၏။ ဟင်္သာရုပ်ကို ခံထားသည်။

ပဉ္စမပလ္လင်ကို ရတာသနပလ္လင်လို့ ခေါ်သည်။ ဇေတဝန်ဆောင်မြောက်ဘက် ဗြဟ္မိတိုက်ဆောင်မှာ ထားရှိသည်။ ဆင်ရုပ်ခံ၏။ အသားကတော့ စကားသားနဲ့ ထုလုပ်ထားသည်။ မင်းမှုထမ်းများအား ချီးမြှောက်သည့်ကိစ္စနှင့် နှိမ့်ချသည့်ကိစ္စများကို စီရင်လေ့ ရှိသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနှင့် သီပေါမင်းတရားတို့ လက်ထက်တော်တွင်မူ နန်းတက်စ ဗြဟ္မိတိုက်သိမ်းသော အခမ်းအနား ကျင်းပစဉ်သာ ကိုယ်တိုင် ကြွလာဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ တကယ်တော့ ဗြဟ္မိတိုက်မှာ လွတ်တော်ငါးရပ် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ အတွင်းလေးပါးက ကြီးညွှန်ရသည်။

ဆဋ္ဌမပလ္လင်တော်မှာ ဗောင်းတော်ဆောင်မှာရှိသည့် သင်္ခါသနပလ္လင်တော်

ဖြစ်သည်။ ခရုသင်းရုပ်ခံသည်။ ပိန္နဲသားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည်။ သင်္ခါသန ပလ္လင်တော်သည် တရားဓမ္မနာယူရာတွင် အသုံးပြုသည်။

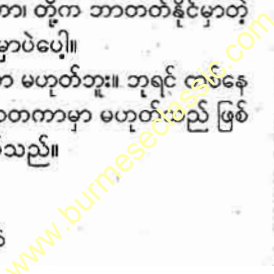
သတ္တမပလ္လင်တော်မှာ တောင်စမုခ်ဆောင်တွင် ရှိသည်။ အစစအရာရာ ဖိုလ်ပင်ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သည်။ သားရဲရုပ် (ဝါ) သမင်ရုပ်ခံ၍ ရေသဖန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ မိဂါသနပလ္လင်တော်ဟုခေါ်သည်။

နောက်ဆုံး အဋ္ဌမမြောက်ဖြစ်သည့် ပလ္လင်တော်က မြောက်စမုခ်ဆောင်မှာ ထားရှိသည့် မဟူရာသနပလ္လင်တော် ဖြစ်၏။ ပေါက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ဥဒေါင်း ရုပ် ခံထားသည်။ ရွှေငွေရတနာ၊ ဆင်မြင်းရတနာ ဆက်သရာနှင့် သမီးကညာ ဆက်သရာများတွင် သိမ်းပိုက်ခံယူတော်မူလေ့ ရှိသည်။

သည်ဌာနများကား ပလ္လင်ရှစ်ခန်းအပါအဝင် ဌာနများ ဖြစ်သည်။ ရွှေနန်း တော်တွင်းမှာ နန်းတွင်းရေးတွေ့ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ကို ရှေ့တန်းတင်နေကြသည်။ မိမိတို့ အာဏာရရေးကိုသာ ကြိုးစားနေကြသည်။ အာဏာရရင်ပြီးရော၊ ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ၊ သတ်ရမလား ဖြတ်ရမလား။ နောက် မတွန့်တော့ပြီ။ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာအရပ်ရပ်ကိုလည်း မငဲ့တော့ပြီ။ ရာဇဝင်မှာ တွန်ကျန်နေရစ်ခဲ့မည့် သွေးအလိမ်းလိမ်းကိုလည်း မမှုတော့ပြီ။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရော ဆိုသလိုပေါ့။

သည်တော့ ခုဖမ်းထားတဲ့ မင်းညီမင်းသား အားလုံးကို မလွှတ်သေးဘူး။ ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာသည်အထိ စောင့်မည်။ နောက်မှ လျှောက်လျားပဲ။ သည်ကြားထဲ ထူးခြားလာရင် ထူးခြားသလို လုပ်ရမှာပဲ။ ကျုပ်ခုတ် ကျုပ်ငုတ်တောင် မချန်၊ ကိစ္စတုံးရမလားဆိုတာ မိဖုရားကြီး တွေးနေ ဟန်ရှိသည်။ အခါခပ်သိမ်းထက် သည်နေ့မှာ မိဖုရားကြီးအဖို့ စိတ်ကို ပိုမို တည်ငြိမ်ထားရဟန်တူသည်။ ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော်သူ မြို့တော်သားများကမူ ခါတိုင်းလိုပင် ရောင်းမြဲရောင်း၊ ဝယ်မြဲဝယ်လျက် ရောင်းဝယ်မပျက်ဘဲ ရှိနေကြ သည်။ ရွှေနန်းတော်တွင်း၏ အရေးတော်ပုံကိုကား သူတို့ မသိချေ။ သိလို့ ဘာထူးခြားလာဦးမှာတဲ့လဲ။ ဘာတွေကော လုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ကြိုက်တဲ့မင်းကို တင်နေကြတာ၊ တို့က ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့ လဲ၊ တို့နဲ့ကော ဘာဆိုင်သလဲလို့လည်း တွေးကြမှာပဲပေါ့။

ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ လူတကာ လုပ်ချင်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင် ကပ်နေ ရာအတွက် လူသတ်ရဲရမည်၊ ဖြတ်ရဲရမည်၊ နေရာတကာမှာ မဟုတ်သည် ဖြစ် စေ၊ ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်ရဲရတတ်သည်။

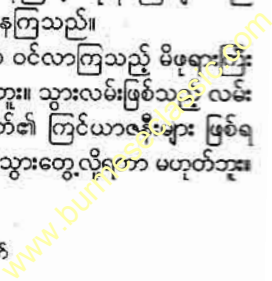
ဘယ်ဘုရင်ပဲတက်တက်၊ တို့တစ်တွေကတော့ နင်းပြားက နင်းပြားပါပဲ။
ဘုရင်တစ်ပါးပြောင်းပြီး နောက်တစ်ပါး တက်လာလည်း မထူးပါဘူး။ စားဝတ်
• နေရေးစရိတ် ပိုကြီးတာနဲ့ လူတွေအသက် သေတာပဲ ပိုတာပဲလို့လည်း တွေး
ကြပါလိမ့်မည်။

သည်အချိန်မှာ ရွှေနန်းတော်တစ်ပြင်လုံး လက်နက်ကိုင် အစောင့်တို့ဖြင့်
တင်းကျပ်ပြည့်နေတော့လေသည်။ ရွှေနန်းတော်ကို အဝင်သာ ရှိစေသည်။
အထွက်မရှိစေရဘူး။ သူတို့အားလုံး လက်နက်တွေကိုင်ပြီး ရပ်နေကြသည်။
သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာက လွဲပြီး တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ ကြေးစားစစ်
သား ပီသပါပေသည်။ မျက်နှာထားတွေက သုန်လို့ မှုန်လို့။

မင်းသားတွေကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကတည်းက တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားတော့မည်
ဆိုသည်ကို သိထားတဲ့ ဆောင်ရ နန်းရ မိဖုရားကြီးတွေ ရှိသည်။ သိပေါမင်းသား
ကို အမိန့်တော်နှင့် အိမ်ရှေ့အရာ နှင်းလိုက်သည်လည်း ကြားရော အထူးပဲ
မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကတော့ သက်ပန်းမိဖုရား၊ ခုနစ်ရွာမိဖုရား၊
လင်ပန်းတိုက်စားမိဖုရားနဲ့ ညောင်ရမ်းမင်းသား ညီနောင်၏မယ်တော် ဖြစ်သည့်
မြောက်ရွှေရေးမိဖုရားတို့ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ သားတော်များကို ဖမ်းထားသည်
ဆိုကတည်းက သူတို့ခမျာမှာ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ကြရှာသည်။ မိမိတို့နေ
သည့် အဆောင်တော်နဲ့ မှန်နန်းဆောင်ကြားမှာလည်း အစောင့်တွေက ဒုနဲ့ဒေး
အများကြီးပဲ။ မှန်နန်းဆောင်မှာက ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ အိပ်ဆောင် ရှိသည်။
သည်တော့ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ သူတို့ တိုင်ပင်ကြသည်။

နောက်ဆုံး ရလာတဲ့အဖြေကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းခံ သားတော်
သမီးတော်များရဲ့အသက်နဲ့ မိမိတို့အသက်ကို လဲကြမည်ပေါ့။ ဖြစ်လာမယ့်
အန္တရာယ်ကိုလည်း အတူတူ ရင်ဆိုင်ကြမည်ပေါ့။ သားဇောသမီးဇောဆိုတော့
မယ်တော်များအနေနဲ့ ကြိမ်ကြိမ်ရာ ကြံကြရတာပေါ့။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကနေ
ရွှေနန်းရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးနဲ့ တွေ့မယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီး မှန်နန်းဆောင်ဘက်ကို
ထွက်လာကြသည်။ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေကြတဲ့ မိဖုရားကြီးများသည်
ထဘီ၊ ပဝါ ဆံပင်များကို မသိမ်းနိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

သည်လို ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ အမောတကော ဝင်လာကြသည့် မိဖုရားကြီး
များကို ဘယ်အမှုထမ်းများကမှ မပိတ်ပင်နိုင်ကြဘူး။ သွားလမ်းဖြစ်သည့် လမ်း
ကိုတောင် ဖယ်ဖယ်ပေးကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကြင်ယာဇနီးများ ဖြစ်ရ
သည်မှာ တယ်မလွယ်ဘူး။ ကိုယ့်လင်ဆိုပြီး အရမ်းသွားတွေ့လိုတာ မဟုတ်ဘူး။

သူက အခေါ်တော်ရှိမှ ဒါမှမဟုတ် သူလိုချင်တာလေးရှိမှ လာတွေ့မှ တွေ့ရတာပဲ။

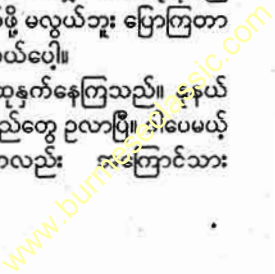
ဒါနဲ့ပဲ မိဖုရားများသည် မှန်နန်းဆောင်တော် တံခါးဝကို ရောက်လာကြသည်။ မှန်နန်းဆောင်မှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး မမာမကျန်း ဖြစ်နေတော်မူသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက အတွင်းတော်သို့ ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်အောင် အစောင့်အရှောက်များ အထပ်ထပ် ချထား၏။ အတွင်းက တံခါးကျည်းရှင်ကို ခိုင်လုံစွာ ပိတ်ထားစေသည်။

မင်းတရားကြီး မမာမကျန်း ဖြစ်နေစဉ် အတွင်းမှာ တခြား မိဖုရားများက လာပြီး နားပူနားဆာ လုပ်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ အနှိပ်တော် ဘလဲဘ ရွာစားနှင့် စားတော်ဝန်ကြီး ဦးခဲတို့သာ မင်းကြီး အနားမှာ ရှိစေလေသည်။ သည့်အပြင် နန်းစည်းစိမ်ကို မဆက်မခံနိုင်ဘဲ သမီးတော်များသာ ထွန်းကားသည့် ဆောင်ရ မိဖုရားများကလည်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ အပါးတော်မှာ ခစားပြုစုစေသည်။ သူတို့ကိုတော့ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက သလွန်တော် အနီးမှာပဲ နေစေသည်။ တောင်ဆောင်တော်မိဖုရား၊ စိန်တုန်းမိဖုရား၊ လက်ပံရှည်မိဖုရား၊ သရစိမ်းမိဖုရား၊ လဲချားမိဖုရားနှင့် သနတ်စည်မိဖုရားတို့ပဲ ဖြစ်ကြသည်။

သည်လိုနဲ့ မှန်နန်းဆောင် အပြင်ဘက်တွင် ရောက်ရှိနေသော မိဖုရားများသည် အစောင့်များနှင့် အတွင်းတော်သို့ ဝင်ရရေးအတွက် စကားပြောနေကြရသည်။ အစောင့်များက ဆင်ဖြူမရှင် အမိန့်တော်ကို ခံယူဖို့ ပြောသည်။ ဒါကို စိတ်စောနေတဲ့ မိဖုရား အားလုံးက စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ရှိလာကြသည်။

“ငါတို့လင် မမာနေတာကို ငါတို့လာကြတာ ဘယ်သူ့အမိန့်ခံရဦးမှာလဲ” ဆိုပြီး အစောင့်များကို အတင်း တွန်းဖယ်ပြီး ကျည်းရှင်တံခါးဝဆီကို စုရုံးလာကြလေသည်။ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်သွားကြသည့် မိဖုရားကြီးများကို ဘယ်အစောင့်ကမှ မဟန့်ရဲဘူး။ မတားရဲဘူး။ လက်ဖျားကလေးနဲ့ မပြောနဲ့ သူတို့ ရုံလာတဲ့ပဝါကိုတောင် မထိရဲကြဘူး။ ဒါပေါ့ မိဖုရားတွေ ဆိုတာက ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှတစ်ပါး တခြား သူစိမ်း ဘယ်သူမှ မထိကောင်းတဲ့ အရာပေပဲ မဟုတ်လား။ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့သာလျှင် ထိရင်ထိ၊ ကလိလျှင် ကလိလို့ရသည့် ဟာတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ပြောကြတာပေါ့။ ဘုန်းရှင်ကံရှင်မှပဲ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။

ပိတ်ထားတဲ့ အဆောင်တော်တံခါးရွက်ကို ထုနှက်နေကြသည်။ ငှက်သံ သေးသွယ်လှတဲ့ မိဖုရားတွေရဲ့ လက်တွေ့မှာ သွေးခြည်တွေ ဥလာပြီ။ ဒါပေမယ့် အတွင်းတော်က မပွင့်သေးဘူး။ အစောင့်တွေကလည်း အကြောင်သား

ငေးကြည့်နေကြလေရဲ့။

သည်လို တဝုန်းဝုန်း တဖိုင်းဖိုင်းနဲ့ ထုနှက်နေတဲ့ အသံတွေဟာ ဆူညံနေတာပဲ။ ပဲ့တင်သံတွေကြောင့်လည်း အဆောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေသည်။

သလွန်ပေါ်တွင် မွှေးစက်နေတဲ့ မင်းတရားကြီးတရားလည်း လန့်နိုးသွားဟန်ရှိသည်။ ဆူညံနေတဲ့ တံခါးရွက်သံကို နားထောင်ရင်းက အနားမှာရှိတဲ့ စားတော်ဆက် မောင်ခဲကို သွားဖွင့်စေသည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက မင်းတုန်းမင်းကြီးကို အံ့အားသင့်သွားစေသည်။

ဆံပင် ဖုံးရိုးဖားရား၊ ပဝါမခိုင် ထဘီမခိုင်တဲ့ မိဖုရားကြီးတွေက မင်းတရားကြီးရှိတဲ့ သလွန်တော်ကို ပြေးဝင်လာကြသည်။ ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းနေကြရင်းက ငိုရွိုက်နေကြသည်။ သည်အချိန်မှာ မင်းတရားကြီးကလည်း ရောဂါအတော် သက်သာနေသယောင် ရှိနေသည်။

သားတော်၊ သမီးတော်များကို အိမ်ရှေ့မင်းနှင့် မျှတော်မတ်တော်များက မတရား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားကြောင်းကို မိဖုရားများက လျှောက်ထားကြသည်။ သည်အချိန်မှာ ဘမရာသနအဆောင်တော်မှာ ဝန်ကြီးတွေနှင့် ဆွေးနွေးလျက်ရှိသော မိဖုရားကြီးလည်း သကင်းကြားသောကြောင့် အရေးတကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ မင်းတရားကြီးသည် အဖမ်းခံ သားတော်၊ သမီးတော်များအတွက် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းလို ညှိုးညှိုးခွေခွေ မနေတော့ဘဲ အုံးဝန်းတော်ကို မှီထားသည်။ ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အစဉ် အေးဆေးတည်ငြိမ်ဟန် ရှိနေသည့် မင်းတရားကြီး၏ မျက်နှာတော်မှာ ပူပင်သောကရဲ့ အရိပ်အယောင်များ တွေ့မြင်နေရ၏။ နာတာရှည် ဝေဒနာ စွဲကပ်နေသူမို့လည်း အသားအရေမှာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ရှိနေသည်။

“ငါ၏ သားတော်များကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ချက်ချင်း လွတ်ရမည်။ ရှေ့တော်မှောက်ကိုလည်း အမြန်သွင်းစေ”

မကြာခင်မှာပဲ ကြေးတိုက်တွင်းမှ မင်းသားလေးဆယ်ကျော်တို့သည် မင်းတရားကြီး၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်နေကြသည်။ သည်တွင်မှ မင်းတရားကြီးလည်း ရယ်နိုင်မောနိုင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးမှာ မတုန်မလှုပ်နဲ့ မင်းတရားကြီးကိုသာ အငေးသားကြည့်နေလေသည်။ မင်းတုန်းမင်းလည်း သားတော်များကို မြို့စားရွာစားတန်သူတို့ မြို့စားရွာစား ပေးအပ်၏။ ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာ ဆုတော်လာဘ်တော်တန်သူကို ဆုတော်လာဘ်တော် ပေးသနား၏။ အဝတ်အလှည့်တန်သူကို

အဝတ်အထည် ချီးမြှင့်သည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် ကျန်ရှိသမျှသော အားအင်များကို ခြိုးခြံလျက် မက္ခရာမင်းသားကြီးအား တီးတိုး မှာကြားတော်မူလေသည်။ သားတော်များ အလာကို စောင့်မျှော်နေသည့်အချိန်မှာပင် မင်းတုန်းမင်းသည် ဘုရင်မင်းမြတ် ဝီသစ္စာ နန်းတွင်းရေး စက်ပုန်းခုတ်သူများကို ကွက်ကျော်နင်းနိုင်မည့် အကြံ အစည်တစ်ခုကို စီမံပြီး ဖြစ်လေသည်။

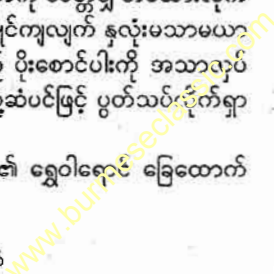
မင်းတုန်းမင်းသည် သူ့သားတော်၊ သမီးတော်များ အားလုံး၏ အသက် ဘေးကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပေမည် ဖြစ်သော်လည်း သူကံတော်ကုန်ပြီး နောက်ပိုင်း ၌ အသက်အန္တရာယ် ရောက်ရှိနိုင်သည့် မင်းသားသုံးပါး၏ အရေးမှာ သူ့အတွက် အသက်သာမကဘဲ သူတို့၏ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်နှင့် နောက်လိုက်နောက် ပါတို့၏ အသက်ဘေးမှာ အန္တရာယ် ကြီးလှပေသည်။

အကယ်၍သာ သူသည် သုံးဆယ်မင်းသား၊ မက္ခရာမင်းသားနှင့် ညောင် ရမ်းမင်းသားတို့ကို သံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်အပ်မည်ဆိုပါက သင်္ဘောဆိပ် တွင် အမြဲတမ်း အသင့်ပြင်ထားသော မီးသင်္ဘောနှစ်စင်းဖြင့် သူတို့၏ ဆွေတော် မျိုးတော်များ၊ နောက်တော်ပါများကိုပါ အချိန်မရွေး ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။ မက္ခရာမင်းသားသည် အင်္ဂလိပ်သံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာရှော့ထံ လူလွတ်၍ ညောင်ရမ်းမင်းသားအား အစီအစဉ်ကို အပြောခိုင်းရန် ဖြစ်သည်။

ခပ်မိန်မိန် ဖြစ်နေသော အဆောင်တော်ထဲတွင် မှောင်စပင် ပျိုးလာလေ သည်။ မက္ခရာမင်းသားသည် ခမည်းတော်၏လက်ကို ဦးထိပ်တွင် ရွက်တင် လျက် မှာကြားတော်မူသမျှတို့ကို နာယူနေပေသည်။ ဖခမည်းတော် အမိန့် တော်ရှိသည့်အတိုင်း ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လိုက်နာပါမည် ဟူ၍လည်း ကတိ ပြုလိုက်လေသည်။ သတ္တိပြောင်လှသော မက္ခရာမင်းသားကြီးပင်လျှင် နန်းတွင်း ရေးကိစ္စ၌ အန္တရာယ်များကြောင်းကို ကိုယ်၌ ခံစားမိရှာလေသည်။

မှာစရာရှိသည်များကို နောက်ဆုံး မှာကြားတော်မူပြီးနောက် မင်းတုန်း မင်းသည် သားတော်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ လက်တော်ကို ခေတ္တမျှ တင်ထားလိုက် သည်။ မက္ခရာမင်းသားကြီးသည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် နှလုံးမသာမယာ ရှိနေသည့်အကြားမှ ခြေတော်ကို အုပ်ထားသည့် ပိုးစောင်ပါးကို အသာလှုပ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခမည်းတော်၏ခြေတော်ကို သူ့ဆံပင်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပိုက်ရှာ လေသည်။

ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းနေသော မင်းတုန်းမင်း၏ ရွှေဝါရောင် ခြေထောက်

တော်သည် စောင်ကို လှုပ်လိုက်သောကြောင့် အေးခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ မကွရာမင်းသားသည် ပိုးစောင်ပါးကို ပြန်လည်အုပ်ပေးပြီးနောက် ဦးနှိမ်ပြီး အဆောင်တွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ညဘက်တွင် မင်းတုန်းမင်းသည် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေရှာသည်။ သတိမှာလည်း မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ပင်။ နာရီများ ကုန်လွန်သည့် အတွက် ဗဟိုရံစည်တော် ဆော်နက်သည့်အခါများတွင် “ငါ့သားတော်တွေ မြစ်ကြောင်း ရောက်သွားကြလေပြီ။ သူတို့မှာ ခေါင်းပေါင်းဖြူတွေနဲ့ ပါကလား။ သူတို့တစ်တွေတော့ ချမ်းသာသွားကြလေပြီ။ ချမ်းသာသွားကြလေပြီ” ဟူ၍ လည်း ရေရွတ်နေရှာလေသည်။

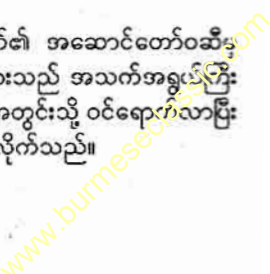
နိမိတ်ပြတာပဲလား။ တိုက်ဆိုင်မှုပေပဲလားလို့ စဉ်းစားရလောက်အောင်ပါပဲ။ သည်နေ့က သည်ဖြစ်ရပ်သည် သည်မိသားတစ်စု၏ နောက်ဆုံး သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း ဆုံတွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးအနေနဲ့ နောက်ဆုံး မြောက်စားခြင်းသဘော ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူ့ရောဂါဝေဒနာကလည်း အတော် ကျွမ်းနေမှပဲကိုး။

“ဝင်္ဂမ္ဘာအမြဲ ငရဲအပ” ဆိုတာလိုပဲ အချိုးအမြောက်ခံ မင်းသားများ၏ ဘဝသည် ဆိုးရွားလှပေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရှေ့မှောက်က တပျော်တပါး စုစုဝေးဝေးနဲ့ ထွက်လာကြသည့် မင်းသားများသည် “မင်းသားအားလုံး တောင်ဥယျာဉ်တွင် ခေတ္တ စံကြရမည်” ဟူသော အမိန့်တော်ကြောင့် တောင်ဥယျာဉ်တော်ကို စုဝေး ရောက်ရှိသွားကြရပြန်လေသည်။

မင်းသားများနှင့်မင်းသားများ၏ မယ်တော်များ အားလုံး တောင်ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သည်အခါမှာ စောစောကတည်းက အကွက်ဆင်ပြီး အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပြီး ဖြစ်သည့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့် ဝန်ကြီးအချို့က သားတော်များနှင့် မယ်တော်များကို ဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့သည်။

ခပ်စောစောက စံရာဌာနဖြစ်သည့် ကြေးတိုက်အတွင်းကို ပြန်ပို့စေသည်။ ထဲ ခုတော့ ဘယ်သူက ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ ဘယ်မိဖုရားကရော မင်းတုန်းမင်းဆီကို သံတော်ဦး တင်နိုင်ဦးတော့မှာလဲ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အဆောင်တော်ဝဆီးမှ ခြေသံဖွဖွကို ကြားကြရသည်။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် အသက်အရွယ်ကြီး ခုင့်လင့်ကစား ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် အဆောင်တော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး သလွန်တော် ခေါင်းရင်းဘက်၌ ခူးတုပ်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

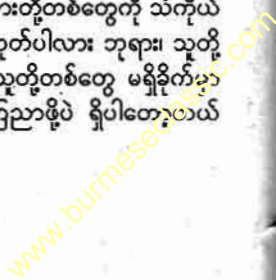

သည့်နောက် တရားစာအုပ်ကို ကိုင်ထားသည့် မိဖုရားငယ်အား ဘေးသို့ ဖယ်ရှားရန် အမှုအရာပြလိုက်လေသည်။ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားသည် ရဲတင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြောက်၊ စိတ်ဆိုးတော် မှနေသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် အမှုမထားချေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားသည် ဘုရင်နှင့် ခပ်ခွာခွာတွင် မနေဘဲ မင်းသားများကို ဖမ်းဆီးသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဟာသူ အကြောင်းပြလျက် ရှင်းလင်း၍ သံတော် ဦးတင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည် ထိုကိစ္စတွင် မည်သို့မျှ မပါဝင်ဘဲ ဝန်ကြီး တစ်ပါး၏ လုပ်ဆောင်ချက် သက်သက်ဖြစ်၍ ၎င်းဝန်ကြီးအား အပြစ်ဒဏ်ပေး ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ထပ်လောင်းပြီး သံတော်ဦးတင်လိုက်လေသည်။

သည့်နောက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ပုရပိုက်တစ်ခုကို ဘုရင်မင်းမြတ် ရှေ့တော်မှောက်တွင် မြင်ရအောင် ပြသထားသည်။ ပါးစပ်ကမူ ဘာကိုမှ မပြောဆိုချေ။ မင်းတုန်းမင်းသည် လေးလံနေသော မျက်ခွဲများကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်လျက် ဦးခေါင်းကို အားစိုက်၍ လှည့်လိုက်ပြီး ပုရပိုက်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် အရောင်မှိန်လျက်ရှိသော အဆောင် တော်တွင်း၌ အားယုတ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ဆင်ဖြူမရှင်၏ အရေးများ ထင်လျက်ရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင် စူးရှ၍ ခက်ထန်သော မျက်လုံးများကို မြင် လိုက်ရလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် ပုရပိုက်ကို ၎င်း၏ သွေ့ခြောက်နေသောလက်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ ပုရပိုက်ပေါ်တွင် သုံးဆယ်၊ မက္ခရာ၊ ညောင်ရမ်းနှင့် သီပေါမင်းသားတို့၏ အမည်များကို ရေးသားထားလေသည်။ သီပေါမင်းသားဘေးတွင်မူကား ကြက်ခြေခတ် ခရေပွင့် အမှတ်အသားနှစ်ခု ပါရှိနေလေသည်။

“ဒီအမှတ်အသားတွေကတော့ တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ရဲ့ အမှတ်အသားတွေပါ ဘုရား။ သီပေါမင်းသားကို အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် ကြေညာဖို့ အတွက် မင်းတရားကြီးရဲ့ အမှတ်အသားကို စောင့်စားနေကြပါတယ်။ မင်း တရားကြီးက သုံးဆယ်၊ မက္ခရာနဲ့ ညောင်ရမ်းမင်းသားတို့တစ်တွေကို သံကိုယ် စားလှယ်တော်တွေအဖြစ်နဲ့ စေလွှတ်လိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား ဘုရား။ သူတို့ တစ်တွေဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ရှိနေကြပါပြီ။ သူတို့တစ်တွေ မရှိခိုက်မှာ ဆိုရင် သီပေါမင်းသားကို အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် ကြေညာဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ် ဘုရား။”

ဟူ၍ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လျက် ကလေးငယ်အား တစ်လုံးချင်း နားလည်အောင် ပြောပြနေသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဝရုတစိုက် သံတော်ဦးတင်နေလေသည်။

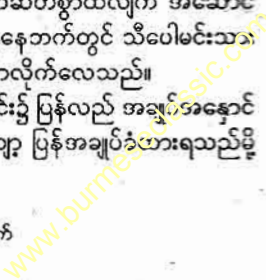
မင်းတုန်းမင်းသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ပုရပိုက်ကို ချထားလိုက်သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့အနေနဲ့ သူလုပ်လိုသည့်အတိုင်း မလုပ်လိုက်ရဘဲ ကံတော်ကုန်သွားရမည်ကို စိုးရိမ်တော်မူလျက် ရှိလေသည်။ သတိလစ်ခါနီး၌ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော ဦးနှောက်တွင်းသို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသည့် ခံစားမှုများသည် ပေါ်၍ ပေါ်၍လာပြီး ပျောက်၍ပျောက်၍ သွားနေလေသည်။

သူ့လက်များသည် ပုရပိုက်ဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် အေးစက်စက်ကြီး ရှိနေလေသည်။ သူ့တွင် ပြန်လည် အမိန့်ပေးနိုင်လောက်အောင် အားအင် မကျန်ရှိတော့ချေ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ဟု ပေယျာလကန် ထားလိုက်ချင်နေဟန် တူရဲ့။ သူ့သားတော်ကြီး သုံးပါးတို့သည် အသက်ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းလျက် ချမ်းသာမှု ရရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အနေနှင့် ဤသို့ ပေယျာလကန်သဘောမျိုး ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သလွန်ဘေး၌ ဒူးတုပ်ခစားလျက်ရှိနေသော ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားသည် မင်းတုန်းမင်း၏ မျက်လွှာတော်ပိတ်လျက် မျက်လုံးများ မှိတ်ကျသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်လေရာ သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ဝရုစိုက်၍ နားထောင်လိုက်လေသည်။ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးသည် သဲ့သဲ့ကလေး အသက်ရှူနေလေသေးသည်။ သည်တွင် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးသည် မင်းတုန်းမင်း၏ လက်ထဲသို့ ကညစ်တံကို ထည့်လိုက်ပြီး မင်းတုန်းမင်း၏ လက်အပေါ်မှ သူ့လက်ကို အုတ်လျက် သီပေါမင်းသား၏ အမည်ဘေးတွင် အခြားသူများ၏ အမှတ်အသားထက် ပို၍ ထင်ရှားသော ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားကို ရေးမှတ်လိုက်လေသည်။

အေးစက်နေသော မင်းတုန်းမင်း၏လက်သည် အနည်းငယ် ရုန်းကန်မှုခံရမှုကို ပြုလုပ်လိုက်လေသေးသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းထက် ပို၍ မလှုပ်ဆောင်နိုင်ချေ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် တိတ်ဆိတ်စွာထလျက် အဆောင်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် သီပေါမင်းသားအား အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် အတိအလင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။

မင်းသားများသည် ကြေးတိုက်တော်အတွင်း၌ ပြန်လည် အချုပ်အနှောင်ခံထားရပြန်လေသည်။ နောက်တစ်ဖန် တစ်ကျော့ ပြန်အချုပ်ခံထားရသည်မို့

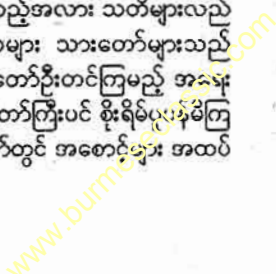
လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေကြရသည်။ အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ကောင်းလားလို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်ကြရသည်။

ကြေးတိုက်ဆိုသည်ကလည်း ကြေး၊ သံ၊ သတ္တုများကိုသာ သို့လှောင်ထားသည့်တိုက် ဖြစ်သဖြင့် အလင်းရောင်အား နည်းပါးသည်။ မှောင်သည်။ အလိုလို စိတ်အားငယ်ရသည့်အထဲ မှောင်နေသည့်တိုက်ထဲမှာ ချုပ်ထားတော့ အားငယ်တတ်သော မင်းသမီးများအဖို့ဝယ် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြရတော့သည်။ သည်သို့ ချုပ်ထားသည့်နေ့မှစပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ဗြဲတိုက်တော်အတွင်းဝန်များသည် အလှည့်ကျ သွားရောက်ပြီး မင်းသားများကို စစ်ဆေးကြရသည်။ သည်လို အကျဉ်းကျနေသည့် မင်းသားများကို စစ်ဆေးခြင်းကို မီးစစ်သည်ဟု ခေါ်ကြ၏။ သည်အခါတွင် အကျဉ်းခံမင်းသားများ၏ အမည်များကို တစ်ယောက်စီ ခေါ်ကြည့်ရသည်။

ဥပမာ “မက္ခရာမင်းသားကြီး” လို့ အမည်တော် စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် မက္ခရာမင်းသားက “ရှိပါရဲ့၊ ရှိပါရဲ့” လို့ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုရ၏။ သည်လို စစ်ဆေးခြင်းကို မင်းသားအများစုက လက်ခံသော်လည်း လက်မခံသော မင်းသားတစ်ပါး ရှိသေးသည်။ အဆိုပါ မင်းသားမှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ဖြစ်သည်။

ဗြဲတိုက်အတွင်းဝန်က သူ၏ အမည်တော်ကိုခေါ်တိုင်း မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လည် မထူးဘဲ ဆဲ၍ ဆို၍သာ တုံ့ပြန်လေသည်။ ဒါကလည်း မင်းသားကြီးကို အပြစ်မဆိုသာချေ။ ပုထုဇဉ် လူသားပီပီ မခံချင်စိတ် တော်လှန်ချင်စိတ်တွေ များပြားနေလို့သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ဒါကြောင့်မို့ပင် နောင်ကို တောင်ခွင်မြို့စား၊ ရွှေတိုက်အတွင်းဝန် စသည့် ဗြဲတိုက်အတွင်းဝန်များမှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ အမည်ကို မမေးရဲတော့ဘဲ တခြား မင်းသားများ၏ အမည်များကိုသာ မေးကြရရှာသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသည်အထိ မင်းတုန်းမင်းသည် သတိမရတစ်ချက်ရတစ်ချက်နှင့် သတိလစ်နေသော အချိန်ကသာ များခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တွင်မူကား အားသစ်အင်သစ်များ ဝင်ရောက်လာသည့်အလား သတိများလည်၍ လာတတ်သည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ သားတော်များသည် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခြင်း ခံနေရကြောင်းကို သံတော်ဦးတင်ကြမည့် အခါမှ အတွက် ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် ဝန်ကြီးများအနေနှင့် အတော်ကြီးပင် စိုးရိမ်ပူပန်မိကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ကြီး၏ အဆောင်တော်တွင် အစောင့်များ အထပ်

ထပ် ချထားသည့်အတွက် မှန်နန်းဆောင်အတွင်းသို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဝင်ခွင့် မရရှိနိုင်ခဲ့ချေ။

မင်းတုန်းမင်း၏ နောက်ဆုံးအရုဏ်သည် ရောက်ရှိလာလေပြီ။ အရုဏ်ဦးတွင် ခပ်ဖျော့ဖျော့အရောင်များ ပေါ်လာပြီးနောက် နေရောင်နှင့်အတူ အရှေ့လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံး နီရဲစွာ တောက်ပလာလေသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် သူ့အဆောင်တွင်းသို့ ကန့်လန့်ကာများအကြားမှ ထိုးဝင်လာသောနေရောင်ခြည်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

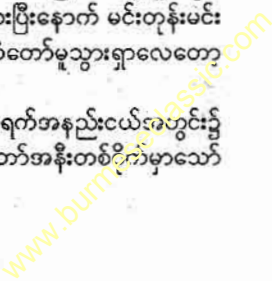
သူ့သားတော်ကြီးသုံးပါးတို့သည် သဘောနှစ်စင်းဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားကြသည်ကို စိတ်မျက်စိ၌ မှန်းမျှော် ရမ်းရော်၍ ကြည့်မိရှာ၏။ သေခါနီးလူများ စဉ်းစားလေ့ရှိသည့်အတိုင်း မင်းတုန်းမင်းသည် သူ၏ အတိတ်ဘဝ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

သူသည် အမရပူရမြို့တော်ဟောင်းကို ရောက်သွားပြီး နောင်တော် ပုဂံမင်းထံမှ ထီးနန်းကို ရယူခဲ့ပုံများသည် တရေးရေးပေါ်လာလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ဗြိတိသျှဘုရင်မ၏ အမည်ကို အမှတ်မထင် သတိရနေ၏။ ကုတ်အင်္ကျီအနီများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ၏ ပုံပန်းသည် ပေါ်ပေါက်လာနေသည်။

ဤသူများသည်ကား မြန်မာတို့၏ ရန်သူဖြစ်လျက် သူတို့သည် အချိန်မရွေး ရွှေနန်းတော်တံခါးဝကို လာရောက်၍ ဒုက္ခပေးမည့်အရေးကိုပါ တွေးနေမိရှာသည်။ နိုင်ငံခြားသားများထံမှ အတုယူလျက် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေး တိုးတက်ရန် အမှုကိစ္စများ၊ စက်ရုံများ တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ကိစ္စများ စသည်တို့ကို မပြုလုပ်ခဲ့မိလျှင် ကောင်းလေမလား ဟူ၍လည်း တွေးတောနေမိရှာလေသည်။

မင်းအဖြစ် စံမြန်းရသော အချိန်ကာလပိုင်းထက် တောရွာကလေးမှာ နေလျက် အေးအေးချမ်းချမ်း နေရခြင်းမျိုးက ပို၍ စိတ်ချမ်းသာမှု ရနိုင်ပေမည် ဟူ၍လည်း စိတ်ကူးမိပြန်သည်။ တော်ပေသေးသည်။ မက္ခရာမင်းသား၊ သုံးဆယ်မင်းသားနှင့် ညောင်ရမ်းမင်းသား သုံးဦးမှာမူ အန္တရာယ်ကင်း၍ ဘေးရန်ရှင်းသွားကြရှာပေပြီ။ တော်ပေသေးသည် ဟူ၍ သတိဝင်သွားပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်းသည် မထသောအိပ်ခြင်းဖြင့် လူ့ပြည်ငြီး၍ နတ်ထီးစံတော်မူသွားရှာလေတော့ သတည်း။

သည်သို့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာမစံမီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ရွှေနန်းတော်တွင်းမှာသော် လည်းကောင်း၊ ရွှေနန်းတော်အနီးတစ်ဝိုက်မှာသော်

လည်းကောင်း ထူးခြားသည့် အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည်။

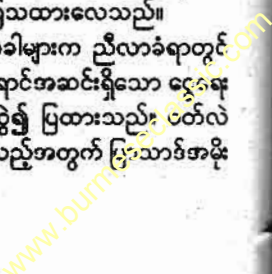
အကန်တော့ခံ မြေနန်းတော်အောက်မှာ ပျားစွဲခြင်း၊ တော်လည်းခြင်း၊ ရွှေမြို့တော်ပြအိုး မြို့ရိုးအချို့ အလိုလို ပြိုကျခြင်း၊ မြို့တော်တွင်း၌ မကြာခဏ မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားခြင်း၊ မြို့တွင်းမှာ ရှိသော မဟာရာမကျောင်းတိုက်သို့ ကျား ဝင်ခြင်း၊ နန်းတော်တွင်းသို့ အရူးဝင်ခြင်း၊ မှန်နန်းရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ငိုသံကြားရခြင်း၊ ဒါက ပလ္လင်စောင့်နတ်သမီး ငိုသည်လို့ ပြောကြသည်။ ညအချိန် နန်းတော် တွင်း၌ ကောင်းကင်ယံမှ တူရိယာသံများ ကြားရခြင်း၊ သန်းခေါင်ယံ အချိန်များမှာ နန်းတော်တွင်းနှင့် မြို့ရိုးတံခါးအနီးမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရခြင်း စသည်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုများလားလို့ သံသယ ဖြစ်စရာ တွေပေါ့။ သိသိသာသာ ထင်ရှားတာကတော့ အမင်္ဂလာတံခါးခေါ်သည့် ကြေးမုံ တံခါး(အာဠဝီ)တံခါး တစ်ဝိုက်မှာပါပဲ။ ညစဉ်ညတိုင်း ဆူညံအော်ဟစ်သံများ ကြားရသည်လို့ ဆိုသည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ အလောင်းတော်ကို ခြေခြောက်ချောင်းရှိသော ရွှေ သလွန်တော်ပေါ်တွင် တင်ထားကြသည်။ မင်းသားများအတွက် သလွန်တွင် ခြေလေးချောင်းသာ ရှိသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သလွန်တော်တွင်မူကား ခြေခြောက်ချောင်း ရှိလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလောင်းတော်ကို မှန်နန်း ဆောင်၌ ရှိသော ပိတုန်းရုပ်ခံသည့် ဘမရာသန ရာဇပလ္လင်တော် ရှေ့မှောက် တွင် ထားရှိလေသည်။

အလောင်းတော်ကို မြောက်ထားဝယ် သေနတ်စိုး အမှုထမ်း လေးဆယ် နှင့် ဒိုင်းဝန်သံတော်ဆင့်တို့က ရေကြည်တော် ထမ်းဆောင် သန့်စင်စေသည်။ အလောင်းရေချိုးသည်ပေါ့။ ပြီးမှ အလောင်းတော်ကို ပိတ်ဖြူနှင့် ရစ်ပတ်လျက် မျက်နှာတော်နှင့် လက်တော်များကိုမူ ရွှေပိန်းချထားလေသည်။

ဦးခေါင်းတော်မှာ ဦးပေါင်းပုံတော် စွပ်ထားသည်။ ထီးဖြူတော်ရှစ်ချက် အုပ်မိုးထားသည်။ သလွန်တော်မှ လေးတောင်ခန့်အကွာတွင် ရွှေချထားသော ရာဇမတ် အကာတန်းများဖြင့် ပိတ်ကာလျက် ၎င်းအကာအတွင်း၌ ဘုရင်မင်း မြတ်၏ အသုံးအဆောင်တော်များကို ခင်းကျင်း ပြသထားလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် အခါများက ညီလာခံရာတွင် ဝတ်ဆင်တော်မူလေ့ရှိသော ပန်းနုရောင်နှင့် အဝါရောင်အဆင်းရှိသော ငွေရေ ခြယ်ထားသည့် ဝတ်လဲတော်ကို တိုင်တစ်ခုတွင် ဆွဲ၍ ပြထားသည်။ ဝတ်လဲ တော်များမှာ အတောင်အလက်များလို ကော့ပျံ့နေသည့်အတွက် ပြားသားအမိုး

များနှင့် တူနေလေသည်။ ခံခြင်းတော်မှာပင်လျှင် အထက်သို့ ကော့ပုံနေသော အတောင်ဖြန့်ထားသည့်နှယ် ရှိနေလေသည်။ အခြားသော နန်းတွင်း ဝတ်လဲ တော်များသည် သလွန်ဘေးတွင် အကန့်လိုက် စုပုံလျက် ရှိနေသည်။

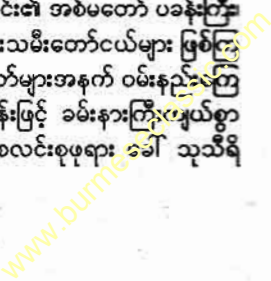
အကာတန်း၏ ထောင့်နေရာများတွင်မူကား ဥရောပပုံစံ စားပွဲတစ်ခုစီ ရှိလေသည်။ ၎င်းစားပွဲများပေါ်တွင် အရာဝတ္ထုကလေးများ ပြည့်နှက်နေသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် အခြားသောအရာများကို စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ပင် စားသုံး သော ယိုဘူးပြုလုပ်ခြင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စက်ရုံတံဆိပ် ခပ်နှိပ်ထားသော ထိုဘူးကလေးများကို ရွှေထွေးခံများ၊ ရွှေတွမ်း အစ်များဘေးတွင် တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ရွှေကြိုး နှစ်ဆယ့်လေးသွယ်ရှိသော စလွယ်တော်များကိုမူကား အကာ တန်းနေရာအနှံ့တွင် တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ထောင့်တစ်နေရာတွင် မြန်မာပန်းချီ ကျော်တစ်ဦး ရေးဆွဲထားသည့် မင်းတုန်းမင်း၏ ရုပ်ပုံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရှိနိုင်လျက် ပုံနှိပ်ထားသည့် ရုပ်ပုံတော်တစ်ခုကိုလည်း အခြားထောင့် တစ် နေရာတွင် တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။

သလွန်တော်အထက်တွင်မူ လေနုကလေးများ တိုက်ခတ်သည့်အခါ၌ပင် လှုပ်ရှားလောက်အောင် ပါးလွှာစွာ ထုလုပ်ထားသည့် ဗောဓိညောင်ရွက်ပုံ ရွှေပြားများကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဦးခေါင်းဘေးတွင်မူ ကား သရက်ရွက်ပုံသဏ္ဍာန် ရွှေပါးဖြင့် ခတ်လုပ်ထားသော ရွှေသစ်ရွက်ကလေး ကို ချိတ်ဆွဲ၍ ထားလေသည်။ ၎င်းမှာ ကံတော်ကုန်သွားသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လိပ်ပြာပင် ဖြစ်သည်။ ဤလိပ်ပြာသည် သေသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာရုပ်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်သည်အထိ တွယ်ကပ်နေသည်ဟု အယူရှိကြလေသည်။

နေ့ရောညပါ မင်းသမီးလေးပါးတို့သည် သလွန်တော်တစ်ဖက်လျှင် နှစ် ယောက်ကျစီ ပုဆစ်တုပ်လျက် ဒေါင်းမြီးယပ်တောင်ကြီးများကို မပြတ်လွှဲခတ် နေရလေသည်။ နေ့စဉ် စည်တော်ကြီးများကို ခုနစ်ကြိမ်တိတိ ရွမ်းကြရသည်။

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး၏ သမီးတော် မိုင်းနောင်မိဖုရားကြီး၊ မြတောင် စုဖုရားလတ်၊ ရမည်းသင်း စုဖုရားကလေး၊ သီပေါမင်း၏ အစ်မတော် ပခန်းကြီး၊ မိတ္ထီလာစုဖုရား စသည့် သမီးတော်များနှင့် အခြားသမီးတော်ငယ်များ ဖြစ်ကြ သည်။ အလောင်းတော် အနီးတွင်ရှိသည့် သမီးတော်များအနက် ဝမ်းနည်းကြ တွေ့ဖွယ် အဖြစ်ဆုံး သမီးတော်ကား တပင်တိုင်နန်းဖြင့် ခမ်းနားကြီးဖျယ်စွာ သူ့ကောင်းပြု မြှောက်စားခြင်း ခံရတော်မူသော စလင်းစုဖုရား ခေါ် သုသီရိ

မြတ်စွာ ရတနာဒေဝီပင် ဖြစ်လေသည်။

စလင်းထိပ်ခေါင်တင်မှာ နှယ်နှယ်ရရ မင်းသမီး မဟုတ်ပေ။ မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ မိဖုရားတစ်ပါးဖြစ်သော လင်ပန်းမိဖုရားမှ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မင်းတရားကြီး၏ အထူး အရေးပေးခံရသော မင်းသမီး ဖြစ်၏။ မင်းတရားကြီး၏ အချစ်ဆုံးဟု ဆိုသည်။ စုဖုရားလတ်ကမူ ဒုတိယလိုက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သီရိသုမြတ်စွာ ရတနာဒေဝီဘွဲ့ ခံယူပြီး တစ်ပင်တိုင်မြန်နန်းဖြင့် သီးသန့် ခံစားစေခဲ့သည်။

ပင်တိုင်စံ ဆိုသည်ကလည်း နောက်တက်မည့် မင်းအတွက် အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရမည်။ ဒါကြောင့်လည်း နန်းညွန့်လျာမှတစ်ပါး မည်သည့် မင်းညီမင်းသားနှင့်မျှ မတွေ့ဆုံရ။ သူ၏ ပင်တိုင်ဆောင်ကိုလည်း အလယ်နန်း မတော်မိဖုရားဆောင်၏ တောင်ဘက်တွင် သီးခြား ထားရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် အလောင်းတော်ကို အခမ်းအနားဖြင့် သလွန်ထက်တွင် တင်၍ ထားသည်မှ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ရွှေသားကျောက်စီ ခေါင်းတော်တွင်းသို့ မသွတ်သွင်းမီ အချိန်ကလေးတွင် အရေးပါအရာရောက်သော နိုင်ငံခြားသား များ၊ အောက်တန်းအဆင့်ရှိသော မြန်မာအရာရှိငယ်များနှင့် သူတို့၏ မယားများ ကို အလောင်းတော်အား လာရောက်ဖူးမြော်ခွင့် ပေးလေသည်။ ထိုနေ့ တစ်ည နေလုံး ပရိသတ်လူအတန်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်ကိုဖြတ်လျက် ဘမရာသန ပလ္လင်တော် ဆောင်တွင်းသို့ အဆက်မပြတ် အဖူးအမြော် ရောက်ရှိလာကြလေ သည်။ နောက်သုံးရက်မြောက်သောအခါ၌ နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် အလောင်းတော် သဂြိုဟ်သည့် အခမ်းအနားကို ဆင်ယင် ကျင်းပကြသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က နောက်ပိုင်းကာလများတွင် အင်္ဂလိပ်တို့အား မျက်နှာသာပေးခြင်းမျိုးထက် ဘုရင်မင်းမြတ် အသစ်သည် အင်္ဂလိပ်တို့အား မျက်နှာသာပေးတော်မူနေပုံရသည်။ အင်္ဂလိပ်သံအဖွဲ့ဝင်များအတွက် မဏ္ဍပ် တစ်ခု သတ်သတ်ဆောက်လုပ်ပေးပြီး အခမ်းအနားကို လွတ်လပ်စွာ ကြည့်ရှုခွင့် ပေးထားလေသည်။ အခြားသော ဥရောပတိုက်သားများကိုလည်း ဤမဏ္ဍပ်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့် ပေးထားသည်။

သံအဖွဲ့ဝင် မစ္စတာရှောနှင့် မစ္စတာ ပီးအားပွန်းတို့အား သူတို့၏ အခမ်းအနားဝတ်စုံအပြင်၊ ဓားရှည်များကို တပ်ဆင်ခွင့်ပြုလျက် ဖိနပ်များကို စီးနင်းခွင့် ပေးထားလေသည်။ မစ္စတာရှော အနေဖြင့် ရှေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တို့အား အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိသော ဖိနပ်ပြဿနာမှာ ရှင်းလင်းသွားလေပြီဟု မှတ်ယူမိလေသည်။ သံအမတ်များသည် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစား ဝင်ရောက်

သည့်အခါ၌ ဖိနပ်ချွတ်၍ ဝင်ရောက်ရမည်ဟု မြန်မာဘုရင်က သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မြန်မာဘုရင်နှင့် ဗြိတိသျှတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပြေပြစ်ခြင်း မရှိဘဲ အဆက်ဖြတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ ဥရောပတိုက်သားများအား ဓားရှည်များ တပ်ဆင်လျက် ဖိနပ်စီး၍ ဝင်ရောက်ခွင့် ပေးထားစေကာမူ သူတို့အား မင်္ဂလာမရှိသော အနောက်တံခါးမှသာ ဝင်ခွင့်ပြုထားလေသည်။

အနီရောင်တွင် ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်နေသော ရွှေနန်းတော်ကြီးသည် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ခုံညားတည်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်နေပေသည်။ ရွှေနန်းတော်ပြာသာဒ်၏ ဖြူဖွေးသော လှေကားဆီမှ နီရဲသောမြစ်ရေ စီးဆင်း၍ လာသည့်အလား ကြက်သွေးရောင် ကော်လောကြီးကို ဥရောပတိုက်သားတို့၏ မဏ္ဍပ်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် မင်းတုန်းဘုရင်၏ အလောင်းတော်သင်္ဂြိုဟ်မည့် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ စေတီဖြူကလေးအထိပင် ရောက်ရှိသွားအောင် ခင်းကျင်းထားလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းက သူ ကံတော်ကုန်သည့်အခါတွင် ထုံးစံအတိုင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုဘဲ အုတ်ဂူတွင် သွင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံရန် မှာကြားတော်မူထားလေသည်။ သည့်အတွက် ယခုအခါတွင် အာဏာလက်ရှိဖြစ်သော ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်သည့် မင်းတုန်းမင်း၏ ဆန္ဒတော်ကို သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါကထက် လေးစားသမှုပြုလျက် အလိုတော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်တော်မူသော အခမ်းအနားမှာ နတ်သမီးပုံပြင်လို မှတ်ထင်ရသည်။ နေမွန်းတည့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပဟိုရ်စင်ဆီမှ စည်တော်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး အခမ်းအနားကြီး စတင်လိုက်လေရာ ကြက်သီးများ ထသွားမိခမန်း ဖြစ်ကြရလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မင်းတုန်းမင်း၏ ဝေါတော်ကြီးသည် စီးသူမဲ့ မြင်းကြီးကဲ့သို့ စီးနင်းသူ မပါဘဲ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ အနီရောင်တွင် ရွှေရေးခြယ်ထားသော ဝေါတော်ကြီးကို လူများထမ်းလျက် ညီလာခံအဆောင်တော်မှတစ်ဆင့် အုတ်လှေကားအတိုင်း သယ်ဆောင်လာကြသည်။

၎င်းနောက်တွင် နန်းတော်ထောင့်ဆီမှ ဆင်ခြောက်ကောင်ပေါ်လာပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။ ဆင်များပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်အဝတ်ကို လွှမ်းလျက် အနီရောင်တွင် ရွှေရေးခြယ်ထားသော အိမ်ကလေးများ တင်ထား၏။ ကြက်

သွေးရောင် အလံကလေးများသည် ခတ်ဆော့ဆော့ တိုက်ခတ်နေသောလေတွင် မီးတောက်မီးလျှံများလို လူးလွင့်နေလေသည်။ အစွယ်များကို ကြက်သွေးရောင် တွင် ရွှေရောင်ခြယ်ထားသည့် အခွေများဖြင့် ဝှပ်လျက် ၎င်းမှ ကြက်သွေးရောင် ပန်းပွားများ ကပ်နေလေသည်။ ဆင်များနောက်မှ မြင်းများ လိုက်ပါလာသည်။ မြင်းများပေါ်တွင် ရွှေကုန်းနီးများ တပ်ဆင်လျက် အနီရောင် ခြေနင်းကွင်းနှင့် ရွှေရောင်ဇက်ကြိုးတွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်၍ထားသည်။

သည့်နောက်မှ တိုင်တားမင်းကြီးနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးနှစ်ပါးသည် ခြေကျင် လျှောက်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ မကြာမီ ကာလအတွင်းက ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား လက်အောက်တွင် ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်း အရာများအတွက် တာဝန်ရှိသော မင်းကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် တိုင်းပြည်၏ အရေးအခင်းသည် တည်လျက် ရှိသည်။ မင်းကြီး နှစ်ပါးသည် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်လာကြသည်။

ရက်စက်၍ ခက်ထန်ပုံရသော တိုင်တားမင်းကြီး၊ သူသည် စစ်ကို အလိုရှိ သူ ဖြစ်သည်။ ခိုင်ခံ့သောမေးရိုးနှင့် ပူးကပ်သောမျက်လုံးများ ရှိသူ ဖြစ်၏။ တည်ကြည်မှုရှိသော ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာမူ အတော်ပင် အိုမင်းပုံ ပေါက်နေပေသည်။

မင်းကြီးနှစ်ပါးလုံးတွင် သရက်သီးမှည့်ရောင် ကတ္တီပါ လက်ပွ အခမ်း အနားဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားကြပြီး ရွှေရောင်တွေ လက်နေသော ဗောင်းတော် များကို ဆောင်းထားကြသည်။ သူတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရာထူးကြီးမားဆုံး သော ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် ဖော်ပြထားသည့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်စေသည့် အနီရောင် ထီးများကို ထီးတော်မိုးများက မိုးကိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထို့နောက် တူရိယာအဖွဲ့ လိုက်ပါလာသည်။ ခြောများ၊ ငွေနှံများ၊ လင်း ကွင်းများနှင့် အနီရောင်ထမ်းပိုးတွင် ချိတ်ဆွဲထားလျက် လူနှစ်ယောက်ထမ်းပြီး တစ်ယောက်က သတ်သတ်တီးပေးရသော မောင်းကြီးလည်းပါသည်။ ၎င်း နောက်တွင်မူကား အစီအစဉ်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ နှစ်သက်သလို လျှောက်လာ ကြသော အဝတ်အစားကောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရာထမ်းငယ်များ လိုက်ပါလာကြသည်။

၎င်းတို့နောက်တွင် အပျိုတော်များ၊ လူပျိုတော်များသည် ရွှေကွင်းအစ်၊ ရွှေထွေးခံ စသော မင်းတုန်းမင်း၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို အလှူအလှူ ရွက်၍တစ်မျိုး ပိုက်၍တစ်ဖုံ သယ်ဆောင်လျက် လိုက်လာကြလေသည်။

သည့်နောက်တွင်မှ ရွှေခေါင်းတော်ကြီးသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြင့် ပါလာလေသည်။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ခြင်းမှာ အလောင်းတော်ကို နောက်မှ သွတ်သွင်းရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ရွှေခေါင်းတော်ကြီးကို ကတ္တီပါ အနီစွပ်ထားသည့် ဝါးထမ်းပိုးတွင် ကတ္တီပါဖြင့် ချိဆွဲထားသည့် ပုခက်ဖြင့် တင်ဆောင်ထားသည်။ ၎င်းအပေါ်မှ ပိတ်ဖြူတွင် ရွှေရေးနှုတ်ခမ်းသတ်ထားသည့် အဝတ်ဖြင့် လွှားတင်ထားလေသည်။ ပုခက်တွင် လိမ်၍ လိမ်၍ ထားသော ပိတ်စကြိုးနှစ်ခုဖြင့် ချည်နှောင်ထားလေသည်။

မိဖုရားများ၊ သမီးတော်များနှင့် ကျန်ရှိနေသေးသည့် သားတော်အချို့ (သုတို့မှာ ကလေးများ ဖြစ်ကြပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းကျ မခံရသူများ ဖြစ်သည်။) တို့သည် ပိတ်ဖြူကြီးကိုကိုင်လျက် ပုခက်ကိုထိန်း၍ ဆွဲလာကြလေသည်။

မိဖုရားများသည် အဝတ်ဖြူကိုသာ ဝတ်ဆင်လျက် ၎င်းတို့၏ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မစီးကြချေ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သာ ဆောင်းခွင့် ရှိသော ထီးဖြူတော်ရှစ်စင်းကို ပုခက်ပေါ်မှ မိုး၍ လိုက်ပါစေသည်။

အမရပူရ စစ်ကိုင်၊ ရွှေဘို စသော အနီးအနား မြို့များမှ ပြည်သူများနှင့် ရတနာပုံ မြို့တော်သူမြို့တော်သားများမှာ လွှတ်တော်မြောက်ဘက်ရှိ အလောင်းတော် သင်္ဂြိုဟ်မည့်နေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ယာယီဝင်းတော်ကို ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထား၏။ ဝင်းတော်အလယ်တွင်မှ မှန်စီရွှေချ အုတ်နန်းပြာသာဒ် တည်ဆောက်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ပန်းရန်တော် အမှုထမ်းတို့သည် အလောင်းတော်ကို ဂူသွင်းရန် အသင့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သည်အချိန်မှာ နန်းမြို့ရိုး မြို့ပြင်လေးရပ်မှ အမြောက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဆူညံသော ခရုသင်းသံများလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ကြားရသူအပေါင်းကို ကြက်သီးထခမန်း ဖြစ်သွားစေရသည်ဟု ဆို၏။ ကြေးစည်ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သည့်နောက်မှ နတ်ရွာစံမင်းတရားကြီး၏ အလောင်းတော်ကို မှန်နန်းဆောင်မှ ထုတ်ယူလာကြသည်။

သီပေါမင်းကလေးနှင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးငယ်များ၊ မှူးကြီးဇော်ရာ သေနာပတိများကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကာ ထုတ်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အလောင်းတော်ယာဉ်ကို ထီးဖြူတော်ရှစ်ချက် အုပ်မိုးထား၏။ ဘေးမှ ဗိုလ်မှူးစစ်ကဲများ ခြံရံလိုက်ပါလာသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း၊ တိုင်တားမင်းကြီးဦးဖိုး၊ ဆင်ဖြူရှင်မိဖုရားကြီးနှင့် မိဖုရားအချို့ ဝန်းရံဖေးမလာကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အလောင်းတော်ကို သီပေါမင်းတရား ကိုယ်တော်တိုင်

ကြပ်မတ်ပြီး မှန်စီ အုတ်နန်းပြာသာဒ်ထက်သို့ တင်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် ပန်းရန်တော်များက ဖွင့်လှစ်ထားသောအပေါက်ကို အုတ်သရိုးဖြင့် အပြီးသတ် ပိတ်ဆို့လိုက်လေတော့သည်။

မိဖုရားမောင်းမ ရဲရွှေတော်များသည် နောက်ဆုံး ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြရာ၏။ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသော မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများ ပါမကျန် မျက်ရည် မဆည်နိုင် ရှိကြသည်။

ပြည်သူတို့၏ မျက်စိထဲတွင် တိုင်းပြည်သာယာစည်ပင်အောင် အုပ်ချုပ်ခဲ့ သည့် မင်းတရားကြီးကို နှမြောတသ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြသည်။ ပဉ္စမသင်္ဂါ ယနာတင်ကာ သာသနာတော် ပြုခဲ့ပုံများသည် သူတို့ကို သတိရစေသည်။ သေသူကို ရှင်သူက တရသည်မို့လား။

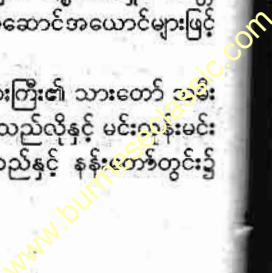
သည်နေရာတွင် လောကကို သံဝေဂဖြစ်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကလည်း ရှိ နေသေးသည်။ ဒါကလည်း တခြား မဟုတ် မင်းတုန်းမင်း၏ နောင်တော်တစ်ဦး ဖြစ်သော နန်းကျဘုရင်ဟောင်း ပုဂံမင်းပင် ဖြစ်သည်။ သက်တော်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သော ပုဂံမင်းမှာ ညီတော်မင်းတုန်းမင်း၏ အသုဘကို ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမိ၏။

ဘုန်းဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး၊ အာဏာ မိုးလောက်ကြီးရှိပါစေ ပုထုဇဉ် မှန်သမျှ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ သေမျိုးချည်းပါလား။ ငါ့မှာ အာဏာရှိသည်။ ငါ မသေရသေးဘူးဆိုလည်း မရဘူး၊ ငါ့မှာ ငွေရှိသည်၊ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းရှိသည် ဆိုပြီးတော့လည်း မသေလို့ မရပါလား။

ပုဂံမင်း၏ ယာဉ်တော်မှာ မှန်စီရွှေချ သုံးထပ်ယာဉ်တော် ဖြစ်၏။ ရွှေထီး လေးချက် အုပ်မိုးထားသည်။ ကိုယ်ရဲတော်များခြံရံပြီး အိမ်ဖြူတော်မှ ကြွချီလာ ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကြေကွဲဖွယ် ရှုခင်းကား မေ့မရအောင် ရှိလှသည်။ အထူးဧည့်သည် တော်များလည်း ကြွလာကြ၏။ ညောင်ရွှေစော်ဘွား၊ မိုးနဲစော်ဘွား၊ မိုးမိတ်စော် ဘွား၊ ဝန်းသိုစော်ဘွား၊ အနီးအဝေးမှာရှိတဲ့ မြို့စား၊ ရွာစားများလည်း လာ ရောက်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် သံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာရှော့၊ ခေတ္တ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ် မှန်စီယာမိုရေးလ်တို့လည်း အဆောင်အယောင်များဖြင့် စုံစုံညီညီ တက်ရောက်ကြသည်။

ဒါတွေ အားလုံး စုံပေမယ့် နတ်ရွာစံ မင်းတရားကြီး၏ သားတော် သမီး တော်များကမူ စုံညီစွာ မတက်နိုင်ကြရှာပေဘူးပေါ့။ သည်လိုနှင့် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီး၏ အလောင်းတော် သင်္ဂြိုဟ်တော်မူပြီးသည်နှင့် နန်းတော်တွင်း၌

လှုပ်ရှားသွားသော အရေးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထိုအရေးအခင်းကား တခြား မဟုတ်။ စလင်းထိပ်ခေါင်တင် ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးကလေး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ စောစောပိုင်းကပင် ခမည်းတော်၏ အလောင်းအပါးမှာ ငိုယိုကာ ရှိနေသေးသည်။ ခု ဘယ်များ ရောက်သွားပါလိမ့်။ ခမည်းတော်ဘုရားအတွက် စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ ရူးသွားလေသလား။ မိမိ အသက် ဖိုးရိမ်၍ တစ်နေရာ ရှောင်ထွက်သွားတာလား။ မဖြစ်ချေ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်။ သူ့ကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မည်။ သူ ပျောက်သွားခြင်းအတွက် ထီးနန်းကို ဖိုးရိမ်ရသည်။ ရာဇပလ္လင်ကို ဖိုးရိမ်ရသည်။

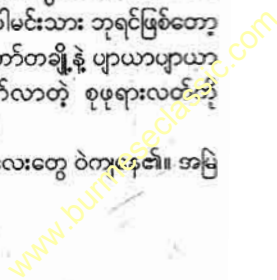
မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှပဲ ဖြစ်တော့မည်။ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားလောင်း ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်ရှိနိုင်၏။ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရား ကြီး၏ ဉာဏ်ပေလော။ သည်လိုနှင့် ပင်တိုင်စံ စလင်းထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီး လေးအား မနားမနေ ရှာကြသည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ မတွေ့လေ သူတို့ရဲ့စိတ်က ဖိုးထိတ်လေ။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ပျောက်သွားသည်က အကြောင်းမဟုတ်။ မတော် မတရား အကြံအစည်တွေကြံမှ ရွှေနန်းတော်ကြီးတော့ သည့်ထက် ရှုပ်ထွေး တော့မှာပါပဲ။

ဆင်ဖြူမရှင်ကလည်း သည်လိုတွေးမှာပါပဲ။ သူ့ထက် ပိုဖိုးရိမ်တဲ့သူကတော့ နေရာတကာမှာ ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ စွာလှတဲ့ စုဖုရားလတ်ပေပဲပေါ့။ လူထက် အာဏာကိုမက်တဲ့ သည်သမီးတော်ကတော့ မိမိထိုင်ရမည့် ရာဇပလ္လင်ကို တခြားလူ ဝင်ထိုင်မှာ အလွန်စိုးသည်။

ငယ်စဉ်က မိမိကြိုက်ခဲ့တာက သာဂရမင်းသား၊ တကယ်တမ်း အာဏာရ မယ့်သူ၊ ဘုရင်ဖြစ်မည့်သူက သီပေါမင်းသား။ သည်တော့ သီပေါမင်းသားပဲ ရအောင်ဖမ်းယူမဟဲ့လို့ စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်ဟန်တူရဲ့။ အချစ်ထက် အာဏာ ကိုမက်သည်။ မင်းစည်းစိမ်ကို ပိုလိုလားသည်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ သည်တုန်းက သီပေါမင်းသားက လူဝတ်လဲခါစ။

လူသူကင်းဝေးသည့် တောင်ဥယျာဉ်တော်မှာ လက်စွဲတော် မောင်မောင် တုတ်နဲ့ နောင်ရေးကို တိုင်ပင်နေတဲ့အချိန်ပဲပေါ့။ သီပေါမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်တော့ မည်ဆိုတာ ကြိုသိထားသည့် စုဖုရားလတ်က ရံရွှေတော်တချို့နဲ့ ပျာယာပျာယာ ရောက်သွား၏။ ပျာယာပျာယာနဲ့ ဗြုန်းခနဲ ရောက်လာတဲ့ စုဖုရားလတ်က သီပေါမင်းသားက မှင်တက်မိသလို ကြည့်နေသည်။

ပြောင်ဝင်းနေသည့် မဟာနဖူးပေါ်မှာ ဆံစကလေးတွေ ဝဲကျနေ၏။ အမြဲ

တည်ငြိမ်နေသည့် မျက်လုံးအစုံမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် တောက်ပြောင်နေ၏။ စူးရှနေ၏။ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဖွင့်ဟတော့မည့်ဟန် ရှိနေသည်။

“နမတော် စုလေးပါလား အကြောင်းအထူး ရှိပြီထင်ပါ”

သီပေါမင်းသား၏ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် စုဖုရားလတ်မှာ ဂရုမပြု အားသေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေသည်။ ပြီးမှ ပြုံးလိုက်၏။ အတိအကျ ပြုံးခြင်း မဟုတ်။ ပြုံးသည်ဆိုမျှသာ နှုတ်ခမ်းကို ဟခြင်း ဖြစ်၏။

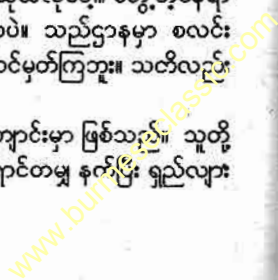
“မောင်မောင်ကို တွေ့ချင်၍ လိုက်လာကြောင်း။ အရေးကိစ္စမရှိကြောင်း” ကို လျှောက်သည်။ “မောင်မောင်အတွက် စုလေးကိုယ်တော်တိုင် လိပ်ထားတဲ့ ဖက်လိပ်တော် ဆက်သမလိုပါ မောင်မောင်”

စုဖုရားလတ်၏ စကားသံ အဆုံးဝယ် ကလပ်တော်နှင့် အသင့်ယူဆောင်လာသော ဖက်လိပ်တော်ကို သီပေါမင်းသားအား ဆက်သလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တိုက်ဆိုင်မှုလော၊ နိမိတ်လော မသိရသည့် အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ အပျိုတော်တစ်ဦးလက်တွင် ပါလာသည့် ကလပ်ပေါ်မှ ဆေးလိပ်ကိုယူပြီး သီပေါမင်းသားအား ဆက်သစဉ်တွင် အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ စွန်ကြီးတစ်ကောင် ရုတ်ခနဲ ထိုးဆင်းလာ၏။ အနီးရောက်သည်နှင့် စုဖုရားလတ်၏ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ထုပ်ကို စွန်ကြီးက ထိုးသုတ်ချီသွားတော့သည်။ စားစရာ အစာမှတ်၍ ထိုးသုတ်သွားဟန်တူရဲ့။

သည်ကတည်းက စုဖုရားလတ်သည် သီပေါမင်းသားသာလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်မည် မလွဲ ဟူ၍ တွက်ထားမိသည်။ သီပေါမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်လျှင် ငါတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။ တခြား အငယ်အနှောင်းမထားရန် အတတ်နိုင်ဆုံး တားဆီးမည်။ ခုတော့ စလင်းမင်းသမီးက သူ့ဘာသာသူ ပျောက်သွားတော့ အတော် ရှင်းသွားတာပေါ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ဖို့ ပိုနီးလာလေ၏။

သည်လိုနှင့် စလင်းမင်းသမီးကို ရှာကြဖွေကြနှင့် နေကြရာမှ တစ်နေ့မှာ သွားတွေကြတာပါပဲ။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုသလိုပေါ့။ တွေ့တဲ့နေရာ ဌာနကလည်း သူတို့ လုံးလုံး မစဉ်းစားမိတဲ့နေရာပဲ။ သည်ဌာနမှာ စလင်းမင်းသမီး ရှိမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မတွေးကြဘူး။ မထင်မှတ်ကြဘူး။ သတိလည်း မထားမိကြဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။

နေပြည်တော်ရဲ့တစ်ခုသော မယ်သီလရှင်ကျောင်းမှာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ တွေ့ကြတော့ ပင်တိုင်စံမင်းသမီးလေးရဲ့ ပိတုန်းရောင်တမျှ နက်ပြီး ရှည်လျား

လှတဲ့ ကေသွယ်ဟာ မရှိတော့ဘူး။ ခါတိုင်း တွေ့မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးအဆောင်အယောင်နဲ့လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ စင်ကြယ်လှတဲ့ သီလရှင် အဝတ်ကို ဝတ်ထားတာပဲ တွေ့ကြုံရတော့သည်။ ကျောက်ကာရွာစား ခင်နှစ်၊ သာစည်ရွာစားမယ်ထား၊ သရက်တောရွာစား ခင်ဖုန်းတို့လည်း သီလရှင်အဝတ်နဲ့ အတူတကွ တွေ့ကြုံရသည်။

သူတို့ကတော့ စလင်းမင်းသမီး၏ အထိန်းတော် အပျိုတော်များ ဖြစ်ကြ သည်။ သူတို့ကပဲ စလင်းမင်းသမီး၏ ဆန္ဒအရ ဆံပင်တော် ပယ်ပေးကြ၏။ သီလရှင်အဝတ်ကိုလည်း ရှာဖွေပြီး ဝတ်ပေး၏။ နောက်ဆုံး မြို့ရိုးအပြင်ဘက် ရောက်အောင် ခိုးထုတ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။

သည်အကြောင်းကိုသိတာနှင့် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းက အပျိုတော်သုံးယောက် စလုံးကို အနောက်ထောင်လို့ခေါ်သည့် မိန်းမထောင်မှာ အကျဉ်းချထားလိုက် သည်။ အကျဉ်းချထားသည် ဆိုပေမယ့် သက်သက်သာသာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ခြေချင်းရိုက်စွဲပြီး အကျဉ်းချထားလိုက်တာ ဖြစ် သည်။ သို့နှင့်ပင် သီပေါမင်းတရားအတွက် အဂ္ဂမဟေသီမိဖုရား အပ်နှင်းပွဲ တျင်းပရန် အချိန် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

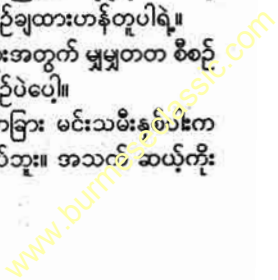
ဘုရင်ဖြစ်ပေမယ့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဝရီသေးတော့ မိဖုရားခေါင် မြောက် ရပေဦးမှာပေါ့။ ဘုရင်ဆိုတာက မိဖုရားအများကြီးရှိပေမယ့် မိဖုရားခေါင်ဆိုတာ ထားရသေးသည် မဟုတ်လား။ ဒါမှလည်း ဘုရင်ဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်နဲ့ ညီတော့ မပေါ့။ သည်နေရာမှာ စကတည်းက ဒါတွေကို တွက်ထားမိဟန်ရှိသည့် ဆင်ဖြူမ ခွင် မိဖုရားကြီးက သူရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း စီမံတော့တာပေါ့။

မိဖုရားကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က သည်လို ဖြစ်မှာပါပဲ။

သမီးတော်အကြီးဖြစ်သည့် မိုင်းနောင်မြို့စား စုဖုရားကြီးကို သီပေါမင်း၏ တောင်နန်းစံ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားခေါင်အဖြစ် ဘိသိက်ခံစေမည်။ သမီးတော် အလတ်ဖြစ်သည့် မြတောင်မြို့စား စုဖုရားလတ်ကို မြောက်နန်းစံ မိဖုရားအဖြစ် ဘိသိက်ခံစေမည်။ သမီးတော် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ရမည်းသင်း စုဖုရားလေးကို အလယ်နန်းမတော်အဖြစ် စံစားစေမည်လို့ အစီအစဉ်ချထားဟန်တူပါရဲ့။

သည်အစီအစဉ်ကလည်း သမီးတော်သုံးပါးစလုံးအတွက် မျှမျှတတ စီစဉ် ထားတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုပါပဲ။ အကောင်းဆုံး အစီစဉ်ပဲပေါ့။

သည်လို စီစဉ်မယ်ဆိုတာလည်း ကြားရော တခြား မင်းသမီးနှစ်ပါးက သာမူ မပြောပေမယ့် စုဖုရားလတ်ကတော့ မကျေနပ်ဘူး။ အသက် ဆယ့်ကိုး

နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည့် စုဖုရားလတ်ဟာ ဘာမှ စဉ်းစားတတ်သေးဟန် မတူဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ရှေ့တန်းတင်နေသည်။ အရာရာမှာ သူ့သာ အနိုင်လိုချင်၏။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်၏။ အကြံကြီး၏။ စိတ်ထန်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရက်စက်တတ်သည်။ သည်တော့ သူ ဘာလုပ်သလဲ။

တစ်ခါကလည်း သူ့ အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးလှသည့် ကြောင်ကလေး ဝီရိညပ်မိပြီး သေဆုံးသွားခြင်းအတွက် ဝီရိကို ရွှေ့မ နေရာချထားသည့် တာဝန်ရှိ အစောင့်များကို သတ်စေရန် အမိန့်ထုတ်ဖူးသည်။ ဘာမှ မဖြစ်လောက်သည့် တန်ဖိုးမရှိသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကြောင့် တန်ဖိုးရှိလှသော လူ့အသက်များ မှာ အလိုလို သေဆုံးရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

အားလုံးက ပိုင်းဝန်းတောင်းပန်ခယကြမှ အသက်မှ ချမ်းသာရာ ရခဲ့သွား ကြ၏။ ဒါတောင်မှ လေးငါးရက်ပင် စိတ်တော်က မပြေ ဖြစ်နေသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘုရင်မင်းတရားဆီကို သူ့မှတစ်ပါး တခြား ဘယ်သမီးတော်ကိုမှ လက်မထပ်ရန် စာရေးအကြောင်းကြားသည်။ သတင်းစကားပါးသည်။

သီပေါမင်းတရား အိမ်နိမ့်စံမင်းသားဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသူမို့ မိမိသာ လျှင် တောင်နန်းစံ အဂ္ဂမဟေသီ ဖြစ်သင့်သည်လို့ ယူဆလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးကို အပိုင်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်မင်းသမီးကမှ မကြံရတဲ့အကြံအစည်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြံစည်လိုက်သည်။

* * *

သီပေါဘုရင်နှင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်

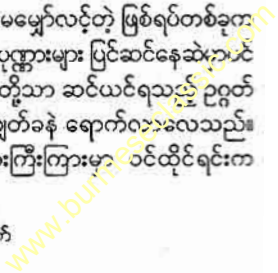
၁၂၄၀ ပြည့် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ ညနေ (၄) ချက်တီး (၂) မောင်း အချိန်တွင် အဂ္ဂမဟေသီဘိသိက်ခံပွဲ ကျင်းပလေတော့သည်။ မှန်နန်းတော် ဘမရာသနပလ္လင်ဆောင်မှာ ဖြစ်သည်။

တောင်နန်းစံမိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ဘိသိက်ခံယူမယ့် မိုင်းနောင် စုဖုရားကြီးသည် မိဖုရားများ ဆင်သလေ့ရှိသည့် ဥက္ကတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အခမ်းနား စ၊စချင်းပဲ စုဖုရားကြီးသည် အရိုးကိုးတောင်အမြင့်ရှိသော နမဒဏ္ဍမနောဟရ ထီးဖြူတော်အောက်ရှိ ဘမရာသနပလ္လင်တော်၏ မြောက်ဘက် မာရဘင်ပေါက်မှ ထွက်စံနေ၏။

သီပေါမင်းတရားကလည်း မင်းဝတ်တန်ဆာ အစုံအညီနှင့် ပလ္လင်တော်၏ တောင်ဘက်မှ ထွက်စံတော်မူ၏။ မင်းမိဖုရား ပလ္လင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဝဲယာမှ ခစားနေကြတဲ့ မျိုးမတ်သေနာပတိအပေါင်းတို့က ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြရသည်။ ရှေ့တော်ပြေး စည်တော်စုံရွမ်းသည်။ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ပုဏ္ဏားတော်များက အခါတော် ကြားလျှောက်ရ၏။ ဘမရာသနပလ္လင်တော် ဝဲယာမှ ရပ်နေကြသူ ဘိသိက်တော်ဆက် ပုဏ္ဏားများက ဘိသိက်တော်ဆက်ရန် ပြင်နေကြသည်။

အချိန် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက သမိုင်းကို တွင်သွားစေသည်။ ဘိသိက်တော်ဆက် ပုဏ္ဏားများ ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် ပလ္လင်တော်၏ မာရဘင်ပေါက်မှ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သာ ဆင်ယင်ရသည့် ဥက္ကတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် စုဖုရားလတ်သည် ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာလေသည်။

သီပေါမင်းတရားနှင့် အစ်မတော် စုဖုရားကြီးကြားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းက

ဘိသိက်တော်ဆက် ပုဏ္ဏားတွေကို ခပ်ငေါက်ငေါက် မိန့်ကြားလိုက်သည်။

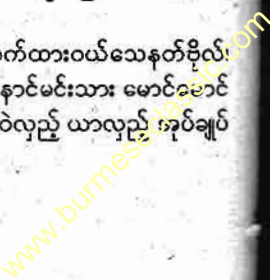
“ပုဏ္ဏားတော်တွေ ဘောက်မဲ့ကြောင့် ငေးနေကြတာလဲ၊ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြလေ” လို့လည်း ပြတ်သားရဲရင့်စွာ မိန့်လိုက်သည်။ ကြောက်ရွံ့တဲ့ ပုဏ္ဏားတွေဟာ ဘိသိက်တော် ဆက်ကြရတော့သည်။

သည်နည်းနဲ့ စုဖုရားလတ်သည် တောင်နန်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ရခဲ့တာပဲ။ သီပေါမင်းအဖို့လည်း တောင်နန်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှစ်ပါးကို ပြိုင်တူ မြှောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရုတ်တရက် ထူးခြားသော ရှုခင်းကြောင့် မှန်နန်းတော် ဘမရာသနအဆောင်တော်အတွင်းမှာရှိတဲ့ မင်းပရိသတ်အပေါင်းသည် အံ့ဩဘနန်း ရှိသွားလေသည်။ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ကြသည်။ အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက် ဖြစ်ကြရလေသည်။ ပုဏ္ဏားတော်များက ဘိသိက်တော် ဆက်ပြီး နားခံတော်က ငွေပုရပိုက်တွင် ရေးသားထားသည့် ရတုပိုဒ်စုံ သုံးစုံကို ဖတ်လျှောက်သည်။ စာဆိုနှင့်အညီ ရွေးချယ်ထားသည့် ဒိုင်းဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီး အပါအဝင် မမြင့်လွန်း၊ မနိမ့်လွန်း၊ မဖြူလွန်း၊ မညိုလွန်းသော သမီးကညာ ခုနှစ်ယောက်က အောင်သပြေခက်နှင့် နံ့သာခွက်များကိုင်ပြီး ပူဇော်ပွဲများ ဆက်သသည်။ သည်လိုနဲ့ ဘိသိက်ပွဲကြီး အောင်မြင် ပြီးမြောက်သွားသည်။

ဤသို့ သီပေါမင်းသား မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မောင်မောင်တုတ်အား ချီးမြှင့်တော်မူလေ၏။ ဘုရင်လက်သုံးတော်ကိုင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်အဖြစ် ခန့်အပ်သည်။ သာမန်အရပ်သားဘဝမှ မောင်မောင်တုတ်အဖို့ မည်မျှ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားသွားသနည်းဟူမူ သီပေါဘုရင် ညီလာခံခေါ်စဉ်အတွင်း၌ နန်းစဉ် အရိန္ဒမာလုံတော်ကို အမြဲကိုင်ဆောင်ရသည်။ ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင် နော်ရထာဘွဲ့ကိုလည်း ချီးမြှင့်ခံလိုက်ရသည်။ မင်းညီမင်းသားအခွင့်အရေးနှင့် ရနောင်မြို့ကို စားရသည်။

တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါ ဆိုသလို မောင်မောင်တုတ်၏ ညီအရင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်ပြောင်းမှာလည်း ပြင်းသာမြို့ကို စားရသည်။ သူသည်လည်း မင်းညီမင်းသားတို့၏ အခွင့်အရေးကို ရရှိလာသည်။ နောင်ခါတွင် ပြင်းသာမင်းသား မောင်မောင်ပြောင်း ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။

အိမ်တော်ပါ လက်သုံးတော်ကြီးများ၊ မြောက်ထားဝယ်သေနတ်ဗိုလ်၊ တောင်ထားဝယ် သေနတ်ဗိုလ်များ အပေါ်တွင် ရနောင်မင်းသား မောင်ခောင်တုတ်၊ ပြင်းသာမင်းသား မောင်မောင်ပြောင်းတို့က ဝဲလှည့် ယာလှည့် အုပ်ချုပ်ရသည်။

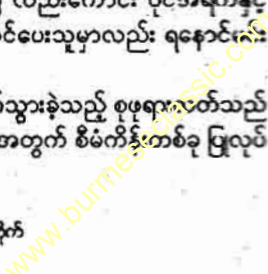
မောင်ဖေငယ်မှာမူ ရွှေတိုက်စိုးအရာနှင့် တောင်သမန်လယ်ကို စားစေသည်။ စီးတော်မြင်းဝန်အဖြစ်လည်း သူ့ကောင်းပြုခံရသည်။ ရေမြင့်ကြာတင့်ဆိုသလိုပဲပေါ့။ ဒါတင် ဘယ်ကသေးမလဲ။ သီပေါမင်း မင်းသားဘဝနေစဉ်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော အိမ်တော်ပါများနှင့် သူတို့၏ နီးစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များပါမကျန် အချိုးအမြင့်ခံရလေသည်။

ယခုအခါ၌ ရွှေနန်းတော်တွင် မကြာခဏ တွေ့မြင်နေရသော မြင်ကွင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ လူယုံတော် ရနောင်မင်းသားမောင်မောင်တုတ်နှင့် အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ ရှိနေသော မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ လူဆိုသည်ကား အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်တလေမျှ အားလုံးကောင်းပါသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ အားနည်းချက်ကလေးများကမူ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရှိကြစမြဲပင်။ သည်သို့နှယ်ပင်သာမန် အမျိုးအနွယ်မှ မင်းသားဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသော မောင်မောင်တုတ်မှာလည်း ချို့ယွင်းချက်ကလေးများ၊ အားနည်းချက်ကလေးများ အနည်းငယ် ရှိနေမည်မှာ မလွဲသောဧကန်ပင်။

ရနောင်မင်းသားသည် မန္တလေးရွှေမြို့တော်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ စီးလျက်လာရာမှ သူ့လာသည်ကို ဒူးတုပ်၍ အရိုအသေ မပြုသူများအား သူ၏နောက်တော်ပါ ကျွန်ယုံများက ကြိမ်းမောင်း၍ ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်တတ်လေသေးသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ပြတင်းဝတွင် ထွက်ပြုနေသော မိန်းမချောကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ပြန်လျှင်လည်း အဆိုပါ မိန်းကလေး၏ မိဘများထံ ၎င်းအား ဆက်သရန် အတင်းအဓမ္မတောင်းယူပြီး သူ၏အိမ်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားတတ်လေ့ ရှိသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်ကလေးများက ရနောင်မင်းသား၏ ဘဝထဲမှ အမည်းကွက်ကလေးများ ဖြစ်ပေသည်။ သည်အမည်းကွက်ကလေးများက အတိအကျ မှန်ကန်သည်။ ရာနှုန်းပြည့် မှန်ကန်သည်လို့လည်း အသူက ပြောနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ စုဖုရားလတ်အနေဖြင့် သီပေါမင်းအား ရနောင်မင်းသားနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်နေသည်ကို မရှုစိမ့်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သီပေါဘုရင် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည့်အခါများ၌ လည်းကောင်း၊ ဝိုင်အရက်နှင့် စကော့(ခါ) ဝီစကီကို သောက်တတ်အောင် သင်ပေးသူမှာလည်း ရနောင်မင်းသားပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ရောက်သွားခဲ့သည့် စုဖုရားလတ်သည် သီပေါမင်းသားကို သူတစ်ဦးတည်းပိုင် ချစ်ခွင့်အတွက် စိမ့်ကိန်းတစ်ခု ပြုလုပ်

လိုက်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး နေရာဖြစ်သော နန်းမတော် အဆောင်တော်ကြီးကို စုဖုရားကြီးအား စံမြန်းစေရန် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ဒါကို ဘိသိက်ပွဲ အပြီးမှာ စုဖုရားလတ်က သူ၏ အစ်မတော် မနေနိုင်စေရန် အမျိုးမျိုးသော နည်းများဖြင့် အနှောင့်အယှက် ပြုသည်။

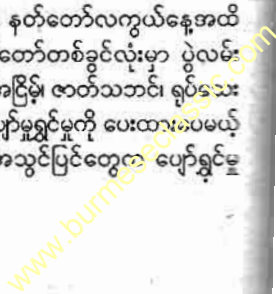
သီပေါမင်းအား စုဖုရားကြီး၏ အဆောင်တော်သို့ မသွားနိုင်စေရန် နေ့ည၌ အလစ်မပေးဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြည့်နေ၏။ ချစ်တဲ့စိတ်ထက် မနာလိုတတ်သည့် စိတ်ကများ အလေးသာနေရော့သလားလို့ ထင်မိပါရဲ့။ ညီအစ်မအရင်းချင်းတောင် လင်ကို တစ်ဦးတည်းမူပိုင်လုပ်ချင်တဲ့ စုဖုရားလတ်ပါပဲ။ တခြားသူများဆို ခက်,ခက်ရချည်သေးရဲ့။

သီပေါမင်းကလည်း ငယ်ကြောက်ဆိုတော့ မပြောသာ။ ငွေသဖန်းမှာ ရေဖျန်းငယ် အတူခံပြီး ဘိသိက်သွန်းခဲ့သည့် မိဖုရားခေါင်ချင်းအတူတူ ဖြစ်သော်လည်း စုဖုရားကြီးအား မျက်နှာသာ မပေးရဲ။ ဘုရင်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ကြောက်နေရတော့ ခက်နေတော့တာပေါ့။ သည်လိုနှင့် နောက်ဆုံးမှာ စုဖုရားကြီးလည်း တောင်နန်းစံ နန်းမတော်ကြီးအဆောင်ကိုစွန့်ပြီး မယ်တော်ဆောင်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားရတော့သည်။

ဒါတွေကို အဘက်ဘက်မှာ စီမံကိန်းချပြီး စီမံခဲ့တဲ့ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာသည့် သမီးတော် စုဖုရားလတ်အပေါ်မှာလည်း အရင်လို ဩဇာမညောင်းတော့ဘူး။ ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်းတော့ဘူး။ သည်တော့ စိတ်ပျက်လာတာပေါ့။ သည်နေရာမှာ စုဖုရားလတ်က တစ်မျိုး ထွင်လာပြန်သည်။

သီပေါမင်းနှင့် တိုင်းပြည်ကို အာရုံပြောင်းလိုက်တာပဲ။ မိမိဘက်ကို လှည့်နေတဲ့မြားဦးဟာ တခြား တစ်နေရာကို ရောက်သွားအောင်ပေါ့။ အခက်အခဲထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိသည့် မင်းသမီးပဲ။ တိုင်းပြည်က မိမိ အပေါ် တစ်မျိုး မြင်နေတာကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ။ အတုယူဖို့ ကောင်းတယ်ပေါ့။

တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ဆယ်ရက်ကနေပြီး နတ်တော်လကွယ်နေ့အထိ ဆယ်ကိုးရက်လုံးလုံး နန်းတော်တွင်းနှင့် နေပြည်တော်တစ်ခွင်လုံးမှာ ပွဲလမ်းသဘင်မပြတ် ကျင်းပစေသည်။ နေရာတိုင်းမှာ ပွဲ၊ အငြိမ့်၊ ဇာတ်သဘင်၊ ရုပ်ငသးစသည်တို့ရဲ့ အသံတွေဟာ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်နေသည်။ ပျော်မှုရှင်မှုကို ပေးထားပေမယ့် သွားလာလှုပ်ရှားသည့် ပြည်သူပြည်သားများရဲ့ အသွင်ပြင်တွေက ပျော်ရွှင်မှု

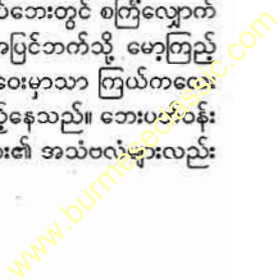
မရှိ။ စားရေးနေရေး ဝတ်ရေးခက်လှသည့်အထဲ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ နင်းကန် ကျင်းပနေတော့ အပိုတွေ ကုန်တာပေါ့။ သည်တော့ သည်အတွက် အပိုငွေ ရှာရဖွေရနဲ့ ပြည်သူတွေ အတော် ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ ခိုးမှု၊ တိုက်မှုတွေ ကလည်း မနည်းပါဘဲ။ သည်မင်းတက်လာမှ ဒုစရိုက်မှုတွေ ပိုပေါလာတယ်လို့ ဆို၏။ မကောင်းမှုတွေနဲ့ အသက်မွေးကြတဲ့ လူတွေလည်း အတော်များလာ သည်။ မင်းမြှောင်မင်းကပ်ပါးတွေလည်း အတော် စားသာနေကြလေရဲ့။ ရွှေနန်း တော်ရဲ့ အတွင်းရေးတွေကလည်း ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလာနေသည်။

သည်လို ဆိုင်းသံ ဗုံသံတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတာကို ကြေးတိုက်အတွင်းမှာ ဖမ်းဆီးခံနေရသည့် မင်းသားတွေ အဖို့တော့ အမင်္ဂလာသံပါပဲ။ သည်တစ်ကြိမ် တော့ မင်းသားတွေနဲ့အတူ မယ်တော်တွေလည်း ပါလာသည်။ သူတို့ရဲ့ အဆက် အနွယ်တွေလည်း ပါလာ၏။ ဆွေမျိုးမကင်းကြသူများလည်း အဖမ်းခံထားရ လေသည်။ သုံးဆယ်မင်းသား ဦးရီးတော်၊ ဗန်းမော်အတွင်းဝန် ဦးဘိုး၊ ရနောင် မင်းသား၏ ဦးရီးတော် ရေနံ့သာမြို့စား ဦးရွှေမောင်၊ တပယ်မြို့စား မင်းသား မောင်မောင်ဘ၊ မြင်းစုဝန်ကြီး ဦးတက်တူ၊ ရန်ကုန်ဝန် ဦးအုပ် စသည်တို့နှင့် ကျေးကျွန်တော်များ ဖြစ်သည်။

သူတည်းတစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက်မှု သူတစ်ယောက်မှာ ပျက်လင့် တာသာ ဓမ္မတာတည်း ဆိုတဲ့ ရှေးပုဂံခေတ်က အနန္တသူရိယအမတ်၏ သေအံ့ နှေးမှူး စပ်ဆိုခဲ့သည့် သံဝေဂ လင်္ကာဟာ သည်မင်းသားတွေအတွက် စပ်ခဲ့သည် လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် သီပေါတစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက်မှု မင်းသား နှားမှာ ပျက်မည်ကာသာ ဓမ္မတာတည်းလို့ပဲ ဆိုရမလားပဲ။

အပြင်လောကမှ ဝင်လာတဲ့ ဆိုင်းသံ ဗုံသံများဟာ ကြေးတိုက်အတွင်း မှာ ပဲ့တင်သံထပ်နေလေသည်။ မက္ခရာမင်းသားကြီးနဲ့ သုံးဆယ်မင်းသားမှာ စိတ်ထက်သည့် လူများပီပီ အံတကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် ရှိနေသည်။

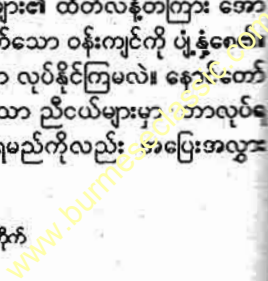
ကြေးတိုက်ဘေးတွင် ကာရံထားသော သစ်တိုင်များကိုလည်း မော့ကြည့် နေပြီး သက်ပြင်းတချချ ဖြစ်နေရှာသည်။ သုံးဆယ်မင်းသားမှာ ကိုယ်ခန္ဓာအဆစ် ထွန်လှပြီး စိတ်ကလည်း ထက်သူဖြစ်သည်။ သစ်တပ်ဘေးတွင် စကြိုလျှောက် နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့မိဟန်ဖြင့် သစ်တပ်အပြင်ဘက်သို့ မော့ကြည့် ထိက်သည်။ အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နှင့်အတိ။ ဟိုအဝေးမှာသာ ကြယ်ကလေး တစ်ပွင့်စ နှစ်ပွင့်စက လူ့လောကအား ခေါင်းပြုကြည့်နေသည်။ ဘေးပတ်ဝန်း နေရာမှာလည်း ဘာသံမှ မကြားရ။ အစောင့်ရဲမက်များ၏ အသံဗလံများလည်း

မကြားရ။ အဝေးတစ်နေရာမှသာ ခွေးများ၏ အူသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလာရနေသည်။ ငယ်ရွယ်လှသော ညီတော်လေးများနှင့် သားတော်၊ သမီးတော်လေးများကို ကြည့်လိုက်ရင်းက သုံးဆယ်မင်းသားမှာ တောင်ရှည်ပုဆိုးရှည်ကို အောက်ပိုးကျိုက်လိုက်သည်။ ဘေးမှာရှိနေသော မယ်တော်များနှင့် နောင်တော်ညီတော်များကမူ သုံးဆယ်မင်းသားကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

သုံးဆယ်မင်းသားမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက် တစ်ရှိန်ထိုး ခုန်ထွက်လိုက်၏။ ပေါ့ပါးစွာပင် ကြေးတိုက်ကိုကာထားသည့် သစ်တိုင်များကို လွှားခနဲ ပျံထွက်သွား၏။ သစ်တပ်၏ အပြင်ဘက်သို့လည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ကြေးတိုက်တွင်းမှာ ကျန်ခဲ့သော မင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့် မယ်တော်များမှာ အံ့ဩဘနန်းဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်သွားသော သုံးဆယ်မင်းသားအဖို့ဝယ် မိမိတစ်ဦးတည်း လွတ်သွားပေမယ့် သံယောဇဉ်များ နောင်တည်းနေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း မကြုံလိုသောစိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း အပြင်ရောက်မှ အတွင်းသို့ လွှားခနဲ ပြန်ခုန်ဝင်လာသည်။ သည့်နောက် အတွင်းရှိသူ အားလုံး အံ့အားသင့်နေဆဲမှာပင် အနီးရှိ ညီငယ် ပင်းယမင်းသားကလေးအား ထမ်းလိုက်ပြီး သစ်တပ်အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ပြန်သည်။ သည်အကြိမ်တွင်မတော့ ပထမအကြိမ်ကလို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မအောင်မြင်တော့ချေ။ ဖြစ်ချင်တော့ အောက်ပိုးကျိုက်ထားသော မင်းသားကြီး၏ ပုဆိုးမှာ လမ်းခုလတ်တွင် ပြေသွား၏။ သည်တွင် သစ်တိုင်စွန်းနှင့် ငြိပြီး ညီတော်လေးအား ပွေ့လျက်သား ရှိနေ၏။ အထက်လည်း မရောက် အောက်လည်းမရောက်နှင့် သစ်တိုင်များပေါ်ဝယ် ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သည်အဖြစ်ကို အောက်မှ ကြည့်နေသူများက အသည်းတထိတ်ထိတ် ရှိလှ၏။ တောင်ရှည်ပုဆိုးမှာ အလယ်ကွဲကာ သစ်တိုင်ကို လျှိုထိုးထားသလို ဖြစ်နေသဖြင့် မင်းသားကြီးခမျာ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်ကလည်း ပင်းယမင်းသားကလေးအား လွတ်မသွားစေရန် ထိန်းထားရသေးသည်။ မယ်တော်များနှင့် သမီးတော်၊ ညီမတော်ငယ်များ၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများလည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်ကို ပျံ့နှံ့စေ၏။ ခက်ကုန်ပြီ၊ ခုမှ ဘာတတ်နိုင်ကြမလဲ။ ဘာရော လုပ်နိုင်ကြမလဲ။ နောင်တော်သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ အဖြစ်ကို မြင်နေရသော ညီငယ်များမှာ ဘာလုပ်မည်ကို မသိတော့ပြီ။ မည်သို့မည်ပုံ ကူညီရမည်ကိုလည်း အပြေးအလွှား

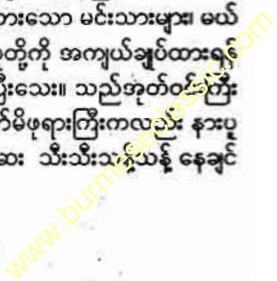
စဉ်းစားနေကြ၏။ ကြေးတိုက်အစောင့်များကလည်း အတွင်းမှ အော်ဟစ်သံများ ကြားရသဖြင့် သစ်တပ်ပတ်လည်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုတော့သည်။

ဟော တွေ့ပြီ၊ သစ်တပ်ပေါ်မှာ တန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် ဘယ်မင်းသား မှန်းတော့မသိ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာလည်း မင်းသားငယ်တစ်ပါး။ သူတို့ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်လိုနှင့် သစ်တပ်ကို လှေကားထောင်ပြီး တက် ကြည့်ရာတွင် သုံးဆယ်မင်းသားကြီးနှင့် ပင်းယမင်းသားကလေးကို တွေ့ရတော့ သည်။ သည်လိုနှင့် မင်းသားကြီးကို သစ်တပ်ပေါ်မှ သယ်ချပေးခဲ့သည်။ သည် နောက်ရက်များ မလွယ်တော့။ ခါတိုင်းဆို မင်းသားများကို ညဉ့်တစ်ချက်မတီးမီ သစ်တပ်အနီးတွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ခွင့် ပေးသေး၏။ ခုဆို မလွယ် တော့။ ကြေးတိုက်ကြီးအတွင်းမှာသာ အလုပ်ပိတ်ထားပြီး ခါတိုင်းထက်ပင် ကျပ် ကျပ်တည်းတည်း စောင့်ကြ၏။ အစောင့်အရှောက်ကိုလည်း ပိုမို တင်းကျပ် ထားတော့သည်။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ သတင်းသည် နန်းတော်အတွင်း၌ ပျံ့နှံ့သွားလေ သည်။ အံ့ဖွယ်သူရဲ မမြင်ဘူးမကြားဘူးလောက်အောင် စွန့်စားတဲ့သတင်းပဲ။ ကြားရတဲ့သူအပေါင်းက တအံ့တဩရှိကြသည်။ ဟိုနား တီးတိုးပြောနေသည်က လည်း သည်အကြောင်း၊ သည်နား တီးတိုးပြောနေသည်ကလည်း သည်အ ကြောင်း။ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်နေကြပါလေရဲ့။

သည်အချိန် အနည်းငယ်မှာပဲ အဖမ်းခံမင်းသား၊ မင်းသမီးတွေအတွက် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်လာပြန်သည်။ သီပေါမင်းသားသည် သူ၏မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီးအတွက် သီးသန့်စံအိမ်တော်တစ်ခု တည်ဆောက်ပေး သည်။ သည်စံအိမ်ကို အိမ်ဖြူတော်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မယ်တော် မိဖုရား စံမြန်းမည့် အိမ်ဖြူတော်ထိပ်ဦးတွင် ကြေးတိုက်ရှိနေသည်။ သည်ကြေး တိုက်ထဲတွင် မင်းသားအများနှင့် မယ်တော်များကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား၏။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးအတွက် အိမ်ဖြူတော်လည်း တည်ဆောက်ပြီးပြီ။ အိမ်ဖြူ တော်သိမ်း အခမ်းအနား ပြုလုပ်ကျင်းပရန်သာ လိုတော့သည်။

သည်တော့ ကြေးတိုက်အတွင်း ချုပ်နှောင်ထားသော မင်းသားများ၊ မယ် တော်များကို တစ်နေရာသို့ ပို့ထားရတော့မည်။ သူတို့ကို အကျယ်ချုပ်ထားရန် တည်ဆောက်နေသည့် အုတ်ဝင်းကြီးကလည်း မပြီးသေး။ သည်အုတ်ဝင်းကြီး ပြီးဆုံးသွားရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးကလည်း နားပူ နားဆာလုပ်လှပြီ။ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး သီးသီးသန့်သန့် နေချင်

ပြီဆိုပဲ။ သည်လိုနှင့်တော့ မဖြစ်သေး။ အကျဉ်းခံနှောင်တော်များနှင့် မယ်တော်များကို ထောင်ကြီးအတွင်းမှာ ခေတ္တ ပြောင်းချုပ်နှောင်ထားရင် ကောင်းလိမ့်မည်။ ဒါမှလည်း အဆင်ပြေမှာပေါ့။ သည်အရေးကို တာဝန်ယူရသူကား သီပေါမင်း၏လက်စွဲတော် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်အဖို့ နောင် ရာဇဝင်တွင် အမည်းစွန်းစေမည့် သွေးမြေကျမှုကြီးကို ဦးဆောင်ရတော့သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် ထိုညနေအဖို့ မိမိ၏ မယားတစ်ရာကျော်ထံ မပြန်တော့ဘဲ သီပေါမင်း၏ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ကာ စိစဉ်စရာများကိုသာ စိစဉ်နေတော့သည်။ မင်းသားများကို ကြေးတိုက်အတွင်းမှ ထောင်ကြီးသို့ပို့တော့မည်။

ကြေးတိုက်အပြင်ဘက်တွင် ရဲမက်တပ်သားတစ်ရာကို ဝိုင်းထားစေသည်။ သည့်နောက် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် ကြေးတိုက်အမှုထမ်းများ ခြံရံပြီး ကြေးတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ရနောင်မင်းသားနှင့်အတူ အဝန်းမောင်မြို့ဆိုသူလည်း လိုက်ပါသွားသည်။ သည့်နောက် မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို သုံးပါးတစ်တွဲ လေးပါးတစ်တွဲ တွဲပြီး တွဲပြီး လက်ပြန်ကြီးတုပ်လိုက်၏။ ကြီးတုပ်ပြီးသော မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားစေသည်။ သည်အရေးအခင်းကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကပဲ ခေါင်းဆောင်သည်။ ကြီးကြပ်တည်းဖြတ် ညွှန်ကြားမှုပေး၏။

ခေါ်ထုတ်လာသည့် မင်းသား၊ မင်းသမီးများဘေးတွင် လက်နက်ကိုင်များ အထပ်ထပ်ရံထားသည်။ သည်လိုနှင့် မင်းသားများတို့ကို လက်မရွံ့ထောင်ကြီးဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထောင်ကြီးရောက်တော့ မင်းသားများကို အလုံခန်းအတွင်း သွင်းထားသည်။ အလုံခန်းဆိုသည်က လက်ယာသုံးတန် ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားများကိုသာ ချုပ်နှောင်ထားလေ့ရှိသည့် အခန်းပဲ ဖြစ်သည်။ အနေအထားကလည်း မကျယ်လှဘူး။ သည်တော့ သည်အခန်းထဲမှာ ပြတ်သိပ်ခဲ့နေတော့တာပဲ။ ညည်းညည်းညူညူ အသံတွေကလည်း ထွက်ပေါ်နေသည်။

အစောင့်များကို အားထပ်ဖြည့်ထား၏။ ထောင်အမှုထမ်းများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ရန် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က အမိန့်ပေးထားသည်။ အကျဉ်းခံနေရသည့် ဘုရင်သားတော်များထဲတွင် အရှိန်အဝါကြီးမားသည့် သားတော်ကြီးတွေကလည်း ပါရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

သည်အတွက် ထောင်ကိုဖောက်ပြီး သူတို့ကို ဝင်ကယ်လိမ့်မည်လို့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က သတင်းရထားဟန်တူပါရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သည်လောက်

များပြားသည့် အစောင့်တွေကို ချထားဟန်တူသည်။ သည်လိုနှင့် ညဉ့်ပဟိုရ် တစ်ချက်တီးသံ ကြားရပေပြီ။

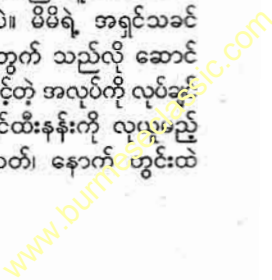
'နောင်ခိုင်း' ဟူသည့် အသံနှင့်အတူ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သော ခွေးအသံ များမှာ ကြားရသူအပေါင်းကို ထိတ်လန့်တကြား ရှိစေ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထစေသည်။

ရတနာပုံနန်းတော်နှင့် ရတနာပုံမြို့တွင်းမှာတော့ အပ်ကျသံ ကြားရ မလောက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြို့သူမြို့သားများမှာ သွေးလန့်နေကြ၏။ မကြာ ဘူးလောက်အောင်ဘဲ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ အိမ်တိုင်းဟာ တံခါးကို အလုံ ပိတ်ထားကြ၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သည့် စုဖုရားလတ် ဦးစီးကျင်းပသည့် ပွဲ တော်ကလည်း ပြီးပြီ။ အရင်ရက်တွေများက ဆိုင်းသံဗုံသံ ညံ့နေပြီး လူအများနဲ့ ချစ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည့် လမ်းမများသည် မှောင်အတိ ဖြစ်နေသည်။ လုံးလုံး တိတ်နေ၏။ ရှေ့ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။

လူအချို့ကတော့ သည်တိတ်ဆိတ်တဲ့ည၊ မှောင်လွန်းတဲ့ညကို အကာ အကွယ်ယူပြီး ထိတ်လန့်စရာ၊ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ၊ နှလုံးအော့အန်စရာ ကောင်း တဲ့ အလုပ်များ လုပ်နေကြသည်။ ရွှေမြို့တော်တစ်ခုလုံးဟာ မရဏမင်း ကြီးစိုး လွမ်းမိုးနေသလိုပဲ။ သည်အခိုက်မှာပဲ လက်မရွံ့ထောင်ကြီးရဲ့အပေါ်က ငှက်ဆိုး ထိုးသံကြားလိုက်ရသည်။ ထောင်ကြီးဝန်းကျင်မှာလည်း လူသံသူသံတွေ ကြား ထာရသည်။ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ လက်ထဲမှာလည်း ပေါက်ပြားတွေ တူးရွင်းတွေနဲ့ မြေကြီးကို တူးဆွနေကြသည်။

ပေါက်ပြားတစ်ချက် မြေထဲဝင်သွားပြီး မြေတစ်လွှာပေါ်လာတိုင်း မင်း သားတွေ၊ မယ်တော်တွေရဲ့ အသက်က ဆုံးရှုံးဖို့ နီးကပ်လာပြီ ဆိုတာလည်း သူတို့ သိဟန် တူပါရဲ့။ တုံ့နှေးနှေး ဖြစ်နေကြ၏။ မဖျတ်လတ်ကြဘူး၊ မသွက် ထက်ကြဘူး၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် အဖြစ်အပျက်က ကြောခင် ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့ သိနေကြလေရဲ့။

သည်အချိန်မှာ အရာရာကို အားရ ကျေနပ်နေသည့် သူတစ်ယောက် နေလေသည်။ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပဲ။ မိမိရဲ့ အရှင်သခင် အထက်ရောက်ရေး၊ ကြီးမြင့်ရေး၊ အားဏာရရှိရေးအတွက် သည်လို ဆောင် နှစ်ပေးနေရတာကို အားမရသေးဘူး။ သည်ထက်ကြီးမြင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခွင့် မရသေး။ သည်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မိမိရဲ့ အရှင်ထီးနန်းကို လုယူမည့် သီးသားတွေကို အကုန် လည်မျို တုတ်တိုနဲ့ ရိုက်သတ်၊ နောက် ဟွင်းထဲ

ပစ်ချ ခါဆိုပြီးရော။ ဘယ်မင်းသားမှကိုလဲ ထီးနန်းစည်းစိမ် အတွက် မစိုးရိမ်ရ တော့ဘူး။ မင်းညီမင်းသားတွေကို သတ်ဖြတ် အစဖျောက်ရန် မောင်မောင်တုတ် ကြံစည်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ခုမှပဲ အကြံအောင်တော့မည်။

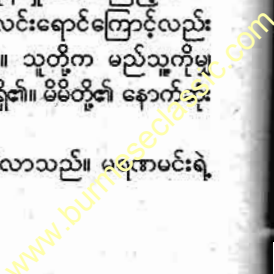
မကြာခင် အကျယ် ခုနစ်တောင်၊ အနက် ဆယ့်ငါးတောင်ခန့် ရှိတဲ့ တွင်း ကြီးတစ်ခုသည် လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထောင်အတွင်း မှာ မင်းသမီးကလေးများ၏ ငိုကြွေးသံကလည်း တိုးညှင်းစွာ ခပ်ညည်းညည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သမီးတော်တို့တော့ သေရတော့မယ် ထင်တယ် ခမည်းတော်ဘုရား၊ သမီးတော်၊ သားတော်များရဲ့ ဒုက္ခကို မြင်တော်မူလှည့်ပါဦးဘုရား”

သွေးနုသားနု မီးဖွားပြီးစ မင်းသမီး တစ်ပါးမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် တကြား ငိုကြွေးလိုက်သည်။ ဖခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကို တမ်းတ ငိုကြွေးလိုက်ခြင်းပင်။ ထောင်ကြီးအနီးမှ ကျီးကန်းတစ်သိုက် ပြိုဆင်းသွားသံနှင့် အတူ လက်မရွံ့ ခန်းမတံခါးကြီးလည်း ပွင့်သွားတော့သည်။ တံခါးမကြီး ပွင့်သံ နှင့်အတူ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရ၏။ မီးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် အာဏာသားများ ရောက်လာကြသည်။ ခက်ထန်မာကျောသော သူတို့၏အသွင်များက မင်းသား၊ မင်းသမီးငယ်များကို များစွာ ထိတ်လန့်စေသည်။ ကြောက်ရွံ့စေ၏။ ရောက်ရှိ လာသော အာဏာသားများမှာ အနီးတွင် ရှိသော မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို ချုပ်နှောင်ပြီး အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွား၏။ ခပ်စောစောက တူးထားသော တွင်း ကြီးအနားသို့ ဖြစ်သည်။ သည်တွင်းကြီးကား လက်မရွံ့ထောင်ကြီး၏ အလယ် ဗဟိုတွင် ရှိ၏။ သည်နေရာတွင် ဘုရင့်လက်သုံးတော်ကြီး တချို့ ရှိနေသည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်လည်း ရှိနေသည်။

မင်းသားမင်းသမီးများမှာ အာဏာသားများ၏ လက်ဝယ် ရုန်းကန်လျက် ရှိနေပေမယ့် တစ်စက်ကလေးမျှ အော်ဟစ်ခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း မရှိ သိမ်ငယ်နေ သော သူတို့၏စိတ်ကို မင်းသွေး ဟူသောအသိက လွှမ်းမိုးထားဟန် ရှိ၏။ မိမိ တို့ကို ကြည့်နေသော လက်သုံးတော်ကြီးများကို မတုန်လှုပ်သောကြည့်၊ မထိ သောအကြည့်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ကြောင့်လည်း မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေဟန် ရှိကြ၏။ သူတို့က မည်သူ့ကိုမျှ ခယ်ဖို့ မကြိုးစား၊ ဖြစ်လာမည့်အရေးကို ငဲ့လင့်နေဟန် ရှိ၏။ မိမိတို့၏ နောက်ဆုံး အချိန်ကိုလည်း ရိပ်စားမိနေကြသည်။

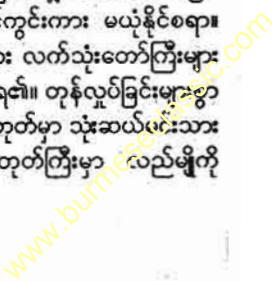
မကြာပါ။ မှောင်ရိပ်မှ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မကြာမင်းရဲ့

ခေါ်သံပဲပေါ့။ အာဏာသားများလက်ထဲမှ မင်းသားမင်းသမီးများကို လက်မရွံ့သား အချို့က နောက်ကနေပြီး ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့သည်။ သည်နောက် လည်ပင်းကို လှန်ပေးလိုက်၏။ သည်တွင် ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေတဲ့ အဝှန်းမောင်မြို့ ဆိုသူက သူ့ရှေ့မှာ ရောက်လာသည့် လည်မျိုကို တအားကုန် ရိုက်လိုက်တော့၏။ မင်းသား၊ မင်းသမီး တစ်ပါးကို တစ်ချက်ပဲ ခြိုက်၏။ လူ့သတ်တာကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး သတ်သလို လွယ်လွယ်ကူကူ သတ်လိုက်တာပဲ။ မချိမဆန့် အော်ဟစ်သံများဟာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ထွက်ပေါ်လာ၏။ သည်အသံတွေဟာ လက်မရွံ့ထောင်ကြီးအတွင်း ပျံ့နှံ့နေတော့သည်။

“အလိုလေး သတ်ကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဘုရား ဘုရား” မက္ခရာမင်းသားကြီးမှာ ဘုရားတရားကိုသာ တမ်းတနေတော့၏။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကမူ တစ်ချိန်လုံး အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေ၏။ သည်မင်းသားနှစ်ပါးတို့ကား သန်းခေါင်ယံလောက်မှ ခေါ်ထုတ်သွားခြင်း ခံရတော့၏။ မက္ခရာကိုယ်တော်ကြီးမှာ သတ်လုဆဲဆဲအချိန်တွင် ဘုရားတရားကို အာရုံပြုရင်းဖြင့် အသတ်ခံသွားရှာလေသည်။ တရားသမားပီပီ လောကကို သင်္ခါရတရားဖြင့် ကြည့်သွားဟန်တူ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်၊ မိမိကို သတ်သူများကိုလည်း မေတ္တာပို့ပြီးမှ အသတ်ခံသည်။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကမူ သည်လိုမဟုတ်။ သည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ခြိုလှသော မင်းသားကြီးကို ပါးကွက်အာဏာသား လေးယောက်က ချုပ်ကိုင်ထားရ၏။ ပါးစပ်မှလည်း တရစပ် အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေ၏။ သေခါနီး သွေးဇူး သွေးတန်း အော်ဟစ်နေခြင်း မဟုတ်၊ မိမိ တတ်နိုင်သည့် အနေအထားနှင့်သာ တံ့ပြန်နေခြင်းသာ၊ လက်စားချေနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ပါးကွက်အာဏာသား လေးယောက်မှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကို အမိအရ ထိန်းချုပ်နေရ၏။ အာဏာသားတစ်ယောက်က မင်းသားကြီး၏သျှောင်ကို လက်ဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆွဲလှန်လိုက်၏။ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အဝှန်းမောင်မြို့က အမိအရ ယူလိုက်၏။ ရှေ့တွင် ပေါ်လာသော မင်းသားကြီး၏ လည်မျိုဆီကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် အမိအရ ရိုက်လိုက်၏။ သည်တွင် ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်လာ၏။ ဖြစ်ပုံက ဆန်းကြယ်သည်၊ မြင်ကွင်းကား မယုံနိုင်စရာ။ သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်နှင့် အခြား လက်သုံးတော်ကြီးများ အာဏာပါးကွက်သားများမှာ အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်သွားရ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်းများမှာ ဖြစ်ရသည်။ အဝှန်းမောင်မြို့ ရိုက်လိုက်သော ဝါးရင်းတုတ်မှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ လည်မျိုကို တိုက်ရိုက် ထိသွား၏။ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးမှာ လည်မျိုကို

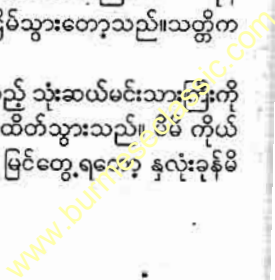
ထိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'ဖြောင်း'ခနဲ မြည်ပြီး အပေါ်သို့ ပြန်မြောက်တက် သွားသည်။ နောက်တစ်စစ် ဖြစ်ကာ ဝါးရင်းတုတ်မှာ ကျိုးသွားတော့သည်။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ ဒေါသမှာ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အာဏာသားများလက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ပြီး "ငါ့ကို ဒီလိုသတ်လို့ ရရိုးလားကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ၊ နင်တို့ လူတစ်ရာနဲ့ ငါတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မယ်၊ နင်တို့ ခုလို မင်းသွေးတွေကို မြေကျအောင်လုပ်လို့ နန်းဆက်ပြတ်တော့မယ်၊ ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း နင်တို့ကို ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျော့ဘူးဟေ့၊ ငါ့ကို လုပ်ကြံ တဲ့သူ၊ ငါ့ညီတော် နှမတော်တွေကို လုပ်ကြံတဲ့သူတွေ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပါစေ၊ ငါ သေရသလို အသေဆိုးနဲ့သေပါစေ"

ပါးစပ်မှ ပြောလည်းပြော၊ ဆဲလည်းဆဲရင်းဖြင့် သုံးဆယ်မင်းသားကြီးမှာ အနီးရှိ အာဏာပါးကွက်သားများကို တိုက်ခိုက်တော့လေ၏။ သည်တွင် မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ကြည့်နေသော ရနောင်မောင်မောင်တုတ်မှာ မနေသာတော့ပြီ။ ကြက်သီးမွေးညင်းများမှာ တစ်ကိုယ်လုံးထလာ၏။ ကျောထဲတွင် စိမ့်လာသည်။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ ကျိန်စာမှာ သူ့နားကို စွဲမြဲသွားစေ၏။ သူတင်ပင် မဟုတ် အခြား လက်သုံးတော်ကြီးများပင်လျှင် ကြက်သီးများထကာ ခေါင်းနားပန်းများ ကြီးလာသလို ဖြစ်တော့သည်။ အနီးအနားတွင်ရှိသော အခြား အာဏာပါးကွက် သားများနှင့် လက်မရွံ့များကို ရိုတဲ့ ဓား၊ လှံ၊ ပုဆိန်များဖြင့် ခုခံစေသည်။ သုံး ဆယ်မင်းသားကြီးကို သတ်ဖြတ်စေ၏။

ကျရောက်လာသော ဓားချက် ပုဆိန်ချက်များကို သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ခမာ တတ်နိုင်သမျှ တိမ်းရှောင်၏။ ခုန်ရှောင်သည်။ ဝေ့ရှောင်သည်။ သို့ပေမယ့် အများနှင့်တစ်ယောက်ဆိုတော့ နောက်ဆုံးတွင် သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ ခေါင်း မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ တိခနဲ ကျသွားတော့၏။ သည်တွင် ခေါင်းမပါတော့သည် ကိုယ်လုံးကြီးမှာ မီးသွေးတိုက်တစ်ဝိုက်တွင် ပြေးလွှားနေသည်။ ပြေးလွှားသည် ကလည်း ရိုးရိုး ပြေးခြင်းမဟုတ်။ ခုန်၍ ခုန်၍ ပြေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါခုန် ပေါက်လျှင် (၁၅) ပေခန့် မြင့်သည်ဟု ဆိုသည်။ တော်တော်ကြာအောင် ခုန် ပေါက်နေပြီးမှ မြေပေါ်သို့ ဗုန်းဗုန်းလဲကျကာ ငြိမ်သွားတော့သည်။ သတ္တိက တော့ မြန်မာဟေ့လို့ ခေါ်ရမည့် သတ္တိပါပဲ။

အများနှင့်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဝင်သွားသည့် သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ မောင်မောင်တုတ် တော်တော် ထိတ်သွားသည်။ ဒီမိ ကိုယ် တိုင်က သတ္တိရှိသူ ဖြစ်ပေမယ့် သည်လိုအဖြစ်မျိုး မြင်တွေ့ရတော့ နှလုံးခုန်မိ

သေးသည်။ မင်းသားကြီး၏ ကျိန်စာကလည်း သူ့စိတ်ကို ပိုပြီး ထိတ်စေသည်။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ကိုယ်မှ ယိုစီးကျနေသောသွေးများမှာ နေရာအနှံ့ စီးဆင်းနေ၏။ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဤရှုခင်းကား မောင်မောင်တုတ်ကို ချောက်ချားစေနေသည်။ ကဲ ခုမှ မထူးတော့ဘူး၊ မင်းသွေး မြေမခရ ဆိုပေမယ့် မြေခရုံတင် မကဘူး၊ မြေပြင်အနှံ့ ဖြစ်ကုန်ပြီမို့ ကိစ္စပြတ်သွားအောင် နောက်ကျန် သေးသည့် မင်းသမီး၊ မင်းသားတွေကို ဓားနဲ့ပဲ စီရင်တာ ကောင်းမည်လို့များ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် စဉ်းစားမိ၍လား မသိ။ နောက်ထုတ်လာသမျှ မင်း သမီး၊ မင်းသားများကို လည်မျို တုတ်တို့နဲ့ မရိုက်တော့ဘဲ ဓားနဲ့သာခုတ်ပြီး အလောင်းကို တွင်းထဲသို့ ကန်ချတော့သည်။

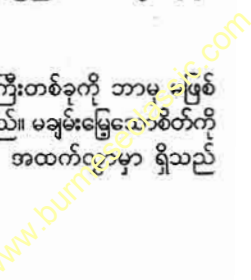
တွင်းကြီး အတွင်းမှာကား မင်းသား၊ မင်းသမီးများ၊ မယ်တော်များ၏ အလောင်းတို့မှာ ပြန်ကျဲလျက် ရှိနေသည်။ ပက်လက်အနေအထားရှိသူကလည်း ရှိသည်။ မှောက်ရက်လဲကျသေဆုံးနေသူများလည်း ရှိသည်။ ဘေးစောင်း လဲကျ နေသူများလည်း ရှိသည်။

အာဏာအရှိန်အဝါ ဆိုသည်ကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ထဲမှာသာ ရှိ၏။ ပြည်သူလူထု၏ လက်တွင်းမှာ မရှိသည့် တိုင်းပြည်များအတွက်မှာကား ဤသို့ပင် ဖြစ်ရပေသည်။ မိမိရဲ့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုလုမည့် မင်းညီမင်းသားတွေ ကို သတ်ဖြတ်လိုက်ပြီး သူတို့နှင့် ယှက်နွယ်နေသည့် ရန်စွယ်များလည်း မရှိတော့။ သည်တော့ ဘာလိုသေးသလဲ။ မိမိနဲ့ အတိုက်အခိုက် မရှိတော့သည့်အတွက် မိမိအဖို့ အေးအေးသက်သာစွာပဲ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရုံပဲပေါ့။

သည်ဖြစ်ရပ်က မြန်မာရာဇဝင်မှာ အမည်းကွက်ကြီး ထင်ကျန်နေစေခဲ့ သည့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပဲ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကောင်းစားဖို့ အာဏာရှိဖို့ နိုင်ငံကို ချယ်လှယ်နိုင်ဖို့အတွက် မင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့် မယ်တော်များ စုစုပေါင်း ခြောက်ဆယ်နီးပါး အသက် စွန့်ခဲ့ရသည်။ သည်မင်းသွေးမင်းနွယ်များကို ကြက် ကလေး ငှက်ကလေးများသဖွယ် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ အေး အေးဆေးဆေး သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သည်သတင်းက နေပြည်တော်တစ်ခွင်လုံးမှာ တောမီးလောင်သလို ချက်ချင်းပဲ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။

ရွှေနန်းတော်တွင်းမှာကား သည်လို မဟုတ်။

သိပေမယ့် မသိယောင်ဆောင်နေရ၏။ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဘာမှ မဖြစ် သလို နေနေရ၏။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ကြရသည်။ မချမ်းမြေ့သောစိတ်ကို မပေါ်လွင်အောင် နေရသည်။ ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာ အထက်လွှာမှာ ရှိသည်

ဆိုတာ လက်ခံရမလောက်ပါပဲ။

ထိုစဉ်က ဤလူသတ်ပွဲကြီးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ရသူ ဖခင်ဖြစ်သူ ဝရီလူမျိုး ကာလူဝရီဒီ (Calogreedy) နှင့် မြန်မာမိခင်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ မတ်တီ (Mattie)၏ ပြောပြချက်မှာ ရင်နာဖွယ် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်များတို့ဖြင့် ပြွမ်းတီးနေပေသည်။

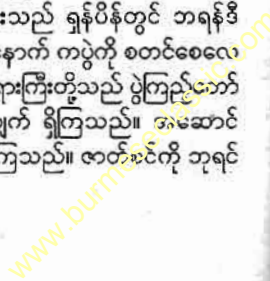
မတ်တီကား အခြားသူမဟုတ်၊ စုဖုရားလတ်၏ နိုင်ငံခြားသူအပျိုတော်များထဲမှ ဝဲအပျိုတော်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်း နတ်ရွာစံပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ရွှေနန်းတော်တွင် ခေတ်စားလာသောအရာမှာ ပြင်သစ်ပိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သီပေါမင်းသည် ပြင်သစ်ပိုင်ကို နှစ်သက်တော်မူသည်။ သည်အတွက် လွတ်လပ်စွာပင် သောက်သုံးလေ့ ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်နှိုက်က ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေလေတော့ ဘာမဆို လုပ်တိုင်း တင့်တယ်နေတာပေါ့။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့သည် ညနေလေးနာရီခန့်တွင် အတူတကွ စားတော်ခေါ်ကြသည်။ စုဖုရားလတ်သည် အမြဲတမ်း ရေကိုသာ သောက်လေ့ ရှိသော်လည်း သီပေါမင်းမှာမူကား ညနေဘက်တွင် ရှန်ပီနီကိုသောက်လျက် ရှိလေသည်။ သည်အချိန်ဝယ် အဆောင်တော်အပြင်ဘက်မှာ သာယာချိုအေးသော တူရိယာသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အနောက်မိုးကုပ်စက်ပိုင်း၌ နှင်းဆီရောင်၊ ရွှေရောင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ ကွယ်ပျောက်လျက် မိုးချုပ်စ အချိန်ပင် လွန်မြောက်ခဲ့လေသည်။ အလင်းရောင်မှာ ဝိုးတဝါးနှင့် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မီးအိမ်ကလေးများတွင် မီးများ ထွန်းညှိလိုက်ရာ ကျောက်သံပတ္တမြားအပွင့်ကလေးများသည် ပန်းပွင့်များကဲ့သို့ ပွင့်လန်းလာသလို ထင်မှတ်ရသည်။

သီပေါမင်းကမူ အတီးအမှုတ်သမားများအား ပို၍ ကျယ်စွာ အတီးအမှုတ်ခိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ သည်အချိန်တွင် ရွှေမြို့တော် တစ်ခွင်လုံးလည်း ဆိုင်းသံ ဝဲသံများဖြင့် လွှမ်းခြုံနေပေသည်။ သီပေါမင်းသည် ရွှေနန်းတော်မှ ဆိုင်းအဖွဲ့အား ပိုမိုပြီး ကျယ်လောင်စွာ အတီးခိုင်းလေ့ ရှိသည်။

ညဉ့်ကိုးနာရီလောက်တွင်မူကား သီပေါမင်းသည် ရှန်ပီနီတွင် ဘရန်ဒီရောလျက် ခပ်များများကလေး သောက်တော်မူပြီးနောက် ကပွဲကို စတင်စေလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရားနှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့သည် ပွဲကြည့်ဘော်ဆောင် ရှေ့ဘက်တွင်ရှိ ထိုင်ခုံများပေါ်၌ ထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ အဆောင်တော်အဖြစ် ကာရံထားသောနံရံကို ဖယ်ရှားလိုက်ကြသည်။ ဇာတ်စင်ကို ဘုရင်

မင်းမြတ်တို့၏ မျက်လုံးများနှင့်အညီ အောက်လမ်းပေါ်၌ စင်မြင့်ထိုးထားကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ နောက်ပိုင်းတွင်မူကား ပြောင်လက်နေသော ပိုးစထဘီများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပျိုတော်များ၊ ပိုးပုဆိုးများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူပျိုတော်သားများ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများသည် ဒူးတုပ်လျက်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

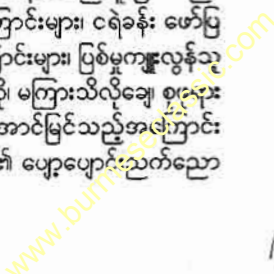
ဇာတ်စင်တွင် အလင်းရောင် ပေါ်ပေါက်စေရန် မီးတိုင်များကို ထွန်းညှိထားသည့်အတွက် နန်းတော်တွင်းရှိ မှန်စီရွှေချတိုင်ကြီးများ၊ ရွှေပိန်းချထားသော နံရံများဆီမှ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်တွေ တလက်လက် ထွက်လျက် ရှိသည်။ ရွှေကွမ်းအစ်၊ ရွှေထွေးခံများမှာလည်း အရောင်များ ပြန်ဟပ်နေသည်။

သီပေါမင်းသည် စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာဖြင့် ဖုံပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင်မူ မှန်ရောင်များသည် တလက်လက် ထနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင်မူကား ဇာတ်စင်မှ မီးတိုင်များသည် တထိန်ထိန် တောက်လျက် ရှိသည်။ စုဖုရားလတ်သည် သူ့ဖုံပေါ်တွင် ပျော့ပျောင်းစွာ ထိုင်နေရာမှ သီပေါမင်း၏ မျက်နှာတော်ကို အကဲခတ်လျက် ရှိပေသည်။

“အို . . . ကိုယ်တော်ကလည်း ပွဲကိုကြည့်ဦးမှပေါ့။ ဇာတ်ထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်တဲ့အခန်းတွေ ပါမယ့်ဥစ္စာ” ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသည်။ သည်တွင် သီပေါမင်းသည် စုဖုရားလတ်အား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်ဝင်စားသလို အရိပ်အယောင်များပင် ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

“ဒီညမှာတော့ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့နဲ့ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်မှ အခန်းတွေပါမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီညမှာတော့ မင်းသားက ရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်တော်မူတဲ့အကြောင်းနဲ့ အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ဖို့ ဘုန်းကံရှိသူဟာ ဘုန်းကံအလျောက် အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ရှိရတဲ့အကြောင်းတွေ ပါဝင်ပါလိမ့်မယ်”

သီပေါမင်းသည် စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာတော်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်လျက် ရှိသည်။ စုဖုရားလတ်သည် သူ့အကြောင်းကို သိနားလည်သူ ဖြစ်သည်။ သည် ညနေအဖို့ သူသည် အလှူဒါနပြုသည့် အကြောင်းများ၊ ငရဲခန်း ဖော်ပြသည့်အကြောင်းများ၊ နဂါးပြည်ရောက်ရှိသည့်အကြောင်းများ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့ ဒုက္ခရောက်ရသည့်အကြောင်းများကို မတွေ့မြင်လို၊ မကြားသိလိုချေ။ စုဖုရားလတ် ပြောသလို မင်းသားက ရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်သည့်အကြောင်း ထိုသော တွေ့မြင်ကြားသိလိုသည်။ ဇာတ်မင်းသမီးတို့၏ ပျော့ပျောင်းညက်ညော

သော အကများကိုသာ မြင်လိုသည်။ သူတို့၏ သာယာသောအသံများကိုသာ ကြားလိုသည်။ သီပေါမင်းသည် မင်္ဂလာရှိသော အကြောင်းများကိုသာ မြင်လိုလျက် ရှိသည်။ နှစ်သက်လျက် ရှိသည်။ သည်အရာများနှင့်အတူ လူပျိုတော်သားများက ဆက်သနေသော ဝိုင်ကိုလည်း နှစ်သက်တော်မူလျက် ရှိလေသည်။

ဇာတ်ပွဲသည် စတင်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ညဉ့်လုံးပေါက် ကပြအသုံးတော်ခံမည့် ဇာတ်သဘင်ပွဲကြီးသည် စတင် အသုံးတော်ခံလျက် ရှိနေလေပြီ။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ဘုရင်လုပ်သူသည် သူဖွာနေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို အသာချလျက် သူ ကပြရမည့် ဘုရင်အပိုင်းကို ဝင်ရောက်တင်ဆက် အသုံးတော်ခံလျက် ရှိလေသည်။ ဝင်ရောက်ရန် အချိန်မကျသေးသည့် မိဖုရားလုပ်သူသည် ပရိသတ်များ မမြင်နိုင်သည့် ပုဏ္ဏားတိုင်ဘေးကွယ်တွင် မျက်နှာကို လိမ်းခြယ်နေပေသည်။ ဝန်ကြီးလုပ်သူများသည်လည်း သူတို့အပိုင်း ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးများကို အသာချလျက် ဇာတ်စင်ရှေ့သို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

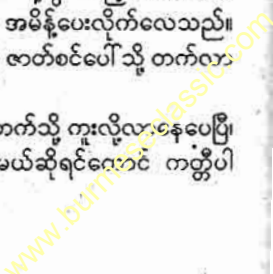
“မင်းကြီးများ၊ တိုင်းတော်ပြည်တော် သာယာတော်မူပါစ မင်းကြီးများ”

“မှန်လှပါ။ ရွှေဘုန်းတော်ရှင် စိုးစံတော်မူကတည်းက သာသနာတော် ရောင်တော် ထွန်းပြောင်လျက် ပြည်တော်မှာ သာယာဝပြောပြီး တိုင်းသူပြည်သား လူအများမှာ ဝမ်းသာ ပျော်ပိုက်လျက် ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

သည်တွင် ဆိုင်းအဖွဲ့မှ ဇာတ်ကောင်များ၏ အသံပေါ်လွင်လာနိုင်စေရန် အတွက် အသံကို အသာလျှော့ပေးလိုက်လေသည်။ ဤသို့ ဆိုင်းသံ တိမ်ဝင်သွားသည့်အခိုက်ဝယ် ညဉ့်အမှောင်ထုထဲမှ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အသံကြီးသည် ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ညဉ့်အမှောင်ထုသည် ပိုးထည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားရာမှ ၎င်းကို နတ်တို့၏လက်ဖြင့် ဆုပ်ဖြုလိုက်သကဲ့သို့သော အသံနက်ကြီးမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

သည်တွင် တိုင်တားမင်းကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရောင်များ ပေါ်လာသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြောင့် ခေတ္တ တန့်သွားသည့် ဇာတ်သမားများအား ဆက်လက် ကပြစေရန် ဇာတ်ဆရာအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဆိုင်းသံများ ပေါ်လာပြန်လျက် မိဖုရားလုပ်သူသည် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်လာပြန်လေသည်။

“မိဖုရားကြီးရဲ့ ရာသီဥတုကလည်း ဆောင်းဘက်သို့ ကူးလို့လား၊ နေပေပြီ၊ လေကလည်း အေးပါတီသနဲ့၊ နေပူစာလှုံတော်မူမယ်ဆိုရင်ကောင် ကတ္တီပါ

ခြုံစောင် အနီရောင်ကို ခြုံတော်မူပြီး ရွှေလက်စွပ်တော်ကို ဆင်မြန်းပြီးမှသာ ထွက်တော်မူဖို့ ကောင်းပေတယ် မိဖုရားကြီး”

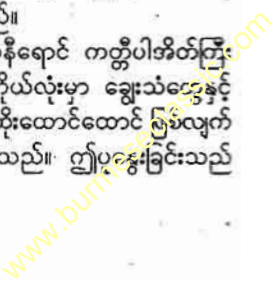
ဇာတ်ဆောင်များ၏ အမူအရာများမှာ လေးကန်လျက် ရှိနေပေသည်။ သူတို့ပြောလိုက်သော စကားလုံးများသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဆီသို့ အကုန်အစင် မရောက်ချေ။ ဆိုင်းသံများသည်သာ အဆက်မပြတ် တခြံခံခြံမှ ထွက်နေတော့ သည်။ သီပေါမင်းသည် ဝိုင်ကိုသောက်လျက် ရှိသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ သည် လက်ဖက်ကိုစားလျက် မအိပ်မိအောင် ပြုလျက် နေကြရတော့သည်။

သည်ညက ထူးထူးခြားခြားပင် မတ်တီ၏ စိတ်ထဲတွင် လိပ်ပြာမသန့် သလို ဖြစ်နေမိသည်။ ပွဲကြည့်ရသည်မှာ မဖြောင့်၊ စိတ်ထဲတွင် လေးနေမိ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတနေမိသယောင်၊ လွမ်းဆွတ်နေသယောင် ဖြစ်နေသည်။ သည့်အတွက်ကြောင့် ပွဲမပြီးခင် မိမိအဆောင်တော်သို့ ပြန်ခွင့်တောင်းခဲ့ရာတွင် ခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။

မိမိအဆောင်တော်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မတ်တီသည် သူ ဆင်မြန်းနေကျ ဥရောပတိုက်သူတို့၏ ဦးထုပ်ကလေးကို ယူ၍ ဆောင်းလိုက် သည်။ သည့်နောက် ထူးဆန်းစွာ လူသူကင်းမဲ့လျက်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ မတ်တီ၏ နားထဲဝယ် ဆိုင်းသံဗုံသံများသည်သာ ပြည့်လျှံ လျက် ရှိနေလေသေးသည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှ မြက်ခင်းများ၊ သစ်ပင်များ၊ ပန်းပင်များ ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြည်လင်သန့်စင်နေသည်ဟု မတ်တီက ထင်မိသည်။

သို့သော် သူ ထင်နေသော ထိုကြည်လင်ခြင်း၊ သန့်စင်ခြင်းတို့မှာ ခေတ္တမျှ သာ ဆိုသည်ကို မကြာခင် မတ်တီတစ်ယောက် သိရှိသွားခဲ့လေသည်။ မတ်တီ သည် မင်းသမီးများ၏ ဥယျာဉ်တော်မှ ကျော်သွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင်ကျိတ်ထားသည့် ဗလကောင်းကောင်း ယောက်ျားကြီး တစ်ဦးနှင့် ဝင်ရောက်တိုးမိတော့သည်။ အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မရှိသော ဤလူကြီး သည် ပါးကွက်အာဏာသားတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း မတ်တီ သိလိုက်သည်။ ပါး ကွက်သားကြီးသည် အရေးတကြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခြင်းကြောင့် မတ်တီကို မမြင်မိဘဲ ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အာဏာသားကြီးသည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် အနီရောင် ကတ္တီပါအိတ်ကြီး တစ်လုံးကို အားပြု၍ ထမ်းထားသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးသံတွေနှင့် ရွှံ့စိုလျက် ရှိသည်။ ကတ္တီပါအိတ်အနီကြီးသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဤအိတ်သည် ပူနွေးလျက် ရှိနေပေသေးသည်။ ဤပူနွေးခြင်းသည်

အေးစက်ခြင်းထက် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပူနွေးခြင်းမျိုး ဖြစ်မည့်အတွက် မတ်တီ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးခဲနဲ ဖြစ်မိသွားလေသည်။

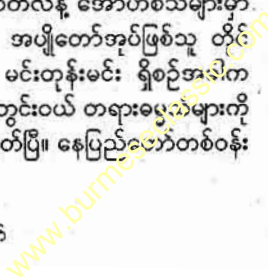
အာဇာနည်ကြီးနှင့် တိုးမိရာမှ ရုတ်ခြည်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည်။ မတ်တီသည် သူ့ မမြင်အပ်သည်ကို မြင်လိုက်ရခြင်း၊ မတွေ့အပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း၏ အပြစ်ကို နောက်ကျစွာ သတိရလိုက်မိသည်။ သို့သော် ခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ကျင့်သားရပြီးဖြစ်သည့်အတွက် သူ၏ ခြေထောက်များကို သာသနာပြုဂေဟာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် အနောက်တံခါးသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

အနောက်တံခါး ဆိုသည်မှာလည်း ရွှေနန်းတော်မြို့တွင်းမှ လူသေအလောင်းကောင်များကို ယူထုတ်ရာတံခါးဝပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဤတံခါးမှာ မင်္ဂလာမရှိသောတံခါး၊ ဧရာဝတီမြစ်သို့ အနီးဆုံး တံခါးပေါက် ဖြစ်နေလေသည်။

အနောက်တံခါးပေါက်ဆီတွင်မတော့ လှည်းတန်းကြီးက တသီတတန်းကြီး မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်လျက် ရှိနေလေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မတ်တီအဖို့ နောက်ထပ် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်မိသေးသည်။ အမှတ်မထင် မတ်တီသည် လှည်းပေါ်မှ အရာများကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်ဆိုးဝါးသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့နှလုံးသားမှာ ရပ်တန့်သွားသည်လို့ ထင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဆောင်တွင်းသို့ အပြေး ပြန်ဝင်လာရတော့သည်။

အနောက်တံခါး၌ တွေ့လိုက်ရသော လှည်းများကြောင့် မတ်တီသည် စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလျက် ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ ဒီလန်ဂီတို့သား အဖ ရက်လုပ်ပေးသည့် အနီရောင် ကတ္တီပါစများသည် ကတ္တီပါအိတ် ချုပ်လုပ်ရန် မလုံလောက်ဘဲ ရှိနေသည့်အတွက် လှည်းများပေါ်တွင် အလောင်းများကို တုံးလုံးပက်လက် အစဉ်အလာဖျက်လျက် သယ်ယူကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အလောင်းကို အနီရောင်ကတ္တီပါအိတ်တွင် စွပ်ရရိုးထုံးစံ ဖြစ်သည်။ တုံးလုံးပက်လက်ထားရသည် မဟုတ်ချေ။

မတ်တီသည် တတိယနေ့တွင် မြို့ပြင်ထွက်နိုင်ရန် တစ်ဖန် ကြိုးပမ်းသေးသည်။ ဆိုင်းသံဗုံသံများ၊ ဇာတ်ပွဲများနှင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများမှာ မူကား ရှိနေမြဲပင်၊ ထိုအချိန်တွင် မတ်တီသည် အပျိုတော်အုပ်ဖြစ်သူ တိုင်းတားမင်းကြီး၏ သမီးထံမှာ ခွင့်မပန်တော့ချေ။ မင်းတုန်းမင်း ရှိစဉ်အခါက ညများမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး ရွှေနန်းတော်အတွင်းဝယ် တရားဓမ္မသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ ယခုအခါကား ထိုသို့ မဟုတ်ပြီ။ နေပြည်တော်တစ်ဝန်း

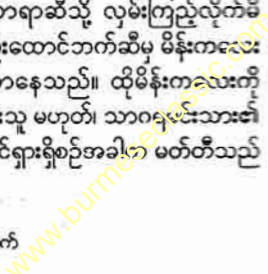
လုံးဝယ် ဆိုင်းသံများသည် ပွက်ပွက်ညံ့လျက် ရှိနေသည်။

ရွှေနန်းတော်၏ ညများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု မရှိတော့ချေ။ သီပေါမင်းသည် နေ့ရောညပါ ဆိုင်းသံများကိုသာ အလိုရှိနေသည်။ ဆိုင်းသံ မကြားရလျှင် သီပေါမင်းသည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပေသည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်နေခြင်းကို သူ မနှစ်သက်ပေ။ မတ်တီသည် တစ်ဖန် ထွက်သွားပြန်သည်။ အနောက်တံခါးသို့ ရောက်ရှိရန်အတွက် သမီးတော်များ၏ ဥယျာဉ်တော်ကိုဖြတ်၍ သွားရပေလိမ့်မည်။ ဤလမ်းအတိုင်း သွားမှသာလျှင် သူသည် အမေးအမြန်း မရှိဘဲ အနောက်တံခါးသို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးသည် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

မတ်တီသည် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်သွားနေ၏။ သည်လို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေခြင်းကိုပင် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ဆိုင်းသံတွေမှာမူ ရှိနေလျက်ပင်၊ အလင်းရောင်မှာမူ မှိန်ပျံ့ပျံ့ ရှိနေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကမ္ဘာမှာ မကြာပါ။ ချက်ချင်းမှာပင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သော အသံက ထိုးဖောက်လိုက်လေသည်။ အော်ဟစ်သံများသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပေါ်၍ ပေါ်၍ လာနေပေသည်။

သည်လို အော်ဟစ်သံများကြားထဲမှ သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်မိပြန်သည်။ မတ်တီသည် ထိတ်လန့်လာသည့် အလျောက် နောက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အလွန်ကြီးမားသော တွင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပါးကွက်အာဏာသားများက ထိုတွင်းကြီးကို လျင်မြန်စွာ မြေကြီး ဖို့နေသည်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ တွင်းကြီးထဲဝယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၏။ တွင်းနှုတ်ခမ်းများတွင် ပိုးအဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မသေမရှင် အလောင်းများကို တွေ့နေရသည်။

ဤအော့နွလုံးနာဖွယ် ကောင်းသောရှုခင်းကို မြင်မိသည့် အတွက် မတ်တီသည် ပြေးထွက်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ၏ အမည်ကို အော်၍ ခေါ်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။ သည်တွင် မတ်တီသည် သူ၏စိတ်ကို ဆန့်ကျင်လိုက်ပြီး အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ တွင်းကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မိန်းမအကျဉ်းထောင်ဘက်ဆီမှ မိန်းကလေး သဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် အပြေးကလေး ထွက်လာနေသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို ချက်ချင်းပင် မတ်တီက မှတ်မိလိုက်သည်။ တခြားသူ မဟုတ်၊ သာဂရုမင်းသား၏ နှမတော် ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်း သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါက မတ်တီသည်

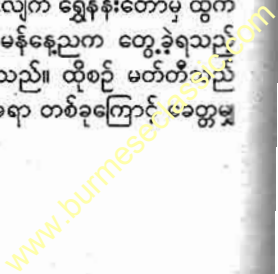
သမီးတော်ကလေးနှင့်အတူ ကစားဖက် ဖြစ်လေသည်။ သာဂရမင်းသား၏ နှမတော်သည် မတ်တီအား မြင်မိလိုက်သောကြောင့် သူ့နာမည်ကို အော်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အားကိုးတကြီးဖြင့် မတ်တီ၏အမည်ကို အော်၍ ခေါ်နေရှာပေသည်။ သည်သို့ မင်းသမီးကလေး အော်၍မျှ မဆုံးခင်ပင် အာဏာသားနှစ်ယောက်သည် အမှောင်ထုထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ သည့်နောက် မင်းသမီးကလေးအား ဆွဲယူလိုက်ပြီး မြေပြင်သို့ လှဲချလိုက်လေသည်။ သူတို့သည် မင်းသမီးကလေး၏ ရုန်းကန်နေသည့် လက်ကလေးများကို ဒူးကြားထဲတွင်သွင်းလျက် ကြိုးများဖြင့် တုပ်ချည်ထားလိုက်သည်။

သည်ရှုခင်းကို မတ်တီက အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အာဏာသားတစ်ယောက်က မင်းသမီးကလေး၏ဆံပင်ကိုဆွဲလျက် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မင်းသမီးကလေးအား လည်မျိုကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်ပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်ကြသည်။ ပထမတစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မတ်တီသည် သူ့မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ့နားတွင်းဝယ် နောက်ထပ် ဆင့်၍ဆင့်၍ ရိုက်နေသည့် အသံများကိုမူကား ကြားနေမိလေသည်။

မင်းသမီးကလေးမှာ ငယ်ရွယ်သန်မာသူ ဖြစ်သည့်အတွက် တော်တော်နှင့် အသက်ထွက်နိုင်ရှာပုံ မပေါ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မတ်တီသည် သူ့အဆောင်ကို အားယူ၍ ပြန်လာပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်ဝယ် အားရပါးရ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်မိသည်။

ဇာတ်ပွဲများမှာမူကား ကပြလျက် ရှိနေလေသေးသည်။ ဆိုင်းသံများသည် မတ်တီ၏ နားထဲသို့ ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ဆိုင်းသံများဖြင့်ပင် ဖူးဖိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည့် အော်သံဟစ်သံတွေ အကြားမှပင် ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်း၌မူကား ဣန္ဒြေမပျက် နေထိုင်သွားလာလျက် ရှိနေကြလေသည်။

တတိယနေ့ နံနက်ဘက်တွင်မူကား အော်သံဟစ်သံများကို မကြားရတော့ချေ။ မတ်တီသည် သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို ထုပ်ပိုးလျက် ရွှေနန်းတော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြန်လေသည်။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်ထားပြီး ယမန်နေ့ညက တွေ့ခဲ့ရသည့် တွင်းကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ လျှောက်လာနေသည်။ ထိုစဉ် မတ်တီသည် သူ့မျက်စိထောင့်ဖျားမှ မြင်လိုက်ရသော အချင်းအရာ တစ်ခုကြောင့် မခတ္တမူခြေကို တုံ့ရပ်မိလိုက်သည်။

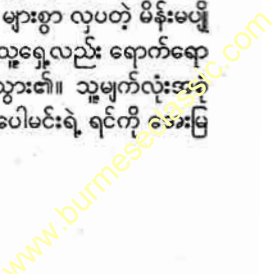

နန်းတော်တွင်းမှ ဆင်ဆယ်ကောင်ခန့်တို့ကို ဆင်ဦးစီးများက မြေဖို့ထားသော တွင်းကြီးပေါ်သို့ အတင်းမောင်းနှင်နေကြသည်။ ဆင်များကမူ ရှေ့ကို တိုးရန် ငြင်းဆန်နေကြသည်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီးနောက် နှာမောင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ရှိနေသည်။ ဆင်များသည် သူတို့အား လူမဆန်သော အလုပ်များကို လုပ်ခိုင်းနေမှန်း သိနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ရဲ့ ဆင်ဦးစီးများ၏ စေခိုင်းချက်များကို ငြင်းဆန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းသားတချို့နှင့် မယ်တော်အချို့၏ အလောင်းများကို လှည်းဖြင့်တင်ဆောင်လျက် ဧရာဝတီမြစ်ဆီသို့ သယ်ဆောင်ခြင်းကိုလည်း ဝှက်ထား၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်တစ်ခုလုံး၌ ကောလာဟလသတင်းများ ပျားပန်းခပ်မျှ ပြန့်လွင့်လျက် ရှိလေသည်။ မတ်တီခမျာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပြီး သွေးလန့်လျက် ရှိနေရှာသည်။ မတ်တီခမျာ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုများကို မချုပ်တည်းထားနိုင်တော့ဘဲ ချိုးပွဲချ၍ ငိုမိရှာလေတော့သည်။ သူ့ဘဝဝယ် သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်ချိန်က တစ်ခါ၊ ခု သုတ်သင်ပွဲကြီးတွင် တစ်ခါ ပေါင်း နှစ်ခါမျှသာ သည်းလှိုက်ဖိုလှိုက် ငိုကြွေးဖူးသေးသည်။ ရင်တုန်အသည်း တုန်ဖြစ်ရသော သည်အရေးအခင်းကြီးကိုကား မတ်တီဘဝတစ်လျှောက်လုံးဝယ် ခြောက်လှန့်နေပေတော့သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်ကြီးကိုလည်း အိပ်မက်ဆိုးကြီးပဲ ဖြစ်ပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းနေမိသည်။

တကယ်တော့ သည်လို ရက်စက်လှသည့် လူသတ်ပွဲကြီးကို သီပေါမင်း သေဘူးလို့ ဆိုကြပါသည်။ သူ့သိလာတဲ့အချိန်ကျတော့ လွန်ကုန်ပြီလေ။ သူ့သိလာသည့် နေ့ကလည်း မှန်နန်းဆောင်မှာ စုဖုရားနှင့်အတူ သလွန်ပေါ်မှာ စံပယ်နေသည်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ခင်စရာ စကားတွေက ခုထိ ပြောမကုန်ပေဘူး ဟင်ဗို။ မာကျောကျောနိုင်လှတဲ့ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို သီပေါမင်းက ချစ်စားနေ၏။ ဘယ်လိုပဲ ပြုံးပြုံး မလှပံသည့် သည်မိဖုရားကို သူ့ဘာကြောင့် ချစ်သက်မိပါလိမ့်လို့လည်း တွေးနေဟန် ရှိ၏။

စုဖုရားလတ်သည် ရုပ်ရည်မလှ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖြစ်ချင်တဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ်ကို ရအောင်ယူခဲ့၏။ သူ့ထက် အဆပေါင်း များစွာ လှပတဲ့ မိန်းမပျိုသူ့ဘာ နန်းတော်ထဲမှာ ရှိ၏။ သည်မိန်းမပျိုတွေဟာ သူ့ရှေ့လည်း ရောက်ရာ သူ့ဘေးတတ်တော့သည့် သူ့တွေ့လို အလိုလို မွေးမိန်သွား၏။ သူ့မျက်လုံးအဖဲ့အဖဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။ သူ့အသံကလည်း သီပေါမင်းရဲ့ ရင်ကို ခမ်းမြားစေသည်။ ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးစေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ကမ္ဘာလေးဟာ ခဏချင်းပဲ အကျည်းတန်သွား၏။ သည် အချိန်မှာ မင်းတရားကြီး၏ မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီး ရုတ်တရက် ဝင်လာ၏။ ငိုကြွေးချက်မ ပျာပျာသလဲပင် ဖြစ်သည်။

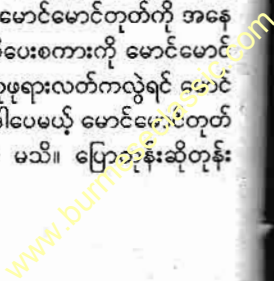
“အမယ်လေး မောင်ရင်ရယ်၊ နန်းစည်းစိမ်ကိုလည်း မလိုချင်ပါနဲ့တော့၊ မောင့်ညီတော်၊ နောင်တော်၊ နှမတော်တွေရော ရှိသေးရဲ့လား၊ စစ်ဆေးကြည့်ပါ ဦး” လို့လည်း ရင်ဘတ်စည်တီးပြီး မိန့်ကြားတော်မူ၏။

သည်အချိန်ကျမှ သီပေါမင်းတရားသည် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွား ၏။ ထိတ်လန့်သွား၏။ မိမိ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ သိလာရတော့သည်။ ချက်ချင်း ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းကို အခေါ်ခိုင်းသည်။ လက်မရွံ့ထောင်အတွင်းမှ ကျန်နေသေးသော ညီတော်၊ နောင်တော်များကို အမြန် စစ်ဆေးစေသည်။

ကျပင်းမင်းသား၊ ဖျဉ်းမနားမင်းသား၊ မြင်စိုင်းမင်းသား၊ လက်ကြားမင်းသား နှင့် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ကောလင်းမင်းသားလေးတို့သာ လျှင် ကျန်ရှိတော့သည်။ မင်းသွေး ခြောက်ဆယ်အနက် သည်မင်းသား ငါးပါး သာ ကျန်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒါတောင်မှ နေ့ကူးသွားလို့ မသတ်ဖြစ်ဘဲ ကျန်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်နေရာတွင် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းကလည်း ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုလိုက်တော့တာပဲ။

လူသတ်ပွဲညက တာဝန်ကျတဲ့ ထောင်မှူး အဝန်းမောင်မြို့နဲ့ လက်မရွံ့ မှန်သမျှကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖမ်းပြီး လက်ပြန်ကြီးတုပ်ထားလိုက်သည်။ ရနောင် မင်းသားနှင့် လက်သုံးတော်ကြီးများကိုတော့ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင် သဖြင့် အံ့တကြိတ်ကြိတ်သာ ရှိရတော့သည်။ ကျေတော့ မကျေကပ်ဘူးပေါ့။ သူက ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာဘွဲ့ရထားတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နောင် တော်အရာမှာ ဖြစ်နေလို့ ကြည့်နေရတာ၊ နို့မဟုတ် သင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း ဖမ်းချုပ်ထားကြပြီပေါ့။

သည်အကြောင်းကို တောင်သမန်လယ်စား ရွှေတိုက်ဝန်ဖြစ်နေတဲ့ ရောင်း ရင်း မောင်ဖေငယ်က သိသည်။ ပြည်တွင်းရေး အထူးသဖြင့် နန်းတွင်းရေးကို မပြတ်မလပ် အကဲခတ်နေသူဆိုတော့ သိတာပေါ့။ မောင်မောင်တုတ်ကို အနေ အထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေး၏။ သူငယ်ချင်း သတိပေးစကားကို မောင်မောင် တုတ်က လက်ခံ၏။ သူလေးစားတဲ့ သီပေါမင်းနှင့် စုဖုရားလတ်ကလွဲရင် မောင် ဖေငယ်ရဲ့ စကားကိုတော့ နားထောင်တတ်သည်။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ် တစ်ယောက် ဆိုးဗွေများ ပါလာလေရောသလား မသိ။ ပြောဘုန်းဆိုတုန်း

ခဏသာ။ နောက်ကွယ်ကျ ဆိုးမြဲဆိုး၊ တေမြဲတေလျက်ပဲ။

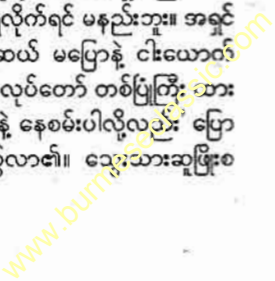
မောင်မောင်တုတ်၏ ဇော်ကားမော်ကားများ ခံထားရပြီး ဖြစ်သည့် ရွှေလှိုဏ်
ဗိုလ်ကမူ တစ်ဖက်လူ၏အမှားကို စောင့်နေ၏။ အဆင်းတွင် တွန်းရန် ကြံစည်နေ
သည်။ ရွှေနန်းတော်တွင်း၌ကား အုပ်စုလှပွဲကြီး ကျင်းပနေ၏။ တိုင်တားမင်းကြီး
နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ ဂိုဏ်းများပင် ဖြစ်၏။ အာဏာကလေး
နည်းနည်းရဖို့အတွက် တစောင်စောင် တမာန်မာန် ရှိနေကြသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ ရမ်းကားမှုများဟာ တစ်နေ့တခြား များပြား
လာ၏။ လွတ်တော်၊ ဗြဲတိုက်တော်သို့ တိုင်စာများ ပလူပျံအောင် ရောက်ရှိလာ
သည်။ ဒါက ရိုးရိုးဟုတ်ဟန်မတူ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဉာဏ်ကူထား
ရှောသလားမသိ။ သည်ကြားထဲ နန်းတွင်းရေး ရှုပ်ပါတယ်ဆိုမှ ရှင်းမရနိုင်တဲ့
ပြဿနာတစ်ခုက ဖြစ်လာသေးသည်။ ဒါကလည်း ဘုရင်သီပေါရဲ့ အချစ်ရေပဲ။

တစ်နေ့ သီပေါမင်းတစ်ယောက် နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြီး ရနောင်မင်း
သားထံ အလည်သွား၏။ ရွှေနန်းတော်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို သီပေါမင်းဟာ ထွက်
စံလေ့ စံထ မရှိဘူး။ ထွက်စံလေ့ရှိသည့်တိုင်အောင် ခပ်ဝေးဝေးကို မသွားဘူး။
အဲဒီနေ့ကတော့ ရွှေနန်းတော်နဲ့ အတော်လှမ်းတဲ့ ရနောင်မင်းသားအိမ်ကို သွား
တာပဲ။ အိမ်ရောက်တော့ စကားစမြည် ပြောကြ၏။ ဒါကလည်း သိပ်မကြာပါ
ဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါပဲ။ သီပေါမင်းတရားကြီးက ရနောင်မင်းသားကို သိပ်ချစ်
ဟန်တူပါရဲ့။ သည်လို နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောကြတဲ့အခါ ဘုရင်သီပေါ
ဟာ ရိုးရိုးအရပ်သား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ရနောင်မင်းသားကို ဖက်လဲတကင်း
ပြော၏။ ခေါင်းခေါက် ထိပ်ပုတ်နေတတ်သည်။ ရယ်စရာတွေ့ရင်လည်း ဟက်
ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။ ဘုရင်ဆိုတဲ့ ရာဇဏှန္ဒြေ မရှိသလောက်ပါဘဲ။

သည်လိုအခွင့်သာ အရေးပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ရနောင်မင်းသားက သူ့ဖြစ်
စေချင်တာကို ဘုရင်ကို လျှောက်၏။ သီပေါဘုရင်ကို မိဖုရားကြီးရဲ့ ဩဇာခံလို့
ပြက်ရယ်ပြု၏။ မိဖုရားနဲ့ပတ်သက်လို့ မထိတထိလည်း ကလိ၏။

‘ဖခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးမှာ မိဖုရားငါးဆယ် ရှိသည်။ ဒါက
လည်း တရားဝင်၊ တရားမဝင်တာတွေရော ရောရေလိုက်ရင် မနည်းဘူး။ အရှင်
ဘုရားမှာတော့ ဘယ်မှာလဲ မယားငါးဆယ်၊ ငါးဆယ် မပြောနဲ့ ငါးယောက်
ဘောင် မရှိဘူး။ ဟော ကျွန်တော်တို့တောင် ကိုယ်လုပ်တော် တစ်ပြုံကြီး သား
သေးတာ၊ ကိုယ်တော်က ဘုရင်ပဲ။ ဘုရင့်စည်းစိမ်နဲ့ နေစမ်းပါလို့လည်း ပြော
ဖန်တူပါရဲ့။ သီပေါဘုရင်ဟာ အတော် သွေးကြွလာ၏။ သွေးသားဆူဖြိုးစ

အရွယ်မို့လည်း မိဖုရားကြီးတစ်ပါးတည်းနဲ့ စံစားရတာ သိပ်အရသာ တွေ့ရဟန် မရှိဘူး။ သည်တော့ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးတွေကို ရှာချင်ဟန် တူလာရဲ့။ ရနောင်မင်းသား ပြောတာတွေကို ရယ်မောတန် ရယ်မော၏။ ခေါင်းညိတ်တန် ခေါင်းညိတ်၏။ စကားပြောနေရင်းပဲ ရနောင်မင်းသားက နေရာက ရုတ်ခနဲ ထသွား၏။

မကြာပါဘူး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။ သူ့နဲ့အတူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးလည်း ပါလာ၏။ သည်မိန်းမပျိုက အတော်လှတယ်လို့ ဆိုသည်။ သူက တခြားသူတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိဖုရားခေါင် အဂ္ဂမဟေသီ ဘိသိက်ပွဲတုန်းက ပါသေးသည်။ ဘိသိက်တော်ဆက်သူ သမီးကညာ ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ ပါသည်။ ဒိုင်းဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီးပဲ။ အသက်က (၁၇)နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ လှလိုက်တာမှ စကားပွင့်ဖူးလို့ နုထွတ်နေ၏။ ဝိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ၊ သွယ်ပျောင်းနေတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဟာ ထိလိုက်ရင် ပဲ့ကျသွားမလို့ ထင်ရသည်။

ဒိုင်းခင်ခင်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော သီပေါဘုရင်ဟာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစား နိုင်တော့ဘူး။ ချစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေဟာ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။ အမူးအရူးပဲ။ ရနောင်မင်းသားက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အပြင်ကို လစ်ထွက်သွားသည်။ သည်အချိန်မှာ သီပေါဘုရင်ဟာ ရာဇက္ခန္ဓာ ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို မေ့သွားသည်။ လောကကြီးကို မေ့သွားသည်။ သူ အလွန်ကြောက်ရသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်ကိုတောင် သတိမရတော့ဘူး။ ဒါကလည်း တဒဂ်ပါ။

အချိန်တန်တော့ နန်းတော်ကို ပြန်သတိရလာ၏။ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မျက်နှာတော် မြင်လာတော့ သူဘာလုပ်နေတယ်ဆိုသည်ကို သတိရလာ၏။ မိဖုရားကြီး မကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးသော အလုပ်ကို လုပ်မိပြီဆိုတာကိုရော သူသိလာရ၏။ သိပင်သိငြားသော်လည်း နောက်တော့ မဆုတ်တော့ပြီ။ နောက်ဆုတ်လို့ကလည်း မဖြစ်တော့။ အလိုလိုနေရင်း နောင်တော် ရနောင်မင်းသားက မယားကြောက်လို့ နှိမ်နေရတဲ့ အထဲ ခုလို ကိစ္စကြီး ဖြစ်လာမှတော့ နောက်ဆို ပိုပြောတော့မည်။ ကလိတော့မည်။ ခက်သည်က မိမိကိုယ်နှိုက်ကလည်း ဒိုင်းခင်ခင်ရဲ့ အလှမှာ မေ့မူးစေခဲ့ပြီ။ သည်မက်မောစရာကောင်းတဲ့ ဒိုင်းခင်ခင်ကိုမှ ပစ်ပယ်ရင် ငါ့လောက် မိုက်ဟဲ့လူကမ္ဘာမှာ ရှိအံ့လောလို့လည်း တွေးမိဟန် တူပါရဲ့။ မိမိအနားမှာ ဒိုင်းခင်ခင် မပြတ်ခစားဖို့အတွက် သီပေါမင်းဟာ ရနောင်မင်းသားကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

နဂိုထဲက ကြံစည်ထားတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ သည်ကိစ္စကို လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ရနောင်မင်းသားက ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။ မိန်းမက ယောက်ျားအသွင်နဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ လုပ်ပေးလိုက်၏။ ထာဘီ အစား ပုဆိုးပြောင်းဝတ်၏။ ပြီးတော့ ဆံထုံးကို ပြင်ထုံးလိုက်သည်။ သည်အချိန်က ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် တစ်ပုံစံတည်းလိုလို ဖြစ်၍ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ လုပ်ရသည်မှာ မခဲယဉ်း။

လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်များ ဖြုတ်ထားလိုက်သည်။ ဆံပင်မှ ပန်းများကို ဖြုတ်ထားလိုက်၏။ နံ့သာများ လိမ်းကျံခြယ်မှုန်းထားတဲ့ မျက်နှာကို လည်း ဆေးကြောပစ်စေ၏။ ယောက်ျားအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို ဝတ်ပေး၏။ ပခုံးတွင် ဓားတစ်ချောင်းကို လွယ်ပေးထားသည်။

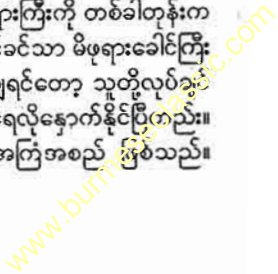

ဤသို့ဖြင့် ဒိုင်းခင်ခင်ကို နန်းတော်အတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ထားခဲ့၏။ နန်းတော်တွင်း လူပျိုတော်သားတွေ နေသည့်အဆောင်မှ အခန်းတစ်ခန်း၌ ထားသည်။ သည်အရေးအခင်းကို စပြီးဖန်တီးပေးသူက ရနောင်မောင်မောင် တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆရာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကြိုးဆွဲအဖြစ် လည်းကောင်း တစ်ယောက်တည်းဖြင့် တစ်ဇာတ်လုံးကို ကရန် အားယူနေသည်။

သည်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိ။ တစ်နန်းတော်တွင်းလုံး မိဖုရားကြီးအား မျက်နှာလုပ်ချင်သည့် ပါးစပ်ပေါက်များ ရှိ၏။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူမှ သည်ကိစ္စကို မသိ။ မသိဆို သည်ကိစ္စကို ဦးဆောင်နေသူကလည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ပေကိုး။ သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်ခါနီးပြီမို့ အကျေနပ်ကြီး တွေ့နပ်နေသည်။ သည်ကိစ္စကို ရနောင်မင်းသားနှင့် ဒိုင်းခင်ခင်၏ဖခင် ကန့်အတွင်းဝန်တို့ ပူးပေါင်းကြံစည်တာပဲ။ ဘယ်သူကမှ မကြံရဲတဲ့အကြံပဲ။

သီပေါဘုရင် ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲယူရမည်မှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း မလွယ်ကူပေမယ့် ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် များရင် ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ဟန် ရှိသည်။ မင်းတရားကြီး ကိုယ့်ဘက်ပါလာရင် မိဖုရားကြီး၏ ဩဇာအရှိန် ကျဆင်းသွားအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမည်။ အလွန်တရာ ချောမောပြီး ပါးနပ်လှသည့် ဒိုင်းခင်ခင်သည် သည်ကိစ္စလေးလောက်ကို အလွယ်ပဲ လုပ်နိုင်မယ်လို့ ရနောင်မင်းသားက တွက်ထားဟန် တူသည်။ အခွင့်အလမ်းပေါ်သည်နှင့် မိဖုရားကြီးကို တစ်ခါတုန်းက သူ့အစ်မတော်ကို ဖယ်ရှားပစ်သလို ဖယ်ရှားပြီး ဒိုင်းခင်ခင်သာ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်နေမယ်လို့လည်း ကြံရွယ်ထားသည်။ သည်အခါကျရင်တော့ သူတို့လုပ်ခွင့်ပဲ ထည့် လုပ်နိုင်ပြီ။ ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက်နိုင်ပြီကည်း။

သည်အကြံကား တကယ်ရဲဝံ့စွာ ကြံသည့် အကြံအစည် ဖြစ်သည်။

သီပေါဘုရင်သည် ခိုင်းခင်ခင်နှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာ တစ်နေရာတွင် ချိန်းပြီး တွေ့ဆုံလေ့ ရှိသည်။ ဖိုမ အရေးအခင်းများ ရွှေ့နန်းတော် အတွင်း ရှုပ်ထွေးနေခိုက် မြန်မာအစိုးရနှင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့ မသင့်မတင့် ဖြစ်ဖွယ် အရေးအခင်းကလေးများကလည်း မီးပွားကလေးများသဖွယ် ဖြစ်ပေါ် နေသည်။

မန္တလေးအနောက်ပြင်တွင် ဖြစ်၏။ ဘုရားပွဲတော်အတွက် မြေပိုင်းဇာတ် ကပြရန် စီစဉ်နေ၏။ ဘုရားပွဲတော် ပိုမိုစည်ကားရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကာနယ်ဝိုင်းဒန်း ဆိုသူက သူတတ်ကျွမ်းသည့် ပညာရပ်တစ်ခုကို တင်ဆက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ မီးပုံးပျံ စီးပြမည် ဖြစ်သဖြင့် မီးပုံးပျံကို မှိုင်းတိုက်နေသည်။ ထိုစဉ် ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြသော ပရိသတ်ထဲမှ အမူးသမားတစ်စု၏ နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် ကာနယ်ဝိုင်းဒန်းနှင့် စကားများကြ၏။ ဤတွင် မူးနေသော မြန်မာတစ်စုက ဝိုင်းဝန်းရိုက်ကြသောကြောင့် ပွဲခင်းမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားရ လေသည်။ ကာနယ်ဝိုင်းဒန်း၏ မီးပုံးပျံစီးပြမည့် အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွား၏။ သည်အစီအစဉ်ကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ကြသည့် လူတစ်စုမှာ လှေသင်း အတွင်းဝန်၏ တပည့်များ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

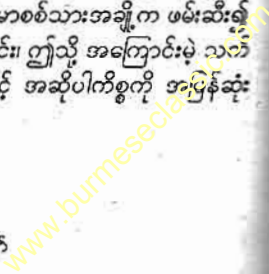

သည့်နောက် များမကြာမီ အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် ငြိစွန်းနေသော အပြစ်များ ကလည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ သပြေတန်းခံတပ်တွင် ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ကပ္ပတိန်ဒိုင်းလ် ဆိုသူသည် ဧရာဝတီကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိ သော ဘုရားတစ်ဆူ၏ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ တက်သည်။ နောက် ထိုင်ပြီး ပန်းချီများ ဆွဲနေ၏။ သည်အရာကို တွေ့မြင်သော သပြေတန်းခံတပ်မှ အမှုထမ်းများက ဖမ်းပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ နေပူထဲ ပစ်ထားသည်။

သည်အကြောင်းကို ကင်းဝန်မင်းကြီး သိရှိသဖြင့် အမြန်ဆုံး လွှတ်စေ၏။ ဒါကို မကျေချမ်းနိုင်သော အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် မစ္စတာရှော့ထံမှ တိုင်တန်းချက် စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ စာတွင် . . .

လွန်ခဲ့သော လဆန်း (၁၀) ရက်က အင်္ဂလိပ် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင် ကပ္ပတိန်ဒိုင်း ဆိုသူအား သပြေတန်းခံတပ်ရှိ မြန်မာစစ်သားအချို့က ဖမ်းဆီး၍ နေပူထဲ၌ ချည်နှောင်ထားကာ ညည်းဆဲကြကြောင်း၊ ဤသို့ အကြောင်းမဲ့ သက် သက် ဖမ်းဆီးကာ ညည်းပန်းသည်ဟု သိရသဖြင့် အဆိုပါကိစ္စကို အပြန်ဆုံး အရေးယူရန် သတိပေးပါကြောင်း

ဟူ၍ ပါရှိသည်။

အဆိုပါစာကို ကျောက်မြောင်း အတွင်းဝန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုလျှောက်ထား၏။ သံတော်ဆင့်က မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားပြီး လွှတ်တော်သို့ တင်ပြရသည်။ လွှတ်တော်က အကြောင်းအရာကို အပြန်ပြန် သုံးသပ်စစ်ဆေးသည်။ ဤသည်ကို ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းက အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာရှော့ထံသို့ အောက်ပါအတိုင်း စာပြန်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်သံအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သော မစ္စတာဒွိုင်းလ် ဆိုသူအား မြန်မာရဲမက်တစ်စုက ဖမ်းဆီးသည်ဆိုသော ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းပြန်ကြားအပ်ပါသည်။

ကပ္ပတိန်ဒွိုင်းလ် ဆိုသူအား မြန်မာ ရဲမက်တစ်စုက ဖမ်းဆီးသည်ဆိုခြင်းမှာ အဆိုပါ ကပ္ပတိန်သည် မြန်မာများ အထွတ်အမြတ်ထားသည့် ဘုရားပေါ်သို့ ခြေနင်းဖြင့် တက်ရောက်၍ မြန်မာခံတပ်သို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်မှုကြောင့် ဥပဒေအတိုင်း ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နေပူထဲတွင် ဖမ်းချုပ်ထားသည် ဆိုခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းမိပါကြောင်း၊ ထိုသို့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့သော တာဝန်ရှိမြန်မာအရာရှိ အချို့ကိုလည်း အရာမှချပြီး ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးရန်ပင် စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း

ဟူ၍ ပြန်ကြားစာ ပေးပို့လိုက်လေသည်။

သည့်နောက် မြန်မာအစိုးရက အခြား အမိန့်စာတမ်း တစ်ခုကိုလည်း နေပြည်တော်တွင် အမိန့်ထုတ် ကြေညာစေသေးသည်။

“မည်သူမဆို မဟာမိတ်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုး လက်အောက်ခံများကို မြန်မာအရာရှိတို့က ညှဉ်းပန်းခြင်း မပြုရ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ရာသီမှာ မိုးသက်လေများ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသောရာသီ ဖြစ်သည်။

စုဖုရားလတ်အဖွဲ့ မီးဖွားပြီးနောက် ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ပင် ဖြစ်သည်။ မိုးရာသီပေမယ့် နေက သာနေပေသည်။ ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားသော အိတ်အောက်တွင် စုဖုရားလတ်သည် မှီအုံး၌ မှီလျက်ရှိပြီး အနား၌ စုဖုရားလတ်၏ ဝဲအပျိုတော် ပြင်သစ်သူ ဒင်နီဂရီး ထိုင်လျက် ခစားနေသည်။ ဤအဆောင်ကို ရေပန်းတော်ဆောင် ဟု ခေါ်ကြသည်။ သည်သို့ ခေါ်တွင်ကြခြင်းမှာ သည်အဆောင်အဆောင်ပြင်ပတွင် နန်းရင်ပြင်ပေါ်၌ တိုင်များထူထားလျက် ၎င်းတိုင်များကြားမှ ရေပန်းများ ပေါ်ထွက်နေသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

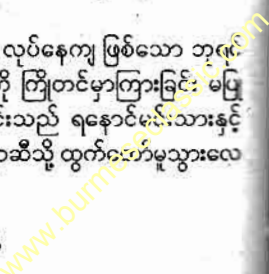
လေပြည်လာသည့်အခါ၌ စိန်ရောင်တောက်နေသော ရေဖွားကလေးများ ဖွာ၍ ထွက်လျက် ရှိလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတို့သည် ကပွဲရုံတော် တွင် ဇာတ်သဘင်ပွဲများ မရှိသည့်အခါ သည်အဆောင်၌ ညနေညခင်းဘက် များတွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်တော်မူလျက် အနားယူလေ့ ရှိလေသည်။

သည်အခိုက်အတွင်းဝယ် ရွှေနန်းတော်ရင်ပြင်တွင် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်သွား သည်။ ခဏအကြာတွင် မစ္စမနုတ်တစ်ယောက် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက် လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ စုဖုရားလတ်က သူ့အား စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါဝယ် မစ္စမနုတ်မှာ ကြွနွေရသွားသည်။ သည့်နောက် မစ္စမနုတ်သည် လက်များကိုယှက်လျက် နဖူးတွင် တင်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုလည်း ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် တည်ငြိမ်စွာ ပင် သံတော်ဦး တင်လိုက်သည်။

မစ္စမနုတ် လျှောက်တင်နေသည်များကို စုဖုရားလတ်က တည်ငြိမ်စွာပင် နားဆင်နေပေသည်။ တမြန်တစ်နေ့ဆီက မစ္စမနုတ်၏ဖခင်အား လူတစ်သိုက်က ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ထောင်သွင်း၍ အကျဉ်းချထားကြသည်။ ယခုအခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သူအား ထိတ်တုံးခတ်ထားသည်။ အဘယ်ကြောင့် သည်သို့ အချုပ်အနှောင် ခံရသည်ကို မစ္စမနုတ်က နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။ ထိုညက မစ္စမနုတ်သည် သူ့ဖခင်အား တစ်ညလုံး ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။ မနက်လင်းသည်အထိ ရောက်မလာသဖြင့် ကုလားဝန်ထံ သွားရောက်စုံစမ်း ကြည့်မိသည်။ သည်အခါတွင် ရနောင်မင်းသား၏ အမိန့်ဖြင့် ဖမ်းဆီးထား ကြောင်းကို ကြားသိရလေသည်။

သူ ရွံ့လည်းရွံ့ မုန်းလည်းမုန်းသော နာမည်ကို ကြားလိုက်သည့်အခါ၌ စုဖုရားလတ်သည် ဆတ်ခနဲ ဖျတ်လတ်စွာ ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဤသို့ မစ္စ မနုတ်၏ ဖခင်အား ဖမ်းဆီးလိုက်သည့်ကိစ္စတွင် သူ့အား စော်ကားလိုက်ပုံကို စုဖုရားလတ်က မြင်မိသွားသည်။ ဥရောပတိုက်သားနှစ်ဦးမှာ စုဖုရားလတ်၏ အပျိုတော်၏ ဖခင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ၎င်းအား ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ မိမိအား သက်သက် စော်ကားခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

သည်သို့ဖြင့် စုဖုရားလတ်သည် အခါတိုင်း လုပ်နေကျ ဖြစ်သော ဘုရင် မင်းမြတ်ထံသို့ သူ လာရောက်မည့် အကြောင်းကို ကြိုတင်မှာကြားခြင်း မပြု တော့ဘဲ ထီးတော်မိုးအား ခေါ်ယူကာ သီပေါမင်းသည် ရနောင်မင်းသားနှင့် အတူ ထိုင်နေတော်မူသည်ဟု ကြားသိရသောနေရာဆီသို့ ထွက်လာမှုသွားလေ

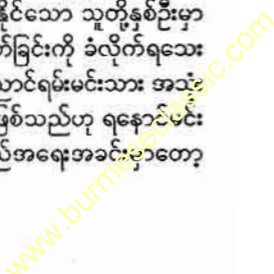
သည်။ အဆောင်တွင်းမှ အပျိုတော်များမှာ ရင်တမမ၊ အသည်းတအေးအေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မစ္စမနုတ်မှာ သူ့ဖခင်အရေးအတွက် စိတ်သောကကြီးစွာ ဖြစ်နေရှာသည်။

စုဖုရားလတ် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ မျက်လွှာချထားလျက် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားလေသည်။ မိဖုရား၏ အမျက်တော်သည် မိမိတို့ဘက်သို့ ဆက်၍ လာမည်ကို စိုးရွံ့နေကြသော အပျိုတော်များသည် မျက်နှာသေကလေးများနှင့် မလှုပ်မယှက် ခစားနေကြလေသည်။

ဖြစ်ရသော အကြောင်းကိစ္စများမှာကား မင်းညီမင်းသားများအတွက် အထွတ်အမြတ်ထားသော ရွှေဓားနှစ်လက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်မှ အလည်အပတ် ရောက်လာသော မစ္စမနုတ်၏ မောင်ဖြစ်သူအပြန်တွင် ဘွန်ဗွိုင်ဆင်က သူ၏ ဆွေမျိုးများထံ ပါးလိုက်သော လက်ဆောင်များကို ယူဆောင်သွားပေးရလေသည်။

အစုန်စာပို့သင်္ဘောသည် နယ်ခြားခရီးမှ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သော မင်းလှမြို့တွင် ရပ်ရလေသည်။ ဤနေရာတွင် မြန်မာအရာရှိများက သင်္ဘောပေါ် တက်ရောက်လျက် ပါသမျှသော အရာများတွင် နိုင်ငံတော်မှ မယူသင့်သော အရာများကို မယူဆောင်နိုင်ရန်အတွက် ရှာဖွေစစ်ဆေးကြရသည်။ မစ္စမနုတ်၏ မောင်အား ဆက်လက် ခရီးသွားခွင့် ပြုလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ထံမှ ဓားများကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်ကို မစ္စမနုတ်၏ မောင်က ဘွန်ဗွိုင်ဆင်ထံသို့ အဖြစ်အပျက်ကို စာရေး၍ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

မကြာခင် ဘွန်ဗွိုင်ဆင်နှင့် မစ္စမနုတ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူအား နန်းတော်သို့ ဇာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရလေတော့သည်။ ဤသို့ ရွှေနန်းတော်မှဆင့်ခေါ်သည့်အတွက် သူတို့ရရှိရန် တင်ရှိသော အခများကို ရပေတော့မည်ဟူ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် သွားရောက်ကြလေသည်။ သည်တွင် သူတို့အား စောင့်လတ်နေသော ရနောင်မင်းသားအား တွေ့ရှိလိုက်ကြပြီး ရနောင်မင်းသားက သူတို့အား သံခြေချင်းခတ်ပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားလိုက်သည်ကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။ သည်သို့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို နားမလည်နိုင်သော သူတို့နှစ်ဦးမှာ ပြန်လည် ခုခံမိသည့်အတွက် အစောင့်များ၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသေးသည်။ ရှာဖွေဖမ်းဆီးရမိလိုက်သော ဓားနှစ်လက်မှာ ညောင်ရမ်းမင်းသား အသုံးပြုရန်အတွက် ကာလကတ္တားသို့ ဝှက်၍ ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရနောင်မင်းသားက သိပေါမင်းထံ လျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။ သည်အရေးအခင်းမှာတော့

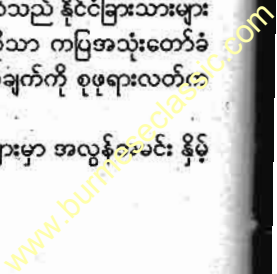
စုဖုရားလတ်ကလည်း သီပေါမင်း စိုးရိမ်တော်မူသကဲ့သို့ စိုးရိမ်တော်မူမှာ အရှင်းသား ပေါ်လာလေသည်။ တကယ်တော့ စုဖုရားလတ်သည် စိတ်အားငယ်သူကား မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အမြဲတမ်း နန်းလှမည့်အရေးအတွက် ရတက်မအေးမိဘဲ ရှိနေရသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သည်တစ်ကြိမ်တွင် ရနောင်မင်းသား ဆောင်ရွက်ချက်မှာ မှန်ကန်လှပါပေသည်ဟု ယူဆလိုက်လေသည်။

ရနောင်မင်းသားသည် ပြင်သစ်များ၊ အီတာလျံများ အပါအဝင် ကုလား မှန်သမျှတို့အပေါ်၌ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်၏ အာဏာစက် အရှိန်အဝါသည် တစ်ဖန် တောက်ပလာစေရန်နှင့် ထိုအာဏာအရှိန်အဝါနှင့်အတူ သူသည်လည်း တန်ခိုးဩဇာ ကြီးမားလာစေရန်အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ စုဖုရားလတ်သည်လည်း ကိုယ်တော်တိုင်က နိုင်ငံခြားသားများအား ခင်မင်လှသည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ရွှေနန်းတော်အတွင်းသို့ ပေါက်ရောက်လာသော နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းများကိုမူကား နှစ်သက်သဘောကျတော်မူလျက် ရှိလေသည်။ သံစုံနာရီများ၊ ရွှေအနားကွပ်ကြည့်မှန်များ၊ နူးညံ့ကောင်းမွန်လှသော ကမ္ဘလာကော်ဇောကြီးများ၊ ရေမွှေးနှင့် အထုံအကြိုင်များ၊ ကြွေထည်ပစ္စည်းများ၊ သံစုံသေတ္တာကလေးများ စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။ စုဖုရားလတ်သည်လည်း ဘုန်းမီးတေဇာ အရှိန်အဝါကို နှစ်သက်သဘောကျသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် စုဖုရားလတ်၏ အမြင်နှင့် ရနောင်မင်းသား၏ အမြင်တို့မှာ ကွဲပြားလျက် ရှိလေသည်။

စုဖုရားလတ်အနေဖြင့် သည်နိုင်ငံခြားသားတို့ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် သူတို့ထံမှ အကောင်းမွန်သမျှတို့ကို ရယူနိုင်သည်ဟု မြင်သည်။ နိုင်ငံခြားထံမှ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် လိုအပ်သော အနုပညာများနှင့် စစ်ရေးအတွက် လိုအပ်သော အတတ်ပညာများကို ရအောင်ယူလျက် နိုင်ငံတော်ကို အခိုင်အမာ ပြုလျက် ရန်သူမှန်သမျှတို့အား တွန်းလှန်နိုင်မည်ဟု မြင်မိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် စုဖုရားလတ်ကလည်း သူ့လမ်းနှင့်သူ ရနောင်မင်းသားကလည်း သူ့လမ်းနှင့်သူ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလျက် ရှိလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင်လျှင် မာနထားရှိကြပြီး ထီးထီးနေကြလေသည်။ သို့ဖြင့် နိုင်ငံတော်သည် နိုင်ငံခြားသားများအတွက် ရယ်စရာကောင်းသော ပြဇာတ် ကဇာတ်ကိုသာ ကပြအသုံးတော်ခံလျက် ရှိသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေစေလေသည်။ သည်အချက်ကို စုဖုရားလတ်က အဘယ်ကြောင့်များ မသိမမြင်ဘဲ ရှိရလေသနည်း။

စုဖုရားလတ် တွေ့ရသမျှသော နိုင်ငံခြားသားများမှာ အလွန်ခမ်းမင်း နှိမ့်

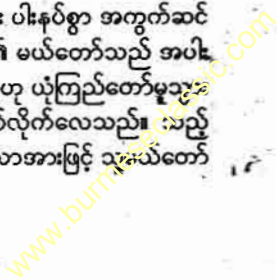
ချ၍ အရိုအသေပေးလွန်းလှရကား စုဖုရားလတ်သည် အမှန်ကို မမြင်နိုင်ရှာပေ။ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ ပြင်သစ်တွေ၊ အီတာလျံတွေ၊ ဂျာမန်တွေစသည့် နိုင်ငံခြားသားများ မန္တလေးရွှေမြို့တော်တွင် စုပြု၍ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သည်အထဲမှ အချို့သော လူလိမ်လူညာ လူတေလူသွမ်းတစ်တွေကြောင့် မြန်မာတို့အနေဖြင့် ဥရောပတိုက် သားများအား အထင်မကြီးစေဘဲ ဖြစ်စေလျက် ရှိသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သီပေါမင်းထက် ရွှေနန်းတော်ကို ရထိုက်သော အဝေးရောက်မင်းသား တစ်ပါးပါးနှင့် နိုင်ငံခြားသားတို့၏ ပုန်ကန်ရန် ကြံစည် မှုကိုစွဲမိုး ပေါ်ပေါက်လာတိုင်းတွင် စုဖုရားလတ်သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် စိတ်ဆိုးရသူ ဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့သောအခါမျိုး၌ သူ့ကိုယ်တိုင်ရွံ့မုန်းနေသော ရနောင်မင်းသားသည် သီပေါမင်း၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်နေသည့်အတွက် အားကိုးရသူကဲ့သို့ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

စုဖုရားလတ်သည် ရေပန်းဆောင်၌ လျောင်းတော်မူလျက် အကြံအစည် ထုတ်လျက် ရှိလေသည်။ စုဖုရားလတ် တစ်စုံတစ်ခု ကြံစည်နေကြောင်းကို ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံးက သတိပြုမိနေလေသည်။ သည့်အတွက် သုတ်သင်မှု တစ်ခုမှနေ၍ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သုတ်သင်ရှင်းလင်းမှုကြီးအဆင့်သို့ ရောက် ခဲ့သွားမည့်အရေးကို စိုးရိမ်နေကြလေသည်။ အမြဲတမ်း အရက်သောက်လျက်ရှိ သော သီပေါဘုရင်အတွက်မှာမူကား စိုးရိမ်မှု ကင်းနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ထွန်လူများမှာမူကား စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်ကြတော့ချေ။

အရေးမကြီးသောကိစ္စများ၌ အချိန်ကုန်မခံခြင်းမှာ စုဖုရားလတ်၏ ဝသီ ဖြစ်သည်။ သီပေါမင်း၏ မယ်တော် ယခုသီလရှင်ဝတ်ထားသူ လောင်းရှည် မိဖုရား၏ အတိတ်က နေပုံထိုင်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မသိုးမသန့် ကြားခဲ့ကြရသည်။ ယခုအခါတွင်မူကား လောင်းရှည်မိဖုရားကြီးမှာ အသက်လည်း ကြီးလာပြီ။ ခြီးနိုးအေးအေးကြီး နေထိုင်လေ့ရှိသော်လည်း စုဖုရားလတ်အနေဖြင့် လောင်းရှည် မိဖုရားကြီးသည် အချစ်ရေး လိင်ကိစ္စကို ဆက်လက်၍ ကျူးလွန်လျက် ရှိသည် ဟု မသင်္ကာ ဖြစ်နေမိလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စုဖုရားလတ်သည် အမျိုးမျိုး ပါးနပ်စွာ အကွက်ဆင် ထားလေသည်။ သည့်အတွက် သီပေါမင်းသည် မိမိ၏ မယ်တော်သည် အပါး တော်၌ရှိသူတစ်ဦးနှင့် လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေသည်ဟု ယုံကြည်တော်မူသွား လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကျူးလွန်သူအား သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သည့် အောက် သီပေါမင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ အသရေဆည်သောအားဖြင့် သူ့မယ်တော်

၏ အဆောင်တော်သို့ သွားခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြောင်း အမိန့်တော်ပြန်လိုက်လေသည်။

သည့်အတွက် မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီး ခမျာမှာ အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရဲသွားရရှာသည်။ လက်ဝါးတော်ပေါ်တွင် အနာပေါက်လာခြင်းကိုပင် မည်သည့်ဆေးမျှ အထည့်မခံဘဲ သည်အတိုင်း ပစ်ထားလိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လောင်းရှည်မိဖုရားသည် ကျွန်ယုံအပျိုတော်တစ်ဦးတည်းဖြင့် နေထိုင်လာရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကွယ်လွန်သွားရှာရလေသည်။

သည်ညနေတွင် စုဖုရားလတ်သည် နေရာထိုင် ဗိုအုံးများပေါ်တွင် တံတောင်ထောက်၍ မှောက်လျက် သက်သာအောင် အနေအထား ပြုပြင်ကာ နေလေသည်။ သည့်နောက် မိမိထက် အနည်းငယ် မြင့်သောနေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော သီပေါမင်း၏ မျက်နှာတော်ကို မျှော်လျက် ကြည့်နေလေသည်။

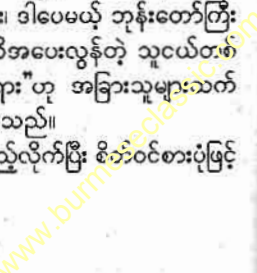
သီပေါမင်း၏ မျက်လုံးများသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကစားလျက် ရှိသည်။ စုဖုရားလတ်သည် တတိယကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သွေးထိုင်းလျက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာမှာမူကား အမြဲတမ်း အသက်ဝင်လျက် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ရှိနေပြီး မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း အမြဲတမ်းပင် တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် ကစားလျက်ရှိသော မျက်လုံးများသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသော ရှမ်းအပျိုတော်ကလေးထံတွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်နေလေသည်။ သည်အရေးကို ရိပ်မိလိုက်ဟန်တူသော စုဖုရားလတ်သည် တံတောင်ထောက်၍ မှောက်နေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်ထူလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်လေသည်။

“ပုံ နားထောင်ရအောင် ကိုယ်တော်၊ ပုံအပြောခိုင်းရအောင်၊ မပုံက ပုံတစ်ပုံ ပြောစမ်းပါဦး” ဟူ၍ မနီးမဝေးတွင် ခစားနေသော မမွှေးထူအား လက်ညှိုးညွှန်လျက် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

မမွှေးထူသည် နဖူးပေါ် လက်ယှက်တင်လျက် “ကျွန်တော်မမှာ ပုံဟောင်း ပုံဆွေးတွေသာ ရှိပါတယ် အရှင်နန်းမတော်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ရွှေနားတော် ဆင်လိုတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကတိအပေးလွန်တဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်းကို တင်လျှောက်ပါမယ် ဘုရား” ဟု အခြားသူများသက်ချိအေးသော အသံဖြင့် သံတော်ဦးတင်လိုက်လေသည်။

သီပေါမင်းသည် မမွှေးထူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံဖြင့်

“ပုံက တော်တော် ရှည်သလား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ကွမ်းတစ်ယာညက်ထက် ပိုပြီး မကြာတန်ပါဘူး ဘုရား”

သည်နောက် ‘တစ်ခါတုန်းက...’ ဟု အစချီလျက် မမွေးထူသည် မောင်ရွှေပန်းနှင့် မိမိတ်ပုံကို တင်လျှောက်လေသည်။

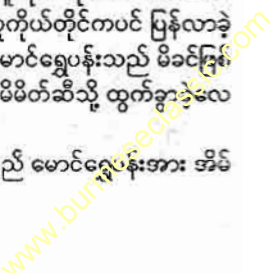
မောင်ရွှေပန်းနှင့် မိမိတ်တို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာရှိနေကြသည်။ တစ်နေ့သော် မောင်ရွှေပန်းသည် ပုဂံပြည်ဘက်သို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ထွက်သွားရသည်။ ဤသို့ ထွက်မသွားမီ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် ကတိသစ္စာ ထားကြသည်။ ထားရှိကြသောကတိမှာ ‘တစ်ဦးဦး သေဆုံးခဲ့လျှင် သူတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်၍ မဆုံမချင်း သဂြိုဟ်လို့ မရပါစေသား’ ဟူသော ကတိသစ္စာပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့် ရက်တွေလစား၍ အချိန်တွေ ကြာလာသည့်အခါ မောင်ရွှေပန်းသည် ကိစ္စတွေ ပြီးစီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရွာအရောက်တွင် မိမိတ်သည် ရွာကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်ကို သူက တွေ့ရသည်။ ရွာမှာမူကား မရှိတော့ချေ။ ပျက်စီးနေပေပြီ။ မိမိတ်က မောင်ရွှေပန်းအား လက်ပြလျက် မောင်ရွှေပန်းတို့ မိဘများသည် အထက်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို အော်ဟစ်၍ ပြောပြလိုက်သေးသည်။ မောင်ရွှေပန်းက အားရဝမ်းသာဖြင့် သူပြန်လာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မောင်ရွှေပန်းသည် မိဘများရှိရာသို့ ဆန်တက်လာရာ ကမ်းစပ်တွင် သူ့မိဘများကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့မိခင်က သူ့အား ငိုယို၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလေသည်။ မောင်ရွှေပန်း ကုန်ရောင်းထွက်သွားစဉ်အတွင်း၌ မိမိတ် သေဆုံးသွားလေသည်။ သေဆုံး၍ အလောင်းကို အခေါင်းထဲထည့်ပြီး မြေမြှုပ် သဂြိုဟ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အခေါင်းကြီးကို မရှေ့ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ မှီနေ၍ ဖြစ်ရသည်ဟု ရွာက လူကြီးများက ယူဆကြပြီး တစ်ရွာလုံးကို ဤနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းကို မောင်ရွှေပန်းကမူ သူ့မိခင် ပြောပြသည်များကို မယုံနိုင်ချေ။ ခပ်စောစောက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မိမိတ်အား ကမ်းနဖူးတွင် တွေ့ခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လား။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ပြန်လာခဲ့ဦးမည်ဟု ပြောခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။ သို့နှင့် မောင်ရွှေပန်းသည် မိခင်ကြား သူက တားမြစ်နေသည့်အကြားမှ ဇွတ်အတင်းပင် မိမိတ်ဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

မိမိတ်ထံ ရောက်သည့်အခါ၌ မိန်းကလေးသည် မောင်ရွှေပန်းအား အိမ်

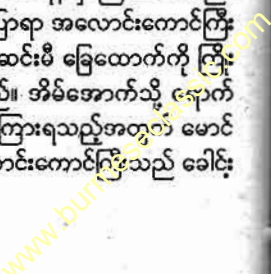
လေ့ကားမှ စောင့်ကြိုနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသားသည် မိုးချုပ်လာသည်အထိ စကားတွေ ပြောနေကြသည်။ မိမိတ်က မောင်ရွှေပန်းအား “ကျွန်မဟာ သေ သွားတဲ့ လူနဲ့များ တူနေသလား ကိုရွှေပန်းရယ်” ဟူ၍ မေးရှာသည်။ သည်တွင် မောင်ရွှေပန်းသည် လှပတင့်တယ်နေသော မိမိတ်အား ကြည့်နေရာမှ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခါးတွင် ထိုးထားသော ပလွေကို ထုတ်ယူကာ မှုတ်နေရှာသည်။

မကြာချေ။ မှောင်လာသည်နှင့် မိမိတ်ကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ရောင်၍ ပွ၍ ပွ၍ ကိုင်းလာလေရာ ယခုအချိန်ကျမှ မောင်ရွှေပန်းသည် မိမိ၏ မိခင် ပြောနေခြင်းမှာ မှန်ကန်နေကြောင်း သိရှိလေသည်။ မိမိတ်မှာ လူစင်စစ် မဟုတ် တော့ချေ။ မကောင်းဆိုးဝါးများ အပမ္ဘီနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ မောင်ရွှေပန်း သည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာသည်။ သို့သော် ထွက်ပေါက် စဉ်းစားမရ ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မောင်ရွှေပန်းသည် ပလွေကို လွတ်ကျယောင် ဆောင်လျက် အောက်သို့ ချလိုက်ပြီး ပလွေကောက်ရန် အကြောင်းပြလျက် အောက်သို့ဆင်းရန် ပြင်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် အလောင်းကောင်ကြီးက သူ့ကို တားထားလိုက်ပြီး သူ့လျှာ ကြီးကို ထုတ်လိုက်ရာ လျှာမှာ ရှည်၍ ထွက်လာလျက် အိမ်အောက်ထပ်အထိ ထွက်လာပြီး ပလွေကို လျှာဖြင့် လိပ်၍ ကောက်ယူပေးလိုက်လေသည်။

ဤသည်တွင် မောင်ရွှေပန်း လိပ်ပြာလန့်လျက် အမေတ၍ အော်ဟစ် လိုက်လေသည်။ သည်သို့ သူက အမေအော်သည့်အခါ အလောင်းကောင်ကြီး ကလည်း အမေဟု လိုက်၍ အော်နေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ရွှေ ပန်းသည် တိတ်တိတ်ကလေး နေလျက် စိတ်ထဲမှ ‘ငါထွက်ပြေးနိုင်ရင် ကောင်းမှာ ပဲ’ဟု စဉ်းစားလိုက်ရာ အလောင်းကောင်ကြီးထံမှ ‘ငါ ထွက်ပြေးနိုင်ရင် ကောင်း မှာပဲ’ဟူသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဤအတွက် မောင်ရွှေပန်းမှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် မိမိတ် အလောင်းကောင်အား အိပ်ချင်ပြီဖြစ်၍ အိပ်ရာပြင်ပေးရန် မှာကြားလေသည်။ အိပ်ရာမဝင်မီ ခြေထောက်ရေဆေးမှ ဖြစ်မည်ဟု ပြောရာ အလောင်းကောင်ကြီး က သဘောတူလေသည်။ သို့သော် အောက်သို့ မဆင်းမီ ခြေထောက်ကို ကြိုး စဖြင့် ချည်ထားရမည်ဟု ပြောပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အိမ်အောက်သို့ ရောက် သည့်အခါ၌ အပေါ်ထပ်မှ ထုရိုက်ပေါက်ခွဲသံများ ကြားရသည့်အတွက် မောင် ရွှေပန်းက တိတ်တိတ်ချောင်းကြည့်မိရာတွင် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ခေါင်း

ကြီးကို ရိုက်ခွဲလျက် အိပ်ရာပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်တွင် မောင်ရွှေပန်းသည် ခြေထောက်မှ ကြီးကို အသာဖြုတ်ပြီး အနီးရှိ တိုင်တစ်ခုတွင် ချည်ထားလိုက်သည်။ သည့်နောက် မိခင်တို့ ရွာဆီသို့ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေသည်။ အလောင်းကောင်ကြီးသည်လည်း ကြီးကိုဆွဲ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကြီးမှာ မခိုင်၍ ပြတ်ထွက်သွားသည်။ သည့်အတွက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာပြီး ကြည့်ရာတွင် မောင်ရွှေပန်း မရှိတော့ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဤသည်တွင် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ခေါင်းကြီးကိုရွက်လျက် မောင်ရွှေပန်းနောက်သို့ လိုက်လေတော့သည်။ ရွာအဝင် မရောက်ခင် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ မောင်ရွှေပန်းကို မိလာသည်။ မိလျှင်မိချင်းပင် အလောင်းကောင်ကြီးက ခေါင်းဖြင့် လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်ရာ မောင်ရွှေပန်း၏ ဦးခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး မောင်ရွှေပန်း ခမျာမှာ သေဆုံးသွားရရှာလေသည်။

မောင်ရွှေပန်း၏ အလောင်းကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မိမိတ်အလောင်းကို သွားကြည့်ကြရာတွင် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေလျက် ခေါင်းကိုလည်း လွယ်ကူစွာ မနှိင်ကြသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ကြရလေသည်။ မောင်ရွှေပန်းနှင့် မိမိတ်တို့နှစ်ဦးအား အတူတူ မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြလေသည်။

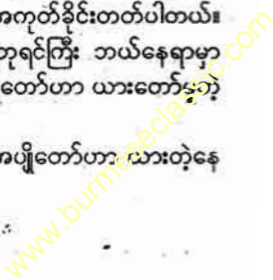
ပုံပြင်ဆုံးသွားသည်နှင့် စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာမှာ ညိုသွားရသည်။

“အဲဒီလို လူသေတဲ့ပုံတွေကို စုဖုရား မကြိုက်ပါဘူး။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက ရှင်ဘုရင်တွေ၊ မိဖုရားတွေ အောင်မြင်တော်မူတဲ့ အကြောင်းတွေကို နားဆင်ချင်တာပါ။”

မမွေးထူသည် ကြမ်းပြင်တွင် ဦးခေါင်းတိုက်လျက် ရှိသေတုပ်ဝပ်စွာ နေလိုက်ရှာသည်။ သည့်နောက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှမ်းအပျိုတော်တစ်ဦးက အရဲစွန့်၍ ပုံတစ်ပုံ တင်လျှောက်လိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်တစ်ပါးရှိပါတယ်။ သူ့ကျောက ယားယားနေတတ်လို့ အပျိုတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်တော်မူပြီး အကုတ်ခိုင်းတတ်ပါတယ်။ ဒီအပျိုတော်က ရုပ်ရည် အတော် ချောပါတယ်။ ဘုရင်ကြီး ဘယ်နေရာမှာ ယားတော်မူတယ်လို့တော့ မိန့်တော်မမူပါဘူး။ အပျိုတော်ဟာ ယားတော်မှဘဲ နေရာကို ချက်ချင်းပဲ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်တာကိုး။

ဘုရင်ကြီး ကျောယားတော်မူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဒီအပျိုတော်ဟာ ယားတဲ့နေ

ရာကို မပြောဘဲနဲ့ တွေ့အောင်ရှာပြီး လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက 'ယားတဲ့နေရာကို ငါကိုယ်တော်မြတ် မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်သလဲ' လို့ မေးတော်မူတယ်။

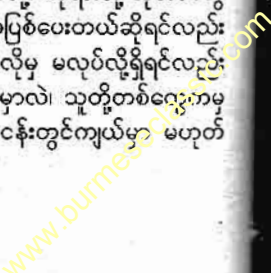
ဒီတော့ အပျိုတော်က 'ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိုယ်တော်ဟာ အသားတော် များ နုနယ်တော်မူတဲ့အတွက် ယားတဲ့နေရာမှာ အနီရောင်ကလေးများ ပေါ်နေပါတယ်။ အဲဒီနေရာကို ရှာဖွေပြီးတော့ ကုတ်ခြင်းကြောင့် မပြောသော်လည်း အတိအကျ နေရာမှာ ကုတ်ပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်' လို့ တင်လျှောက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘုရင်ကြီးဟာ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပြည့်စုံတဲ့ အပျိုတော်ကို မိဖုရားကြီးနေရာ မျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိဖုရားငယ်တစ်ပါး နေရာမျိုးကို ချီးမြှင့်တော်မူပြီး ဘုရင်ကြီး အလိုတော်ရှိ ရွှေစကြာဖြန့်တဲ့အခါတိုင်း အတူလိုက်ပါအောင် ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူလေ့ ရှိပါတယ် ဘုရား။”

ပုံပြင်က အဆုံးတောင် မသတ်လိုက်ရသေးဘူး။ ပုံပြင် အလျှောက် ကောင်းလှသော ရှမ်းအပျိုတော်ကို စုဖုရားလတ်က ချက်ချင်းပဲ ဆုတော်လာဘ်တော် ပေးသနားလိုက်တော့သည်။ ရှမ်းအပျိုတော် ရရှိလိုက်သော ဆုလာဘ်တော်ကား တခြား မဟုတ်ပါ။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပုံပြင်ကို တင်လျှောက်နေသော ရှမ်းအပျိုတော်၏ မျက်နှာဆီသို့ စုဖုရားလတ်၏ ပိန်းတန်းဖိနပ်တစ်ဖက်သည် တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အပျိုတော်ကလေးသည် ခပ်အုပ်အုပ် အော်လိုက်ပြီး ဖိနပ်မှန်သောပါးကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။ ခပ်စောစောက သည်ရှမ်းအပျိုတော်ကို သဘောတော်ကျစွာဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသော သီပေါဘုရင်သည်လည်း သူ့ထံမှ မျက်နှာတော်ကို လွှဲပစ်လိုက်တော်မူလေသည်။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတဲ့ပုံပဲ” ဟူ၍ စုဖုရားလတ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။ စကားကိုလည်း ဆက်ပြောလိုက်လေသေးသည်။

“အမိတို့တစ်တွေဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်တွေအကြောင်းကို သိထားဖို့ကောင်းတယ်။ စုဖုရားတို့လို ဘုရင်မင်းမြတ်တို့၊ မိဖုရားတို့ ဆိုတာတွေကတော့ ချစ်တယ် မုန်းတယ်ရယ်လို့ မရှိကြဘူး။ အပြစ်ပေးတယ်ဆိုရင်လည်း ထုံးတမ်းအလိုက် အပြစ်ပေးရတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုမှ မလုပ်လို့ရှိရင်လည်း အိမ်နီးပါးချင်းတွေက ဘယ်မှာ ရှိသေသမှု ရှိတော့မှာလဲ၊ သူတို့တစ်တွေ့ကမှ မရှိသေရင် မကြောက်ရွံ့ရင် တို့တစ်တွေဟာ လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားဟာ အင်္ဂလိပ်တွေကို ဒီတိုင်းပြည်က မောင်းထုတ်နိုင်တာ ဘာကြောင့်များ မှတ်သလဲ။ သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့သွားအောင် လုပ်တော်မူနိုင်လို့ပဲ။ ဒုက္ခပေးနိုင်လောက်အောင် အတက်ရှည်လာရင် အတက်ကို ဖြတ်ပစ်ရမယ်။ ဆိတ်နိုင် ပေါက်နိုင်လောက်အောင် နှုတ်သီးရှည်လာလို့ရှိရင် နှုတ်သီးကိုဖြတ်ပစ်ရမယ်။ ပျံနိုင်လောက်အောင် အတောင်အလက် ရှည်ထွက်လာလို့ရှိရင်လည်း အဲဒီအတောင်အလက်ကို ဖြတ်ပေးရမှာပေါ့။”

“မောင်မောင် ဆာတော်မူပြီ စုဖုရား။ ကဲ စားတော်ခေါ်ကြရအောင် သွားကြစို့ရဲ့” ဟု သီပေါမင်းက စုဖုရားလတ်အား သူခေါ်နေကျအတိုင်း မြတ်နိုးစွာ ခေါ်လျက် မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။

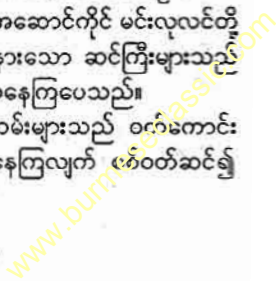
ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့သည် မြက်ခင်းကို ဖြတ်လျက် အဆောင်တော်သို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ညနေစာကို စားတော်ခေါ်နေကြသည်။ မြန်မာတို့၏ ရာဇဝင် အစဉ်အဆက်တစ်လျှောက်ဝယ် မိမိ၏ အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် လက်တော်ဆုံ၍ စားတော်ခေါ်ခြင်း၌ စုဖုရားလတ်သည် ပထမဦးဆုံး ထိုအခွင့်အရေးကို ခံစားရသော မိဖုရား ဖြစ်လေသည်။

စုဖုရားလတ်သည် စားတော်ခေါ်ရာတွင် ရေသောက်လျက် စားတော်ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ သီပေါဘုရင်က ထိုသို့မဟုတ် ပြင်သစ်ဝိုင်နှင့် မျှောလျက် စားတော်ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ ဒါကို စုဖုရားလတ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ယင်းစိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်သည့်နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်မြောက်မြားစွာ ရှိနေလိမ့်မည်ကိုကား အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ မြန်မာတို့၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အရ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က လုပ်ဆောင်ခဲ့သော အစဉ်အလာသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှန်မှန်ကြီး ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

အမြို့မြို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရွှေဖဝါးတော်အောက် အကန်တော့ ရောက်ရှိလာရသော ဝါကျွတ်ကန်တော့လက်ဆောင်ဆက် အစီအစဉ် အခမ်းအနား တစ်မြို့လုံးတွင် ဆင်ယင် ခင်းကျင်းလျက် အဆောင်ကိုင် မင်းလုလင်တို့သည် ရွှင်ရွှင်မြူမြူ သွားလာနေကြသည်။ ခမ်းနားသော ဆင်ကြီးများသည် စီးသူများအား တင်ဆောင်လျက် ဥဒဟို သွားလာနေကြပေသည်။

မိမိတို့ ရာထူးအလိုက် အမှုထမ်း အရာထမ်းများသည် ဓလ်ကောင်းအဆင်း အဆောင်အယောင်များဖြင့် သွားလာနေကြလျက် ဇင်ဝတ်ဆင်၍

အလံကိုင်သော မြင်းသည်တော်များ၊ သေနတ်လုလင်များ၊ ကိုယ်ရံတော်တပ် သားများ၊ မှူးတော်မတ်တော်များ၊ အမြောက်စု အဝန်းငယ်သားများနှင့် အခြွေ အရံ နောက်တော်ပါများ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေလျက် ရွှေမြို့တော်တစ်ဝိုက် တွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် သွားလိုက်လာလိုက်နှင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိလေသည်။

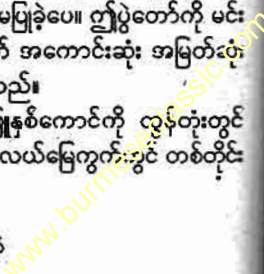
လွတ်တော်ရှေ့တွင် ဝင်းတော်ငါးတပ် ခင်းမြဲခင်းသည်။ ထီးဖြူမင်း ခင်း ကျင်းသည်။ စည်တော်စုံနှင့် ဝင်းစည်လည်း ခံမြဲခံသည်။ မင်းသား၊ မင်းမြေး၊ မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် ဝတ်ကောင်းစားကောင်းနှင့် နေရာသို့ တက်လာ ကြသည်။ အချိန်သင့်သည့်အခါ၌ သီပေါမင်းသည် သရဖူ သင်းကျစ်ဆင်လျက် ထွက်စည်တော်တီးလျက် ကြွချီတော်မူလာသည်။ သည့်နောက် ရာဇဝလ္လင်တော် တွင် ထိုင်တော်မူလေသည်။

အခစားရောက်လာသော မင်းသားများ၊ မှူးတော်မတ်တော်များနှင့် တက် ရောက်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း ခံထားရသော နိုင်ငံခြားသားအချို့တို့သည် လက်ဆောင် တော်များနှင့် ညီလာခံခန်းမတွင် ပုဆစ်တုပ်လျက် ပျပ်ဝပ်နေကြလေသည်။ ရွှေတော်မှောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော ပရိသတ်အား သီပေါမင်းသည် စကား အနည်းငယ် မိန့်တော်မူပြီးနောက် အကြီးအကဲတို့အား တစ်ဦးစီကို အမြွက်မျှ ပြောတော်မူသည်။

တန်ခူးလ အခါသမယတွင် နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန်တော်နှင့် ရေပက်ကစား သည့် အစီအစဉ်များတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတို့သည် မင်္ဂလာရေတော် များဖြင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုတော်မူကြသည်။ ကျန် နန်းတော်သူ၊ နန်းတော် သားများမှာမူကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရေပက်ကစားခြင်းဖြင့် မြူးထူး ပျော်ရွှင်ကြ သည်။ ကဆုန်လတွင် ညောင်ရေသွန်းပွဲ အစီအစဉ်နှင့်အတူ သဘင်တော်ခံသည့် အစီအစဉ်ကို ကျင်းပသည်။ သည်ကြီးကျယ်သော သဘင်ပွဲကို တစ်ညလုံး ခံလျက် နံနက်ကျမှပင် ရုပ်သိမ်းလေသည်။

နယုန်လမှာ ပွဲတော်လေးပွဲ ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ နောက် ဆုံးပိတ် ပွဲတော်မှာ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲတော် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုပွဲတော်ကို သီပေါမင်းသည် တစ်ခါမှ ဆင်ယင် ကျင်းပခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဤပွဲတော်ကို မင်း တုန်းမင်းသည် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ကျင်းပပေးလျက် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံး မင်းဝတ်တန်ဆာများကို ဆင်မြန်းတော်မူခဲ့လေသည်။

ရွှေငွေများဖြင့် ဆင်မြန်းထားသော နွားဖြူနှစ်ကောင်ကို လှုပ်တုံးတွင် ကစေလျက် အထူးရွေးချယ် သတ်မှတ်ထားသော လယ်မြေကွက်တွင် တစ်တိုင်း

ပြည်လုံး၌ စပါး ဆန်ရေ ပေါများရေးအတွက် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းခြင်း။ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များအား ပသခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ သီပေါမင်း ကမူ သည်သို့မဟုတ်ဘဲ ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှာသာ စံနေတော်မူခဲ့လေသည်။ ရာဇပလ္လင်တော်မှ အစောင့်အရှောက်များကင်းလျက် မခွာရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အစောင့်အရှောက်များဖြင့် သွားပြန်ပါလျှင်လည်း လုပ်ကြံမည်ကို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေရလေသည်။

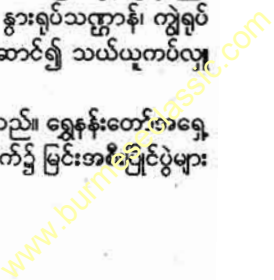
လှေပြိုင်ပွဲများကို ကျုံးထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင် လည်း ကောင်း ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။ ဤပွဲတော်များကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် တက် ရောက်တော်မမူချေ။ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ကထိန်သင်္ကန်း ကပ်လှူပွဲကို ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သည့် မသိုးသင်္ကန်းရက်ပွဲလည်း ပြုလုပ်ကြသည်။ သင်္ကန်းတော်ကို တစ်ညဦးတည်းနှင့် အပြီး အပြိုင်ရက်လုပ်ကြသည်။ မှူးကတော် မတ်ကတော် များနှင့် အပျိုတော်တို့သည် တပျော်တပါးကြီး သူ့ထက်ငါ အဖွဲ့လိုက် အစည်း လိုက် အပြိုင်ရက်ကြသည်။

တစ်ကြိမ်သော် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရွှေနန်းတော်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသေးသည်။ မှူးကတော် တစ်ယောက်သည် သင်္ကန်း ကို တစ်ညဦးလုံး မရက်ရအောင် ရက်ပြီးသော သင်္ကန်းတစ်ထည်ကို တိတ်တ ဆိတ် ဝှက်၍ ယူဆောင်လာပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုညဦးတွင် ရက်လုပ်၍ ပြီးလေဟန်ဖြင့် တင်ဆက်လိုက်သည်။ သို့သော် ခဏအကြာတွင် မှူးကတော်၏ လိမ်ညာမှုမှာ ပေါ်သွားတော့သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့ လိမ်လည်သော မှူးကတော်နှင့် သူ၏ယောက်ျား မြစ်သူတို့အား သူတို့အမှားကို စာဖွဲ့၍ သိဆိုစေသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်းတီးပေးပြီး နောက် အကခိုင်းလေတော့သည်။ ဤသည်ကို ကျန်ရှိနေသော ပရိသတ်များက တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောကြရသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲတော်ကို မကျင်းပသော်လည်း နတ်တော်လတွင် သီးဦး သီးနှံများကို ဦးဦးဖျားဖျားပင် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး ထံ တပ်လှူတော်မူလေသည်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို နွားရုပ်သဏ္ဍာန်၊ ကျွဲရုပ် သဏ္ဍာန်၊ ပုစွန်ရုပ်သဏ္ဍာန် လှည်းကြီးများတွင် တင်ဆောင်၍ သယ်ယူကပ်လှူ လေ့ ရှိလေသည်။

ပြာသိုလတွင် မြင်းခင်းပွဲတော် ဆင်ယင်ကျင်းပသည်။ ရွှေနန်းတော်အရှေ့ ဘက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတို့ရှေ့တော်မှောက်၌ မြင်းအပျိုပြိုင်ပွဲများ

ပြုလုပ်သည်။ ဆင်ထိုးပွဲများလည်း ပြုလုပ်သည်။ မြင်းအလျင်စီးလျက် မြင်းနှင့် စက်ထိုးပြိုင်ပွဲများကိုလည်း ပြုလုပ်ကြသည်။

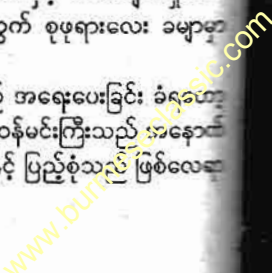
အခြား အခြားသော ရာသီလိုက်ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကျင်းပပြုလုပ်သော ပွဲတော်များလည်း အများအပြား ရှိသေးသည်။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲတော်မှလွဲ၍ ထိုပွဲတော်များကို သူ့အချိန်၌သူ သူ့အစဉ်အလာအရ မပြတ် ကျင်းပသွားသည်။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲတော်မှာမူကား ဟန်ဆောင်လောကနှင့် တူသော ရွှေနန်းတော်၏ ယုံတမ်းကစားနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အရောင်အဆင်း တောက်ပြောင်နေသော ဘဝအတွက် သဘာဝကျလွန်းလျက် တကယ်တမ်း မှန်ကန်လွန်းလျက် ရှိနေလေသည်။

စုဖုရားလတ် တစ်ဦးတည်းသာလျှင် အရေးကြီးပုံရသည်။ သူသာလျှင် သီပေါမင်း၏ ထွန်ချက်ကြောင့် ထိရောက်မှု ရှိနေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုပင် စုဖုရားလတ်သည် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိခြင်းနှင့် မကင်းခဲ့ချေ။ ပထမ သားတော်ဦးကလေး မွေးခဲ့ပြီးသည်မှအပ နောက်၌ မွေးဖွားသူများမှာ အားလုံး သမီး မိန်းကလေးချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

စုဖုရားလတ်သည် သီပေါမင်းအား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံချေ။ အမြဲတမ်းပင် “ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ဘယ်မှာလဲ” ဟူ၍သာ မေးမြန်းလျက် ရှိလေသည်။ သီပေါမင်းမှာလည်း အမြဲတမ်းပင် စုဖုရားလတ်အနီး၌ ရှိနေလေသည်။ စုဖုရားလတ်သည် သူ့မောင်တော်အပေါ်တွင် ဤမျှအထိပင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါပေသည်။

ရွှေနန်းရှင်သည် မိဖုရားနှစ်ပါးတည်းသာ ရှိသည်ဟု အများ၏ ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုသံများကို ရပ်တန်းက ရပ်သွားရလေအောင် စုဖုရားလတ်သည် ညီမတော် စုဖုရားကလေးအား တတိယမိဖုရားအဖြစ် ထားရှိပေးလေသည်။ စုဖုရားကလေးအား စုဖုရားလတ်တို့ စုဖုရားကြီးတို့တစ်တွေကဲ့သို့ အခမ်းအနားဖြင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတော်ကြီးကို မပြုလုပ်ပေးခဲ့ချေ။ ဘိသိက်လည်း မသွန်းခဲ့ချေ။ သီပေါမင်းနှင့် စုဖုရားလတ်တို့၏ အဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အဆောင်ကို ပေးအပ်ထားသေးသည်။ သည့်အတွက် စုဖုရားလေး ချော့မှာ မိဖုရားတစ်ပါးကဲ့သို့ ဆက်ဆံခြင်း မခံရရှာချေ။

ယခုအခါတွင် ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ ပြန်လည် အရေးပေးခြင်း ခံရသော မလိုလို အခြေအနေမှာ ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် အနောက်နိုင်ငံများသို့ ခရီးထွက်ဖူးသည့်အတွက် ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လေရာ

အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျာမနီ နိုင်ငံများနှင့် နိုင်ငံရေး အဆက် အသွယ်များ ရှိခဲ့လေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် လွှတ်တော်ထဲတွင် ဖြစ်စေ၊ အခြား တစ်နေရာရာတွင် ဖြစ်စေ ထိုင်နေလျက် အရှေ့တိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ ရှိသည့် နန်းတွင်းစက်ပုန်းခုတ်နည်းမျိုးဖြင့် မိမိနိုင်ငံအား အကျိုးရှိအောင် အခြား သော နိုင်ငံများနှင့် မည်သို့ အကွက်ဆင်၍ ကစားရမည်ကို အမြဲတမ်း တွေးတော လျက် ရှိလေသည်။

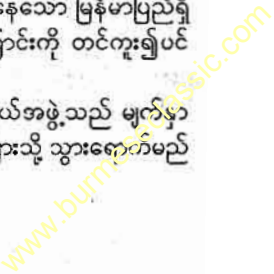
အကယ်၍သာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်းအား မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အလွန်အမင်း ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်ခြင်းမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်ပါက နိုင်ငံကြီးများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအား လက်ဝါးကြီးအုပ်လျက် မိမိသာ ကြီးစိုးလိုသည့် အင်္ဂလိပ်တို့အား ၎င်းတို့တစ်တွေ စုပေါင်းလက်တွဲ၍ ခုခံ မောင်းထုတ်ပေးနိုင် ကောင်းရဲ့ ဟူ၍လည်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ပုံ ရလေသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ဤအကြံအစည်ကို မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်ရှေ့ တွင် တင်ပြလေရာ သီပေါမင်းကလည်း ဘေးမှ နားထောင်တော်မူနေလေ သည်။ မိဖုရားနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့က သူ၏ အကြံအစည်ကို နှစ်ခြိုက် သဘော ထူမိလေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီး စိတ်ပါလက်ပါ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။

သည်အဘိုးကြီးသည် အစဉ်အလာ အရှိန်အဝါတွေကို စောင့်ထိန်းလျက် ဇီဝိတကထာတွင် ကျင်လည်နေရစေကာမူ သူ့မှာ ကျန်လူများနှင့် ကွဲပြားခြား နားလျက် ရှိနေကြောင်းကို သိနိုင်ကြပေသည်။ သူ၏ အရေးများ တွန့်နေပြီဖြစ် သော မျက်နှာပေါ်တွင် ပညာဉာဏ်ဗဟုသုတ ပြည့်ဝမှု လက္ခဏာများသည် ပေါ်လွင်နေသည်။

ဤအချိန်ပိုင်းတွင် ဥရောပတိုက်သို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေ ချွတ်ချန်အတွက် သဘောတူထားကြသည်။ ဤအဖွဲ့မှာ နိုင်ငံရေးကိစ္စ လုံးဝ မသိဘဲ တုန်သွယ်ရေးနှင့် လောကဓာတ်ပညာ ဆည်းပူးရေးသက်သက် အတွက် ဖြစ်လေသည်။ ဤအတွက်ကြောင့်ပင်လျှင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်တော်များ သူ့အဖွဲ့ သွားရောက်ရေးကိစ္စကို ရတက်မအေးဘဲ ဖြစ်နေသော မြန်မာပြည်ရှိ ဤသို့သူဝန်ရှင်တော် မဟာမင်းကြီးအား အကျိုးအကြောင်းကို တင်ကူး၍ပင် အသိပေးထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အစီအစဉ်၌ ဤကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် မျက်နှာ မသိဘဲ ဘက်မပါဘဲ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီနှင့် အီတလီနိုင်ငံများသို့ သွားရောက်မည်

ဖြစ်လေရာ ပထမဦးစွာ ပဲရစ်မြို့သို့ သွားရောက်မည် ဖြစ်လေသည်။ သည်အဖွဲ့ကို သီပေါမင်း၏ ပြင်သစ်အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ကောင့်ဒီ ထရီဗီလက် (Comte De Treveles) က ဦးဆောင်ပြု၍ သွားကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

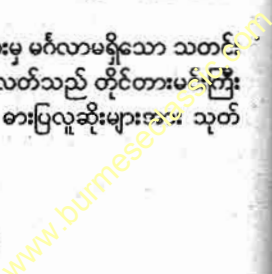
ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ လှုပ်ရှားမှုများမှာ အရှိန်ကောင်းလျက် အသက်ဝင်လာနေပေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုတော် ထမ်းရွက်နေကြသော နိုင်ငံခြားသားများသို့ ပေးရန်ရှိသော လခများကို သူတို့သည် ယခုထက်ထိ မရရှိကြသေးပေ။ သူတို့တစ်တွေမှာ အလောင်းအစားသမားများကဲ့သို့ပင် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လစာများကို ဆက်လက်၍ မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ရှိကြလေသည်။ အမှန်မှာမူ နိုင်ငံခြားသားများသည် အလောင်းအစား အရာ၌ မြန်မာများကို မပီကြချေ။

ထိုရုံများ ထားသည့်အတွက် နိုင်ငံ နစ်နာလှသည်။ လူတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ မန္တလေးမြို့တော်သူ မြို့တော်သားများသည် မိမိတို့တွင် လက်ကျန် ပိုက်ဆံရှိသေးပါက ထိုကိုသာ စွန့်၍ ထိုးတတ်ကြသည်။ နေရာတိုင်းတွင် ခိုးသားဓားပြ ထကြွလျက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။ သည့်အတွက် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စ၌ လုံခြုံမှု မရှိနိုင်ဘဲ ရှိနေရလေသည်။

လအနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် နယ်ခြားကို ဖြတ်ကျော်လျက် ဗြိတိသျှဘက်သို့ ခိုးဝင်သွားသူ အရေအတွက်များ တိုးပွားလာလျက် ရှိလေသည်။ ဖော်ဘွားအချို့က ခြားနားလာကြသည်။ ပို့ဆက်မြဲ လက်ဆောင်များ မပို့ဆက်ကြတော့ဘဲ ရှိလာသည်။ ဗန်းမော်တွင် လူဆိုးတရုတ်များ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည့်အတွက် လှေသင်းဗိုလ် ယွန်းစုဝန်ကို စေလွှတ်၍ တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းစေရသည်။ ဗန်းမော်တွင် မငြိမ်မသက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်စအခါက ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းသွားကြသော အမေရိကန် နှစ်ချင်း သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဇနီးများသည် ဗန်းမော်တွင် အေးဆေးသွားသော အခြေအနေကြောင့် အထက်သို့ ဆန်တက်ရန်အတွက် မန္တလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ဇနီးသည် မိန်းမသားများသည် မိမိတို့၏ ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျားတို့ အပါးဝယ် ရှိနေလိုကြမည်မှာ မေ့တာပင် မဟုတ်ပါလား။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သီပေါမင်းသည် နယ်ပယ်များမှ မင်္ဂလာမရှိသော သတင်းများကိုသာ ကြားနေရသည်။ နေ့စဉ်လိုပင် စုဖုရားလတ်သည် တိုင်တားမင်းကြီးတို့နှင့် တိုင်ပင်လျက် အဝေးမြို့များမှ ပို့ကြသော ဓားပြလူဆိုးများအား သုတ်သင်ရန် အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ကြသည်။

ဤသို့ တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် တစ်နေ့၌ ဆိုးဝါးသော သူတ်သင်မှုကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ဤလူသတ်ပွဲကြီးသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်က မင်းညီမင်းသားများကို သူတ်သင်မှုကြီးထက် ပိုမို၍ ဆိုးဝါးလေသည်။

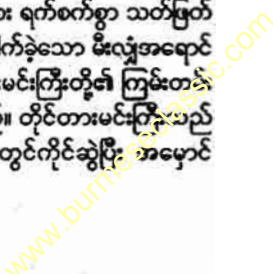
သည်အရေးမှာလည်း ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးက ခေါင်းဆောင်လေသည်။ သည်အကျဉ်းသားများက နိုင်ငံရေးပြစ်ချက်နှင့် မကင်းသူများနှင့် ရိုးရိုးအရပ်သားများလည်း ပါဝင်နေသည်။

သီပေါဘုရင်ထံသို့ တိုင်တားမင်းကြီးက ခေါင်းဆောင်ပြုကာ ဝင်ရောက်ပြီး နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများက သီပေါဘုရင်အား လုပ်ကြံရန် အကြံအစည်ပြုလုပ်နေကြောင်း တင်လျှောက်ရာမှ ဤသူတ်သင်မှုကြီး စတင်လာလေတော့သည်။ ယင်းနိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများထဲတွင် အပြင်ဘက်မှ လိုလားသူများလည်း ရှိနေလျက် သူတို့တစ်တွေမှာ ထိုအကျဉ်းသားများအား အကူအညီပေးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုသည်။

သည်ကာလဝယ် စုဖုရားလတ်သည် ယခင်အခါများကလို အပျိုတော်တစ်သိုက်နှင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်လေ့မရှိဘဲ အဆောင်အတွင်း၌သာ စိုးရိမ်မကင်း ရှိနေတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

နေဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဇာတ်ပွဲများမှ ဆိုင်းသံ ဗုံသံများသည် ယခုအချိန်ထိတိုင်အောင် ရပ်နားသည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါချေ။ သဘင်ပွဲများကို အဆက်မပြတ် ခံမြဲခံလျက် ရှိရာမှ ဆိုင်းသံဗုံသံများသည် ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေရလေတော့သည်။ ထိုညတစ်ညလုံးတွင် ကောင်းတင်ယံ၌ မီးရောင်များ ထင်ဟပ်နေလေသည်။ နီနီရဲရဲအရောင်များသည် အဝေးမှဖင် ပူလောင်လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြင့် အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းပေါက်လာသည်နှင့် သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ကောင်းကင်ယံတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မီးလျှံများသည် ငြိမ်းသက်၍ သွားလေသည်။

ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ အမိန့်ဖြင့် ညတွင်းချင်း အကျဉ်းထောင်များကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြသည်။ မီးလောင်သည့်အထဲတွင် ပါဝင်သွားဘဲ လွတ်မြောက်လာသော အကျဉ်းသားများအား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ပစ်ကြသည်။ မနေ့ညက ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မီးလျှံအရောင်သည် ထိုညဘက်ဆီက ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာများပေါ်ဝယ် ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့လေသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးသည် နေ့ဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လျက် ဓားလွတ်ကို လက်တွင်ကိုင်ဆွဲပြီး အမှောင်

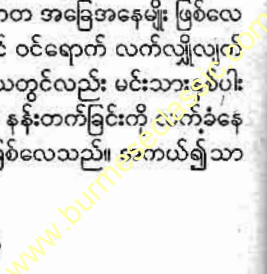

တွင်းမှ အသက်လု၍ ပြေးထွက်လာကြသော အကာအကွယ်မဲ့နေသည့်အကျဉ်း သားများအား သူနှင့်မောင်မောင်တုတ်တို့က ဦးဆောင်ပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းသို့ အသတ်ခံရ၍ သေသူများ၊ မီးလောင်ကျွမ်း၍ သေသူများမှာ ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စုစုပေါင်း နှစ်ရာနှင့် သုံးရာအကြားတွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ သီပေါမင်းသည် ဤသူတို့၏ အလောင်းများကို မြို့၏ အနောက်ပြင်ဆီသို့ သယ်ယူစေလျက် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုစေဘဲ သည်အတိုင်း ထားရှိရန် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ ထားရှိစေခြင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား လုပ်ကြံသူများအတွက် သင်ခန်းစာ ရရှိစေရန် အတွက် ဖြစ်ပေသည်။ အလောင်းများသည် မြေမှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ထပ်လျက် လဲကျနေသူများလည်း ရှိသည်။ ဘေးအလျားလိုက် လဲကျနေသူများလည်း ရှိသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ သေတာတောင်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မသေရရှာပါပေ။

အလောင်းများသည် ဤအတိုင်း ရှိနေလေရာ ခွေးများ၊ ဝက်များ၊ လင်းတများ ဝင်ရောက် စားသောက်နေကြသည်။ လူသေကောင်မှ အပုပ်နံ့များမှာလည်း တထောင်းထောင်း ထလျက် ရှိလေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင်လည်း ဘုရင့်မီးသင်္ဘောများသည် အထက်အောက် လူးလာစုန်ဆန်လျက် အလောင်းများကို ကြည့်သူများအား အခမဲ့ တင်ဆောင်လျက် ရှိလေသည်။ သည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည့်အထဲမှ ပွဲလမ်းသဘင်များမှာလည်း မပြတ်လပ်အောင် အသုံးတော်ခံလျက်ပင် ရှိနေလေသည်။ သည်အရေးအခင်းကို စုံလင်စွာ သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည့် စန်ဒရီးနိုးသည် သူတွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များကို စိုးရိမ်ပူပန်မိသည့်အတွက် ဗြိတိသျှတို့အနေဖြင့် အထက်မြန်မာပြည်ကို ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းပေးရန် စာရေး၍ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော သတင်းများက အားမရနိုင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

အိန္ဒိယမှအစိုးရသည် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ၏ ပြည်တွင်းရေးများတွင် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း ပြုလိုသောဆန္ဒ မရှိကြောင်း သိရှိရလေသည်။ အခြေအနေမှာ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်သာသော ခွကျတတ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် ပထမပိုင်း ရက်စက်မှုတွင် ဝင်ရောက် လက်လျှိုလျက် ပါဝင်ဟန့်တား ထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုလိုက်ဘဲ အိန္ဒိယတွင်လည်း မင်းသားပေါ်ပေါက်အား လက်ကိုင်ပြုထားလျက် သီပေါမင်းသားအား နန်းတက်ခြင်းကို လက်ခံနေခြင်းမှာ အတော်ကြီး ခွကျနေသော အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍သာ

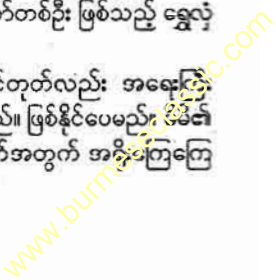
ကန့်ကွက်စာပို့ခဲ့လျှင် စာနောက်မှ ထိရောက်သော အရေးယူမှုများ လိုက်ပါရမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အောက်မြန်မာပြည်၏ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး ဘားနာဂ်က မြန်မာမင်းထံ ရှုတ်ချသောစာများ ပို့လွှတ်ရန် အကြံပေးချက်အား အိန္ဒိယအစိုးရက ပယ်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေနန်းတော်တွင်းတွင်မူကား တီးတိုးတီးတိုးနှင့် သတင်းကလေးများကို တစ်ယောက်မှတစ်ယောက် ဖောက်သည်ချလျက်ရှိလေသည်။ တိုင်းတားမင်းကြီးသည် သူ၏နိုင်ငံရေး ရန်ဘက်များအား ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားလျက် အစုလိုက် သုတ်သင်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း သတင်းများသည် ပျံ့လွင့်နေလေသည်။

သည်သတင်းများသည် ဟုတ်မှန်ဖို့ဘက်မှ ပို၍ များနေလေသည်။ အကြောင်းနည်းဟူမူ တိုင်းတာမင်းကြီးအနေဖြင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် အရေးပေးခြင်း ခံနေရပြန်သည့်အတွက် မလိုမလား ဖြစ်နေပုံရလေသည်။ အခုချိန်ဆိုလျှင် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ သြဇာအရှိန်ကလည်း အနည်းငယ် တက်စပြုလာနေပြီ မဟုတ်လား။ ကင်းဝန်မင်းကြီးက သူ့အား တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထုတ်ပယ်ရအောင် ကြိုးစားလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံရလေသည်။

ထောင်ထဲမှ အကျဉ်းသားများအား မီးရှို့လျက် အစုလိုက်သုတ်သင်ခြင်း တိစ္ဆာ ကြိုကြိုတင်တင် အကွက်ဆင်၍ ကြံစည်မှုကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု သံသယမကင်းမှုများသည် လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲလျက်ရှိလေသည်။ အချို့သော အကျဉ်းသားများအား သူတို့ကို ထောင်အုပ်၊ ထောင်မှူးများက ထွက်ပြေးခွင့်ပေးမည်ဟု ပြောထားကြသည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ ထောင်အုပ်ထောင်မှူးများကလည်း သူတို့မှာ အကျဉ်းသားများ၏ မိဘဆွေမျိုးများက လာဘ်ထိုးထားသည်ဟု အသံလွှင့်ထားကြသည်။ အမှန်မှာ ထောင်အုပ်၊ ထောင်မှူးတို့အား အကျဉ်းသားများ၏ ခုန်သူများဘက်မှ လာဘ်ထိုးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ အကျဉ်းသားများသည် မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် အချုပ်ထောင်ကိုဖောက်လျက် ထွက်လာကြရာတွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော ရွှေလှံတပ်သားများက အေးအေးဆေးဆေးပင်သေနတ်နှင့်ပစ်၊ ဓားနှင့် ခုတ်ပိုင်းကြတော့သည်။ သည်ရက်စက်မှုကြီးကို ဦးဆောင်ကြသူများကား တိုင်းတာမင်းကြီးနှင့် သူ၏ကျွန်ယုံတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ခွေလှံခြင်္သေ့ဝန်တို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအရေးတွင် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်လည်း အရေးကြီးသော အခန်းတစ်ခုမှ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ပေမည်၊ မိမိ၏ ထားရေးရှင် အသက်ဦးဆံပိုင်ဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အခွင့်အကြံကြေ

အရေခန်းခန်း လုပ်ဆောင်မည်မှာကား မေတ္တာပေတည်း။ သူတို့ကပင်လျှင် ထောင်တွင်းမှ အကျဉ်းသားများက ဘုရင်မင်းမြတ်အား လုပ်ကြံရန် ပုန်ကန်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟူသောသတင်းကို ဖြစ်စေလေသည်။

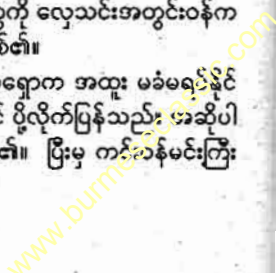
အကျဉ်းထောင်မှ အကျဉ်းသား ရာပေါင်းများစွာတွင်းမှ အကျဉ်းသား အချို့သာ လွတ်မြောက်သွားသည်။ သည်အရေးအခင်းတွင် ညောင်ရမ်းမင်းသား ၏ အနီးကပ်ဆုံးသော အဆက်အနွယ်မှန်သမျှ အားလုံး သုတ်သင်ခြင်းခံရသည်။ ထောင်အတွင်းမှာ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရသော ညောင်ရမ်းမင်းသားမယ်တော် နှင့် နှမတော်တို့၏အကြောင်းကိုမူကား သတင်းအစအနမျှ မကြားရတော့ပေ။

အခြေအနေများသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ နေသားတကျဖြစ်သွားပြန်လေသည်။ ဖာရီစီဇာတ်သဘင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရောက်ရှိလာလျက် ရွှေနန်းတော်ထဲတွင် ကပြအသုံးတော်ခံလျက် ရှိလေသည်။ မြို့တော်အပြင်ဘက်တွင်ကား တိုင်တား မင်းကြီးနှင့် သူ၏လူယုံတော်များသည် ဆင်ကြီးများစီးလျက် လမ်းသလားနေရင်း က သူတို့အလာတွင် လမ်းဘေးမှ ဒူးတုပ်၍ အရိုအသေ မပေးသူများအား ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်လျက် ဆုံးမနေကြလေသည်။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းလုံးတွင်မူကား ဆိုင်းသံဗုံသံများမှာ နေ့မစဲ ညမရပ် ဆက်၍ ဆက်၍ တခြိမ်ခြိမ်တသံသံ ပေါ်လာလျက် ရှိနေလေသည်။ သည့်နောက် အခြားဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပြန်ခဲ့သေးသည်။

ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်ပိုင် နယ်ဖြစ်သော အောက်မြန်မာပြည် ဒဂုံမြို့သို့ ထွက်လှည့်ဆဲဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဧရာဝတီဖလိုတီလာကုမ္ပဏီပိုင် မီးသင်္ဘော ကို လှေသင်းအတွင်းဝန်၏ ရေဘက်ဆိုင်ရာကင်းမှ သတင်းအရ ဖမ်းဆီးထား လိုက်သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါရှိနေသော ဒဂုံမြို့သို့ ခရီးထွက်မည့် မြန်မာခရီး သည် သုံးဆယ်ခန့်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်၏။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ လှေသင်းအတွင်း ဝန်တို့က ကွက်ကျော်မြင်သွား၏။ သည်ဖမ်းဆီးလိုက်သည့် ခရီးသည်သုံးဆယ် မှာ တခြားလူများ မဟုတ်ကြ။ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့် ညောင်ရမ်းညီ နောင်၏ တပည့်တပန်းတစ်စုပင် ဖြစ်၏။ ညောင်ရမ်းမင်းသားကြီး၏ အတွင်း စာအရ ဒဂုံမြို့သို့ လိုက်ပါကြရန် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို လှေသင်းအတွင်းဝန်က သတင်းရထားသဖြင့် ဤသို့ ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသည်ကို အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီး မစ္စတာရှောက အထူး မခံမရင့်နိုင် ဖြစ်ပြီး မြန်မာအစိုးရထံသို့ ကန့်ကွက်စာတစ်စောင် ပို့လိုက်ပြန်သည်။ အဆိုပါ စာကို နန်းတော်အတွင်းမှ သေချာစွာ လေ့လာ၏။ ပြီးမှ ကင်္ဂသန်မင်းကြီး

ဦးကောင်း လက်မှတ်ဖြင့် ပြန်ကြားလိုက်သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း၏ ပြန်စာတွင်မူ -

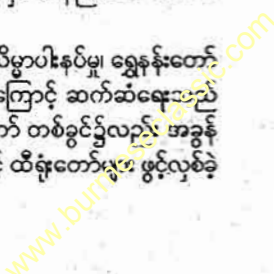
မီးပုံးပျံစီးပြမည့် ကာနယ်ဝိုင်းဒန်း ဆိုသူနှင့် မြန်မာတစ်စု အချင်း ဖြစ်ပွားရ သည့်အတွက် မိမိတို့က တောင်းပန်ပါကြောင်း၊ ထိုသို့ ရန်စသည့် မြန်မာတစ်စု ကို မိမိတို့ မကြာမီ စုံစမ်းအရေးယူမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဧရာဝတီ သင်္ဘောခရီးသည်သုံးဆယ်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ မြန်မာဘုရင်၏ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်၍ အခြားသို့ ထွက်မသွားရန် ပြန်၍ ခေါ်ငင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် အပြစ် မဆိုထိုက်... ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။

ထိုသို့ ပြန်စာပို့အပြီးတွင် ယခင် ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့သည့် “မဟာမိတ်ဖြစ် သော အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး လက်အောက်ခံ ဥရောပ တိုက်သားများကို မြန်မာရဲမက်အရာရှိ အမှုထမ်းများက ညှဉ်းပန်းခြင်း မပြုရ” ဟူသော အမိန့်တစ်ရပ်ကို “မြန်မာရဲမက်အရာရှိ အမှုထမ်းများက” ဆိုသည့်နေ ရာတွင် “မြန်မာရဲမက်အရာရှိ အမှုထမ်းများနှင့် တိုင်းသူပြည်သားများက ညှဉ်း ပန်းနှိပ်စက်ခြင်း လုံးဝ မပြုရ” ဟူ၍ ပြင်ဆင်ထုတ်ပြန်လိုက်လေတော့သည်။

မြန်မာ - အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပုဂံမင်းလက်ထက် ဖြစ်ပွား ခဲ့သော မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် ဒုတိယစစ်ပွဲအပြီးတွင် ပြေပြစ်လာခဲ့၏။ မင်းတုန်းမင်း တရားကြီး လက်ထက်တော်တွင်လည်း ဆိုဖွယ် မရှိအောင် ကောင်းမွန်လာ သည်။ သည့်အတွက် အင်္ဂလန်သို့ပင် ကင်းဝန်မင်းကြီး ခေါင်းဆောင်သော သံတမန်များ စေလွှတ်ခဲ့ပေသေးသည်။

သီပေါမင်း နန်းတက်စ အချိန်တွင်လည်း အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်မလိုလို ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် မင်းညီမင်းသားများ အသတ်ခံရမှု၊ ညောင် ရမ်းညီနောင်တို့ ထွက်ပြေးမှုများ၌ အင်္ဂလိပ်သံအမတ်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက် သည်ဟုဆိုကာ အနည်းငယ် မသင့်မတင့် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ် အရာရှိတို့နှင့် မြန်မာအချို့ မကြာခဏ အချင်းများမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သည့်အတွက်ကြောင့် အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ ဆက်ဆံရေးမှာ အနည်းငယ် တင်းမာ လာသယောင် ရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်သံအမတ် မစ္စတာရှော၏ လိမ္မာပါးနပ်မှု၊ ရွှေနန်းတော် အတွင်းမှ ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အမြော်အမြင်ရှိမှုများကြောင့် ဆက်ဆံရေးသည် မလျော့မတင်း ရှိနေသည်။ သည့်အတွင်း နေပြည်တော် တစ်ခွင်၌လည်း အခွန် ဘဏ္ဍာငွေ တိုးတက်စေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိရောက်စွာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့

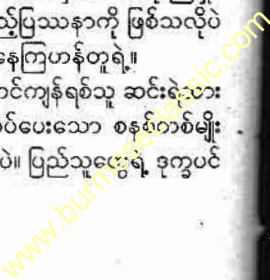
သည်။ ထိကို တစ်လ ဆယ်ကြိမ် ထိဖွင့်သည်အထိ ကျင်းပမိသဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားများအား မွဲဆေးဖော်ပေးသည်နှင့် တူနေသည်။ သည့်အတွက် သူ့ခိုးဓားပြများလည်း ပိုမို များပြားလာသည်။ အစိုးရက ပြည်သူလူထု အာရုံပြောင်းလဲရန်အတွက် ထိဘက်သို့ ဦးတည်ပေးသော်လည်း တိုင်းပြည်မှာ မိအေးနှစ်ခါနာပုံမျိုး ဖြစ်နေရသည်။ ထိဖွင့်ခြင်းကြောင့် လစဉ် ဘုရင့်ငွေတိုက်တော်သို့ ဘဏ္ဍာငွေ တစ်သိန်း နှစ်သောင်း ဝင်ငွေရှိသည်။ သို့သော် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ လက်ဝယ် ငွေမရှိတော့ဘဲ ကြွေးများသာ အဖတ်တင်နေ၏။

ထိဖွင့်ခါစ ဖြစ်၏။ သီပေါမင်း၏ထိတော် ပထမပေါက်သူကို ဆင်ပေါ်တွင် ငွေထုပ်တင်လျက် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပို့ပေး၏။ ဒါကို လူအများက အားကျကာ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ထိုထိုးကြလေသည်။ ထိဖွင့်ခါစတွင် လက်မှတ်တစ်စောင် ငါးကျပ် ဖြစ်၏။ နောက် ထိထိုးကြသူ များလာသဖြင့် နှစ်ကျပ် အထိလျှော့ကာ ထိရုံးကို ဆယ်ရုံးခွဲပြီး သုံးဆယ်ခြောက်ကောင်ထိကဲ့သို့ တစ်နေ့ ဆယ်ကြိမ် ဖွင့်ပေးပြန်သည်။

သည်တွင် တိုင်းသူပြည်သားများမှာ ထိကိုသာ ဂရုစိုက်ကြသဖြင့် ရရှိလာသည့် အမြတ်များမှ ကြွေးတင်ရှိခြင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ပျက်လာခြင်း၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခြင်း၊ တရားမမှုခင်းများ ဖြစ်ပွားခြင်းများ ဖြစ်လာတော့သည်။ အချို့သူများမှာ ကိုယ့်မိန်းမများကိုပင် ငွေအပေါင်ထားကာ ထိထိုးပစ်လေ့ရှိသည် ဟု သိရ၏။ ဤသည်တို့ကြောင့် ထိရုံးများကို ၁၂၄၃ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလတွင် ပိတ်ပစ်ရလေသည်။ မန္တလေးမြို့၊ ဈေးချိုတော်အနီး ရုံတော်ကြီးဟု ခေါ်တွင်သော နေရာမှာ သီပေါဘုရင်လက်ထက်က ထိဖွင့်သော ထိရုံးကြီးနေရာ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

အစစ ကုန်ဈေးနှုန်းတိုးတက်မှုဒဏ်၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေအပြောင်းအလဲ ဒဏ်များကို ခံစားရရှာသော ပြည်သူလူထု၏ လွတ်လမ်းကား ထိသာ အားကိုးဖွယ်ရာ ဟူ၍ မြင်လေသလားမသိ။ ဤမျှ နှင့်နှင့်သီးသီးရှိသည့် ပစ္စည်း ကုန်မျှ မက မိမိတို့၏ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးသည်များကိုပင် ပေါင်နှံကာ ထိထိုးကြရှာသည်။ နောင်မှ လျှောက်လျားပဲ ခုတော့ ဖြစ်လာသည့်ပြဿနာကို ဖြစ်သလိုပဲ ရင်ဆိုင်တာ ကောင်းရဲ့ ဟူ၍ များ အတွေးတွေ ဝင်နေကြဟန်တူရဲ့။

ထိရုံးများ ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ကြွေးမြီများစွာ တင်ကျန်ရစ်သူ ဆင်းရဲလား ပြည်သူများအတွက် ဘုရင့်အမိန့်တော်ဖြင့် ကြွေးဆပ်ပေးသော စနစ်တစ်မျိုး ထွင်ပြန်သည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်သော အစိုးရပါပဲ။ ပြည်သူငွေရဲ့ ဒုက္ခပင်

လယ်ဝေနေသည့် စိတ်များကို အနေအထား ပြောင်းသွားစေရန် ဖန်တီးပြောင်းလွှဲပေးနေလေရဲ့။ သို့သော် သည်ထွင်လိုက်တဲ့ စနစ်ကလည်း မအောင်မြင်ဘူးလို့ သိရသည်။ သည်လို ထိကြောင့် ကြွေးတင်ကျန်ရစ်သူများကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြွေးဆပ်ပေးခဲ့ဖူးသဖြင့် “ကြွေးတင်လျှင် ဘုရင်ဆပ်လိမ့်မပေါ့” ဟူသည့် စကားပုံ ဖြစ်ပေါ်လာဟန် ရှိ၏။ နေပြည်တော် တစ်ခွင်မှာလည်း ဘာဖြစ်နေသည်မသိပါ။ မီးလောင်မှုများသည် မကြာခဏ ဖြစ်ပွားနေသည်။ မြစ်အနောက်ဘက်မှာ ထကြွနေတဲ့ သောင်းကျန်းမှုများကလည်း လျော့သွားသည်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ သွားနှိမ်လိုက်၊ နှိမ်တုန်းသာ ခဏပဲ။ တော်ကြာ ပြန်ထလာတာပဲ။

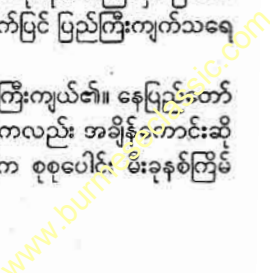
ဒါတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ သည်ထက် ဆိုးရွားတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ က နေပြည်တော်မှာ အနှံ့အပြား ဖြစ်နေသေးရဲ့။ မီးလောင်မှုများကလည်း ပိုမို များလာသည်။ ဟိုရပ်ကွက် တစ်အိမ်စ၊ သည်ရပ်ကွက် နှစ်အိမ်စ လောင်ကျွမ်းခဲ့ သော်လည်း သတ္တရာဇ် ၁၂၄၅ ခုနှစ် တန်ခူးလဆန်း (၁) ရက် ည ၃ချက်တီး အချိန်မှာ လောင်ကျွမ်းခဲ့သည့်မီးက အကြီးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

သည်မီးက နန်းတော်သစ်တပ်အနီးမှာနေတဲ့ မောင်နေလွန်း ဆိုသူအိမ်မှ စပြီး လောင်၏။ သစ်တပ်ဝဲယာဘက်မှာရှိသည့် အိမ်များကို မီးကူးလောင်သည်။ ထိုသို့ မီးလောင်မှုကြောင့် ရွှေတိုက်အတွင်းဝန်အိမ်၊ ယောမင်းကြီးအိမ်၊ ပုဂံဝန် ထောက်အိမ်တော်နှင့် သံချက်ဝန်မင်း ဦးမြူး၏အိမ် အပါအဝင် အိမ်ပေါင်းနှစ်ရာ ကျော်မျှ မီးထဲပါသွားလေသည်။ အဆိုပါ မီးလောင်မှုမှာ သူတို့နှင့် မသင့်သော ဝိုဏ်းကွဲအချင်းချင်းမှ တမင်ရှိသဖြင့် မီးလောင်ခြင်းဟုလည်း ဆိုကြသေးသည်။

နေပြည်တော်မြို့ရပ် တစ်ခွင်၌ကား အတိတ်နိမိတ်များ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါ။ မြန်မာ့ရှေးရိုးစဉ်လာ အယူအဆများအရဆိုလျှင် မီးအကြီးအကျယ် လောင်မှုသည် မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

မီးလောင်မှုကား သည်မျှနှင့် မရပ်သေးဘူး။ မကောင်းသော အကုသိုလ်က ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတင် မဟုတ်သေးဘူး။ တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ် ဆက်တိုက်ကျနေသည်။ ပထမမီးလောင်မှုဖြစ်ပွားပြီး ကိုးရက်အကြာမှာ ဖြစ်၏။ နံနက်ကိုးနာရီကျော် အချိန်ပဲ နေပြည်တော်အနောက်ပြင် ပြည်ကြီးကျက်သရေ မိတောဆိုသူ၏အိမ်မှ မီးစလောင်၏။

သည်တစ်ကြိမ် မီးလောင်မှုကား တော်တော် ကြီးကျယ်၏။ နေပြည်တော် တစ်ခုလုံးနီးပါး အနှံ့လောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်ကလည်း အချိန်ခဏင်းဆို တော့ မီးက တနေလုံးလိုလို လောင်၏။ အဲဒီနေ့က စုစုပေါင်း မီးခုနစ်ကြိမ်

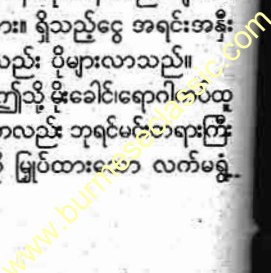

လောင်ကျွမ်းသည်လို့ သိရသည်။ အရှေ့ကျုံးနဖူးကနေပြီး အနောက်ညောင်ပင်
 ဈေးအထိ တစ်ကြိမ်၊ နန်းမြို့တော် သစ်တပ်အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဝင်းတော်မှ
 အိမ်မှစပြီး အနောက်ဘက် မြို့ရိုးထိ တစ်ကြိမ် လောင်ကျွမ်း၏။ ယိုးဒယားဈေး
 အရှေ့ဘက်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ရွှေလုံတန်းတွင် တစ်ကြိမ်၊ ယိုးဒယားဈေး အနောက်
 ဘက်တွင် တစ်ကြိမ်၊ မြို့တွင်းရပ်ကွက်တွင် တစ်ကြိမ် စသည်ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်
 တိတိ လောင်ကျွမ်းသည်။ မီးများ လောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် တပယင်းတိုက်၊
 ဆူးဝါးတိုက်၊ လင်္ကာရာမတိုက်၊ မကုဋ္ဌာရာမတိုက်၊ နိဿည်းတိုက်၊ ကုသိုလ်တော်
 တိုက်၊ သောဘီတရာမတိုက်၊ ပန်းပဲဝန်တိုက် စသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
 တိုက် ရှစ်တိုက် ပျက်စီးရရှာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှစ်ကျောင်းနှင့်အတူ
 အရေးရှိပါက ဆင်းရဲသား လူသူအများသုံးစွဲရန် စပါးအပြည့် ထားရှိသည့်
 မစိုးရိမ်ကျီ၊ မကြောင့်ကြကျီ၊ မတောင့်တကျီ စသော စပါးကျီများသည်လည်း
 မီးထဲ ပါသွားရရှာသည်။

အဲသည်အချိန်တုန်းက နေပြည်တော်မှာ နေထိုင်ကြသည့် ပြည်သူပြည်
 သားအများဟာ ကပ်သင့်နေသလား ဆိုတာလောက် ပြောကြရအောင် ဖြစ်နေ
 သည်။ နေပြည်တော်တစ်ဝန်း တစ်ပြင်လုံးမှာလည်း မီးခိုးတလူလူနဲ့ ဖြစ်နေ၏။
 လူနေရပ်ကွက်တိုင်းလိုလိုပင် မီးလောင် မခံရသောရပ်ကွက် ဟူ၍ မရှိသလောက်
 ပင်။ သည်ကြားထဲ ရာသီဥတုကလည်း ဖောက်ပြန်လာသည်။

မိုးရွာချိန်တန်ပြီး မိုးပေါက်ကလေးမျှပင် မကျရောက်ဘဲ ရှိနေသည်။ အပူ
 ရှိန်ကလည်း အညာဒေသ၏ စံချိန်ထက် ပိုလာသည်။ မိုးရွာမည့် အရိပ်
 အယောင် နည်းနည်းမျှ မတွေ့ရ။ မိုးကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေ၏။
 ပြာလဲ့နေသော ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် မိုးသားမိုးရိပ် အရိပ်အမြွက်ပင်
 မရှိ။ မိုးလင်းပြီဟေ့ ဆိုကတည်းက ပူလိုက်သည့်အပူ၊ ညနေ နေဝင်သွားသည့်
 တိုင် အပူရှိန်က လျော့သည် ဆိုရုံသာ ရှိ၏။ အိုက်စပ်စပ်က ဖြစ်နေမြဲ။ ပူပေမယ့်
 အိုက်ပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရ။ ခြင်၊ မှက်၊ ယင်ကောင်တွေက
 လည်း ဒုနဲ့ဒေး။ အနာရောဂါ ပေါများလာ၏။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းလည်း ပျက်စီး
 လာ၏။ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် မတိုးတက် မကြီးပွား။ ရှိသည့်ငွေ အရင်းအနှီး
 သာ ကုန်၏။ လူလိမ်လူကောက် သူ့ခိုးဓားပြများလည်း ပိုများလာသည်။

မင်းညီ မင်းသား မင်းသွေးများ မြေကျသဖြင့် ဤသို့ မိုးခေါင်၊ ရောဂါတပ်ထူ
 စသည်များ ဖြစ်ကြရသည်ဟု ဆိုကြ၏။ မှူးမတ်များကလည်း ဘုရင်မင်းတရားကြီး
 ကို တင်လျှောက်ကြသဖြင့် မင်းညီမင်းသားများကို မြှုပ်ထားသော လက်မရွံ့

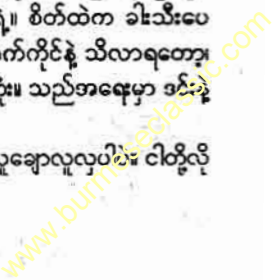
ထောင် မီးသွေးတိုက်ထဲမှ တွင်းကြီးကို ပြန်ဖော်ရသည်။ ပြန်ပေါ်လာသော တွင်းကြီးထဲမှ အရိုးများကို မီးရှို့စေသည်။ သည့်နောက် ရရှိလာသော လူရိုးပြာ များကို ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ ချကာ ရေမျောစေ၏။ သည်နည်းအားဖြင့် မင်းညီမင်းသား၊ မယ်တော်များ၊ နှမတော်၊ အစ်မတော်များ၏ဘဝကို တစ်ဇာတ် သိမ်းစေသည်။

သည်လိုနှင့် ဒုတိယမီးလောင်မှု ခုနစ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်အကြာ တန်ခူးလဆန်း ဆယ့်နှစ်ရက် နေ့လယ် (၁)ချက်တီး (မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီ)ကျော် လောက်တွင် နေပြည်တော် ရွာဟိုင်းဈေး အနီးတွင် နေထိုင်သူ ငတိုးနေအိမ်မှ စပြီး မီးလောင်ပြန်သည်။ သည်အချိန်တွင်မတော့ ရွာဟိုင်းဈေးရပ် မြင်းဝန် ကျောင်းတိုက်၊ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားစောင်းတန်း တန်ဆောင်းပြာသာဒ်အချို့နှင့် အသောကာရာမကျောင်းတိုက်၊ ဒက္ခိဏာရာမကျောင်းတိုက်များ မီးထဲ ပါသွား ပြန်တော့သည်။ သည်ကဲ့သို့ မီးအကြိမ်ကြိမ်လောင်မှု ဖြစ်ပွားသဖြင့် မီးဘေးဒုက္ခ သည် ဆင်းရဲသားများအား တစ်အိမ်လျှင် ငွေနှစ်ကျပ်နှင့် ဆန်တစ်စိတ်ကျစ် ဝေငှပေးသည်။ မီးသင့်၍ ပျက်စီးသွားသော မဟာမြတ်မုနိစောင်းတန်း တန် ဆောင်း ပြာသာဒ်များကိုလည်း ပြုပြင်ရန် သီပေါဘုရင်က ငွေတော်များ ထုတ်ပေးသည်။ အမြန် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။

သည်အချိန်မှာ ရနောင်မင်းသားလည်း မယားတစ်ရာ ရှိတာကို အားမရ သေးဘူး။ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နဲ့ သိမ်းပိုက်နေ၏။ သူလည်း ယူသည်။ သီပေါဘုရင်ကိုလည်း ယူစေသည်။ ယူရန် အားပေးတိုက်တွန်းသည်။ အားပေးတိုက်တွန်းသည် ဆိုရာမှာလည်း မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်ရှေ့တွင်ပင် မရှောင်ဘဲ အားပေးသည်။ တိုက်တွန်းသည်။

ဒါကို စုဖုရားလတ်က သဘောမကျ။ သဘောမကျ ဆိုတာထက် ခါးခါးသီးသီး လက်မခံဆိုတာက ပိုမှန်ပေမည်။ မိမိထက် အသက်လည်းကြီး နှိမ့်ဖက်လည်း ဖြစ်သည်မို့ ကြည့်နေရသည်။ တကယ်တော့ သဘော မတွေ့လှ တော့။ 'တစ်ခါ နှစ်ခါ ရှိပါစေလေ၊ မောင်တုတ်က ငါ့ကို စတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပါလေ'လို့လည်း စုဖုရားလတ်က တွေးကြည့်ဟန်တူရဲ့။ စိတ်ထဲက ခါးသီးပေ မယ့် ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးသည်။ ဟော ခုလို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နဲ့ သိလာရတော့၊ တွေ့လာရတော့ ဘယ်မိန်းမကကော သည်းခံနိုင်မတဲ့တုံး။ သည်အရေးမှာ ဒင်းနဲ့ ငဖေငယ်နဲ့ တရားခံ ဖြစ်ရမှာပဲ။

ဟို ငဖေငယ်ဆိုတဲ့ ငယ်ကျွန်ကလည်း လူပုံက လူချောလူလှပါပဲ။ ငါတို့လို

မင်းမျိုးမင်းနွယ်ပဲ။ ပင်းချင်းပင်းရင် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုပဲ ပင်းရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဟိုကနွီဝန်နဲ့ အပေါင်းအပါလုပ်ကြပြီး ငါ့ကို ရွှေပလ္လင်က ဆွဲချဖို့ကြံတဲ့ အထဲမှာ ဒင်းလည်း ပါတာပဲ။

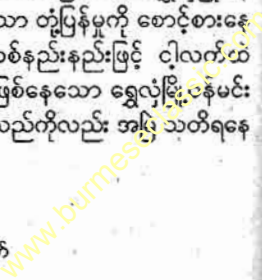
စိတ်ထက်တဲ့ စုဖုရားလတ်ဟာ ဘယ်တော့မဆို မိမိအရေးကို ရှေ့တန်း တင်ဟန် ရှိ၏။ မင်းတရားကြီး၏ အကျိုးကို ဖျက်ဆီးမည့်သူ၊ မိမိ အကျိုးကို ဖျက်ဆီးမည့်သူ မှန်သမျှကို အရှံ့မုန်းကြီး မုန်း၏။ မိမိနှင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီး နှစ်ဦးအား ကွဲကွာအောင် လုပ်မည့်သူဆိုလျှင် အမှုန်ကြောအောင် ခြေပစ်မည့် စုဖုရားလတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း မိမိ၏ အချစ်ဆုံးလင် သီပေါဘုရင်နှင့် ကနွီဝန်၏သမီး ဒိုင်းခင်ခင်တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သည့်သူ အားလုံး ကို ဖမ်းဆီးလိုက်စေသည်။

ရနောင်မင်းသားကြီးကိုတော့ အခြေအနေအရ မဖမ်းစေဘဲ ရှိနေ၏။ သီပေါဘုရင်၏ အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ဘုရင်၏နောင်တော် ဖြစ်နေသူ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ကို အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မခိုင်လုံဘဲနှင့် မဖမ်းသေးဘဲ လွှတ်ထား၏။ မိဖုရားကြီး အကြံကြီး ကြံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်အရေးမှာ မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်က တိုင်တားမင်းကြီးကို မည်သို့ မည်ပုံ စီရင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။ သည်တော့ တိုင်တားမင်းကြီးက ရွှေလုံမြို့ဝန်နဲ့ ထပ်ဆင့် တိုင်ပင်ပြန်သည်။ သည်မှာတင် ရွှေလုံမြို့ဝန်လည်း မောင်မောင်တုတ်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ လဲသွားစေမည့် အကြံအစည်တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ သည်အကြံအစည်ကလည်း အတော်ကောင်း၏။ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိတဲ့နည်းဘဲ။

မကြာမီ နန်းတော်တံခါးလေးပြင်လေးရပ်တို့၌ တိုင်းသူပြည်သားများအဖို့ တိုင်းပြည်၌ ဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်း အကျင့်တန်သော မင်းမှူးမတ်တို့အကြောင်း လျှို့ဝှက်စာများ ပေးလိုပါက ပေးနိုင်အောင် ရွှေသေတ္တာကြီးများကို ချထားလိုက် လေသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်နှင့် ပြိုင်ဖော်ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သော ရွှေလုံမြို့ဝန် မင်း ဦးချိတ်သည် မိမိရလာတော့မည့် ကြီးမားသော တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်စားနေ ၏။ တစ်နေ့တွင်မတော့ မောင်မောင်တုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ငါ့လက်ထံ ရောက်ရတော့မှာပဲလို့ တွေးနေ၏။ အခဲမကျေ ဖြစ်နေသော ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း သည် လူအူသုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်သည်ကိုလည်း အမြဲ သတိရနေ မိသည်။

“နေသေးသပ ငတုတ်ရယ်၊ တစ်နေ့ မင်း ငါ့ထက်ထဲက မလွတ်နိုင်ပါဘူး” လို့လည်း တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေသည်။ သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာက ခေနေပြီလို့ပဲ ဆိုရမလားပဲ။

သီပေါဘုရင်သည် ဒိုင်းခင်ခင်အပေါ် မေတ္တာမိုးစွေလျက် ရှိသည်။ ချစ်တာကလည်း အရမ်းပဲ၊ တစ်နေ့ မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဘုရင် မင်းတရားကြီးခမျာ ဖြစ်နေရရှာသည်။ နုနယ်ပျိုမြစ်သော ဒိုင်းခင်ခင်၏ အတွေ့ အာရုံကြောဝယ် သီပေါဘုရင်မှာ ဝပ်ဆင်းစ ပြုနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ တစ်နေ့တစ်ခါတော့ အနည်းဆုံး တွေ့အောင် ကြိုးစားနေသည်။

သီပေါမင်း ခံစားနေရသော တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကို ဖျက်ပစ်ရန်သာ မောင်မောင်တုတ်က လှုံ့ဆော်ပေးနေသည်။ အချိန်ရသရွေ့လည်း သီပေါဘုရင် ၏ အပါးမှာသာ နေနေသည်။ စကားအလျဉ်းသင့်လျှင် သင့်သလို သီပေါဘုရင် ကိုကပ်၍ မြှောက်ပေးနေသည်။

“ရွှေနန်းရှင်ပါ ဘုရား၊ ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက် ဘုရင်၏ စည်းစိမ်ကိုမျှ အပြည့် အဝ မခံစားနိုင်ပါလျှင် ဘုရင်ဖြစ်ရကျိုး နပ်မည် မဟုတ်ပါ ဘုရား”

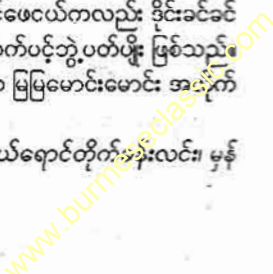
လို့လည်း မကြာမကြာ တင်လျှောက်နေသည်။

သီပေါဘုရင်၏ စိတ်ထဲတွင် လောကစည်းစိမ်ဟူသမျှကို သိရှိနားလည် လာအောင်လည်း ရနောင်နှင့် မောင်ဖေငယ်က ဖန်တီးပေးကြသည်။ ချောမော ပြေပြစ်သော မိန်းကလေးများ၏ အကြောင်းကို အခွင့်သာပါက စိကာပတ်ကုံး တင်လျှောက်ကြသည်။ မိန်းကလေးများနှင့် ပူးကပ်ယှဉ်နွဲ့၍ စည်းစိမ်ခံရခြင်း သည် မည်မျှလောက် အရသာရှိသည်ကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြောပြ တင်လျှောက်ကြသည်။

ပန်းကြာဝတ်မှု ပြဇာတ်တစ်ခုကို စီစဉ်ပြီး ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ တင် ဆက် ကပြစေ၏။ အမျိုးသမီးများကို ကြာနှင့် နှိုင်းသည်။ ယောက်ျားများကို ပိတုန်းနှင့် နှိုင်းသည်။ သီပေါမင်း ရှေ့မှောက်တွင် အငြိမ့် အပျိုတော်များအား မိန်းကလေးများ ချောကြောင်း၊ လှကြောင်း ပါရှိသည့် ဂီတသီချင်းများကို သီဆို စေသည်။ ဤအတွင်း တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်ကလည်း ဒိုင်းခင်ခင် ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပတ်ပျိုးတစ်ပုဒ်ကို ရေးစပ်၏။ မြောက်ပင့်ဘွဲ့ပတ်ပျိုး ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းခင်ခင်၏ အချောအလှကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသော မြမြမောင်းမောင်း အပျိုက် ပတ်ပျိုး ဖြစ်သည်။

“ပပငယ်လေ ဝင်းဝင်း၊ မှန်ရဝေဆောင်၊ ကိုယ်ရောင်တိုက်အနားလင်း၊ မှန်

တစ်ခါပြင်၊ ရွှေစင်ဆယ်တင်း၊ ဆက်သွင်းပုံသေ၊ သိန်းတန်တဲ့မေလေး၊ တင့်ကြာ
ငယ်မှုရာထွေ၊ မြင်သူ မြင်သူဗျာဝေ၊ သည်းကြော့အံ့မဆုံး၊ မျက်လုံးတော်ရောင်၊
သောက်ရှုကြယ်ညီနောင်၊ မြဲမျက်တောင်ကော့ကော့ရွှန်း၊ ကေသီမှာ ဒေဝီကျမ်း
စာဝင် မျက်နှာပြင် စံလွတ်ကျွန်း၊ ငွေလဝန်းပေါ်သည့်သွင်လေး ခြောက်ပါးငယ်
ဖြစ်လွတ်စင်”

ဤပတ်ပျိုးမျှသာမက ဘုရင့်အကြိုက် မိန်းကလေးအချောအလှတို့၏
မြှောက်ပင့်ဘွဲ့များကိုလည်း စီကုံးဆက်သရသည်။ သည်အကြောင်းကို အရင်းခံပြီး
တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်၏ အချောအလှ တေးထပ်များ ဖြစ်ပေါ်
လာခဲ့ရသည်။ မောင်ဖေငယ်သည် အမျိုးသမီးကလေးများ၏ အချောအလှဘွဲ့
သာမက တေးထပ်များကိုလည်း ရေးစပ်ခဲ့သေးသည်။

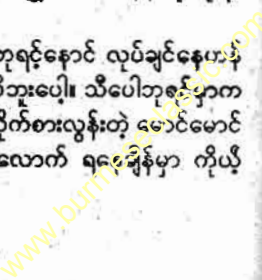
ရနောင် မောင်မောင်တုတ်ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုနေသော တောင်
သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်သည် အောက်ပါ ဘုရင့်နောင်၏ တေးထပ်ကို
ရေးစပ်၍ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ ဘဝင်ကို မြင့်စေသည်။

“ခပေါင်းရေစမ်း ငွေဥရယ်နှင့်၊ သန်းရွှေထူသခင်၊ နန်းကေတုပလ္လင်ဝယ်
တစ်ဘုရင့်ရွှေထီး၊ ပင်တိုင်နတ်လှမနော်၊ အစ်မတော်နန်းလုံးဆီမီး၊ ရဲထွဋ်ဟု
တစ်ကိန်းပေါ်၊ သူစိမ်းနော်မနီး၊ အထိန်းတော်ကြီးနှင့် တစ်နည်းမြတ်လွန်းသော်၊
ဖွားဖက်တော် လူကလေးရယ်လို့ ကောက်ယူမွှေး နန်းထက်မှာပျော်၊ လူရည်ဝ
စန်းလင်ပေါ်လျှင် ကွမ်းဆက်တော်ဝင်ပြီးမှ ပင်ရွှေထီး အစ်မပျို။ ရဲလို့ကြာခို
ဆင်ဖြူရှင် စံထုံးဆိုလျှင် ကံဘုန်းကို သိဘူးဖျာလေ။”

သည်တေးထပ်သည် ကေတုမတီခေတ်က ဘုရင့်တပင်ရွှေထီးနှင့်သီပေါ
မင်းတရားကို နှိုင်းယှဉ်ပြထားသည်။ တပင်ရွှေထီး၏ ယောက်ဖဖြစ်သူမှာ တပင်
ရွှေထီး၏ အထိန်းတော်သား ဘုရင့်နောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသည်လိုပင် ဘုရင့်နောင်၏ အချိုးကို မောင်မောင်တုတ်က ချိုးနေ
သည်ဟု ဆိုသူများက ဆိုကြသည်။ တပင်ရွှေထီး၏ အစ်မတော်နှင့် ဘုရင့်နောင်
ကျော်ထင်နော်ရထာတို့ လက်ဆက်ပြီးနောက် တပင်ရွှေထီး၏ ထီးနန်းကို ဘုရင့်
နောင်က ဆက်ခံခဲ့သည်။

ယခုလည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က ဘုရင့်နောင် လုပ်ချင်နေဟန်
တူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိဘူးပေါ့။ သီပေါဘုရင့်မှာက
လည်း အစ်မတော် ရှိနေသည်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမလိုက်စားလွန်းတဲ့ မောင်မောင်
တုတ်အဖို့မှာ တခြား မိန်းကလေးတွေကို လိုသလောက် ရနေချိန်မှာ ကိုယ့်

အရှင်သခင်ရဲ့ အစစ်မတော်ကိုတော့ ပြစ်မှားမယ် မထင်ပါဘူး။

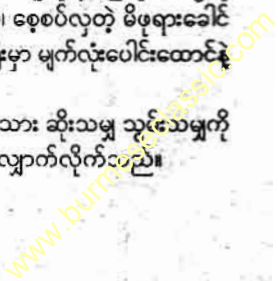
သည်အချိန်ကဆို သူပြစ်မှားချင်တောင် သီပေါဘုရင်က ကျေနပ်လိမ့် မယ် ထင်တာပဲ။ သည်အထိ သီပေါဘုရင်က သူ့အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူ သည်။ ရနောင်မင်းသားနဲ့ တိုင်ပင်သင့်သည်။ မတိုင်ပင်သင့်သည်ကို သီပေါ ဘုရင်က မစဉ်းစားဘူး။ ကိစ္စများကို အားလုံးလိုလို တိုင်ပင်သည်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အခါမှာလည်း မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုကိုသာ အရေးပေးတတ်၏။ အလေးထား၏။

သည်တော့ တခြားမျိုးကြီးမတ်ကြီးတွေနဲ့ ဝန်တွေကလည်း မရှုစိမ့်ကြဘူး ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။ ပုထုဇဉ်လူသားတွေရဲ့ ညာဉ်အတိုင်း ကိုယ့်ထက်အောက် ကျရင်သာ ကျနေပစေ၊ ကိုယ့်ထက်နည်းနည်း မြင့်သွားရင် မကျေနပ်ကြဘူးပေါ့။ သည်မကျေနပ်မှုတွေ များလာသည့်အထဲ မောင်မောင်တုတ်က ငွေဆိုးဖောက် လာသေးရဲ့။

တောင်တွင်းကြီးက အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ရနောင်မင်းသားက ဆင်နှင့် တင်ခိုးလာသတဲ့။ သည်အငြိမ့်မင်းသမီးမှာက လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်ဘူး။ လင်ကြီးငုတ်တုတ်နဲ့ လုယက်လာသည်လို့ ဆိုတာပဲ။ သည်သတင်းကို ကြားကြားချင်း သီပေါဘုရင် အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ အရှေ့ လေတဝန်ဆောင်မှာရှိတဲ့ ဟံသာသန ပလ္လင်တော်မှာ စံနေတုန်း သည်သတင်းကို စုဖုရားလတ်ကတစ်ဆင့် ပြောကြားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ နို့စို့ဖက်မို့သာ ကြည့်နေ ရသည် သည်လောက် မိန်းမမှုတွေပွေလှတဲ့ ရနောင်မင်းသားကို စုဖုရားလတ်က မျက်မှန်းကျိုးလှပြီ ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် သီပေါဘုရင်အရေးမှာလည်း သူနှင့် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်တို့နှစ်ဦးက အားပေးအားမြှောက် လုပ်ပေးနေမှန်း သိရနေပြီ ဖြစ် သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် နွယ်ယှက်နေတဲ့လူ မှန်သမျှကို ဖမ်းထား ပြီ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မြို့စား မောင်မောင်တုတ်၊ တောင်သမန်လယ်စား မောင် ဖေငယ်နှင့် ဒိုင်းခင်ခင်တို့သုံးဦးကိုသာ မဖမ်းသေးဘဲ သူတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို အသာစောင့်ကြည့်နေသည်။ အရာရာမှာ ပါးနပ်တဲ့၊ စေ့စပ်လှတဲ့ မိဖုရားခေါင် ကြီးကို သူတို့က အန်တုနိုင်မတဲ့လား။ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ မျက်လုံးပေါင်းထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီနေတာကလား။

သည်တော့ ခုလို အခွင့်ကျတုန်း ရနောင်မင်းသား ဆိုးသမျှ သွင်သမျှကို လိုသည်ထက် ပိုအောင်လို့ စုဖုရားလတ်က တင်လျှောက်လိုက်သည်။

သီပေါဘုရင်ကတော့ ခပ်မဆိတ်ပဲ။

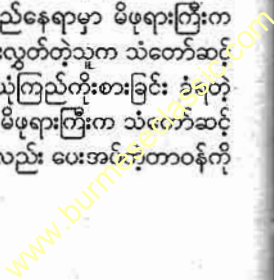
တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေဟန်တူသည်။ မိမိရှေ့ တူရွှေကို ကြည့်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှ မြင်ဟန် မတူဘူး။ စုဖုရားလတ်ရဲ့ တင်လျှောက်မှုတွေကို လည်း ကြားရတစ်ချက် မကြားရတစ်ချက် ဖြစ်နေဟန်တူရဲ့။ အင်းမလုပ် အဲ မလုပ်နဲ့ ဘာစကားကိုမှ မမြွက်ဘူး။ ရနောင်မင်းသားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သီပေါ ဘုရင်က ဒီလိုပဲ။ ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ ဒီကိစ္စမှ မဟုတ်ဘူး။ တခြား အရေးအခင်းတွေမှာဆိုလည်း ဒီလိုပါပဲ။

ဘုရင်ရဲ့ အေးအေးစက်စက် ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေမျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးရင်း က စုဖုရားလတ်မှာ ဒေါပွလာ၏။ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ နောက်မယားအကြောင်း တင်လျှောက်နေရင်းက သီပေါဘုရင်နဲ့ ဒိုင်းခင်ခင်အကြောင်း သွားတွေးမိဟန်တူ ပါရဲ့။ ချက်ချင်းပင် နေရာကထပြီး အတွင်းတော်ကို ကြွချီသွားခဲ့သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး ဒေါသဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာကို သီပေါဘုရင်က သိသည်။ သူ့အမျက်ထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ လှုပ်ရဲတာ မဟုတ်ဘူး။ မှူးကြီးမတ် ကြီးတွေ မပြောနဲ့ သီပေါဘုရင်တောင် တုတ်တုတ်လှုပ်ရဲတာ မဟုတ်တော့ မဟန်တားရဲဘူးပေါ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးထက် ကျားမကို ရင်ဆိုင်တာကမှ သက် သာပေဦးမှာပါပဲ။ သီပေါဘုရင်တောင်မှ သူ့ရှေ့မှာဆိုရင် အတီးအတနဲ့ လူမ မည်ကျောင်းသားကလေး ဖြစ်သွားတာပဲ။ မျက်မာန်တော်ရှုနေတဲ့အခါမှာ မိဖုရားကြီးဆိုလည်း သူပဲ။ သီပေါဘုရင်လည်း သူပဲ။ အာဇာနည်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား တာဟာ သူပဲ။ တခြားလူ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့။

သည်ဒေါသရဲ့ဒဏ်ကို ရှေးဦးစွာ ခံစားလိုက်ရတာကတော့ တောင်သမန် လယ်စား မောင်ဖေငယ်ပါပဲ။ ချက်ချင်းပဲ အမိန့်တော်ကိုထုတ်ပြန်ပြီး အရာမှ ချကာ ဗန်းမော်ကို ပို့စေသည်။ သည်နေရာမှာ စုဖုရားလတ်အဖို့ မောင်ဖေငယ်ကို နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုပါ တွေ့ထားဟန် တူပါရဲ့။

သီပေါဘုရင်ကြောင့် ဒိုင်းခင်ခင်တို့ မိသားစုနဲ့ အဆက်အနွယ် အားလုံး ရာဇဝတ်သင့်ကုန်ကြတုန်းကပေါ့။ ရာဇဝတ်သင့်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရာဇဝတ်သင့်တဲ့ လူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အကုန်သိမ်းရတာပဲ။ သည်နေရာမှာ မိဖုရားကြီးက အပါးကြီးပဲ။ ဒိုင်းခင်ခင်ရဲ့အိမ်ကို ပစ္စည်းတွေ အသိမ်းလွှတ်တဲ့သူက သံတော်ဆင့် မောင်စံပုံ ဆိုတာပဲ။ သူက မိဖုရားကြီးရဲ့ အထူး ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း ခံရတဲ့ လူယုံတော် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီးက သံတော်ဆင့် မောင်စံပုံကိုခေါ်ပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ။ မောင်စံပုံကလည်း ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို

ကျော့ပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်သည်။ ပိုတောင် ပိုနေသေးရဲ့။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာအမြောက်အမြားလည်း ရလာသည်။ သည်စာတွေက ဒိုင်းခင်ခင် ရဲ့ သေတ္တာထဲက ရလာတာပဲ။ များပြားလှတဲ့ စာတွေထဲက အရေးကြီးလှတဲ့ စာတစ်စောင်ကို မောင်စံပုံက မိဖုရားခေါင်ကြီးထံ အမြန် ဆက်သလိုက်သည်။

ဒိုင်းခင်ခင်က သီပေါမင်းတရားဆီ ပေးတော့မယ့်တေးထပ်ပဲ။ သည်တေး ထပ်ကို တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်က ဒိုင်းခင်ခင်အတွက် ရေးပေး တယ်လို့ သိရသည်။

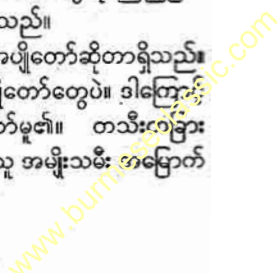
ဒိုင်းခင်ခင်က သီပေါမင်းထံ ဆက်သသော တေးထပ်

ဆ၊မတန် ဖူးချင်လှသူမို့ ထူးတင်ရလျှင်စွာ၊ ဥကင်သ သင်္ခါမှာ၊ ကြင်ပကာ မမျှ၊ လျှပ်တစ်လက် စက်မပျော်တယ်၊ မျက်နှာတော်ဖူးလို့မဝ၊ ပွဲတော်ကျ ချင့်ရဲ့ ပြေလို့၊ ထင်နည်းပွေ့ရှည်စွာ၊ ဘွင်သဲကြွေကြေမြဲသို့၊ မတည်ပ ဒုက္ခံ။ ငါးတစ်မြင် ရွှေကြော့ကွင်းလို့မို့၊ လျော့မတင်း ဖြစ်ရလေဟန်။ ။ တော်သနင်း မကြံလျှင် ကံသာ ကံတရားပ၊ နှစ်ပါးနတ် စက်တော်မှာ၊ တိုးရတော့မှာ။ ။ ဘုရားကျွန်မ တစ်မျက်နှာကို အသက်ပါ ဆက်ပြီမို့လေး . . .

သည်တေးထပ်ကို ဖတ်ရကတည်းက တောင်သမန်လယ်စား လက်ရာမှန်း သိခဲ့သည်။ သံတော်ဆင့်မောင်စံပုံကလည်း တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေ ငယ်ရေးတဲ့စာလို့ ဆိုပြန်သည်။ သည်ကတည်းက ငဖေငယ်ကို ဖမ်းချင်နေတာ ခုတော့ အရာကချပြီး အဝေးပို့လိုက်ပြီမို့ တစ်မီး ငြိမ်းသွားပြန်ပြီ။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ ရနောင်စား ကျန်သေး၏။ သူတို့ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်အထိ လှမ်းနိုင်မလဲဆိုတာ လည်း ကြည့်ရပေဦးမှာပဲ။ တကယ်တော့ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်သည် မိန်းမပီသသူဟု ဆိုရမလားပဲ။ နေရာတကာ အနိုင်ယူလိုမှု စိတ်ထား သေးသိမ်မှု ကလေးများကလည်း ရှိတန်သလောက် ရှိနေသေးသည်။ မိန်းမပီပီ မနာလို ဝန်တိုမှုကလေးများမှာ အသေးအဖွဲကစပြီး ရှိတတ်သည်။

ဝဲအပျိုတော် မာရရားဒင်နိုဂရီး (J.M. Denegri) ၊ မစ္စမနုတ်၊ နွိုက်စကာ လာဂရီဒီ၊ မစ္စရှက်ကိုးတို့နှင့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့်လည်း စုဖုရားလတ်ရဲ့ မိန်းမဆန်မှုကို သိနိုင်သည်။

ရွှေနန်းတော်တွင်းမှာ ဝဲအပျိုတော်နှင့် မှန်နန်းအပျိုတော်ဆိုတာရှိသည်။ ဝဲအပျိုတော် ဆိုတာက စုဖုရားလတ်ရဲ့ သီးသန့် အပျိုတော်တွေပဲ။ ဒါကြောင့် ဝဲအပျိုတော်များကို သီပေါဘုရင်က စည်းစောင့်တော်မူ၏။ တသီးဂဲခြား သဘောပဲ။ သည်တုန်းက စုဖုရားလတ်ဆိုမှာ နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီး အမြောက်

အမြားသည် ဝဲအပျိုတော်အဖြစ် ခစားလျက် ရှိကြ၏။ အဲဒီတုန်းက ပိုး၊ ကွမ်တုံဖဲ၊ ပြင်သစ် ကတ္တီပါများကို မန္တလေး နန်းမြို့တွင်း အရှေ့ပြင်နှင့် အမရပူရဆီမှာ ရက်လုပ်သည့် ရက်ကန်းသည်များမှာ အများအားဖြင့် ကသည်းလူမျိုးတွေ ဖြစ်သည်။ မှန်နန်းဆောင်အပျိုတော်ဆိုသူများမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီး ခြေတော် တင်ရန်အတွက် ကြိုတင် လျာထားခြင်းခံရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ။ ဘုရင်မင်း တရားအဖို့ လောကီအရသာကို မငြီးငွေ့နိုင်အောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စံစားနိုင်အောင် စီမံထားဟန် တူပါရဲ့။ သည်လို လောကီအရသာကို မငြီးငွေ့မှဘဲ တိုင်းရေးပြည်ရေးအကျိုးကို ဆတက်ထမ်းပိုး သည်ပိုးနိုင်မှာ တူပါရဲ့။

ဒီနေရာမှာ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မိန်းမပီသပုံကလေး ကြည့်ကြရအောင်။ ပြင်သစ်အမျိုးသမီး မစ္စမနုတ်လည်းပဲ စုဖုရားလတ်၏ လက်ဝဲအပျိုတော်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဝဲအပျိုတော်ဆိုတော့ သူက နန်းတွင်းမိဖုရားခေါင်ကြီးဆီမှာ ခစားရ သည်။ ထမင်းကတော့ အိမ်က သွားပို့ရသည်။ တစ်နေ့တော့ မစ္စမနုတ်ရဲ့ အိမ်က ထမင်းပို့ နောက်ကျနေ၏။ မစ္စမနုတ်မှာ အချိန်တန်ပေမယ့် ထမင်းလာမပို့သဖြင့် အတော် ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အချိန်အတော်လင့်သည့်တိုင်မှ ထမင်းလာ ပို့သဖြင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထမင်းပို့သူ မိန်းမကို ပြောလိုက်သည်။ သည်စကား တစ်ခွန်းကြောင့် မစ္စမနုတ်မှာ ချက်ချင်း အဝေးသို့ အပို့ခံရသည်။

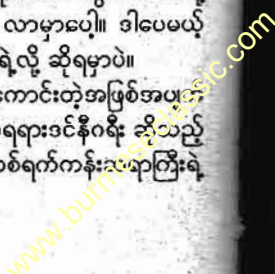
“ရွှေစု ထမင်းပို့ နောက်ကျလှပါကလား” လို့ ပြောလိုက်မိသည်။

သည်လိုပြောလိုက်တာကို စုဖုရားလတ်က ကြားသွား၏။ အနားမှာရှိတဲ့ သီပေါဘုရင်ကို “မောင်တော် ကြားလား ရွှေစုတဲ့” လို့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်။

အစေခံကို “ရွှေစု” လို့ မှည့်ရပါမို့လားဆိုပြီး မစ္စမနုတ်ကို ချက်ချင်း ရာထူး ကဖြုတ်ပြီး ရွှေဘိုကို ပို့စေသည်။

ဒါကတော့ မိန်းမပီပီ မာန်တက်တဲ့သဘော ရှိဟန်တူပါရဲ့။ သူ့ရဲ့မယ်တော် ကြီးဖြစ်တဲ့ ဆင်ဖြူမရှင်ရဲ့မယ်တော် နန်းမတော်မယ်နုလိုပေါ့။ နန်းမတော်မယ်နု တို့ ကောင်းစားစဉ်က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ ‘နု’ဆိုတဲ့ အမည်ကို မသုံးရဘူး။ လူနာမည်လည်း မမှည့်ရဘူး။ မန်ကျည်းရွက် ‘နု’ တာကိုတောင် ‘ထွတ်’တယ်လို့ ပြောရသည်။ သည်တော့ သည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲပဲ လာမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စုဖုရားလတ်က နန်းမတော်မယ်နုနဲ့စာရင် တော်သေးရဲ့လို့ ဆိုရမှာပဲ။

နောက်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကတော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပါပဲ။ မစ္စမနုတ်လို့ပဲ လက်ဝဲအပျိုတော်ထဲမှာ မာရရားဒင်နီဂရီး ဆိုသည့် လက်ဝဲအပျိုတော်တစ်ဦး ရှိသေးရဲ့။ သူကတော့ ပြင်သစ်ရက်ကန်းအရာကြီးရဲ့

သမီးပဲ။ ပြင်သစ်ရက်ကန်းဆရာကြီးက ဒင်နီဂရီး ဆိုတာပဲ။ သီပေါဘုရင်ရဲ့ အမှုတော်ထမ်း ပြင်သစ်လူမျိုးပါပဲ။ ဘုရင့်ကတ္တီပါထည်များကို နန်းမြို့တွင်းမှာ ရက်လုပ်တဲ့အခါမှာ ကသည်းရက်ကန်းသမားတွေကို သင်ကြားပြသပေးသည့် ကတ္တီပါ ရက်ကန်းဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ ရက်ကန်းတော်အုပ် ထိပ်တင်ဗိုလ်၏ လက်အောက်အမှုထမ်း ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားသူများ အများဆုံး အမှုထမ်းသည့် လက်ဝဲအပျိုတော်များထဲမှ ဒင်နီဂရီး ဆိုသူကို စုဖုရားလတ်သည် အထူး အရေးပေးလေ့ ရှိ၏။ ချစ်လည်းချစ် တော်မူသည်။ ဒင်နီဂရီးမှာ မောင်တစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

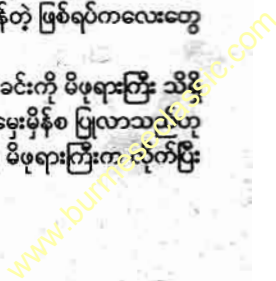
တစ်နေ့သော် မိဖုရားကြီးက ဒင်နီဂရီး၏မောင်ကို ဘုရင့်ရွှေတိုက်တော်က ငွေ (၁၅၀၀၀)ထုတ်ပေးပြီး ရှားစေးဝယ်ဖို့ စလင်းကို လွှတ်လိုက်သည်။ ရှားတော ကိုရောက်တော့ ဗမာစကား ရည်လည်အောင် မပြောတတ်တဲ့ ဒင်နီဂရီးရဲ့မောင် တို့ ရှားသမားတွေက ငွေလိမ်ယူထားလိုက်ကြ၏။ ရှားကို လုံးဝ မအပ်ဘဲ နေကြ ၏။ ဒီတော့ ဒင်နီဂရီးရဲ့မောင်က ရွှေမြို့တော်ကို တော်တော်နဲ့ မပြန်လာနိုင်ဘူး။ လာလည်း မလာဘူး။ ဘယ်လာရဲမလဲ၊ မိဖုရားကြီး ဝယ်ခိုင်းတဲ့ရှားမှ မပါဘဲကိုး။ ဒါနဲ့ ရှားတောမှာပဲ သောင်တင်နေတော့သည်။ တကယ်တော့ ဒါက ဘုရင်ရဲ့ငွေ ဖြစ်၏။ သည်တော့ ဧရာမ ရာဇဝတ်မှုကြီး သင့်တော့မှာပဲလို့ သူ့ဆွေမျိုးတွေက တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖြစ်နေကြတော့သည်။ လအတော်ကြာတော့ စုဖုရားလတ်က ဒင်နီဂရီးကို ရွှေတော်မှောက် ခစားစေသည်။

“မာရရား လာဦး၊ ညည်းမောင်က လူလည်း မပေါ်မလာ၊ ရှားလည်း မမြင်ရပါကလား” လို့ ဖမ်းလိုက်သည်။ သည်တော့ ဒင်နီဂရီးက-

“မာရရား သူ့အကြောင်း သိတော်မမူပါဘူး ဖုရား” လို့ ဒင်နီဂရီးက ဗမာ စကား မရေလည်တော့မှားပြီး သူ့ကိုယ်သူ “သိတော်မမူပါဘူး” လို့ တင်မိသတဲ့။ ဒီလို စကားပြောမှားသွားတာကို စုဖုရားလတ်က စိတ်ဆိုးဟန်တစ်စက်မပြ ဘူး။ ဟက်ဟက်ပက်ပက်နဲ့တောင် ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ဪ မာရရားက သိတော်မမူဘူးတဲ့လား” လို့ မိန့်တော်မူလိုက်တာ အမှု တို့လည်း ပလပ်လိုက်သည်။ ဒါတွေကတော့ လူသားဆန်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ ပါပဲ။

ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ အရေးအခင်းကို မိဖုရားကြီး သိရှိ ဘာတည်းက ရနောင်မောင်မောင်တုတ် တန်ခိုးမှာ မှေးမှိန်စ ပြုလာသည်ဟု ချီးရပေမည်။ အရာရာ မောင်မောင်တုတ် လုပ်သမျှကို မိဖုရားကြီးက လိုက်ပြီး

ခွတိုက်လေ့ ရှိသည်။ မောင်မောင်တုတ်က အဖြူဆို သူက မည်းသည်။ မောင်မောင်တုတ် လုပ်သမျှ မိဖုရားကြီးက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါစမြဲ။ မောင်မောင်တုတ်ကို အကောင်းမထင်တော့၊ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည်နေရာက ပြုတ်၍သွားလျှင် မိမိအဖို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ ရတော့မည် ဟူ၍လည်း မိဖုရားကြီးက ထင်ဟန် ရှိသည်။ သည်တော့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ပြုတ်ကျရေးကိုသာ အားသွန်တော့သည်။ မြို့လေးရပ်တစ်ခွင်တွင်ရှိသော ရွှေသေတ္တာကြီးတွေထဲကို မောင်မောင်တုတ် မကောင်းကြောင်း စာများ ရေးထည့်ထားစေသည်။

သည်စာတွေကို လွတ်တော်မူတစ်ဆင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ ပေးပို့စေသည်။ ကြားသိစေ၏။ သီပေါဘုရင်ကမူ ပြုံးသာပြုံးတော်မူသည်။ မောင်မောင်တုတ်ကို အရေးယူမည့်ဟန် မပြုချေ။ မကြာခင် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး ပွက်လောရိုက်သွားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဖြစ်လာတော့သည်။

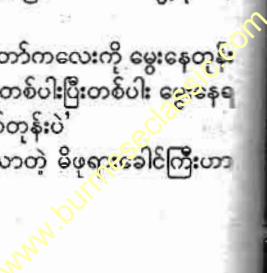
ညအခါပင် ဖြစ်သည်။ တောင်ဥယျာဉ် ပန်းခုံတော်အတွင်းမှာ ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် သီပေါဘုရင်တို့ ပွေဖက်ကာ ချစ်ကြည်နေကြသည်။ လဆုတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ကြယ်ပွင့် အနည်းငယ်မှာ လူ့လောကကို မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည်နှင့် မျက်စပစ်နေသည်။ အစောင့်တော်များ ရှိနေသဖြင့် ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် သီပေါဘုရင်တို့မှာ အချစ်ခရီးကို စိတ်ချလက်ချပင် သွားနေကြသည်။

မှောင်မည်းထဲမှာပင် ကြည်လင်နေသည့် ဒိုင်းခင်ခင်၏ မျက်နှာတော်ကို သီပေါဘုရင်မှာ တရှိုက်မက်မက်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်လှိုက်ဖိုလာ၏။ မက်မောစရာ အတိပြုံးနေသည့် ဒိုင်းခင်ခင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သီပေါဘုရင်၏ ရင်ခွင်တော်ထဲတွင် အစွေသား ရောက်နေရှာသည်။ သီပေါဘုရင်၏ လှုပ်ရှားသမျှကို အလိုက်သင့်အလျားသင့်ပင် ခံနေရှာသည်။

သည်သတင်းကို ကြိုတင် ရထားသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်မှာ သည်ဖြစ်ရပ်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ ပန်းချုံအကွယ်တစ်နေရာတွင် ချောင်းကြည့်နေရာမှ မြင်တွေ့နေရသော သည်ရှုခင်းကို ဒေါသအဟုန်နှင့် ကြည့်နေရသည်။ သူများ အပြောသာ ကြားခဲ့ရသည်။ ခုမှပဲ မျက်မြင်ပက်ပင်း တွေ့ရတော့သည်။

'အင်း ဟုတ်ပေကွယ်၊ သင်းတို့က ငါ သမီးတော်ကလေးကို မွေးနေတုန်းက မြင်းနေကြတာကိုး၊ ငါ့မှာတော့ သမီးတော်တွေ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ညွှန်နေရတယ်။ သင်းကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီးရင်း ရောက်တုန်းပဲ'

သူတို့နှစ်ဦး ရှေ့တော်ကို ပြုန်းခနဲ ရောက်လာတဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ

ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ဒိုင်းခင်ခင်၏ အပေါ်ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီကို လက်
တော်နှင့် ဆွဲဆုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။ သည့်နောက် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းသည်တိုင်
အောင် အဝတ်များကို ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး “ကမြင်းကြဦးဟဲ့၊ ကမြင်းကြဦးဟဲ့” ဆိုပြီး
ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ နောက် ပါးကို လေးငါးချက် ဆက်ရိုက်လိုက်၏။
ဒိုင်းခင်ခင်ခမျာ မြေပေါ် လဲကျသွားသည်နှင့် မိဖုရားကြီးက ခြေထောက်ဖြင့်
မြေပေါ် လှိမ့်၍လှိမ့်၍ ကန်တော့သည်။

လင်စိတ်ဆိုတာ ဘယ်စိတ်နဲ့မှမတူ။ တယ်ပြီး ငယ်ထိပ်တက်တာပဲ။

ကြည့်ပါလား။ ကိုယ်နဲ့ လင်လုဘက်ဖြစ်လာတဲ့ ဒိုင်းခင်ခင်ကို ငါးစိမ်းသည်
ဆန်ဆန် ကိုယ်ထိလက်ရောက် အားရပါးရ ရိုက်နှက်နေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း
ရုန့်ရင်းတဲ့ စကားကြမ်းများကို ဒေါသနှင့် ပြောနေတယ်လို့ ဆိုသည်။ ရာဇဂုဏ်
တောင် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ လင်စိတ်မှာ ထိပ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

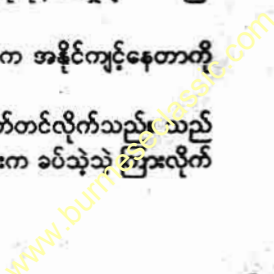
သည်သို့ ရုန်းရင်ဆန်ခတ် ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း သီပေါဘုရင်မှာ မနေသာ
တော့ဘဲ သူတို့နှစ်ဦး၏ကြားမှ ဝင်ရောက် တားမြစ်တော့သည်။ ရုန်းကန် ဆွဲကြ
လွဲကြရင်း သီပေါဘုရင်က စုဖုရား၏လက်ကို ချုပ်ဖယ်ပြီး တစ်နေရာသို့ တွန်း
ပစ်လိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် သီပေါဘုရင်ကို ထုနှက်
တော်မူသည်။ သည်တွင် သီပေါဘုရင် ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိတော့။ အနီးအနား
တွင်ရှိသော ရွှေစားကို ဆွဲကိုင်တော်မူလိုက်သည်။ သီပေါဘုရင် ရွှေစားကို
လှမ်းယူလိုက်သည်နှင့် မိဖုရားကြီးမှာ-

“သယ် သီလရှင်လူထွက်သားက ငါ့ကိုများ စားနှင့်ရွယ်လို့၊ ဘယ်သူက
တင်ထားလို့ ဒီရာဇပလ္လင်ပေါ် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား ထို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆောင့်ပြီး ပြန်တွန်းလိုက်ရာတွင် သီပေါဘုရင်မှာ
ထိုင်လျက် ကျသွားတော့သည်။ ခေါင်းနှင့် အုတ်နံရံမှာ ဆောင့်မိသွားသည်ဟု
ဆိုပါသည်။ သည်တုန်းက သီပေါဘုရင်အနားမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်
နို့သည်။ ဖြစ်ရပ်ကို အစအဆုံး မြင်နေရသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည်
စိတ်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ စုဖုရားလတ်ကို မုန်းတီးမှုများကလည်း
ပိုများလာ၏။

“ရွှေနန်းရှင်ပါ ဘုရား၊ သည်မျှလောက် မိန်းမက အနိုင်ကျင့်နေတာကို
ခံပါနဲ့၊ ရွှေနန်းရှင် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်အော်ပြီး အမြန် လျှောက်တင်လိုက်သည်။ သည်
လျှောက်တင်သံကို စုဖုရားလတ်က ပြေးရင်းလွှားရင်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်

သည်။ သီပေါဘုရင်ကို တွန်းထားခဲ့ပြီးနောက် စုဖုရားလတ်မှာ အနောက်ဆောင်
 ဘက်သို့ အပြေးအလွှား သွားတော့သည်။ သီပေါဘုရင်သည်လည်း မိဖုရားကြီး
 နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ရွှေစားကိုကိုင်ကာ တရကြမ်း လိုက်တော့သည်။
 ဓားကိုင်ရသည်မှာ အားမရသေးသည်နှင့် လမ်းတွင် တွေ့ရသော လက်သုံးတော်
 ကြီး တစ်ဦးထံမှ လှံကို ဆွဲယူခဲ့သေးသည်။ စုဖုရားလတ်၏ ကံကြမ္မာက ကောင်း
 သွားသည် ထင်ပါရဲ့။ သီပေါဘုရင်ရောက်ချိန်မှာပဲ အနောက်ဆောင်တံခါးသည်
 အသံပြင်းစွာ မြည်ဟည်း၍ အတွင်းမှ ပိတ်သွားလေတော့သည်။ သည်အရေး
 အခင်းကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီးသည် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို များစွာ
 အခဲမကျေ ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤလက်ချက်သည် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏
 လက်ချက်မှန်းလည်း သိနေသည်။

သည်တော့ မိဖုရားကြီး၏ တေးထားချက်များမှာ ရနောင်မောင်မောင်
 တုတ်အဖို့ ဒုက္ခ ပွေလှာဖွယ်ရာများ ဖြစ်လာတော့သည်။

* * *

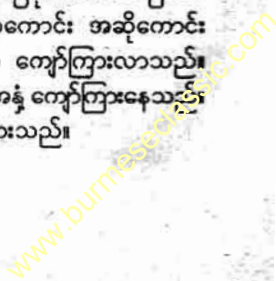
စွန့်စွန့်စားစား အချစ်ဇာတ်လမ်းများ

ဆင်ဒိုးမလေး

သက္ကရာဇ် ၁၂၁၄ ခုနှစ်တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်လို တောင်တွင်းကြီးသူ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အကတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ မြေဝိုင်းမင်းသမီးအဖြစ် ကပြနေရာမှ တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ လယ်တော်အုပ်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်။ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင် အရှိဆုံး စံပြလင်မယားဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

လယ်တော်အုပ်ကတော်ဘဝဖြင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်နိုင်သော်လည်း အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးလှသဖြင့် မြေဝိုင်းသဘင်သည်ဘဝကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညာဘွားနှင့်သက်ထား အမည်ရှိသော သားနှစ်ယောက်ကို ရလာသည့်တိုင်အောင် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကား ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်ပင် ရှိနေသည်။

မလေး၏ အသားအရေမှာ ညိုစိမ်းစိမ်းရှိပြီး ချောမောသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တိုယ်နေဟန် အချိုးအစားမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ကျနလှသူ ဖြစ်သည်။ သားနှစ်ဦး မွေးဖွားပြီးသည့်တိုင် သူ့အလှမှာ ကျဆင်းမသွားဘဲ တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှ ဆိုသလို ပို၍ လှမြဲ ပမြဲပင်။ မလေးသည် မြေဝိုင်းမင်းသမီး ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အသံသည် တိုးတိုးနှင့် စူးရှသည်။ အပြောကောင်း အဆိုကောင်း အကကောင်း ဖြစ်သူမို့လည်း မလေးရဲ့ သတင်းမှာ ကျော်ကြားလာသည်။ မလေးသတင်းမှာ တောင်တွင်းကြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ကျော်ကြားနေသည့် အထူးသဖြင့် မလေး၏အလှမှာ ပိုမို ကျော်ကြားသည်။

ဤသို့ ကျော်ကြားခြင်းသည် မလေးအဖို့ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားဖို့ ဖန်တီးနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မလေး၏ဘဝကို တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားသည်။ မလေးအဖို့ သာမန် အရပ်သူဘဝဖြင့် နေထိုင်ပါက တစ်သက်ပန် လယ်တော်အုပ်ကတော်အဖြစ်နှင့် နေထိုင်ရမည် ဖြစ်၏။ သားများဖြစ်ကြသော ညာဘွားနှင့် သက်ထားအပြင် အခြားအခြားသော သားရတနာများဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သာ ဖြစ်ပေမည်။

ခုတော့ လက်ညှိုးထိုးအကတွင် နာမည်ကျော်လှသည့်အလျောက် ရတနာပုံမြို့တော်သို့ လာရောက် ကပြရန် ရနောင်မင်းသား၏ ဆင့်ခေါ်ချက်အရ ရွှေမြို့တော်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့သည်။ မလေးသည် လက်ညှိုးထိုးကရာတွင် အလွန် ယှဉ်ကျေးလှပသည်ဟု ဆို၏။ အထူးသဖြင့် 'ခရာသံ' ခိုးပတ်အကမှာ အလွန် ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့် တောင်တွင်းကြီးနယ်၊ ပင်းမြို့နယ်များတွင် အထူးကျော်ကြားလှသည်။

ရတနာပုံနေပြည်တော်သို့ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မလေး တက်လာခဲ့သည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အမိန့်တော်ကြောင့်သာ ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်ခဲ့ရဖူးသည်။ သည့်နောက် ရွှေနန်းတော်အတွင်း ရောက်ခဲ့ရသည်။

အဝေးမှာ နာမည်ကြီးလှသော ရွှေမြို့တော်မှာ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိလှသည်။ မြို့တွင်းက လမ်းတွေပေါ်မှာ ဝီရိလှည်းတွေ၊ ခြောက်စထောင်လှည်းတွေနှင့် မြင်းစီးသူတွေမှာ ပျားပန်းခပ်နေတာပဲ။ တံခါးနီအထွက်မှာ စားသောက်စရာ ဆိုင်တွေ စည်စည်ကားကား ရှိသည်။ ဝယ်ဟယ်ခြမ်းဟယ်နဲ့ မြို့တော်သူတွေမှာ သွားလာနေကြသည်။ သည်တုန်းက မလေးအသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးပေမယ့် မလေး၏အလှမှာ နုပျိုဆဲ သစ်လွင်ဆဲ သွေးသားဆူဖူးတုန်းအရွယ်မို့လည်း ကြွကြွရွရွ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိသည်။ အငြိမ်မင်းသမီးမို့နဲ့တူတယ်။ နေရာတကာမှာ ရဲရဲတင်းတင်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိ၏။

နေပြည်တော်သို့ လာရောက်ကပြရန် ရနောင်မင်းသား၏ ဆင့်ခေါ်သံကြားရကတည်းက မလေး ရင်ဖိုရ၏။ ကာမရာဂ အားကြီးလှသော သည်ရနောင်မင်းသား၏ သတင်းစုံကို မဆွကတည်းက မလေး ကြားဖူး သိဖူးပြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ အခန်းကလေးတွေ ဖွဲ့ထားပြီး မယားတစ်ဦးစီ ထားရှိသည့် အကြောင်း၊ သည်အခန်းကလေးတွေထဲမှာ ခေါင်းလောင်းတွေ တပ်ထားကြောင်း၊ သူ့အလိုရှိသည့် မိန်းမကို ခေါင်းလောင်းနှိပ်ပြီး ခေါ်ကြောင်းများ၊ မိန်းမများနှင့်

ဆက်ဆံသည့်အခါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မိန်းမခုနစ်ယောက် ဆက်ဆံနိုင်ကြောင်း များကို ရင်ထိတ်ဖွယ် အသည်းယားဖွယ်များအဖြစ် သိထားရသည်။

သည်တော့ မိမိအဖို့ ရနောင်မင်းသား၏ စက်ကွင်းမှ လွတ်ပါမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာရတော့သည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကမူ မျက်နှာ မကောင်းလှ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့ လုံးဝ မသွားစေချင်၊ ဒါပေမယ့် ရနောင် မင်းသား၏ ဓားကိုလည်း ကြောက်ရသားမို့လား။ ဒီတော့ သူတို့လင်မယား အကြံတစ်ခု ထုတ်ကြသည်။

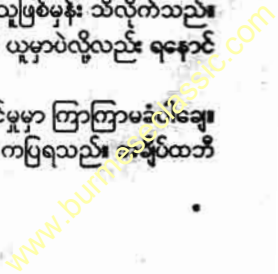
ရနောင်မင်းသား၏ စက်ကွင်းလွတ်အောင် ဘယ်လို ကြံကြမတုံးပေါ့။ တစ်ညလည်း အကြံမရ၊ နောက်ညလည်း စဉ်းစားမရ။ ရွှေမြို့တော်သို့ခရီးထွက် ရန် ရက်အနည်းငယ်လိုမှ မလေးက အကြံတစ်ခု ရလာသည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကို မလေးရဲ့ အကြံကို ပြောပြတော့ လယ်တော်အုပ်က ဝမ်းသာ အားရနဲ့ မလေးကို ခိုးမွမ်းသည်။ မလေးရဲ့အကြံက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် တဲ့သဘောပဲ။

ရွှေမြို့တော် ရတနာပုံကို မရောက်ဖူးဘူးသေးသည့် သား ညာဘွားနဲ့ သက်ထားကို ခေါ်သွားမယ်။ သားတွေလည်း ရတနာပုံ မန္တလေးမြို့ကို ရောက် ဖူးရော၊ မလေးလည်း အပျို မဟုတ်ဘူး၊ လင်နဲ့သားနဲ့ဆိုတာ ရနောင်မင်းသား သိသွားအောင်လို့ပဲ။

မလေးမှာ ကာမပိုင် လင်ရှိမှန်းသိရင် သက်သာချည်ရဲ့။ ရနောင်မင်းသား ၏ဘေးမှ လွတ်ကင်းချည်ရဲ့လို့ မလေးတို့ လင်မယားက တွေးကြဟန် တူရဲ့။ ဒါပေမယ့် လူ့လောကဆိုတာ အဆန်းပါလား။ ကိုယ်တွေးဆသလို ဖြစ်မလာဘဲ လောကရဲ့ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းမှာ မလေးရဲ့ဘဝ တစ်ဆစ်ခိုး ဖြစ်သွား စေသည်။

မလေးကို စတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ရနောင်မင်းသား သဘောကျသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် မင်းသားပီပီ ဟန်ဆောင်ထား၏။ မလေးကို စိတ်ဝင်စားမှု မပြဘဲ ဣန္ဒြေရရ ဆက်ဆံသည်။ မလေးဘေးတွင် ထိုင်နေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မလေးသည် အိမ်ထောင်ရှိမှန်း၊ မလွတ်လပ်သူဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်မကလို့ နှစ်ဆယ်ပဲရှိရှိ ငါကြိုက်ရင် ယူမှာပဲလို့လည်း ရနောင် မင်းသားက တွက်ထားဟန် တူသည်။

ရနောင်မင်းသား၏ မလေးအပေါ် ဟန်ဆောင်မှုမှာ ကြာကြာမခံလဲချေ။ ထိုည ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်တွင် မလေး စပြီး ကပြရသည်။ အချိန်ထက်

နိဗ္ဗာန်စောင်းနှင့် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော မလေး၏ အလှမှာ ဝါကြန့်ကြန့်အလင်းရောင်အောက်ဝယ် အလှကြီးလှနေ၏။ ကိုယ်နေဟန် သေးသေးသွယ်သွယ် ရှိပေမယ့် သူ့နေရာနှင့်သူ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မိမိမောက်မောက် ရှိနေသဖြင့် မလေး၏ အလှမှာ ပိုမို ပေါ်လွင်နေသည်။ အသံမှာ တိုးသော်လည်း ချိုမြသော၊ စူးရှသော အသံများမှာ ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့စပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

သားသည်မအေ ဖြစ်ပေမယ့် မလေး၏ လှုပ်ရှားသမျှ အမှုအရာ ဟန်ပန်များမှာ နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း ရှိလှသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို နွဲ့နွဲ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေသော ရနောင်မင်းသား၏ ရင်ဝယ် တလှိုက်လှိုက် ရှိနေသည်။ မြင်တွေ့စကမလေး၏ အလှမှာ မထင်ရှား၊ မပေါ်လွင်။ ခုတော့ မလေး၏ ငုပ်နေသော အလှအပများမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေချေပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပုန်းကွယ်လို့ မရ။ ရနောင်မင်းသား၏ မက်မောမှု၊ ပိုင်ဆိုင်လိုမှုများမှာ ဟန်ဆောင်လို့ မရတော့လေပြီ။

မြေပိုင်းအကမှာ ညဉ့်တစ်ချက်တီး ကျော်ကျော်တွင် ပြီးခဲ့သည်။ မနက်ပင်မကူးတော့ဘဲ ညတွင်းချင်းပင် မလေးကို သိမ်းပိုက်တော့သည်။ ရနောင်မင်းသား၏ သိမ်းပိုက်ပုံကလည်း သင်းပါပေ။ အငြိမ်ကပြီးလို့ မလေးနဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို တည်းခိုအိမ် ပြန်မယ် အလုပ်မှာ ရနောင်မင်းသား၏ လက်သုံးတော်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မလေးအတွက် အိပ်ခန်း ပြင်ပြီးကြောင်းပြောတော့ မလေးအံ့အားသင့်ရသည်။ ပထမတော့ မလေး ငြင်းသေးသည်။ အမိန့်သည် အမိန့်သာဖြစ်၍ သားနှစ်ယောက်ကိုသာ တည်းခိုအိမ် လွှတ်လိုက်ရသည်။ မလေးကတော့ လက်သုံးတော် ခေါ်ရာနောက်သို့ ခေါင်းငုံ့ကာ လိုက်ပါခဲ့ရရှာသည်။ သည့်နောက် ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်လုံးလုံးကြီးထဲမှ တစ်ခုသော အခန်းထဲသို့ မလေး ရောက်သွားရသည်။

သည်လောက် ပြန်ပြန်ဆန်ဆန် သိမ်းပိုက်ခံရမည်ကို မထင်မှတ်ခဲ့သော မလေးအဖို့ အိပ်မက်တစ်ခုလိုသာ ဖြစ်နေချေသည်။ ဘာကိုပဲကြည့်ကြည့် အားကိုးဖွယ်မမြင်၊ မွေးကတည်းက တစ်ခါမျှ ခွဲမအိပ်ဘူးသော သားနှစ်ယောက်ကို သတိရလာသည်။ သည်လို အကျဉ်းအကျပ်ကို ရောက်လာတော့ တောင်လွင်းကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကို လွမ်းဆွတ်လာသည်။

လင်ဖြစ်သူ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရှာမည်ကိုလည်း သားဆကြည့်မိသည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်က မလေးအပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်သည်။

ကြင်နာသည်။ ယုယသည် ဆိုတာများကို မလေး ပြန်တွေးနေမိသည်။ တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ မလေး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

မကြာပါ မလေးအပေါ်မှ လေးလံသော ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုက ဖိကပ်လာ သဖြင့် မလေး လန့်နိုးသွားသည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်တော့ မလေး ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။ အော်ဟစ်ဖို့ရာတော့ မကြိုးစားတော့။ ရနောင်မင်းသား၏ အချိန် အဝါက မလေးအပေါ် စိုးမိုးလိုက်ဟန် တူသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနှင့် ချောမော ခန့်ညားသော ရနောင်မင်းသားကို မလေး ခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်ဖူးပြီ မြင်ဖူးပြီ။

အသားက ညိုသည်ဆိုပေမယ့် အလုံးအရပ် ကောင်းသူမို့ ကြည့်လို့ တစ်မျိုးလှသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ မျက်နှာမှာ ခန့်ညားထည်ဝါသော သဘော ရှိသည်။ စူးရှသောမျက်လုံး၊ အသံဩဇာတို့နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ရနောင်မင်းသားကား လူချောလူလှပင် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မလေးမှာက လင်နဲ့ သားနဲ့မို့ မလွတ်လပ်သူ။ မိန်းမသားဆိုပေမယ့် ရာဇဝင်မှာ အမည်းစက် ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် အဖြစ်မျိုးတော့ အဖြစ်မခံချင်။ လင်ကြီးနောက်ကွယ်မှာ ကမြင်း ချင်တိုင်း ကမြင်းနေတဲ့ မိန်းမလို့လည်း အပြောခံ အဆိုခံရမှာကို ကြောက်တတ် သည်။ သည်တော့ မလေး ဘာလုပ်ရမလဲ။ မလေးမှာ မြေဝိုင်းမင်းသမီးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ သည်လို အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံရဆိုတော့ . . .

မလေးကိုယ်နှိုက်က ရနောင်မင်းသားရဲ့ အတွေ့မှာ မိန်းမူးနေပြီလေ။ ရနောင်မင်းသားရဲ့ လှပကျစ်လျစ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှု၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အပြောအဆို၊ မေ့မေ့မှူးဖွယ် အတိပြီးသည့် အကြည့်များက မလေးရဲ့ရင်ကို လှိုက်လှိုက်ဖိုစေသည်။ တကယ်တော့ မလေးမှာ ရနောင်မင်းသားကို ချစ်နေမိပြီ ထင်သည်။ မလေး စဉ်းစားသည်။ တစ်ညလုံးပဲ။

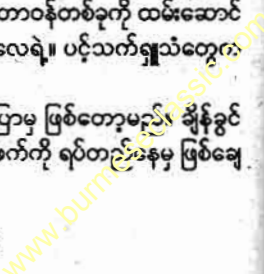
သည်အဖြစ်မျိုးကိုသာ လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် ကြားသိလိုက်ရင် တော့ ဘယ်လောက် အသည်းနာလေမည်လဲ။ မလေးကို အချစ်ကြီးချစ်သော လယ်တော်အုပ် ရင်မှာ အနာကျင်ကြီး နာကျင်ပေမည်။ ဆွေးတသသနှင့် ဖြေ မရနိုင်သည့် အဖြစ်မျိုးကြီးလည်း ခံစားရရှာပေမည်။ ဘယ်လိုပင် ခံစားချက် ပြင်းပြပေမယ့် ရနောင်မင်းသား၏ အာဏာစက် အရှိန်ကြောင့် ဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်မည် မထင်။ နုကိုကတည်းက လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော လယ် တော်အုပ်မှာ ရေငုံနေတော့မှာ မလွဲပေ။ သည်တော့ မလေး လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော နည်းတစ်နည်း တွေ့ရပြီ။ မလေးအဖို့မှာ လည်းကောင်း

လယ်တော်အုပ်အဖို့လည်း အပြောင်းအလဲ ရသွားမည့် နည်းလမ်းကောင်း တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားကို ခွင့်ပန်ပြီး တောင်တွင်းကြီးကို ခဏ ပြန်မည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး နောက်မိန်းမ တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားပေးခဲ့မည်။ လယ်တော်အုပ်ရဲ့ လက်ရှိရာထူးက တစ်ဆင့်တိုးတက်အောင်လို့လည်း ရနောင်မင်းသားကို ပြောပြမည်။ လုံလုံလောက်လောက် ရှိအောင်ကိုလည်း ငွေသားချည်း ပေးမှ ဖြစ်မည်။ ရွှေသား ငါးပိဿာနှင့် သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း အပြီးပေးခဲ့မည်။ ဒါမှလည်း လယ်တော်အုပ် စိတ်လက် ချမ်းသာမည်။ မလေးကို သတိရသည့်စိတ်များသည် သားနှစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ဖြေသိမ့်နိုင်ပေမည်။ ရင်မှ ဝေဒနာလည်း သက်သက်သာသာ ရှိချေပေမည်။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

အာဏာကို ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သူမို့လည်း မလေး ဖြစ်လိုသည်များ အမြန်ဆုံး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မလေးသည် သားငယ် သက်ထားနှင့်အတူ တောင်တွင်းကြီးကို အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့သည်။ သားအကြီး ညာဘွားကို မန္တလေးတွင် ထားရစ်ခဲ့သည်။ ဒါကလည်း လယ်တော်အုပ်အား အကြောင်းပြ ကောင်းစေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ဟန်တူ၏။ ပျာယီးပျာယာဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသော သားအမိနှစ်ယောက် ကိုကြည့်ရင်း လယ်တော်အုပ်မှာ မှင်တက်မိနေလေ၏။ အကြောင်းမကြားဘဲ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာသော သားအမိကို ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သားအကြီး ညာဘွားလည်း မတွေ့၊ အခြား ဇာတ်သူ ဇာတ်သားများလည်း မပါမို့ လယ်တော်အုပ်မှာ အစဉ်းစားရ ခက်နေသည်။ မေးလည်း မမေးဝံ့၊ မေးလိုက်ရင်ဖြင့် မိမိ မကြားချင်တဲ့ စကားများ ကြားလာရမယ်ဆိုတာကို စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသည်။

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကြပါပြီ။ မလေး ကြည့်ပြန်တော့လည်း မျက်နှာမကောင်း။ အရင်တုန်းကလို ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိ။ အရင်တုန်းကဆို မလေးမျက်နှာပြင်မှာ အပြုံး ရောင်တွေက အမြဲပဲ။ တိုးညင်းပေမယ့် ချိုလွင်လွင်ရှိလှတဲ့ အသံကလေးကလည်း ကြားရသူအဖို့ ရင်ကို အေးမြစေသည်။ ခုတော့ ဘာစကားမှမဆို၊ ပြုံးဖို့ကိုပင် မေ့နေသလားမသိ။ မလေးမှာ ကြီးလေးနေတဲ့ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်နေရသလိုပဲ၊ သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ချနေလေရဲ့။ ပင့်သက်ရှူသံတွေကလည်း ပြင်းပြပါဘိ။

မပြောမပြီး မတီးမပြည်ဆိုသလို မလေး ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်၊ ချိန်ခွင်လျှာလို တစ်သမတ်တည်း မနေတော့ဘဲ တစ်ဖက်ဖက်ကို ရပ်တန့်နေမှ ဖြစ်ချေ

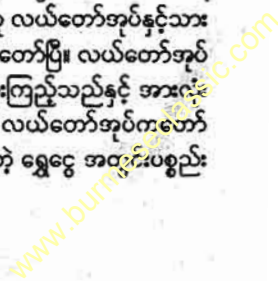

တော့မည်။ နေပြည်တော်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မလေး ပြောပြနေသည်။ မလေး စကားသံက ခါတိုင်းလို တိုးတိုးညင်းညင်း ချိုချိုလွင်လွင် မဟုတ်တော့။ ခါးသီး ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ရွံရှာဖွယ်များဖြင့် အတိပြီးနေချေပြီ။

သည်လိုလုပ်ရင် သည်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို စကတည်းက လယ်တော် အုပ်ခံမှာ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကြိုတင် တွေးဆထားသူမို့လည်း ခံစားချက်က သိပ်မပြင်းလှ။ မိမိချစ်လှသော မယားတစ်ယောက် မိမိကိုစွန့်ပြီး ရနောင်မင်း သားထံ သွားနေမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စိတ်တော့ ဖြစ်မိသား။ ဒါပေမယ့် သည်ဖြစ်ရပ်ကို မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြိုတွက်ပြီး အစစအရာရာကို စဉ်းစား ထားပြီးမို့ ခွင့်လွှတ်ရတော့မှာပါ။ ခွင့်မလွှတ်လို့ကကော ဖြစ်မတဲ့လား။ သည် အချိန်မှာ သီပေါဘုရင်ထက်တောင် အာဏာရှိနေတဲ့၊ မားထက်နေတဲ့ ရနောင် မင်းသားကို မိမိကတော့ အန်တုရဲ့ပါမလား။ ခု သူပေးအပ်တဲ့ရာထူးနဲ့ ရွှေငွေတွေ ကို ယူထားမှ ဖြစ်တော့မည်။ နောက်ပြဿနာ နောက်မှ ကြည့်ရှင်းမှပဲ။ တော် တော်ကြာ သူမယားလိုချင် သူလင် လုံနဲ့ထိုးဆိုတဲ့ကိန်း ပေါက်လာမှ အသက် အသေခံရတော့မည်။

ဒါမျိုးနဲ့ဆိုရင် ရနောင်မင်းသားက နည်းနည်းမှ မရ။ တစ်စေ့လေးမျှ သည်း မခံတတ်။ သူလိုချင်သည့်မိန်းမကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရအောင် ယူတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရနိုင်အောင်ကလည်း သူ့မှာ အာဏာက ရှိနေထားပြီးမှကား။ အချိန် အဝါကြီးလှသည့် သည်ရနောင်မင်းသားကို ဘယ်လိုမှ အန်တုဖို့ မဝံ့ပြီ။ ဖြစ်လာ တဲ့ဘဝကို ဖြစ်သလိုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ လယ်တော်အုပ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် တူသည်။ မလေး ပြောသမျှကို ခေါင်းမခါတော့။ ခေါင်းလည်း မညိတ်ချင်တော့။ တုဏှိဘာဝေသာ နေပေတော့သည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံ ဆိုထုံးကို မလေးတစ်ယောက် သိပါလိမ့်မည်။

မလေးမှာ လယ်တော်အုပ်အား မိမိကိုယ်စား ပြုစုရန်အတွက် တောင်တွင်း ကြီးမှာ မိန်းမရှာဖွေရတော့သည်။ အမြန် ရှာဖွေနေရသဖြင့်လည်း မိမိစိတ်ကြိုက် မတွေ့။ မိမိလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသေးသွယ်သွယ်၊ အသားအရေ တတော့ ကိစ္စမရှိ၊ ဖြူရင်ဖြူ ညိုရင်ညိုပါစေ။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်နှင့်သား နှစ်ယောက်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကြင်ကြင်နာနာရှိရင် တော်ပြီ။ လယ်တော်အုပ် ကို လိုချင်ကြသူများကတော့ အများသား။ မိမိ မေးစမ်းကြည့်သည်နှင့် အားလုံး လိုလိုက လက်သင့်ခံကြသည်။ လယ်တော်အုပ်ထက် လယ်တော်အုပ်ကတော် ဘဝကို ခုံမင်ဟန် တူကြရဲ့။ လယ်တော်အုပ်မှာ ရှိနေတဲ့ ရွှေငွေ အတွင်းပစ္စည်း

ကလေးများကိုလည်း မက်မောကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

သည်လိုနဲ့ပဲ တောင်တွင်းကြီးမှာ မလေး လေးငါးရက် ကြန့်ကြာသွားတယ်။ နောက်ဆုံး တောင်တွင်းကြီးအနောက် နန်းဖားရွာက မယ်ခင်နှင့် မယ်ရင် ဆိုတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မလေး သဘောကျသွားသည်။ မလေး သဘောကျသလိုပဲ လယ်တော်အုပ်ကလည်း နှစ်ခြိုက်ဟန် တူသည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် ကျေနပ်ဖို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ မလေးခမျာ ကြိုးစားနေသည်။ လယ်တော်အုပ် စိတ်တိုင်းကျ မိန်းမကို မယားကြီးဖြစ်သူ မလေးက ရွေးပေးနေရရှာသည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လင်နဲ့ ပေါင်းဖော်ဖို့ မယားကို ရွေးပေးနေရတဲ့ မလေးရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ လင်ကြီးနဲ့တွေ့တော့လည်း ချစ်လက်စအရင်းခံ ရှိနေတဲ့ မလေးခမျာ လင်ကြီးလည်း မခွဲနိုင်၊ ရနောင်မင်းသားကိုလည်း ချစ်နေမိတော့ အခက်ကြုံနေပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ။

မဖြစ်တော့ဘူး၊ မလေး ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ရချည်ရဲ့လို့ မလေး တွေးမိသည်။ ဒါနဲ့ပဲ မန္တလေးပြန်ဖို့ ပြင်ဟယ်ဆင်ဟယ် လုပ်နေသည်။ သည်တုန်းမှာပဲ ရနောင်မင်းသား စေလွှတ်လိုက်သည့် ခြေမြန်တော်များ ရောက်လာသည်။ ခြေမြန်တော်များနှင့်အတူ ဆင်တစ်စီးပါ ပါလာသည်။

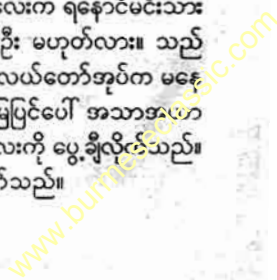
ခုချက်ချင်း ခြေမြန်တော်များနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရန် အမှာတော်မို့ သည်။ လယ်တော်အုပ်ကို ပေးအပ်ရန် ရွှေငါးပိဿာနှင့် မြို့သူကြီး ခန့်အပ်သည့်စာလွှာပါ တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့သည်။ ရနောင်မင်းသား အကွက်က စေ့နေပြီ။ ဟာကွက်တစ်ကွက် မရှိ။ သည်တော့ သူပြောသလိုသာ လုပ်ဖို့ရန် ရှိတော့သည်။ လယ်တော်အုပ်အတွက် ရှာပေးထားသည့် ညီအစ်မနှစ်ဦးတို့ကို မှာကြားတန် မှာကြားနေရသည်။ ဘယ်ကာလအထိ ကြာကြာ ခွဲခွာနေရဦးမည် မသိသော လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်မျက်နှာကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။ နှလုံးသည်းပွတ်မှ စီးကျလာသောသွေးများက မျက်ရည်များ အဖြစ် မျက်လုံးအိမ်မှ လိမ့်ဆင်းလာနေသည်။ မလေးအဖို့ သည်မျက်ရည်များက ဝမ်းသာမှု မျက်ရည်များလား၊ ကြေကွဲမှု မျက်ရည်များလား ဆိုတာ ဝေခွဲမရဟန် တူသည်။ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရှာသည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ လုပ်မိနေ၏။

လယ်တော်အုပ်ကို အထပ်ထပ်အကြိမ်ကြိမ် ဦးချနေမိသည်။ သားငယ် သက်ထားကို ရင်ခွင်တွင်း အားပါးတရ ပွေ့ထားမိ၏။ အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရှုပ်နေ

မိသည်။ သည်တစ်ခါ နမ်းရသည်က ဘယ်ခါမျှနှင့်မှ မတူ။ ရင်နှင့်အောင် နမ်းရသည့်အနမ်း။ သား၏ ချစ်ခြင်းဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသည့်အနမ်း။ ကြေကွဲမှုတွေ ပြည့်လျှမ်းနေသည့် အနမ်းများပင်။ သားများကို ချစ်စိတ်နှင့် လင်ကို ချစ်ရသည့် မလေး၏ သောကဗျာပါဒများမှာ ပြောမပြနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာပြီ။ ရနောင်မင်းသားကို ချစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ရနောင်မင်းသားအပေါ် ငြိတွယ်သည့် သံယောဇဉ်က နည်းသေးသည်။ သူ့ကို ချစ်သည့်စိတ်က တစ်မျိုး။ နုနယ်သေးသည်။ သေးမျှင်သည့် သံယောဇဉ်ကြိုးကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ မလေးက သံယောဇဉ် မတွယ်လည်း ကိစ္စမရှိ။ သူ့မှာ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်မည့် မိန်းမပေါင်း မြောက်မြားစွာက ရှိနေသည်မို့လား။

လယ်တော်အုပ်တို့ သားအဖမှာက မလေးတစ်ဦးတည်းကိုသာ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ရခြင်းပင်။ မလေးကလည်း သည်လိုပင်။ ငယ်ချစ် ငယ်လင်ဖြစ်သော လယ်တော်အုပ်အပေါ် ထားရှိသည့် မေတ္တာက မသေးလှ။ ကြာလေလေ ခိုင်မြဲလေလေမို့လည်း မလေးရဲ့ အချစ်က မဟောင်း။ သစ်လွင်ဆဲ ပျိုမြစ်ဆဲပင်။ ရင်နှစ်သည်းချာ သားနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကလည်း မလေးကို ချည်ပြီး တုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်က လင်အပေါ် ထားရသည့် သံယောဇဉ်နှင့် သားအပေါ် ထားရသည့် သံယောဇဉ်များမှာ မတူချေ။ လင်ကိုချစ်ရသည့်အချစ်သည် ပူလောင်မှု ပြင်းပြဘိသည်။ သားအပေါ် ချစ်ရသည့် အချစ်သည်ကား အေးမြလှသည်။ သည်သံယောဇဉ် သုံးကြိုးက မလေးရင်ကို မောစေသည်။

ခြေမြန်တော်များကို အုပ်ချုပ်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့သော လက်သုံးတော်တစ်ဦး၏ သတိပေးမှုကြောင့် မလေး ဆင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဆင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည် ဆိုပေမယ့် မလေးမှာ ဆင်ပေါ် တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်။ ဝပ်ဆင်းနေသော ဆင်ပေါ်တက်ရန်အတွက် မနည်း ကြိုးစားနေရရှာ၏။ ဒါကို မြင်နေရသော ခြေမြန်တော်များနှင့် လက်သုံးတော်ကြီးက သည်အတိုင်းသာ ကြည့်နေရသည်။ ဘာမှ မကူညီနိုင်။ ခြေမကိုင်ရဲ လက်မကိုင်ရဲနှင့် မလေး၏ ဘေးမှာ ဖြစ်နေကြသည်။ ဘယ်ကိုင်ရဲ ထိရဲကြမလဲ။ မလေးက ရနောင်မင်းသားရဲ့ ကောက်ယူခြင်း ခံတော်မူထားရသည့် မယားတစ်ဦး မဟုတ်လား။ သည်အဖြစ်အပျက်ကလေးကို တွေ့မြင်နေရတဲ့လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်က မနေသာတော့ဘူး။ ပွေ့ချီထားတဲ့ သားငယ်သက်ထားကို မြေပြင်ပေါ် အသာအယာ ချလိုက်သည်။ မလေးဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြီး မလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ငြိမှ ဆင်ပေါ်မှ ပုခက်အတွင်း အသာအယာ ချလိုက်သည်။

အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့မယား လင်ငယ်ဆီ သွားရမည့်အရေးမှာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကူညီပေးရသည့် သည်အဖြစ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းတာ ရှိတယ် မထင်ပါဘူး။ ဆင်ပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် မလေးဟာ နောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလို့ ဆိုသည်။ မမြင်ရက် မကြည့်ရက်တော့တဲ့ ရှုခင်းတွေကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သားနှစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လယ်တော်အုပ် ခများမှာတော့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ကျန်နေခဲ့တာပေါ့။ ဘယ်လိုပဲ မယားအသစ် စက်စက်ကလေးတွေ ရပါစေ။ မိမိမယားကြီးကိုတော့ မေ့မရဘူးပေါ့။ တစ် သက်မှာ သည်တစ်ယောက်ပဲလို့ စွဲမှတ်ထားပြီးမို့လည်း လယ်တော်အုပ်ခများ သည်အထိ ဖြစ်ရရှာတာပါပဲ။ ဒါတွေကလည်း မိမိအကျိုးကိုသာကြည့်ပြီး တစ် ဖက်လူမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုးထားတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ လုပ်နည်းက လေးတွေ အချို့ပါပဲ။

သည်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း မလေးအဖို့ ရာဇဝင်မှာ နာမည်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တောင်တွင်းကြီးကနေ မန္တလေးအထိ ဆင်ဖြင့် တင်ယူလာစေ သည့်အတွက် မလေးမှာ 'ဆင်ခိုးမလေး' ရယ်လို့ အမည်တွင်ခဲ့ရသည်။ ရနောင် မင်းသားသည် မယားပေါင်းတစ်ရာကျော် ရှိပေမယ့် ဆင်ခိုးမလေးကို အချစ်ကြီး ချစ်ရှာသည်။ မယားပေါင်းတစ်ရာကျော်ကို ကွပ်ကဲ ဆုံးမရန်အတွက် မယား ခြောက်ယောက် ထားရှိသည်။ သည်မယား ခြောက်ယောက်သည် ရနောင်မင်း သား၏ အချစ်ခင်ဆုံး အယုယခံရဆုံးသူများပင် ဖြစ်သည်။ သည်မယား ခြောက် ယောက်ထဲတွင် မလေးလည်း ပါရှိသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ စည်းစိမ်ကုန် ဖြစ်သော သော့တွဲကို ကိုင်ရ၏။

မလေးသည် ရနောင်မင်းသား၏အိမ်တွင် တမြိမ့်မြိမ့် ခံနေသော အငြိမ့် များတွင် ပါဝင် ကပြရ၏။ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် ရေးသားသော တေးထပ်များကိုလည်း သီဆိုကာ ရနောင်မင်းသားအား အဆိုတော် ဆက်ရ သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပါချေပြီ။ ဤသို့အားဖြင့် မလေးမှာ ရနောင်မင်း သား၏ ရင်ခွင်ဝယ် ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေပေသည်။ အကြောင်းမူ မလေးကို သိ၍ လိုက်သူများ၏ ပြောပြချက်များကြောင့် ဆင်ခိုးမလေး၏ သဘောကို ပိုသိရှိခဲ့ သည်။

ဆင်ခိုးမလေး၏ ပြောပြချက်များမှာ ရနောင်မင်းသားဖြစ်သူ မောင်မောင် တုတ်ကို သူချစ်ကြောင်း၊ သူ့ရှာပေးခဲ့သော မယားနှစ်ယောက်နှင့် သင်ကြီးဖြစ် သူ လယ်တော်အုပ်မှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြောင်း၊ သူ့ကိုလည်း မေ့နေမည်မှာ

သေချာကြောင်းများကို ဖွင့်ပြောကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

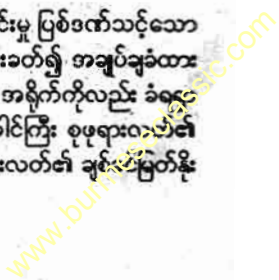
ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရနောင်မင်းသား၏ အထိ အတွေ့များကြားဝယ် ယစ်မှူးနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ မေတ္တာတရားဆိုတာ ရောင် ပြန်ဟပ်သည်လို့ လူတွေက ဆိုကြသည်။ အမှန်ပဲပေါ့။ မလေးကိုယ်နှိုက်က လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်အပေါ် မေတ္တာလျော့သွားလေတော့ လယ်တော် အုပ်ခမာမှာလည်း သူ့စိတ်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေဟန်တူရဲ့။

မယားတကွ သားတကွ နေနေရသည့် မိမိဘဝကိုလည်း ဖြေမဆည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ မလေးကမူ ထိုသို့မဟုတ်၊ အတွေ့သစ်၊ အမြင်သစ်များ၏ ကြားဝယ် မိန့်မှူးနေသည်။ ယစ်မှူးနေသည်။ အပျော်ကြီး ပျော်နေလေသည်။ မပျော်လို့ကလည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ရနောင်မင်းသား၏ ပတ်ဝန်းကျင်က လည်း သူ့ကို အတော် ဆွဲဆောင်ထားသည်။ ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါ ခို့လှသော အဆင်အပြင်များက သူ့ကို ဖမ်းစားထားသည်။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းတွင် သီပေါဘုရင်နှင့် စုဖုရားလတ်မှလွဲရင် တန်ခိုး အကြီးဆုံးဖြစ်သော ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်မှာ ခမ်းနားလှသည်။ ကြီး တူယ် ထည်ဝါလှသည်။ ရွှေရောင် ငွေရောင်များကလည်း တဖိတ်ဖိတ်တလက် ထက် တောက်ပနေသည်။ တောင်တွင်းကြီးက မလေးနေခဲ့သော အိမ်နှင့်စာ တွင်မူ နှိုင်းယှဉ်၍ မရပေ။ ဒါတွေအပြင် မလေးကိုယ်နှိုက်ကလည်း ရနောင်မင်း သားအပေါ် အချစ်ကြီး ချစ်နေမိပြီဆိုတော့။

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ မြင် သိရှိဖူးသူ တစ်ယောက်ကမူ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် အလွန် ကျက် ကျရေ ရှိကြောင်း၊ ရနောင်မင်းသားက မပိုးရ မပန်းရဘဲ မိန်းမများကသာ သူ့ကို ချစ်ကြကြောင်း၊ သူ့ကို အာပျိုအာပျိုများကပင် ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်ကြကြောင်း မှားတို့ ပြောပြသဖြင့် သိရှိရပါသည်။ ဆင်ခိုးမလေးမှာ ရနောင်မင်းသားနှင့် ဆင်ဖော်သင့်မြတ်သဖြင့် သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့သေးသည်။ သားတော် မှာ အခါလည် အရွယ်မှာပင် သေဆုံးသွားခဲ့၏။

နောင်အခါတွင် လင်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား မင်းမှု ပြစ်ဒဏ်သင့်သော အခါတွင် ဆင်ခိုးမလေးခမာ ရွှေလုံဗိုလ်အိမ်တွင် ခြေချင်းခတ်၍ အချုပ်ချခံထား သည်။ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်သူ၏ ကြိမ်ဒဏ် ဆယ့်သုံးချက် အရိုက်ကိုလည်း ခံရလေ သည်။ သည်သတင်းကို ကြားသိသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်၏ အကြံကြောင့် ရွှေလုံဗိုလ်အိမ်မှ လွတ်လိုက်သည်။ စုဖုရားလတ်၏ ချမ်းသာမြတ်နိုး

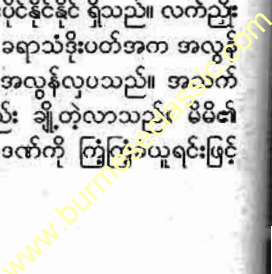
ခြင်းကို ခံယူရတော်မူသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် ယိုးဒယားအက
တို့ သင်ယူသည်။ ထိုစဉ်က နန်းတွင်း ယိုးဒယားရာမ ဆရာကြီး ဦးဖိုးမြထံတွင်
သုံးနှစ် ပညာသင်ယူရလေသည်။

စုဖုရားလတ်က မလေးအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးလှသည်။ မလေး၏ ဘဝတစ်
ဆစ်ချိုးကို ကြားသိရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သည်ကြောင့် နိုင်ငံ
တော်တွင် 'ဆင်ခိုးအပြင် မင်းသမီး မရှိစေနှင့်' ဟူ၍ ပင် မိန့်၍ မြောက်စားတော်မူ
ခဲ့သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် တောင်တွင်းကြီးတွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့
သော ခင်ပွန်းဟောင်း လယ်တော်အုပ်ကို ပြန်ခေါ်ပြီး မလေးနှင့် ပြန်လည်
လက်ဆက်ပေးလေသည်။ ရေစက်မကုန်သေးသည့် လင်မယားမှာ ပြန်လည်
ဆုံစည်းရတော့သည်။

ဆင်ခိုးမလေးသည် နာမည်ကြီး ဇာတ်တော်ကြီးထွက် မင်းသမီး ဖြစ်သည်။
မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးသောအခါ မလေးသည် မိမိပညာကို မတိမ်
ကောစေရန် ဇာတ်ထောင်သည်။ ဇာတ်ကပြရင်းဖြင့် မိမိဘဝကို ရှာဖွေစား
သောက်ခဲ့ရသည်။ မန္တလေး နေပြည်တော်အပျက်တွင် အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူ
ကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့သီဆိုခဲ့ရာတွင် ဆုလာဘ်များစွာ ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ရတနာဂီရိမြို့
တွင် စံနေရရှာသော သီပေါမင်းတရားကြီး၏ သမီးတော်များ နားထွင်းမင်္ဂလာ
ကျင်းပခဲ့စဉ်တွင် ရတနာဂီရိသို့ သွားရောက် အသုံးတော်ခံခဲ့ရသေးသည်။

ငယ်လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် သေဆုံးသွားပြီးနောက် ကြည့်မြင်တိုင်မှ
အရပ်လူကြီး မောင်မောင်ဘနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်။ သူနှင့်သားတစ်ယောက်
ရ၏။ လယ်တော်အုပ်နှင့် ရခဲ့သော သားအကြီး မောင်ညာဘွားသည် လူရွှင်
တော်အဖြစ် လုပ်နေရာမှ ဆိုင်းဆရာ ဖြစ်လာသည်။ နောက် ဆိုင်းဆရာဘဝနှင့်
ဝမ်းမဝဟု ဆိုကာ ကုန်သည်လုပ်နေသည်။ သားအငယ် မောင်သက်ထားမှာမူ
မိခင်ဖြစ်သူ ဆင်ခိုးမလေး၏ ပညာကို ဆက်ခံသဖြင့် ဇာတ်မင်းသား ဖြစ်လာ
သည်။ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့် တောင်တွင်းကြီးနယ် တစ်ခွင်တွင်
ဆင်ခိုးမလေး၏အမည်ကို လူသိများသည်။

ဆင်ခိုးမလေးသည် အဆိုအကပညာတွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိသည်။ လက်ညှိုး
ထိုးကရာတွင် အလွန် ယဉ်ကျေး၏။ အထူးသဖြင့် ခရာသံဒိုးပတ်အက အလွန်
ကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ လက်ကျလက်နတွင် အလွန်လှပသည်။ အသက်
အရွယ် ကြီးမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ စီးပွားရေးလည်း ချို့တဲ့လာသည်။ မိမိ၏
ပညာတန်ဖိုးအကျိုးကို မခံစားရရှာပေ။ ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံယူရင်းဖြင့်

အသက် (၇၅)နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်ကို သိရသည်။

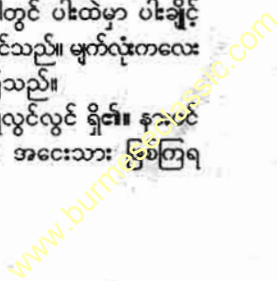
တကယ်တော့ ဆင်ခိုးမလေးသည် လူ့ဘဝကို ခဏတစ်ဖြုတ် ရောက်လာသူ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်လာသည့်ဘဝကလည်း လူတွေ၏ အဖြည့်ခံသက်သက်သာဖြစ်ချေသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ရွှေဘုံပေါ်တွင်လည်း စံစားသွားခဲ့ဖူးသည်။ ထမင်းကို နပ်ကျော်ထမင်းအဖြစ်လည်း စားသွားခဲ့ရဖူးသည်။ သားများ ရှိသော်လည်း သားများနှင့် အတူမနေ။ သားများကို အားမကိုး။ ဒုက္ခမပေး။ မသေခင် ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားနိုင်သရွေ့မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပူမကပ်ချင်။ ရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲတတ်သူ မိန်းမသားပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဖြစ်လာသည့် ဘဝကိုလည်း ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ရဲသူ ဖြစ်၏။ မသေခင်စပ်ကြားတွင် မိမိ၏ပညာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြန့်ဖြူးသည်။ အငြိမ်မင်းသမီး၊ ဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်ပေမယ့် သာမန်အရပ်သူတစ်ဦးသဖွယ် နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်လေ့ ရှိသည်။ ပလွားမှု ကင်းရှင်းသည်။ လျှပ်ပေါ်လော်လီမှု မရှိ။ ထိုစဉ်က ဇာတ်သူဇာတ်သားများကို 'ဖက်ခွက်စား' ဟူ၍ သမုတ်ခေါ်ဝေါ်နေကြသည့် အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆင်ခိုးမလေးမှာ သည်လို လူတန်းစားခွဲခြားမှု အနုပညာကို နှိမ့်ချမှု သဘောပါသော ဖြစ်ရပ်များကို အလွန် ရှုံ့မုန်းသူပင် ဖြစ်သည်။ မိမိ ကပြခဲ့သည့် နေရာဌာနများတွင်လည်း အနုပညာ၏ တန်ခိုးထက်ပုံများကို သဘာဝကျကျဖြင့် ရှင်းလင်းပြသနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အမရပူရမြို့သူ ဖြဖြူ

မယားများလှသော ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်၏ မယားများ အနက်မှ ဖြဖြူမှာ ရနောင်မင်းသား၏ ချစ်ခင်မှုကို အထူးခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အမရပူရမြို့ မောင်းတန်းရပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက ပန်းထိမ်ဆရာလို့ ခေါ်ရ၏။ ဖြဖြူဟာ သိပ်ချော သိပ်လှ၏။ ထိုစဉ်က ဆိုလျှင် သူ့လောက်ချောပြီး သူ့လောက်လှတဲ့မိန်းမပျို မရှိဘူးလို့လည်း ဆိုသည်။ အရပ်အမောင်း ခပ်သွယ် သွယ်၊ လက်မောင်းကလေးတွေက ညီညာပြေပြစ်ပြီး အချိုးအဆက်ကျသည်။ ပါးနှစ်ဖက်က နူးညံ့ ချောမွတ်၏။ ပြုံးလိုက်သည့်အခါတွင် ပါးထဲမှာ ပါးချိုင့် ဆေးနှစ်ခု ခွက်ဝင်နေသည်။ သူ့အပြုံးက အတော် ပေါ်လွင်သည်။ မျက်လုံးကလေး ဆော့သည် သမင်မျက်လုံးလို ဝိုင်းစက်ပြီး ရွှန်းလဲ့နေကြသည်။

သူ့အသံက ဟိုးအဝေးမှ ရေတံခွန်ကျသံလိုပဲ ချိုလွင်လွင် ရှိ၏။ နားပင် ငြိမ်ညောင်းသည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်တဲ့လူမှန်သမျှဟာ အဝေးသား ဖြစ်ကြရ

သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သဖြင့် မိတဆိုးကလေးဘဝဖြင့် ဖခင်အပေါ် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးခဲ့ နဲ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုံလုံကြွယ်ဝသူ တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် သမီးလေးအပေါ် အစစအရာရာတွင် အလိုလိုက်ထားခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်ပြီး အတော်ကြာမှ ချစ်သူတွေ့ခဲ့သည်။ သူကတော့ အခြားသူ မဟုတ်၊ ရွှေလုံမြို့ဝန်၏ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးနန္ဒပင် ဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူနှင့် ဗိုလ်မှူးနန္ဒတို့ တွေ့ပုံကလည်း အဆန်းသား။

တစ်နေ့ ဖြူဖြူတို့သားအဖ အင်းဝဘက်ကမ်းမှ ပြန်အလာ ဖြစ်သည်။ အင်းဝဘက်တွင် ဥပုသ်သီလစောင့်ထိန်းပြီးမှ ပြန်လာသဖြင့် နေမှာ အတော်ကျနေချေပြီ။ အနောက်တောင်ထောင့်ဆီက မိုးရိပ်များက အံ့့မိုင်းနေချေသည်။ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့မို့လည်း တရားဘာဝနာ စောင့်ထိန်းသူ ပေါများကြောင်း၊ ဘားမဲ့ဆရာတော်ကြီး သက်တော်ရာကျော် ရှည်စေဖို့အကြောင်းကို ပြောလာရင်းက ဟိုအဝေးမှ တောင်သမန်လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ကာ စိုင်းလာကြသောမြင်းများကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

မြင်းစီးလာသူ အရေအတွက်ကား ငါးယောက်ပင် ဖြစ်၏။ မြင်းများသည် ဖြူဖြူတို့ သားအဖစီးလာသော လှည်းရှေ့တွင် ဖြတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့အား လုံး၏ မျက်နှာများမှာ တင်းမာပြီး နီရဲနေပေသည်။ သူတို့အားလုံး ကြည့်ရသည်မှာ အနောက်ထန်းတောမှ ထန်းရည်သောက်စား မူးယစ်လာသူများနှင့်တူလှသည်။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများက အပြိုင်းပြိုင်း ကျနေသည်။ ဖြစ်လာသော အရေးအခင်းကြောင့် ဖြူဖြူမှာ မော်မကြည့်ဝံ့တော့ပြီ။ ဖြူဖြူ၏ ဖခင်မှာကား အများနှင့်တစ်ယောက်မို့ မလှုပ်ဝံ့တော့ချေပြီ။

သူတို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ သူကြီးများသာလျှင် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသောငွေစားကို လွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သင်္ကေတသား သုံးယောက်က လှည်းသမားနှင့် ဖြူဖြူ၏ ဖခင်ကို ဓားဖြင့် မိုးထားပြီး ဖြူဖြူကို လှည်းပေါ်မှ ဆွဲချတော့သည်။ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်ရင်းက ဖြူဖြူမှာ လူနှစ်ယောက်၏ လက်ထဲတွင် ရှန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် လှည်းအောက်ရောက်သွားသည်။

အသက်သာ အသေခံမည်၊ အရှက်တော့ အကွဲမခံဟူ၍ ဖြူဖြူက တွက်ထားဟန်တူရဲ့၊ မြေပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဖြူဖြူမှာ တွန်းထိုး ရှန်းကန်နေ၏။ လက်မောင်းကို ပြုတ်တူ နှက်ထားသလို ဆုပ်ထားသောလက်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ချလိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူမှာ နာကြည်းသောအသံဖြင့် လက်ရုပ်သွား

သည်။ သည်တွင် ဖြူဖြူက တခြားသူ၏ ဆီးခုံကို တအား ပစ်ကန်လိုက်သည်။ ထိုသူမှာလည်း မသက်သာ၊ မိမိ၏ ဆီးခုံကို ဖိထားရင်းက မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ဘယ်သူတွေမှ မဟန့်တားနိုင်မှာခင် ဖြူဖြူမှာ ရှေ့သို့ တအား စွတ်ပြေးတော့သည်။ ပြေးရင်းဖြင့် နောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် စောစောက လူငါးယောက်မှာ မြင်းကိုယ်စီနှင့် အပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ဒါနှင့် ရှေ့ကိုပဲ အားစိုက်ပြီး ဖိပြေးရသည်။ ကိုင်းတောအလွန်တွင်မတော့ မိမိရှေ့တွင် မြင်းသုံးစီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖြူဖြူခမျာ ဘယ်ကိုပြေးရ၊ ပုန်းရ၊ ခိုရမှန်း မသိတော့ချေပြီ။

မောဟိုက်နေသောရင်ကို ဖိထားပြီး မြင်းပေါ်မှ လူများကို အသနားခံသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူတို့အသွင်က တစ်မျိုးပါလား။ စောစောက လူတွေနဲ့ လုံးဝ မတူ၊ ကြင်နာသနားမည့် အသွင်များက သူတို့၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် ထင်းနေသည်။ နောက်မှ မြင်းခြေသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖြူဖြူမှာ ရုတ်ခြည်း ထပြေးရန် အားယူလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် မမျှော်လင့်သော စကားသံကြောင့် ဖြူဖြူမှာ တအားတက်သွားခဲ့ရသည်။

“ဘေးကိုသာ ဖယ်ပေးလိုက်ပါ နှမတော်၊ သည်လူယုတ်တွေကို မောင်ကြီး ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

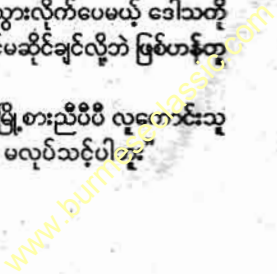
မိမိ ရှေ့တည့်တည့်မှ မြင်းသည်တော်တစ်စီးဖြစ်သည့် ဗိုလ်နန္ဒ၏ စကားသံပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ယုတ်မာမှုတွေ လုပ်ရတာလဲ” ဗိုလ်နန္ဒက တည်ကြည့် ခုံညားသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သည်တွင် ငွေရိုးစားကို လွယ်ထားသည့် လူရွယ်က ပမာမခန့် ပြန်လည် မော်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျုပ်တို့ကို မေးသလားဗျ၊ ကျုပ်က ရနောင်မြို့စား မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ညီ မောင်မောင်ပြောင်း ဆိုတာပဲ။ ဒီလူတွေက မြို့စားမင်းရဲ့ ကျွန်ယုံတော်တွေပဲဗျ။ ဘာလုပ်ချင်သေးသတုံး”

သည်တွင် ဗိုလ်နန္ဒမှာ ထောင်းခနဲ စိတ်ထွက်သွားလိုက်ပေမယ့် ဒေါသတို့ ချက်ချင်း မျှိုသိပ်လိုက်သည်။ ရနောင်မင်းသားကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ဘဲ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဪ၊ ဒီလိုလား၊ ရနောင်မြို့စားရဲ့ညီဆိုရင် မြို့စားညီပီပီ လူကောင်းသူ မွန်လို့ပဲ နေသင့်ပါတယ်။ ခုလို ယုတ်မာတဲ့အမှုမျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူး”

ဗိုလ်နန္ဒ၏ စကားအဆုံးဝယ် မောင်မောင်ပြောင်းမှာ မျက်နှာလေး နီရဲ သွားပြီး . . .

“ဟင်း ဟင်း . . . ဗိုလ်မှူးကလေးနော စကားပြောရင် ကြည့်ပြော၊ ကျုပ် တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်တာ ဗိုလ်မှူးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်ဖို့က စစ်တိုက်ဖို့သက်သက်ပဲ။ ကျုပ်တို့ ရပ်မှုရွာရေးမှာ ဝင်စွက်ဖို့ မလိုပါဘူး” ဟူ၍ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဟားဟား ငါ့လူက အလာချည်းပါလား၊ အင်း ဒီမယ် နားထောင်စမ်း၊ ကျုပ်တို့လို စစ်မှုထမ်းဆိုသဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေး ကာကွယ်ရမယ့် လူတွေပဲ။ စစ်တိုက်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ အသက် စည်းစိမ် အိုးအိမ်တွေကိုပါ ကာကွယ်ရမယ့် ဝတ္တရား ရှိနေတယ်။ ဒါကို ကိုယ့်လူ မသေမချင်း မှတ်ထားနော”

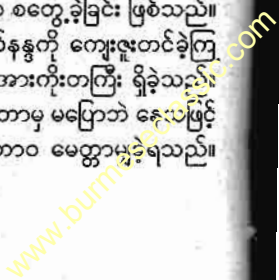
ဗိုလ်နန္ဒက ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ခပ်နာနာ ပြောလိုက်သောအခါ ရနောင် မြို့စား၏ညီ မောင်မောင်ပြောင်း ဆိုသူမှာ ဒေါပွသွားဟန်ဖြင့် သူ၏ ငွေရိုးတပ် ဓားကို ဆွဲထုတ်ရန် ကိုင်လိုက်သည်။ သည်အခါ ဗိုလ်နန္ဒက . . .

“ဪ ကိုယ့်လူက လူလို စကားပြောနေတာ နားမလည်သေးဘူးထင်ပဲ။ ဒီမယ် ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားစမ်း၊ ငနန္ဒဆိုသဟာ နောက်မှ ပေါ်လာတဲ့ ရွှေကြာပင် မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး ရှေးသမယထဲက အလောင်းမင်း တရားနဲ့အတူ သွေးဖောက်ပြီး သစ္စာဆိုခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ခြောက်ကျိပ်ရှစ်ရဲ့ အနွယ်တော်တစ်ဦးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ကိုင်း ကြာတယ် ငမြတ်ရေးတို့၊ ဒီလူ တွေကို လူစု ခွဲလိုက်ကြစမ်း”

ဗိုလ်နန္ဒမှာ ပြောပြောဆိုဆို သူတပည့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူကိုယ် တိုင်ကလည်း ဓားကိုဝင့်ကာ ရှေ့သို့ ပြေးသွားတော့သည်။ သည်တွင် တစ်ဖက်မှ မောင်မောင်ပြောင်းတို့မှာ မဝံ့တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြတော့၏။

“မင်းတို့ မိုးကောင်းတုန်း နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြသေး တာပ” ဟူ၍လည်း ကြိမ်းဝါးသွားကြသည်။

သည်ပုံ သည်နည်းဖြင့် ဗိုလ်နန္ဒနှင့် ဖြူဖြူတို့မှာ စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးရယ်လို့ ဖြူဖြူတို့ သားအဖက ဗိုလ်နန္ဒကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြ သည်။ ဗိုလ်နန္ဒအပေါ် လေးစားမှုတွေ ပိုခဲ့ရသည်။ အားကိုးတကြီး ရှိခဲ့သည့် ဖခင်ဖြစ်သူကမူ ရိုးရိုးသားသားရှိသည့် သူငယ်ပဲဟူ၍ ဘာမှ မပြောဘဲ နေသဖြင့် သူတို့၏ ရင်းနှီးမှုများက ပိုက်ခဲ့ရသည်။ လူငယ်တို့ဘာဝ မေတ္တာမျှခဲ့ရသည်။

သည့်နောက် ဖခင်ကို အသိပေးပြီး လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

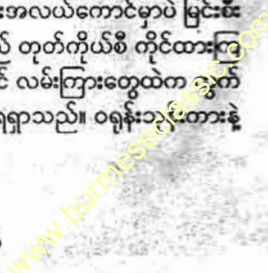
လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် ဗိုလ်နန္ဒက ဖြူဖြူတို့အိမ်မှာ လိုက်နေသည်။ သည် တုန်းက ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်မသွားနိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုမျိုးတွေဟာ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကိုယ်စီ ရှိနေကြလေရဲ့။

ဖခင်ကမူ ရွှေပန်းထိမ်အလုပ်နဲ့သာ အချိန်ကုန်လွန်နေသည်။ လုပ်ငန်းက လည်း ကြီးကျယ်သဖြင့် တပည့်လက်သားများကမူ မနည်းပေ။ များကြီးမတ်ကြီး များ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများအတွက် ရွှေလက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ရွှေခွက် ရွှေဖလားများကို လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသည်။ လင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒကမူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွှေလုံမြို့ဝန်ထံ အခစား ဝင်ရသည်။ ညနေ ပြန်ချိန်တန်လျှင် ဖြူဖြူက အိမ်ဝမှ ထွက်ကြိုသည်။ ဒါကလည်း တစ်နေ့မဟုတ်၊ တစ်ရက် မဟုတ်ပေ။

သည်အချိန်တုန်းကဆိုလျှင် ဘယ်လို စိတ်ညစ်စရာမျိုးနဲ့မှ မတွေ့ရဘူး။ ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးနဲ့မှ မကြုံရဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာတော့ ကြမ္မာဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်လာတော့သည်။ သည်နေ့က နေကလည်း အလွန်ပူသည်။ လင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒ စောစောစီးစီး သွားနိုင်ဖို့အတွက် ဖြူဖြူခမျာ မနက်အစောကြီး ထရ တတ်သည်။ ဒါနဲ့ နေ့လယ်နေခင်းမှာ အိပ်လေ့ရှိတဲ့ အကျင့်လေး ဖြူဖြူမှာ ရှိ လာသည်။

သည်နေ့က ဖြူဖြူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်စလောက်မှာပဲထင်ရဲ့။ လမ်းမဘက်က ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြားရသည်။ လူတွေ ဟစ်အော်ကြတဲ့ အသံတွေ၊ မြင်းခွာသံတွေ၊ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ပြေးကြလွှားကြသံတွေ သည်အသံ အားလုံး စုပြီး ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေသည်။ သည်တွင် အိပ်နေသည့် ဖြူဖြူလည်း အိပ်ရာက အလန့်တကြား ထလိုက်၏။ ဘာသံတွေပါလိမ့်လို့လည်း သိချင်ဇောနဲ့ အိမ်ဝရန်တာကနေပြီး လမ်းမဘက်ကို ထွက်ကြည့်မိလိုက်သည်။

သည်လို အလန့်တကြား ထွက်ကြည့်လိုက်မိသည်ကိုကပင် ဖြူဖြူ၏ အမှား။ ရနောင်မင်းသား ဖြတ်သွားတာကိုး။ ရနောင်မင်းသားနဲ့ စစ်သားတွေ၊ နောက်လိုက်ငယ်သားတွေလည်း တစ်စုတစ်ဝေးကြီးပဲ။ တချို့က သူ့ရှေ့က လမ်း ကို ရှင်းပေးနေကြသည်။ ရနောင်မင်းသားက လမ်းအလယ်ကောင်မှာပဲ မြင်းစီး လိုက်လာသည်။ ရှေ့တူရှုမှ လာကြတဲ့ လူများသည် တုတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြ သည့် ရနောင်မင်းသား၏ ရဲမက်တွေနှင့်ဝေးအောင် လမ်းကြားတွေထဲက ငွက် ပြေးသူကပြေး၊ အိမ်ပေါ် တက်ပြေးသူက ပြေးကြရရှာသည်။ ဝရန်းသွယ်တားနဲ့ လူတွေဟာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေသည်။

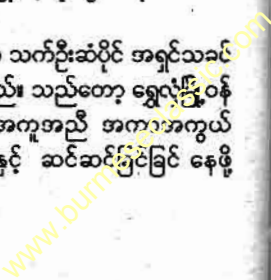
ပြေးချိန် မရသည့် လူတွေကမူ လမ်းဘေးမှာ ဒူးတုပ်ပြီး ရနောင်မင်းသား ရှိရာကို ဦးညွတ် အရိုအသေ ပြုကြရသည်။ ခန့်ခန့်ညားညား တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိလှသည့် ရနောင်မင်းသားကို ဖြူဖြူမှာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာကလည်း အိပ်မုန့်စုံများ၊ ဆံပင်ကလည်း ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖြူ ဝရန်တာက ဖြတ်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည့် ရနောင်မင်းသားသည် ဖြူဖြူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငေးနေသည့် ဖြူဖြူမှာ အချိန်မီ အထဲသို့ အတင်း ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ဖြူဖြူ နောက်ကျသွားပါပြီ။ ဖြူဖြူကို ရနောင်မင်းသားက လှမ်းမြင်သွားပြီ။ သည်လို ရနောင်မင်းသားက လှမ်းမြင်တာကို သိလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖြူဖြူမှာ အလန်ကြီး လန့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်ခြင်း များစွာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ရနောင်မင်းသား သူ့ကို မြင်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူ့လင်ဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်နန္ဒကို ပြောပြသည်။ သည်အကြောင်းလည်း သိလိုက်ရော ဗိုလ်နန္ဒမှာ မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်သွားရှာသည်။ မိန်းမမှုပွေလှသည့် ရနောင်မင်းသား၏ သတင်းကို အတွင်းအပြင် သိထားသည်မို့လည်း ဇနီးအတွက် ရတက်မအေး တော့ဘူးပေါ့။ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေဖို့၊ ထိုင်ဖို့ အသေ အချာ မှာထားရက်သားနဲ့ ဒုလို ဖြစ်သွားရတာကို ဗိုလ်နန္ဒအဖို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေဟန် တူပါရဲ့။

အရင် ရက်တွေကလို ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိတော့ဘူး။ တစ်နေရာထဲမှာလည်း ငြိမ်ငြိမ် မနေတော့ဘူး။ အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ရပ်နေလိုက်။ ဟိုအဝေး လမ်းမကြီးဘက်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတော့သည်။ အခုချက်ချင်းပဲ ရနောင်မင်းသားက ဖြူဖြူကို အတင်း သိမ်းပိုက်တော့မလားလို့ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ရှိလှသည်။ သည်အကြောင်းကို ကြားသိသွားသည့် ဖြူဖြူရဲ့ဖခင်ကလည်း စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး။ သမီးအတွက် သောကတွေ ဖြစ်နေရှာသည်။ သည် အကြောင်းကို ဗိုလ်နန္ဒက သူ့ဆရာဖြစ်သည့် ရွှေလှိုမြို့ဝန်ကို သွားရောက် အသိ ပေးသည်။

ရနောင်မင်းသားနဲ့ ပတ်သက်ရင် တိုင်းပြည်မှာ သက်ဦးဆံပိုင် အရှင်သခင် ဖြစ်သည့် သီပေါဘုရင်ကတောင် ခွင့်လွှတ်ထားရသည်။ သည်တော့ ရွှေလှိုမြို့ဝန် လို ပုဂ္ဂိုလ်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ အကူအညီ အကာအကွယ် ပေးနိုင်ပါ့မတဲ့လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်နှာနှင့် ဆင်ဆင်ပြိုင်ခြင် နေဖို့

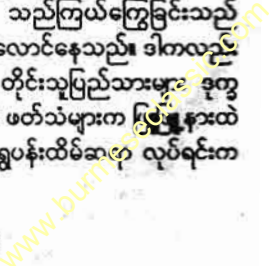
ထိုင်ဖို့ပဲ မှာလိုက်ရတာပေါ့။ သည်ညက ဗိုလ်နန္ဒ အိပ်မပျော်တော့ဘူး။ ဖြူဖြူ အဖို့တော့ မပြောနဲ့ပေါ့။ မျက်လုံးအကြောင်သားကိုယ်စီနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေကြသည်။

နာရီတွေသာ တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် ပြောင်းသွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ခရီးကို ငုံ့လင့်နေကြရဲ့။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမည် ဆိုတာလည်း သူတို့ အလိုလို သိထားကြသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်တွေကိုလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွဲရှောင်လို့၊ တိမ်းကွယ်လို့ မရမှန်းလည်း သိထားကြသည်။ မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်မိတဲ့ မိမိကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်မိသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်ကလေးကြောင့် အချစ်ကြီး ချစ်လှသည့် မိမိတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲကွာသွားကြရတော့မည်။

ကောင်းသော ကွဲကွာခြင်းနှင့် ကွဲကွာသွားရပါက အကြောင်းမဟုတ်။ သွေးစွန်းသော အနိဋ္ဌာရုံဖြင့် ကွဲကွာသွားရပါက ဖြူဖြူအဖို့ ဖြေဖွယ်ရာ မရှိတော့။ သေသည့်တိုင်အောင် စိတ်သောက ရောက်ရတော့မည်။ ရနောင်မင်းသားနဲ့ ဝေးရာကို လင်မယားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးဖို့ကလည်း မဖြစ်။ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်သွားခဲ့လျှင် ဗိုလ်နန္ဒခမျာ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ရောမည်။ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖခင်ကြီးလည်း ဒုက္ခရောက်တော့မည်။ အသက်ဆုံးတန် ဆုံးပေရောမည်။

ဖြူဖြူတို့ လင်မယားခမျာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရှာပြီ။ လှတဲ့ဘဝ၊ စိုပြည်ပြောင့်ပြူးသည့် အချစ်ခရီးဝယ် မုန်တိုင်းထန်ချေပြီ။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘာသံကိုမှ မကြားရ။ အရင်တုန်းက ပျော်ရွှင်ဖွယ် အတိတ်ပြီးခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှာကား တစပြင်သဖွယ် ဖြစ်ချေပြီ။ အိမ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းသီးသန့်ကမ္ဘာလေးထဲဝယ် သူတို့နှစ်ဦး အိပ်နေကြ၏။ ဒါပေမယ့် အိပ်မပျော်ပါ။ အတွေးလွန်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သည်အရေးများက သူတို့နှစ်ဦးကို ခြောက်လှန့်နေကြသည်။ ထိတ်လန့်မှုနှင့် ရောပြွမ်းနေသော စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း လွှမ်းမိုးနေသည်။ အပြင်ဘက်မှာ ကြယ်တွေက တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေ၍ နေသည်။ သည်ကြယ်ကြွေခြင်းသည် မကောင်း။ နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ မီးခဏခဏ လောင်နေသည်။ ဒါကလည်း မကောင်း။ မင်းပြောင်းမင်းလဲ ဖြစ်တတ်သည်။ တိုင်းသူပြည်သားများ ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အတိတ်နိမိတ် ဖတ်သံများက ပြည့်စုံနားထဲဝယ် စွဲငြိနေသည်။ ဖျောက်ဖျက်မရ။ ဖခင်မှာ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာ လုပ်ရင်းက

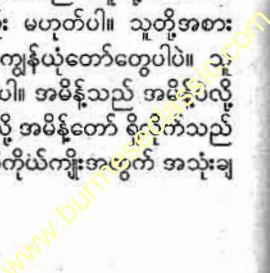

ဆောင်ရွက်မှုများကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ အရပ်ထဲမှ လူများ
တို့ ဟောလိုက်သည့်အခါ တစ်သဝေမတိမ်း ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သည်များကို
လည်း ဖြူဖြူက သိထားသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကောင်းသတင်းမှာ အရပ်ထဲတွင်
ပျံ့နှံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကပင် ဖခင်ဖြစ်သူဟာ ဖြူဖြူဇာတာကို စစ်ဆေးကြည့်ရင်းက
“သမီးလေး ရာဟုဂြိုဟ်ထဲ ရောက်နေတယ်၊ အနေအထိုင် အပြောအဆို ဆင်
ခြင်ပါ။ သိပ်မကောင်းသေးဘူးကွယ်” လို့ သတိပေးခဲ့သေးသည်။ ဟော... ခုတော့
ဖခင် သတိပေးခဲ့သလို မမျှော်လင့်ဘဲ သည်ဖြစ်ရပ်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။
အင်း ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ အသက်တစ်ရာ မနေရ အမှုတစ်ရာ တွေ့ရဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ
ထင်ပါရဲ့၊ ဘေးမှ ယှဉ်အိပ်နေသည့် ဗိုလ်နန္ဒ၏ သက်ပြင်းချသံ ခပ်လေးလေးကို
ဖြူဖြူ ကြားလိုက်သည်။ လင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲဝယ် ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရ
သည်ဆိုတာကို ဖြူဖြူ သိသည်။ ဖြူဖြူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်လို ဝေဒနာမျိုး
ခံစားနေရတာပဲ မဟုတ်လား။

မိုးသာ စင်စင် လင်းသွားရော သူတို့ အိပ်မပျော်ခဲ့ကြဘူး။ မိုးလင်းသွား
သည်နှင့် အိပ်ရာက အသာအယာပဲ ထကြသည်။ မနက်ခင်းရဲ့ လုပ်ဖွယ်ကိုင်
ဖွယ်များကို အခြေမပျက် လုပ်နေကြသည်။ အားလုံး ဟန်ဆောင်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည့် ဖြစ်ရပ်က မကြာခင်မှာပဲ ဖြစ်လာသည်။
ဗိုလ်နန္ဒကို အရေးတကြီး ကိစ္စဖြင့် မြင်းသည်တော် တချို့ လာခေါ်သွားသည်။
သူတို့ ထွက်သွားလို့မှ မကြာခင် အတွင်းတော်မှ အခေါ်တော်ရှိသည်ဆိုပြီး
ဖခင်ဖြစ်သူကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆံတင်ငင်ဖြင့် ဖခင်ကြီးမှာ လိုက်ပါ
သွားခဲ့ရှာသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့သာ ကုန်သွားရော။ လင်ဖြစ်သူလည်း မလာ၊ ဖခင်
ဖြစ်သူလည်း မရောက်ခဲ့။ သည်နေ့က ဖြူဖြူခမျာ အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ညလုံး ထိုင်
စောင့်နေပေမယ့် လင်ဖြစ်သူဟာ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ဖခင်ဖြစ်သူလည်း ရောက်
မလာတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ရောက်လာသည်။ သူတို့ပါပဲ။ လင်
ဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒလည်း မဟုတ်။ ဖခင်ဖြစ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ သူတို့အစား
ရောက်လာတဲ့သူတွေကတော့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ ကျွန်ယုံတော်တွေပါပဲ။ သူ
တို့ကို ဖြူဖြူ ငိုယိုပြီး တောင်းပန်ပါသေးသည်။ မရပါ။ အမိန့်သည် အမိန့်ပဲလို့
ပြောပါသည်။ မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ခေါ်ရမယ်လို့ အမိန့်တော် ရှိလိုက်သည်
ဆိုပဲ။ အာဏာကို ပြည်သူတွေအတွက် မသုံးဘဲ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချ

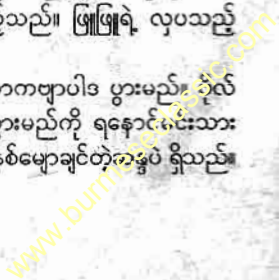
တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။

သည်လိုနဲ့ပဲ ဖြူဖြူခမျာမှာ ရနောင်မင်းသား၏ မယားတွေထဲမှ မယားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရရှာသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်မှာ မိန်းမတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ဒါတွေက သူ့ရဲ့ မယားတွေပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေလည်း ဖြူဖြူလိုပါပဲ။ တချို့များဆို ဖြူဖြူထက်တောင် ဘဝဆိုးပါသေးသည်။ ရေခပ်ရင်း၊ ပန်းခူးရင်း၊ နေပြည်တော်တက်ပြီး ချည်ဆိုးဆေးဝယ်လာရင်းက အသိမ်းပိုက်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း မနည်းလှပါဘူး။ အားလုံးကို ရနောင်မင်းသားက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေသည်။ ထမင်းကျွေးတဲ့အခါမှာ တစ်လှေကြီးပဲ။ အချို့ ငိုယိုနေသည့် ရောက်စ အသစ်စက်စက် မယားကလေးများတောင် ပျော်လာသလိုလို ဖြစ်လာတတ်သည်။ သည်မယား အားလုံးဟာ ရနောင်မင်းသားရဲ့ ချစ်ခင်မှုယုယမှုကိုသာ ခံယူရသည်။

သားသမီးများ ရသည့်မယားကမူ တခြား အဆောက်အအုံမှာ သီးသန့်နေရ၏။ သူတို့ကိုလည်း ရနောင်မင်းသားက ပစ်မထား။ ဂရုတစိုက် ရှိလှသည်။ သားသမီးကလေးများအပေါ်လည်း ဖခင်မေတ္တာနှင့်အညီ အရေးတယူ ရှိသည်။ ဒါကြောင့်မို့ထင်၊ အားလုံး မယားများက ကျေနပ်ကြသည်။ သည်နည်းဖြင့် ရနောင်မင်းသား၏အိမ်မှာ မယားအသစ်ကလေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်မျှ များပြားလှသည့် မယားများ၊ သားသမီးများကို နိစ္စစွဲ ကျွေးမွေးရသည့် ရနောင်မင်းသား အိမ်တော်မှာ အလှူအတန်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ဖြူဖြူသည် သာမန်ရိုးရိုး အရပ်သူအရပ်သားထဲက မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်နဲ့ ခြပ်နဲ့ နေတဲ့ အဆွေအမျိုးထဲကပဲ။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ရွှေနန်းတော်သူ နန်းတော်သားများ၏ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒ ဆိုလျှင်လည်း ရွှေလုံမြို့ဝန်၏ ယုံကြည်အားကိုးရသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ရနောင်မင်းသားကတော့ သည်ကိစ္စတွေ၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘာမှ မထောက်ထားဘူး။ သူလိုချင်တာ တစ်ခုပဲ ကြည့်သည်။ ဖြူဖြူရဲ့ လှပသည့် မျက်နှာတစ်ခုကိုပဲ ကွက်ပြီး ကြည့်သည်။

ဖြူဖြူခမျာ ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်မည်။ သောကဗျာပါဒ ပွားမည်၊ ခိုင်လုံနန္ဒ ခမျာမှာလည်း ဘယ်လို စိတ်နှလုံး ထိခိုက်သွားမည်ကို ရနောင်မင်းသား ထည့်မထွက်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ကာမအာရုံကြောမှာ နစ်မျောချင်တဲ့အခါပဲ ရှိသည်။

ဟောင်းနွမ်းသွားသည့် မယားများအစား အသစ်စက်စက် မယားများ အစားထိုး ဖို့သာ အမြဲ ကြံစည်နေဟန်တူရဲ့။ ကာမအာရုံကြောမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မျောရ မျောရ မမှုဘူး။ သူ့ဆန္ဒ ပြေပျောက်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့ကို လှရမလဲ။ သတ်ရ မလဲ။ သည်လုပ်သမျှများမှာလည်း မှန်သည် မှားသည်ကို မစဉ်းစား။ လိုဘပြည့် ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ မှားသည် မှန်သည်ကို သူမထွေး။

ခါတိုင်းလို အတွင်းတော်သို့လည်း သူ့ အခစား မဝင်တော့။ ပျက်ကွက်စ ပြုလေပြီ။ မယားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသည်။ တကယ်တော့ သည်လောက် တဏှာရာဂ အားကြီးသည့် ရနောင်မင်းသားအဖို့ ကာမဂုဏ်ကြောတွင် နှစ်နေ သဖြင့် တန်ခိုး အရှိန်အဝါ နိမ့်ဆင်းစပြုလာပြီကို သူ သတိမထားမိတော့ချေ။

မခင်ထွေး သို့မဟုတ် မထွေးလေး

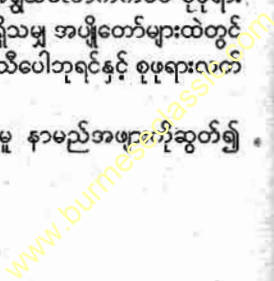
ရနောင်မင်းသား၏ များပြားလှစွာသော မိဖုရားတွေများထဲမှ မိဖုရားငယ် တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ မိန်းမတို့တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ပီယရုပ်၊ သာယာစရာ ကောင်းသော သောတရုပ် ဟူ၍ ရုပ်၏ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာ နှစ်ပါး ရှိရာတွင် မထွေးလေးမှာ နှစ်ပါးစလုံးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ရုပ်လှတိုင်း ချစ်စရာ မကောင်း၊ ချစ်စရာကောင်းတိုင်းလည်း ရုပ်မလှပေ။ သို့သော် မထွေးလေးက ရုပ်လည်း လှသည်၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းသည်မို့ မြင်ရသူအဖို့ စွဲမက်ရသော မိန်းမတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

မထွေးလေး၏ မိဘများမှာ အမရပူမြို့တော်ကို ကနဦး တည်ထောင် ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့သော ဘိုးတော်ဘုရား၏မြေးဖြစ်သည့် မင်းသီဟနှင့် မိခင်ဖြစ် သူ မမကြီးတို့၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သမီးရတနာကလေးပင် ဖြစ်သည်။

မင်းသွေး မင်းသက် မကင်းသူမို့လည်း မထွေးလေးမှာ အလိုလို မဟာဆန် နေပေသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသည်။ အဆို၊ အကကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ဆိုတတ် ကတတ်ခဲ့သည်။

မထွေးလေးသည် အသက် ဆယ်နှစ်နှစ် အရွယ်လောက်ကပင် စုဖုရား လတ်ထံပါးတွင် အပျိုတော်အဖြစ် ခစားရသည်။ ရှိသမျှ အပျိုတော်များထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်၍ သီပေါဘုရင်နှင့် စုဖုရားလတ် တို့က “မင်ကလေး” ဟူ၍ ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသည်။

ရွှေနန်းတော်သူ၊ ရွှေနန်းတော်သားများကမူ နာမည်အဖျားကိုဆွတ်၍ “ထွေးလေး” ဟူ၍ ခေါ်တတ်ကြသည်။

သည်သို့ အပျိုတော်အဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် အချိန်မှာပင် ဘုရင့်စင်တော်ကြီး မင်းသမီးမှာ နေမျိုးသီရိ ရွှေတောင်ဘွဲ့ရ ဆရာပုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ အသံ၏ ကောင်းခြင်း ပြည့်စုံလှသဖြင့် နေမျိုးသီရိ ရွှေတောင်ဘွဲ့အဖြစ် မရသေးရ ဘွဲ့ကို လည်း ထပ်မံ ရရှိပြန်လေသည်။

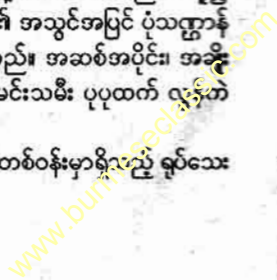
ရုပ်သေးစင်တော်မှာ သုံးမျိုး ရှိလေသည်။ စင်တော်ကြီး၊ စင်တော်လတ်နှင့် စင်တော်လေးတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် တော်ကောက်သော စင်တော်ကို စင်တော်ကြီး ဟူ၍ ခေါ်၏။ မဟာစင်တော်ကြီး ဟူ၍လည်း ခေါ်သေးသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းတို့ တော်ကောက်သောစင်ကို စင်တော်လတ်၊ မိဖုရားငယ်များနှင့် သားတော်၊ သမီးတော်တို့က တော်ကောက်သောစင်ကို စင်တော်လေးဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

“ထင်ပေါ်လျှင် စင်တော်က ကောက်” ဆိုသည်မှာ ရုပ်သေးစင်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဥပမာပင် ဖြစ်ပေမည်။

ဆရာပုကြီး၏စင်တော်ကြီးသည် နန်းတွင်းစင်တော်တွင် မကြာခဏ ကပြ ဖြေဖျော်ရသည်။ သည်အခါတွင် အဆိုအက ဝါသနာထုံလှသော မထွေးလေးသည် ပွဲကတိုင်း မလွတ်တမ်း ကြည့်သည်။ အခြားသူများလို တစ်ခဏ အရသာ ခံရုံမျှနှင့် ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ကြည့်ခြင်း မဟုတ်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ တိတိကျကျ ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မကြာခဏပင် သီပေါဘုရင် မင်းတရားနှင့် စုဖုရားလတ်တို့ ညဉ့်ဦးယံ လေညင်းဆောင်တွင် အနားယူ စံနေခိုက်တွင် ဆရာပုကြီး၏ ရုပ်သေးမင်းသမီးနှင့်အတူ ဖြေဖျော်ကပြရသည်။ သည်အချိန်ကမူ သူသည် အကပညာကို မည်သည့် ဆရာသမားများထံကမျှ သင်ယူခြင်း မရှိသေးပေ။ သို့သော် တစ်ခါ မြင်ရုံမျှဖြင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားမိသော သူ၏ အသိဉာဏ်ကြောင့် မထွေးလေးမှာ အဆိုအကပညာကို ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်မြောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာပုကြီး၏ ရုပ်သေးကိုကြည့်ကာ ရုပ်သေးမင်းသမီးကလေး ပုပု၏ ဆိုဟန်၊ ပြောဟန်၊ ကဟန်တို့ကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ဆိုတတ်၊ ပြောတတ်၊ ကတတ်နေသည်။ သီပေါမင်းတရားကပင် “ပုကြီးနဲ့ တစ်ထေဝတည်းပဲ” ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူဖူးလေသည်။ မထွေးလေးသည် သူ၏ အသွင်အပြင် ပုံသဏ္ဍာန်ကို ရုပ်သေးမင်းသမီး ပုပုနှင့်တူအောင် ပြင်ဆင်သည်။ အဆစ်အပိုင်း၊ အခွံအစား ကျနလှသော မထွေးလေးမှာ သစ်သားရုပ်မင်းသမီး ပုပုထက် လှပိုမိုအောင် လှပနေလေသည်။

သည့်အတွက် နောင်အခါတွင် နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာရှိသည့် ရုပ်သေး

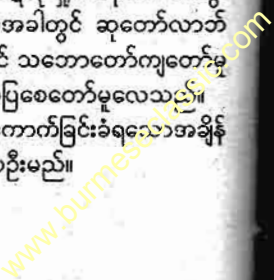
ရုပ်တို့သည် မထွေးလေးကို စံပြုကာ ပြုလုပ်ကြရတော့သည်။ သည်တွင် မထွေးလေးသည် အရုပ်ကလေးလို လှသူ မဟုတ်တော့ဘဲ အရုပ်ကလေးများကသာ မထွေးလေးလို လှအောင် မွမ်းမံနေကြရတော့သည်။

မထွေးလေးသည် စာမတတ်ချေ။ သို့သော် မှတ်ဉာဏ်တွင် သူမတူအောင် ထက်မြက်လှသည်။ တစ်ခါနှစ်ခါ ကြည့်ရုံကြားရုံမျှဖြင့် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ဆိုတတ် ပြောတတ်ပေသည်။ ဆရာပုကြီး ဆိုကသွားသမျှကို နောက်ရက်များတွင် မထွေးလေးက တစ်ပုံစံတည်းကျအောင် ဆိုပြရသည်။ စင်တော်ကြီးက ဆရာပုကြီး သိဆိုကပြသွားသော သီချင်းကို မထွေးလေးက ဆယ်ခါမက ပြန်၍ သိဆိုကပြပေးရသဖြင့် နန်းတွင်းကချေသည် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အရာရာတွင် သွက်သွက်လက်လက် ရှိနေသော အပျိုတော် မထွေးလေးကို သီပေါဘုရင်နှင့် စုဖုရားလတ်တို့က ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလေသည်။ မြောက်စားတော်မူသည်။ ရွှေနန်းတော်သူ၊ ရွှေနန်းတော်သားများကလည်း အရေးတယူ ရှိနေလေသည်။ သည်အချိန်က မထွေးလေးမှာ ရွှေနန်းတော်တွင် အပေါ်လွင်ဆုံးကချေသည်မလေး တစ်ဦးအဖြစ် ရှိပေသည်။ သည်လောက် ရွှေနန်းတော်အတွင်းဝယ် ကျော်ကြားနေခဲ့သော မထွေးလေးအဖို့ ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုး တွေ့ကလေးတစ်ခုမှာ တစ်နေ့ဝယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ဒါကလည်း ရနောင်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်နေခြင်းပဲပေါ့။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာရှိနေသည့် အလှအပဟူသ၍ကို တော်ကောက်ခြင်း များစွာဖြင့် တော်ကောက်နေတော်မူသော ရနောင်မင်းသားမှာ မထွေးလေးကို မျက်စိကျနေသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်မှာ အနုပညာကို မြတ်နိုးသော မင်းသားတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ အချိန်မရွေး သူ၏အိမ်တော်မှာ တူရိယာသံများဖြင့် တခြံမိုခြံမို ရှိနေပေသည်။ မထွေးလေးအသက် ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပြီဆိုကတည်းက ရနောင်မင်းသားက သူ၏ အဆောင်တော်သို့ မထွေးလေးအား ခေါ်ငင်ကာ ကပြစေတော်မူခဲ့သည်။ အချိုးအစား ကျနလှသော မထွေးလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အနုလှပငိုလှ ရှုစားရင်းက မထွေးလေး၏ အဆိုအကကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ရသောအခါတွင် ဆုတော်လာဘ်တော်များကို များစွာ ချတော်မူလေသည်။ လွန်စွာပင် သဘောတော်ကျတော်မူသဖြင့်လည်း အိမ်တော်တွင် မကြာခဏခေါ်၍ ကပြစေတော်မူလေသည်။

မထွေးလေးသည် ရနောင်မင်းသား၏ တော်ကောက်ခြင်းခံရသောအချိန်တွင် အသက်မှာ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိပေဦးမည်။

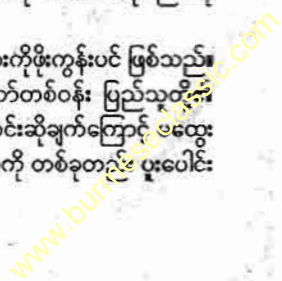

ကြင်ရာတော်များပြားလှသော ရနောင်မင်းသားသည် အချောအလှများ ကိုမြင်တိုင်း တပ်မက်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ တန်ခိုးကြီးမားသော မင်းသားလည်း ဖြစ်ပေရာ ကြင်ရာမိဖုရားများမှာ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နှင့် ရှိနေပေသည်။ သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ရနောင်မင်းသားနှင့် မထွေးလေးတို့၏ ဖူးစာရေစက်မှာ တစ်နှစ်မျှသာ ခိုင်ပေသည်။ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်ကပင် ကွဲဖွဲကြွမ္မာ ဖန်လာခဲ့လေသည်။

မထွေးလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူပင် ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားနှင့်စာသော် များစွာ ငယ်ရွယ်လှပြီး အသိ မကြွယ်သေးသောအရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဆို အကမှာလည်း ဝါသနာကြီးလှသော ကချေသည်လည်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင် အနုပညာဘက်မှာသာ အာရုံကို လွှတ်ထားလေ့ ရှိ သည်။ ဒါကြောင့်ပင် ထင်ရဲ့ သူ၏ မောင်တော်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား၏ စိတ်ကို သူ့အပေါ် အမြဲ စွဲမြဲနေရန် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း မရှိရှာချေ။ အနုအလှ အခရာအညှများကိုသာ မက်မောလှသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ စိတ် တလည်း သူ့အပေါ် မရှိတော့၊ ခပ်ဖယ်ဖယ်သာ နေလေတော့သည်။

ရနောင်မင်းသားမှာ မယားများများ ယူတတ်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မထွေးလေးကိုလည်း ကြာရှည် မြတ်နိုးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ နဂိုကတည်းက မိမိမာန် မာနနဲ့နေလာခဲ့သော မထွေးလေးသည် ရနောင်မင်းသား၏ ချစ်ကြင်မှုကို အပြည့်အဝ မခံယူရသည့်အချိန်ကစ၍ သဘင်နယ်ဘက်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက် လေတော့သည်။ ရနောင်မင်းသားက စွန့်ပစ်လိုက်သော အချိန်တွင် မထွေးလေး ၏အသက်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိပေစေသေးသည်။ လူ့လောကကို ကောင်း ကောင်း နားလည်နိုင်နေပြီဖြစ်သော အရွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့ မထွေးလေး၏ ဘဝဇာတ်ဆရာမှာ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ် သည်။ မောင်မောင်တုတ်သည် မထွေးလေးအား ဘဝသင်ခန်းစာကို အစပထမ သင်ကြားပေးလိုက်လေပြီတည်း။ ရနောင်မင်းသားနှင့် ကွဲကွာခဲ့ပြီးနောက် မထွေး လေးမှာ ဆရာပုကြီးထံဝယ် ကန့်ကူလက်လှည့်ဆိုသလို အကအဆိုပညာကို သေချာစွာပင် သင်ယူတော့လေသည်။

မထွေးလေး၏ ဒုတိယခင်ပွန်းသည်မှာ မင်းသားကိုဖိုးကွန်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက မင်းသားကိုဖိုးကွန်းသည် နေပြည်တော်တစ်ဝန်း ပြည်သူတို့၏ အချစ်တော် ဖြစ်နေပေသည်။ ပြည်သူအများ၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် မထွေး လေး၏ဇာတ်နှင့် မင်းသားကိုဖိုးကွန်း၏ဇာတ်တို့ နှစ်ခုကို တစ်ခုတည်း ပူးပေါင်း

ကာ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ပြည်လုံးသို့ ကပြခဲ့လေသည်။

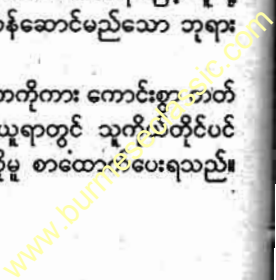
ဒါပေမယ့် ချဉ်းသီးနှင့်ဆား အတူထားက လျှာဖျားက သွားရည်ယိုသည် ဆိုသလိုပဲ မကြာခင်မှာပင် သူတို့နှစ်ဦး အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်မိကြတော့ လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်းမှာ မကြာရှည်ပေ။ ငါး သိုင်းချောင်း လေးမျက်နှာတွင် ကိုဖိုးကွန်းသည် သူချစ်လှသော မထွေးလေးနှင့် လူ့လောကကို ကျောခိုင်းသွားတော့သည်။

စကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသလို မထွေးလေးအဖို့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကံမကောင်းလှပေ။ ပထမ တစ်ယောက်က စိမ်းသည်။ နောက်တစ်ယောက်က တိမ်းခဲ့သည်။ အခေါ် လွဲသော်လည်း အကွဲချင်းမှာ အတူတူပင် ဖြစ်လေသည်။

မင်းသမီးလောကတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော မထွေးလေးအဖို့ ခင်ပွန်းသည် ကိုဖိုးကွန်း မရှိသည့်နောက် မင်းသား အီကင်းမောင်ကြီးနှင့် တွဲဖက်ပြန်လေ သည်။ မင်းသား ကိုဖိုးကွန်းမှာ မင်းသားကောင်းတစ်လက် ဖြစ်သလို အီကင်း မောင်ကြီးလည်း နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက်များသော မင်းသားကောင်းတစ် လက် ဖြစ်သည်။ အီကင်းမောင်ကြီး၏ အတွေ့အထိ အချောအမြူ ဖဿအာရုံ က မထွေးလေး၏စိတ်ကို ညွတ်နူးစေသည်။ သည်အတွက်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ အီကင်းမောင်ကြီး၏ မေတ္တာရိပ်ကို မထွေးလေး ခိုမှီးမိသည်။ အားကိုးလိုက် သည်။ သည်တော့ အီကင်းမောင်ကြီးနှင့် မထွေးလေးတို့ ဖူးစာဆုံသွားတော့ သည်။ မထွေးလေးသည် အီကင်းမောင်ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျစဉ်က အတော်ပင် စီးပွားတက်ခဲ့ဟန် တူသည်။ မန္တလေးတောင်ခြေ သစ်ဆိမ့်ကျောင်းတိုက်တွင် ခုနစ်ဆောင်ပြိုင် ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ကာ ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမတ္တို့ကို ခံယူလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် မထွေးလေးမှာ အဆိုအက ကောင်းသလောက် လင်ကံမကောင်း ရှာပေ။ မထွေးလေး အသက် ငါးဆယ်နှစ်နှစ်တွင် သူ၏ခင်ပွန်းသည် အီကင်း ဦးမောင်ကြီးမှာ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားခဲ့လေသည်။ သည်အတွက် မထွေး လေးသည် ကျောင်းဒကာ ဦးမောင်ကြီးကို လွမ်းဆွတ်တသ သတိရသဖြင့် သူတို့ တောင်းမှုဖြစ်သော ကျောင်းအနီးတွင် လောကတန်ဆောင်မည်သော ဘုရား တစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့လေသည်။

မထွေးလေးသည် စာမတတ်သော်လည်း ဂီတကိုကား ကောင်းစွာ ဘတ် မြောက်သူ ဖြစ်သည်။ သီချင်းသစ်များကို တက်ယူရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပတ္တလားတီး၍ အသွားတက်ယူသည်။ စာသားကိုမူ စာထောက်ပေးရသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျက်မှတ်ထားရသည်။ စာထောက်သူကား ကြားမှနေပြီး အသံမပါဘဲ စာထောက်ပေးသည်။ ဒါကို မထွေးလေးက အသံသွင်းပြီး သီဆို သွားလေသည်။

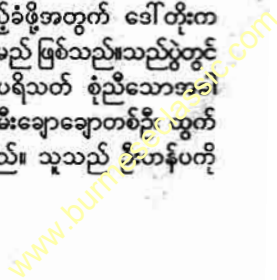
အိကင်းဦးမောင်ကြီး ငှက်ဖျားမိသဖြင့် အနိစ္စ ရောက်သွားပြီးနောက် မထွေးလေးမှာ မင်းသမီးဘဝကို မစွန့်နိုင်ရှာသေးဘဲ ရှိ၏။ မင်းသားတစ်လက်ကို ရှာ၍ ကပြပေးသေးသည်။ သူ့ရှာကသော မင်းသားမှာ ကိုစိန်ခိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မင်းသားကိုစိန်ခိုင်နှင့်ကား ခေတ္တခဏမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

မထွေးလေး အသက် ခြောက်ဆယ်လောက်တွင် ဆရာကြီး ဦးဟန်ပသည် ကံအားလျော်စွာ မထွေးလေးနှင့် သွားဆုံမိလေသည်။ ဦးဟန်ပမှာ မန္တလေးသား ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အောက်မြို့ အောက်ရွာမှာပင် နာမည်ကျော်ကြားနေ လေသည်။ မန္တလေးသို့ အရောက်အပေါက် နည်းသဖြင့်လည်း မထွေးလေးကို မမြင်ဘူးချေ။ သို့သော် ဆုံဖို့ ကံကြမ္မာ ဖန်လာလေသည်။

ထိုစဉ်က မန္တလေးတွင် နာမည်ကျော် အပြိုင်အဆိုင် ဆိုင်းနှစ်ပွဲ ရှိနေ သည်။ ဆရာစိန်ခိုင် ဗေဒါမောင်လေး ခေါ် စိန်ဗေဒါတို့ ညီနောင်နှစ်ယောက် ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လူချင်းသာ ညီအစ်ကို တော်သည်။ ဆိုင်းတီးရာတွင် ညီအစ်ကို မတော်ချေ။ ညီအစ်ကိုချင်း ချစ်ကြပေမယ့် ဆိုင်းတီးသောအခါတွင် လုံးဝ သံယောဇဉ် မရှိပေ။ မကြာခင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆရာစိန် ကွယ်လွန်သွား သဖြင့် စိန်ဗေဒါမှာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ဖြစ်တော့သည်။ သည်တွင် ဆရာစိန်ခိုင်၏ဇနီး ဒေါ်တိုးက စိန်ဗေဒါကို ပြိုင်ရန်အတွက် ဆိုင်းဆရာ လိုက်ရှာကြတော့သည်။

သည်အချိန်က သတင်းလှိုင်နေသော ဦးဟန်ပကို ဒေါ်တိုးက ခေါ်ယူလိုက် သည်။ ဆရာစိန်ခိုင်နေရာကို ဦးဟန်ပအား ပေးလိုက်သည်။ 'စိန်ဗေဒါကို ပြိုင်ရန် ဟန်ပ တက်လာပြီ'ဆိုသော သတင်းစကားများမှာ မန္တလေးတွင် တစ်မဟုတ်ချင်း ဖွံ့သင်းနေပေသည်။ ဘယ်လောက်တော်လို့ ဆရာစိန်ခိုင်နေရာတွင် ထိုင်နိုင် သည်။ ဘယ်လိုလူစားမို့ စိန်ဗေဒါကို ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သနည်း စသော သံသယပေါင်း များစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေကြသည်။

မကြာမီ ရက်အတွင်းပင် အလှူပွဲတစ်ခု ဧည့်ခံဖို့အတွက် ဒေါ်တိုးက စီစဉ်ပေးရသည်။ ထိုပွဲတွင် ဦးဟန်ပက ပတ္တလားတီးရမည် ဖြစ်သည်။ သည်ပွဲတွင် အဆိုတော်တစ်ဦးနှင့် ပတ္တလားသာ ပါဝင်သည်။ ပရိသတ် စုံညီသောအခါ ဦးဟန်ပ ပတ္တလား စမ်းနေသောအနားသို့ အမျိုးသမီးချောချောတစ်ဦး ထွက် လာသည်။ မနီးမဝေးတွင် သိမ်မွေ့စွာ ထိုင်နေသည်။ သူသည် ဦးဟန်ပကို

တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး “မောင်တီးမယ့်သီချင်းကို အမေဆိုရမလား။ အမေဆိုမယ့် သီချင်းကို မောင်က တီးမှာလား” ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

စိန်ဇေဒါနှင့် ပြိုင်မည်ဖြစ်သော ဦးဟန်ပမှာ ပတ္တလားလုံးတွေကို ခပ်ကြွားကြွား စမ်းသပ်နေစဉ်ဖြစ်၍ “ဆိုချင်တဲ့သီချင်းကို ဆိုနိုင်ပါတယ်” ဟု သူ့ကဲ့သို့ပင် တစ်ချက်မျှ စောင်းကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကမူ မိမိနှင့် မတိုင်းမယိမ်းအရွယ်က ‘အမေ’ ဟု တင်စီးပြောသည်ကို မခံချင်လှပေ။ အောက်ပြည်က တက်လာသူခို့ အထင်သေးပြီး ခေါ်လေခြင်းဟု အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။

သည်နောက် စည်းတီးသော အမျိုးသမီးက စည်းဖြင့် အသံပြပေးလိုက်လေသည်။ ဦးဟန်ပက စည်းသံကိုလိုက်ပြီး အမိဖမ်းထားသည်။ ထို့နောက် အဆိုတော်၏ ကြည်လင်ချိုအေး၍ နွဲ့နှောင်းသော ဂီတသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သည်တွင် ဦးဟန်ပမှာ ဇောချွေးတွေ ကျလာသည်။ သူ၏လက်ခတ်သည် ပတ္တလားပေါ်တွင် ကသိကအောက်နှင့် ပျံ့ဝဲနေသည်။ အဆိုတော် သီဆိုသော သီချင်းသွားကို မသိသောကြောင့် ဘယ်အလုံးကို ခေါက်ရမည် မသိဘဲ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

ဦးဟန်ပသည် သီချင်းရိုးရိုးကိုသာ တီးဖူးသူ ဖြစ်သည်။ အတွန့်အတက်များလှသော ဤသီချင်းမျိုးကို မတီးဖူးဘူးချေ။ သီချင်းအလယ်လောက်ရောက်မှ တေးထပ်မှန်း သိသွားသည်။ ‘ဖော်ကွာဝေး’ သီချင်း ဖြစ်သည်။ ဖော်ကွာဝေးကို တေးထပ်ခြံရံထားသည်။ ဖော်ကွာဝေးညှပ် တေးထပ်ပင်တည်း။

ဦးဟန်ပသည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်တိုးအား “မမတိုး၊ အဆိုတော်က ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးကြည့်မိသည်။

“ဟဲ့ မောင်ဟန်ပ၊ မင်း အမေထွေးကို မသိဘူးလား။ မထွေးလေးဟဲ့” ဟု ပြောမှ ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။ အလေးအမြတ် မပြုခဲ့မိသည်ကို နောင်တရသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မထွေးလေးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ် နီးနေပေပြီ။ အိမ်ထောင်ဆက် မကုန်သေးသော မထွေးလေးမှာ အင်းဝတံတားဦးနယ်မှ ဇီးကန်တောင်ပြုံးသူကြီး ဦးကြာညိုနှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်နေသည်။ စတုတ္ထမြောက် ခင်ပွန်းပင်တည်း။ ဦးကြာညိုနှင့် သုံးနှစ်ခန့် ပေါင်းဖက်ပြီးမှ ဇီးကန်တောင်ပြုံး၌ပင် အသက်ခြောက်ဆယ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ခဲ့တော့သည်။ တံတားဦးတွင် ဒေါ်ထွေးလေး၏ အလောင်းကို ဖုတ်ဂူသုံးခွင်နှံ၍ သင်္ဂြိုဟ်ထားကြလေသည်။

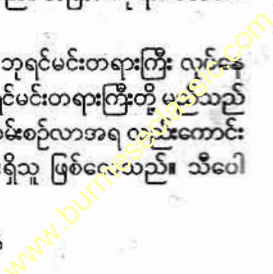

မင်းခယောကျ်ားတစ်ဦး၏ ဘဝနိဂုံး

သည်အရေးမှာ အဓိက ပါဝင်ခဲ့သည့် သူကတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်ပါပဲ။ မိဖုရားကြီးသည် ရက်စက်သည်။ ရန်ကြွေးဆပ်တတ်သည်။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ သီပေါဘုရင် အရေးမှာ ဘယ်သူက အခါတော်ပေး ဆိုတာကို မိဖုရားခေါင်ကြီးက သိသည်။ သိလို့လည်း ရန်ကြွင်းရန်စ မှန်သရွေ့ကို ရှင်းလင်းခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မိမိနှင့် မင်းတရားကြီးကြား ဝင်တဲ့သူမှန်သမျှကို မည်သူ့ကိုမဆို ရှင်းလင်းပစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မိမိလို မင်းသွေး အဆီအနှစ်ပါသည့် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်ကို အရာမှချပြီး ဗန်းမော်ကို ပို့ပစ်တာပဲ။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ ယှက်နွယ်နေသည့်သူ မှန်သမျှတွေ တစ်ဦးတလေမှ မရှိကြတော့ဘူးပေါ့။

မင်းတရားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စုဖုရားလတ်အဖို့ သည်းခံတတ်တဲ့ ဉာဉ် ရှိဟန် မတူဘူး။ မိမိရဲ့ အသက်သွေးခဲအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရသလိုပဲ။ သည် အသက်သွေးခဲထက် ပိုမိုလွန်ကဲနေသည့် ချစ်မေတ္တာအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရသလိုပဲ။ ခံစားချက် ပြင်းပြလှသည်။ သီပေါဘုရင်ကို မိမိတစ်ဦးတည်း ချစ်လိုသည်။ သီပေါဘုရင်ကလည်း မိမိကလွဲရင် တခြားသူကို မချစ်စေဘူးလို့လည်း တစ်ခါက ကတိစကား ပေးထားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သီပေါဘုရင်ကိုလည်း မိမိတစ်ဦးသာ ချစ်စေချင်သည်။ တခြား မိဖုရား မောင်းမတို့ယလုပ်တော်များကို မချစ်စေချင်ဘူး။

တကယ်တော့ သည်လို ခံစားမှုမျိုးများတွင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး လှင်နေသူအဖို့ဝယ် အခွင့်အလမ်း များစွာ ရှိပေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးတို့ မည်သည် ဥပဒေ ဓမ္မသတ်ကြောင်းအရ လည်းကောင်း၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လည်းကောင်း မိဖုရားကြီးလေးပါး ထားနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ သီပေါ

ဘုရင်၏ ခမည်းတော်ဘုရားဖြစ်သူ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် နန်းမတော် မိဖုရားကြီးလေးပါး ထားခဲ့သည်။

သရေခေတ္တရာခေတ်မှသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ရှေ့ပိုင်းအထိ အုပ်စိုးခဲ့သော ဘုရင်မင်းတရား အားလုံးလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တချို့ ဘုရင်များဆို မိဖုရားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ယူထားခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ဒါမှလည်း ဘုရင်မင်းတရားကြီး ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိစေတော့မည်ပေါ့။ ဒိုင်းခင်ခင်အား သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် သီပေါဘုရင်အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ သေးသိမ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ခြင်း မဟုတ်။ ဂုဏ်ရှိသည့်အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်အဖို့ သည်အလုပ်ကို စွန့်စွန့်စားစား မျက်စိမှိတ် လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ သူ့ကိုယ်၌ကပင် စုဖုရားလတ်ကို ကြောက်ရွံ့နေရသည် မဟုတ်လား။

သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရှေးထုံးကြိုက်သည့် ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များက ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ သည်လို သီပေါဘုရင်အဖို့ မယားတစ်ယောက်တည်း၏ အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေခြင်းကို ပျော့ညံ့ခြင်း၊ သိမ်ဖျင်းခြင်း ဟူ၍ သဘောထားကြသည်။ သူတို့တင်မကဘဲ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်၏ မယ်တော်ကြီးဖြစ်သူ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးကလည်း သီပေါဘုရင်အား တခြား ကြင်ရာ မိဖုရားများကို သိမ်းပိုက်စေလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိသည်။

မိဖုရား အများအပြား ယူလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စုဖုရားလတ်၏ မာန်စွယ်မှာ ကျိုးသွားနိုင်သည်။ မိန်းမကြီးစိုးနေသည့် အစိုးရသည်လည်း စခန်းသိမ်းသွားနိုင်စရာ ရှိသည်။ လူအားလုံးကို ကြီးစိုးနေသော မိဖုရားခေါင်ကြီးဇာတ်မှာ တစ်ခန်းရပ်သွားနိုင်သည်။ အထင်သာ ရှိသည်။ မည်သူကတော့ မိဖုရားကြီးကို တုပြိုင်နိုင်ဝံ့ပါ့မလဲ။ မိဖုရားကြီးကို တုပြိုင်ဖို့ နေနေသာသာ စေ့စေ့ကြည့်ဝံ့သူက ခပ်ရှားရှားပင်။ စုဖုရားလတ်အဖို့ဝယ် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး၊ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးတွင် သူ့သာလျှင် အကြီးဆုံး အမြင့်ဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။ မည်သူမျှ စုဖုရားလတ်ကို မတုနိုင်၊ မပြိုင်နိုင်။

သီပေါဘုရင်မင်းတရားကြီးကို လက်ဝါးထဲ ထည့်ထားပြီး စေလိုရာ ခေလိုင်တဲ့သူက သူ မဟုတ်လား။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရန်သူတွေအားလုံး ကျဆုံးသွားကြပြီ။ ဒိုင်းခင်ခင်အား ရွှေနန်းတော်အတွင်းသို့ သွင်းလာသည့်ကိစ္စကို ဝါဝင်သူမှန်သမျှ သေသူသေ၊ အဝေးရောက်သူ ရောက်နှင့် ဖြစ်သွားကြတုန်ပြီ။ သည်

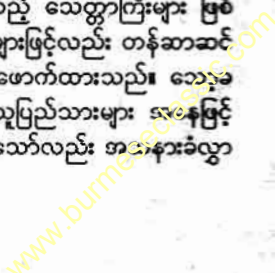
လျှို့ဝှက် ကြံစည်မှုကြီးထဲတွင် ပါဝင်သည့် လူတွေထဲက လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက် အသက်မသေဘဲ ရှိနေသေးသည်။ ဒါကလည်း သူတို့ရဲ့ အချိန်အဝါကို ကြောက်လို့ မဟုတ်။ အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ထားနေလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သည်လူနှစ်ယောက်မှာ အခြားသူများ မဟုတ်။ ဗန်းမော်သို့ ပို့ထားသော တောင်သမန်စား မောင်ဖေငယ်နှင့် နန်းတော်တွင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်တို့သာ ဖြစ်ချေသည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ နဂို အနေအထား အတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် လူပေါင်းများစွာကို ကိစ္စတုံး စီရင်ပစ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ရနောင်မင်းသားကိုမူ မတို့ရဲပေ။ မတို့ရဲ ဆိုသည်ထက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကြည့်နေဟန် တူသည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ နောင်တော်အဖြစ် ခံယူထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ဘေးမဲ့ရထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် နို့စို့ဖက်လည်း ဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်နှင့် ရနောင်မင်းသားတို့၏ ဆက်ဆံမှုကား မပြောင်းလဲ၊ အရင်အတိုင်းသာ ရှိမြဲ ရှိနေသည်။ သီပေါဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသားကို ချစ်မြဲချစ်လျက် ရှိသည်။

သည်အတိုင်းသာ ကြာရှည်သွားပါက မကြာမီ အတောအတွင်းဝယ် သီပေါဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသား၏ ဩဇာခံ ပြန်ဖြစ်သွားမှာ မလွဲဘူးပေ။ အခါအခွင့်ရတိုင်းပင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ရနောင်မင်းသားအား မျက်နှာနေ မျက်နှာထားနှင့် ကလန်ကဆန် လုပ်တတ်သည်။ သည်အခါဝယ် ရနောင်မင်းသားသည် ရယ်မောနေတတ်သည်။ မျက်နှာ တစ်ချက်မှ မပျက်။ ခု အချိန်အတွင်းမတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးက သည်မျှလောက်ပဲ တတ်နိုင်သည်။ ရန်မပြုနိုင်သေးပေ။

ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး။ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မိဖုရားကြီးရလာသည်။ သည်အခွင့်အရေးကလည်း စုဖုရားလတ် ခိုင်းစေချက်ကြောင့် တိုင်တားမင်းကြီး တတစ်ဆင့် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း ပြုလုပ်ထားသည့် ကိစ္စရပ်ပဲ။

ရွှေမြို့တော်လေးရပ်ခွင်မှာ သေတ္တာကြီးလေးလုံး ချထားသည်။ ထိုသေတ္တာကြီးများမှာ ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သေတ္တာကြီးများ ဖြစ်သည်။ အလွန် ခိုင်ခံ့သည်။ ရွှေအပြောက်အမွမ်းများဖြင့်လည်း တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ထိပ်တွင် အပေါက်ငယ်တစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။ သော့ခလောက်ကြီးများကိုလည်း ခတ်ထားသည်။ ပြည်သူပြည်သားများ ငွေနေဖြင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ အသနားတော်မြတ် ခံလိုသော်လည်း အသနားခံလွှာ

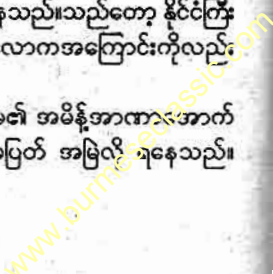
များကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ တင်သွင်းရန် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် မရသည့်အခါမျိုး၌ မိမိတို့၏ အသနားခံလွှာများကို ဤသေတ္တာကြီးလေးလုံးထဲမှ တစ်လုံးလုံးထဲတွင် ထည့်ကြလေသည်။ ယင်းသေတ္တာကြီးများကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နန်းတော်အတွင်း ဘုရင်မင်းတရားကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ယူဆောင်သွားကြရသည်။ သည်တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးက သေတ္တာကြီးများကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လျက် အသနား ခံလွှာများ၊ တိုင်ကြားလွှာများ ဖတ်ပြရလေသည်။

သေတ္တာကြီးလေးလုံးထဲက ရလာတဲ့ စာလွှာကတော့ အများလည်း အများကြီး၊ ဖြစ်ရပ်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ။ မှူးကြီးမတ်ကြီးများ၏ မရိုးသားမှု ဆိုးသွမ်းမှု၊ ရက်စက်ပုံများ တိုင်ကြားထားတာလည်းပါရဲ့။ ဝန်ကြီးများရဲ့ မကောင်း ကြောင်း ရေးထားတာလည်း ပါရဲ့။ တရားမျှတရေးနဲ့ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ ငဲ့ညှာထောက်ထားရေးအတွက် အသနားခံစာတွေလည်း ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သည် စာတွေထဲက အများအပြားဟာ လက်မှတ် ထိုးမထားကြဘူး။ မှောင်ထဲက ချောင်းပြီး လက်သီးပုန်းထိုးတဲ့သဘော ဖြစ်သည်။

သည်တိုင်ကြတောကြတာ အားလုံးကို သီပေါဘုရင်က စာလွှာထဲမှာ ပါလာသည့်အချက်တစ်ခုတည်းကိုကြည့်ပြီး ဘယ်တော့မှ ကာယကံရှင်ကို အပြစ်ဒဏ် မပေးဘူး။ တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်တာတောတာကို သိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီကိစ္စဟာ တကယ် မှန်၊ မမှန် စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ ဝန်ကြီးတစ်ဦးကို တာဝန်ပေးသည်။ တကယ် မှန်တယ်ဆိုမှ အပြစ်ရှိသူကို အပြစ် ဒဏ်ပေးသည်။ တကယ်လို့ တိုင်ကြသည့်အတိုင်း မမှန်ဘူးဆိုရင်တော့ တိုင်ကြား စာလွှာရေးတဲ့လူကို စုံစမ်းပြီး အပြစ်ပေးတတ်သည်။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သယ်ယူလာတဲ့ သေတ္တာကြီး လေးလုံးထဲမှာ ရနောင်မင်း သားအကြောင်း တိုင်စာတွေ ပြည့်နေလေရဲ့။ စာလွှာအားလုံးလိုလိုပဲ အောက်က လက်မှတ် မထိုးထားကြဘူး။ စာလွှာများထဲမှာ ရနောင်မင်းသားက မင်းတရား ကြီးကို နန်းချဖို့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရင်လုပ်မယ်လို့ ရနောင်မင်းသားက အတိအလင်း ပြောနေလေရဲ့။ သီပေါမင်းသည် မိန်းမရဲ့ ကြီးကိုင်တာခံနေရသည့်အတွက် ရုပ်သေးရုပ် ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်လုပ်ဖို့ မသင့်ဘူး။ လူ့လောကအကြောင်းကိုလည်း ဘာမှမသိဘူး။ နုလပိန်းတုံးပဲ။

သီပေါဘုရင်အဖို့ ရွှေနန်းတော်ထဲတွင် မိန်းမ၏ အမိန့်အာဏာအောက် မှာ ပိတ်မိနေသည်။ သည်စာလွှာတွေက နေ့စဉ်မပြတ် အမြဲလို ချနေသည်။

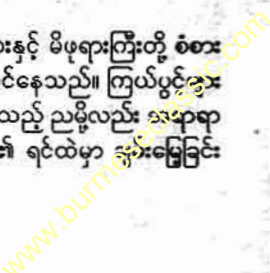

သီပေါဘုရင်အဖို့ မိမိ နောင်တော်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသားအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မိမိအပေါ် တကယ်များ မကောင်းကြံနေသလားလို့လည်း တွေးမိသည်။ စိတ်လည်း တော်တော် ထိခိုက်သွား၏။ သည်စာလွှာများ ရလာကတည်းက ဝန်ကြီးအချို့ကို စုံစမ်းခိုင်းထားခဲ့သည်။ ရလာသည့် သတင်းတွေမှာ အများအားဖြင့် မှန်ကန်နေသည်က များသည်။ ရနောင်မင်းသား နေပုံထိုင်ပုံများသည် သီပေါဘုရင်မင်းတရား နေပုံထိုင်ပုံနှင့် မခြားဘူး။ သလွန်တော်နှင့် မျက်နှာကြက်အောက်မှာ အိပ်သည်။ ပွဲတွေကို တခြိမ်ခြိမ်ခံသည်။ သူ့ဝင်းတော်ထဲမှာ ရာမဇာတ်ကို လေးဆယ့်ငါးညတိတိ ကပြစေသည်။ ရာမဇာတ်က သည်သို့ လေးဆယ့်ငါးညတိတိ ခံမှပဲ ဇာတ်လမ်းဆုံးသည်။

တကယ်တော့ ရနောင်မင်းသားသည် ဒိုင်းခင်ခင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သီပေါဘုရင်ကို အတော် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလေရဲ့။ သီပေါဘုရင် ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်ပင် မိမိနှင့် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အကျွမ်းဝင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းချစ် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်မှာ ဗန်းမော်သို့ အပို့ခံခဲ့ရသည်။ အပြစ်မဲ့သော ဒိုင်းခင်ခင် မိသားတစ်စုလုံး ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရသည်။ သီပေါဘုရင် ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် လူများ၏ အသက်များ အလဟဿ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒိုင်းခင်ခင်ကို ကွပ်မျက်လိုက်ပြီးနောက် အချိန် အတော်ကြာကြာအထိ သီပေါမင်းထံ အခစား မဝင်ခဲ့ဘူး။ မိမိမယားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခံနေသည်။

သီပေါမင်းတရားသည်လည်း ရနောင်မင်းသားနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ရှက်နေဟန် တူပါရဲ့။ မိမိရဲ့ ပျော့ညံ့မှုကြောင့် ဒိုင်းဝန် မိသားတစ်စုလုံး အသက် ဆုံးရှုံးသွားရတာကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ဟန် တူနေရဲ့။ သည် ရှက်စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သီပေါဘုရင် အနေနဲ့ ရနောင်မင်းသားကို မကောင်းထင်လာတာ။ သည်ရှက်စိတ်ဟာ သီပေါဘုရင်ရဲ့ နှလုံးထဲမှာ စွဲနေသည်။ ဘုရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ မိမိကြားရသည့်သတင်းမှာ အခိုင်အမာ မဟုတ်ပေမယ့် အလေးမပြု ဂရုမထားဘဲ နေလို့ မဖြစ်တဲ့ တကယ့်တကယ် လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေသည့် အမှုများလည်း အများကြီး ရှိတတ်သည်။ အတွက်များခြင်း၊ စိတ်ချမှု လွန်ကဲခြင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ကျဆုံးခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းပဲ။

တစ်ညတော့ ပန်းခုံတော်မှာ သီပေါမင်းတရားနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ စံစားနေကြသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ကြည်လင်နေသည်။ ကြယ်ပွင့်ခွေးတမူ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကြီးပင် ဖြန့်ကြဲနေသည်။ လသာသည့် ညမို့လည်း အများမှာ ကြည်နူးဖွယ်အတိ ဖြစ်နေသည်။ သီပေါဘုရင်၏ ရင်ထဲမှာ နှလုံးမြေခြင်း

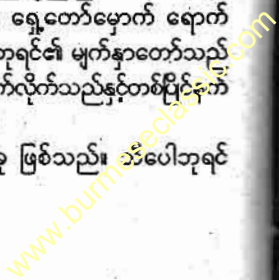
အဟုန်ကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်။ နောင်တော် ရနောင်မင်းသား၏ အကြောင်းကိုလည်း အကောင်းဘက်မှ တွေးနေမိသည်။ မကွာဝေးလှသော အရပ်ဆီမှလည်း ဆိုင်းသံဗုံသံများက ကြားနေရသည်။ သီပေါမင်း အတွေးပြတ်သွားသည်။ သည်ဆိုင်းသံ ဘယ်အရပ်က လာသည်ဆိုတာကို သူ သိလိုက်ဟန်တူရဲ့။ “သင်းတယ်မိုက်ပါကလား” လို့ မိန့်တော်မူပြီး အဆောင်တော်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော်မူလေရဲ့။ မိဖုရားကြီးကတော့ သူ့အကွက်ဆိုက်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတော်မူသည်။

အတွင်းဆောင်ရောက်သည့်တိုင် သူ့ကြားသိထားသမျှများကို အကုန်လျှောက်တင်သည်။ လင်မယားဆိုတော့ အပိုအဆာတွေသာများမယ်၊ လိုတာတော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ မယားပြောတော့ တစ်ညနဲ့အောင် ဆိုသလိုပဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးက ရနောင်မင်းသားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ နောင်တော်ကို မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်တော်နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာ ရှိသည့်အတွက် အတွင်းတော်ကို မပျက်မကွက် လာခဲ့စေလိုကြောင်း စသည်များကိုလည်း သီပေါဘုရင်က ပါးလိုက်လေရဲ့။

ပါးလိုက်တဲ့ သတင်းက နှစ်သက်လိုလားဖွယ် သတင်းများ ဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့်ပို့လည်း ရနောင်မင်းသားက ဘာမှ စိတ်စနိုးစနောင့် မဖြစ်မိဘူး။ သည်အချိန်က ဖခင်ဖြစ်သည့် ရေနံချောင်းဝန်ကြီးမှာလည်း နေပြည်တော်မှာ မရှိဘူး။ ရေနံချောင်းမြို့ကို ခရီးထွက်နေသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ ကံကြမ္မာက မှေးမှိန်လာပြီ ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွင်းတော်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုလည်း သူမသိခဲ့ဘူး။ သီပေါဘုရင်က မိမိကို စကားစမြည် ဆွေးနွေးပြောဆို လိုဟန်ရှိလို့ ထင်ရဲ့လို့လည်း တွေးမိဟန် ရှိသည်။ သီပေါဘုရင် အရှက်ပြေလောက်ပြီလို့လည်း သူထင်ဟန် ရှိသည်။ အခါအခွင့်သင့်ပါက ဗန်းမော်ကို အပို့ခံထားရသည့် သူ့သူငယ်ချင်း တောင်သမန်စားကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောရမှာပဲလို့ စဉ်းစားထားသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သီပေါဘုရင်ရှိရာ အတွင်းဆောင်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာ သီပေါဘုရင်နှင့် စုဖုရားလတ် အရှင်နှစ်ပါးသည် ပွဲကြည့်ဆောင်အနီးမှာ ရှိသည့် အဆောင်တော်အတွင်းမှာ ရှိနေကြသည်။ ရှေ့တော်မှောက် ရောက်သည်နှင့် အရှင်နှစ်ပါးကို ဦးခိုက်လိုက်သည်။ သီပေါဘုရင်၏ မျက်နှာတော်သည် တင်းမာနေသယောင် ရှိသည်။ ရနောင်မင်းသား ဦးခိုက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သီပေါဘုရင်က လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်သည်။

ဘယ်သူကမှ မမျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်

အမြဲတမ်း ဆောင်ထားသည့် ဓားအိမ်ထဲက ဓားမှာ သူ့လက်ထဲ ပါလာသည်။ နောက်တော့ သည်ဓားဟာ ရနောင်မင်းသားကုပ်ပေါ်မှာ ဝဲ၍နေသည်။ လည်ကုပ်တည့်တည့်ပေါ်မှာ အသင့်အနေအထား ချိန်ထားသည်။ မျက်နှာတော်ကလည်း နီရဲနေသည်။ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရာဇဂုဏ်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ထားရှိနေရဟန် တူသည်။ သူ့အသံက တိုးတိုးညင်းညင်းပင် ထွက်လာသော်လည်း ဒေါသသံ ပေါက်နေသည်။

“မောင်မင်းဟာ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ထီးနန်းကချဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခုချက်ချင်းပဲ မောင်မင်းကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ကွပ်မျက်ရမယ်။ မောင်မင်း ဘာလျှောက်တင်ချင်သေးလဲ တင်စမ်း။”

ကိုယ်ထင်တာနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်သွားရတဲ့ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ရနောင်မင်းသားဟာ သိပ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်မှုတော့ ရှိဟန်မတူဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေဟန် ရှိသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောသေးဘူး။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ အငေးသား ကြည့်နေသည်။ သီပေါဘုရင်က သူ့ကုပ်ပေါ်မှာ ဓားနဲ့မိုးထားတုန်း ရှိသေးသည်။ ကုပ်ပေါ် မိုးထားသည့် ဓားအသွားဟာ သီပေါဘုရင်၏ ဒေါသကြောင့် ခါယမ်းနေသည်။ သည်မြင်ကွင်းကို မြင်နေသည့် ဝန်ကြီးတွေ၊ မှူးမတ်တွေ အားလုံး မျက်လုံးပြူးနေကြသည်။ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ မိဖုရားကြီးကတော့ အနေ မပျက်ဘူး။ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ အသက်ဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ရနောင်မင်းသားကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ သူ့အပြုံးက အနိုင်ယူထားသည့်အပြုံး။ တိတ်ဆိတ်နေသည့်ဒဏ်ကို ကြာကြာ မခံနိုင်သည့် သီပေါဘုရင်က ထပ်မံ အမိန့်တော်ရှိလိုက်ပြန်သည်။

“မောင်မင်း တင်လိုရာတင်စမ်း။ ကိုယ့်နောင်တော် နေရာမှာထားပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို အသက်သေဖို့ ကြံစည်တယ် မဟုတ်လား။ မောင်မင်း ဘာလျှောက်တင်ချင်သေးသလဲ”

ရနောင်မင်းသားက နည်းနည်းမှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ အေးအေးသက်သာပဲ ခြံနေသည်။ ဒါတွေဟာ လှန့်လုံးတွေပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့ကိုအသက်သေအောင် သတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်ထားသည်။ သည်တစ်သက်မှာ သူ့အဖို့ ရာဇဝတ်သားအဖြစ် အကွပ်မျက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မခံရဘူးဆိုတာ သိထားလို့ပဲ ဖြစ်ဟန်တူရဲ့။ သည်တော့ သည်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြောစရာမရှိတဲ့ အကြောင်း၊ အရှင်သတ်လိုက် သတ်ပါ၊ ရဲရဲဝံ့ကြီး သေပြလိုက်မယ်။ ဒီအချိန်အထိ အရှင်ရဲ့ ကောင်းကျိုးကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ အရှင်အကျိုးယူလို့ ဘယ်တော့မှ

မလုပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို လျှောက်တင်လိုက်သည်။

သည်လို ပြန်လျှောက်တင်တာကိုပဲ သိပေါ့ဘုရင်မှာ အခံရခက်ဟန်တူရဲ့။ ငါလိုဘုရင် မင်းတရားကြီးကို စကား ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဂုဏ်ခံနေတဲ့ မင်းသားဆိုပြီး သိပေါ့ဘုရင်က စကားထပ်မဆိုစေဘဲ တိုင်တားမင်းကြီးလက်ကို အပ်လိုက်သည်။ တိုင်တားမင်းကြီးက တစ်ဆင့် ရွှေလှံဗိုလ် မြို့တော်ဝန်ကို အပ်လိုက်သည်။ ရွှေလှံဗိုလ်မှာမူ အနှစ်နှစ် အလလက တေးထားရသမျှတို့ကို လှလှကြီး လက်စားချေရပေတော့မည်ဟု ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

သည်တုန်းက အဝေးရောက်မင်းလည်း ရွှေလှံဗိုလ်နှင့်အတူ ရှိနေသည်။ လက်ပြန်ကြီး တုပ်ထားခြင်း ခံရသည့် ရနောင်မင်းသားမှာ ရွှေလှံဗိုလ်၏ အရိုက် အနှက်ကို တစ်လမ်းလုံး ခံလာရသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ဖူးရောင်နေ သည်။ အချုပ်ထောင်ရောက်သည်နှင့် ရွှေလှံဗိုလ်မှာ ဓားအိမ်မှ ဓားကို မချွတ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ရနောင်မင်းသား၏ ရှေ့မှောက်တွင် လမ်းလျှောက်ပြ လိုက်ရင်း -

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ ကြုံစမြဲပေါ့ မောင်တုတ်ရဲ့၊ သူများအလှည့်မှာ စော်ကားခဲ့ပြီး ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ခံပေါ့ကွာနော၊ ဟဲ ... ဟဲ... ဟဲ” ဟူ၍ မခံချင်အောင် တမင် စနေတော့သည်။ သည်တွင် ရနောင်မင်းသားမှာ အခံရခက်ဟန်ဖြင့် ရွှေလှံတပ်သားများ လက်မှ ရုန်းကန်ပြီး-

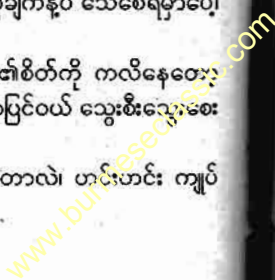
“ဘာအတုံ့အလှည့်လဲဟေ့၊ သတ္တိရှိရင် လွတ်လိုက်စမ်း၊ မောင်တုတ်ရဲ့ ဓားစွမ်းကို သိစေမယ်၊ ကျုပ်ကို ရွှေနန်းရှင်ဘုရားရဲ့ ဓားနဲ့ တစ်သက် မသေစေရ ဘူးလို့ ကတိရထားတာ မသိကြဘူးလား” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန် ရွှေလှံဗိုလ်မှာ အားရဟန်ဖြင့် ရနောင်မင်းသားရှေ့တွင် လက် ပိုက်၍ ရပ်နေရင်း။

“အိမ်း၊ မင်းကို ရွှေနန်းရှင်ဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်နဲ့ မသေစေရဘူး။ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော်အရ ရွှေလှံဗိုလ်ရဲ့ လှံချက်နဲ့ပဲ သေစေရမှာပေါ့ ကွယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဟူ၍ မထိတထိ ပြောရင်း ရနောင်မင်းသား၏စိတ်ကို ကလိနေတော့ သည်။ ဖူးရောင်နေသော ရနောင်မင်းသား၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် သွေးစီးလျှော့စေး များဖြင့် အဆီပြန်နေသည်။

“နေပါဦး မြို့ဝန်ရဲ့၊ ကျုပ်ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ ဟင်းဟင်း ကျုပ်

အကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်နော”

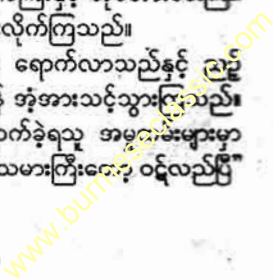
အပြုံးမပျက် အေးစက်စက် လေသံနှင့်ပြောလိုက်သော ရနောင်မင်းသား၏ စကားသံကြောင့် ရွှေလှံဗိုလ်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“မြို့ပြင်လေးရပ်မှာ မောင်မင်း အစော်ကားခံရတဲ့သူတွေရဲ့ တိုင်ချက်တွေနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို စော်ကားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အလိုတူ အလိုပါ ကျွန်လွန်မှုနဲ့ ဖမ်းတယ်ပေါ့။ ကိုင်း ကြားပြီလား၊ အရင်တုန်းက ဓားပြဗိုလ် ရန်လင်းရဲ့ အူတို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က သုပ်ပြီးစားတယ်။ ဟော မကြာမီ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့အူကို ရွှေလှံဗိုလ်က သုပ်ပြီး စားပြတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ကြာတယ်ဟေ့ ရွှေလှံသားတွေ ဒီရာဇဝတ်သားကို သွားချုပ်ထားလိုက်ကြစမ်း မြန်မြန်” ဟူ၍ အော်ငေါက် အမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

ရနောင်မင်းသားမှာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် လက်မရွံ့ထောင်အတွင်းသို့ ရောက်သွားရတော့သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်နှင့်အတူ တစ်ပြိုင်နက် အဖမ်းခံရရှာသူများမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ ညီအရင်း ကျပင်းမြို့စားမောင်မောင်ပြောင်း၊ လက်သုံးတော်ငယ်ကိုင် မောင်မောင်လတ်၊ ငွေခွန်မှူး ကိုမောင်မောင်၊ ဘုန်းတော်တိုး ဗိုလ်ကိုပေါ်ညွန့်၊ နတ်ရှင်လူတော် ဗိုလ်ကိုဘိုးမောင်၊ နတ်ရှင် ရဲတင်းဗိုလ်ကိုမှန်၊ နတ်ရှင်ဗိုလ် ကိုညို၊ သံတော်ဆင့် ကိုစော၊ မြို့စာရေး ကိုကံကော်၊ မြို့စာရေး ကိုမြို့၊ ဒိုင်းစာရေး ကိုသက်ရှည်၊ ဗြဲတိုက်သံတော်ဆင့်ကို တုတ်၊ ပန်းပဲစာရေး ကိုဘိုးအို စသော ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ အပေါင်းပါ မှား ဖြစ်ကြလေသည်။

ရနောင် မောင်မောင်တုတ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ရေနံချောင်းမင်းကြီးမှာ ရာထူးမှ လျှောကျသွားတော့သည်။ ဒါတွေကလည်း သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ်၏ ဖြစ်တတ်သည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကလေးတွေပင် ဖြစ်သည်။ သံသေ တစ်ပြည်ဝ ဆိုသလို တစ်ဦးတစ်ယောက် ကောင်းစားပါက တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ကောင်းစားရသည့် အဖြစ်များမှာ သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ် မတိုင်မီကတည်းက ရှိခဲ့ဟန် တူသည်။ သည်လို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် တိုင်တားမင်းကြီး ရွှေလှံဗိုလ်တို့ ပူးပေါင်းကာ ထောင်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်ကြသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ထောင်အတွင်း ရောက်လာသည်နှင့် ညီထောင်မှူးနှင့်တကွ အဝန်း အာဏာသားပါမကျန် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ တစ်ခါက သူ့ကြောင့် မသေရုံတစ်မည် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသူ အမှုသမားများမှာ “ဒီတစ်ခါတော့ လက်သုံးတော်ကြီးဆိုသူ လူသတ်သမားကြီးတွေ ဝင်လည်ပြီ”

ဟူ၍ ပြောဆိုကြရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြလေတော့သည်။ ထို့နောက် ကျင်းမြောင်း စိုထိုင်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အခန်းဖြင့် ရနောင်မင်းသားကြီးကို ဂုဏ်ပြုကြသည်။

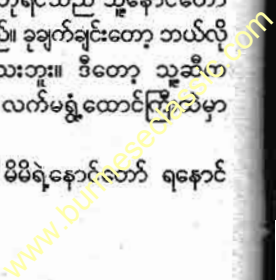
“အား... ညကျတော့ ခင်ဗျားသတ်လို့ သေကြရရှာတဲ့ မင်းသား၊ မင်း သမီး တွေက စကားလာပြောကြပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ ဟုတ်လား” ဟူ၍လည်း ပြောဆို ပြောင်လှောင်သွားကြသေးသည်။

ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ခမျာအဖို့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ချေပြီ။ “မာနထောင်လွှား တက်ကြွခြင်းကား လျှောက်ကျနောက်ဆုံး ရှိချေသည်”ဟူသော သတိပေးလင်္ကာသည်ကား သူ့အဖို့များ စပ်ဆိုထားကြလေသလား ဟူ၍ တွေး ထင်စရာ ရှိနေသည်။ သူ့အဖို့ အရာရာမှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ စဉ်းစားနေသည်ကား သီပေါဘုရင်နှင့် အဝေးတွင် ရောက်ရှိနေသော သူငယ် ချင်း ဖြစ်သူ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်တို့၏ အကြောင်းများပင်။

သည်အချိန်မှာ သီပေါဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသား၏အိမ်သို့ မင်းချင်း များကို စေလွှတ်ပြီး ပြစ်မှုအတွက် သက်သေ အထောက်အထားများကို ရှာခိုင်းလိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ရနောင်မင်းသား၏ အသက်ကို ဆယ်ခါမက ပြန်သေစေနိုင်သည်။ သူ၏ အိမ်ခန်းထဲမှာ ရွှေတွေ ဝင်းနေအောင် ခြယ်လှယ်ထားသည့် ရွှေသလွန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်းရွှေသလွန်မှာ ရှင်ဘုရင်များသာ သုံးခွင့်ရှိသည့် ရွှေသလွန် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်များသာ သုံးရမည့် ရွှေသလွန်မျိုး၊ မင်းညီမင်းသားများ သုံးခွင့် ရှိသည့် ရွှေသလွန်မျိုး ဟူ၍ ပိုင်းခြားထားသည်။

သည်ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ရနောင်မင်းသားအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယဖြစ်ဖို့ မလိုတော့ချေ။ သည်အကြောင်းကို မှတ်သားခဲ့ကြပြီး ဘုရင်မင်း တရားကြီးကို သံတော်ဦးတင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ဆင်ထားတဲ့ အကွက်တွေက လည်း ဝိပိရီရိ ရှိလှသည်။ အလွယ်တကူပဲ သီပေါဘုရင်က ယုံကြည်သွားဟန် တူသည်။ ခုလောလောဆယ် သည်မှာတော့ သီပေါဘုရင်သည် သူ့နောင်တော် ဖြစ်သည့် ရနောင်မင်းသားကို မျက်မာန်တော်ရှုနေသည်။ ခုချက်ချင်းတော့ ဘယ်လို အရေးယူရမည် ဆိုတာကို စဉ်းစားရဟန် မတူသေးဘူး။ ဒီတော့ သူ့ဆီက အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း ရနောင်မင်းသားကို လက်မရွံ့ထောင်ကြီးသို့မှာ ချုပ်ထားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဒါကလည်း သီပေါဘုရင်အနေ မိမိရဲ့နောင်လတ် ရနောင်

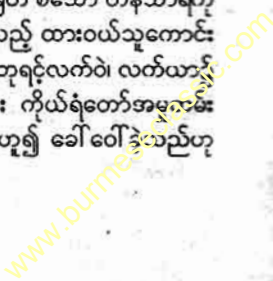

မင်းသားကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ယူလိုက်တာနဲ့ တူပါရဲ့။ သည်အချိန်အထိ စုဖုရားလတ်က ဘာမှ ဝင်မပြောသေးဘူး။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မဟာသေးဘူး။ သီပေါဘုရင်လုပ်သမျှကို လက်ခံနေဟန်တူရဲ့။ သီပေါဘုရင်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေလေရဲ့။ သူ့မောင်တော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသရောင်လွမ်းနေတာကို အားရတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေသည်။

ရနောင်မင်းသားကို ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းချထားဖို့ အမိန့်ပေးသံ ကြားလိုက်ရတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖို့ ဝမ်းသာမှုအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံသွားသည်။ မိမိတို့ ဆင်ထားသည့် အကွက်အတိုင်း ခုထိ တစ်သဝေမတိမ်းသေးဘူး။ အပိုအလိုလည်း မရှိဘူး။ သည်တော့ သည်အရေးမှာ မိမိအား အားသွန်ခွန်စိုက် ကူညီခဲ့သော တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ လိုအင်ကို ဖြည့်ပေးရတော့မည်။ ဒါကလည်း အခြားမဟုတ်။ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ် လက်သုံးတော်ကိုင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အရာမှကျလျှင် သည်အရာကို တိုင်တားမင်းကြီး၏ တူတော်သူ ဗိုလ်မင်းကျော်ကို ခန့်အပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်အဖြစ် ဗိုလ်မင်းကျော်ကို ခန့်အပ်မည်။ လက်သုံးတော်ကိုင် အဖြစ်ကမူ မိဖုရားခေါင်ကြီး အထူး စိတ်ချယုံကြည်တော်မူသည့် မင်းထင်ရာဇာဆိုသူအား ခန့်အပ်လိုက်မည် ဟူ၍ ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်လို ကတိပေးထားသည့် ဆိုကတည်းကပင် ရနောင်မင်းသားကို စုဖုရားလတ်နှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့က နဂိုတည်းက အပြတ်ရှင်းဖို့ စီစဉ်ထားဟန်တူသည်။ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်၊ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဆိုသည်မှာ ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ မှန်နန်းဆောင်နှင့် ဖောင်းတော်ဆောင်အနီး ဝဲယာ၌ တည်ဆောက်ထားသော တောင်ထားဝယ်ဆောင်နှင့် မြောက်ထားဝယ်ဆောင်တို့တွင် အမှုထမ်းရသည့် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး ရာထူးပင် ဖြစ်သည်။

ထားဝယ်ဆောင် ဆိုသည်မှာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၁၂ ခုနှစ်ဆီက ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများရှင်မင်း လက်ထက် ရေး၊ ထားဝယ်၊ မြိတ် စသော တနင်္သာရီကို အောင်မြင်သိမ်းပိုက်ကာ သူရသတ္တိ ပြောင်မြောက်သည့် ထားဝယ်သူကောင်းများကို ခေါ်လာပြီး ယုံကြည်ရသူကို ရွေးချယ်၍ ဘုရင့်လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ စားထမ်းရွက်ရသည်မှအစ အဆိုပါ ထားဝယ်သား ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့ဝင်များ နေထိုင်ရာ အဆောင်တို့ကို 'ထားဝယ်ဆောင်' ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်ဟု အချို့စာများတွင် တွေ့ရသည်။

သည့်နောက် မင်းဆက်များတွင် ထားဝယ်သား မင်းမှုထမ်းများ မဟုတ် တော့စေကာမူ အဆိုပါ နေရာ၌ အမှုထမ်းရသော မြန်မာမင်းမှုထမ်းများကိုပင် 'တောင်ထားဝယ်၊ မြောက်ထားဝယ်၊ သေနတ်စု အမှုထမ်းများ' ဟူ၍ ဆက်လက် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ရွှေဘိုနိဒါန်းတွင်မူ 'ဒဝယ်'ဟူသောစကားမှာ ရေဇွေးတော် ထည့်ရာ အဆောင်ကို ဆိုလိုသည်ဟု ရေးသားထားသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လည်း ထားဝယ်မြို့ဘက်တွင် ဇရပ်ကျောင်းကန်များ ဆောက်လုပ်ရာ၌ နှစ်ထပ် ဆောက်လုပ်၍ ထိုသို့ နှစ်ထပ်လည်ပေါ် ဆောင်များကို ဒဝယ်ဆောင် ဟူ၍ လည်း မြန်မာများက ခေါ်လေ့ ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထားဝယ်လက်ရာဆန်ဆန် တည်ဆောက်ထားသော ဘုရင့် ကိုယ်ရံတော်အမှုထမ်းများ နေထိုင်ရာ အဆောင်ကို ထားဝယ်ဆောင်ဟု ခေါ် ကြသည်လို့လည်း ဆိုကြသေးသည်။

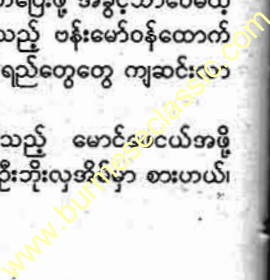
ဤသို့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အဖမ်းခံရပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ဗန်းမော်တွင် ရောက်နေပြီး အရာတော်များ အချခံထားရသည့် တောင်သမန် လယ်စား မောင်ဖေငယ်အဖို့ ကြမ္မာဆိုးက ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဗိုင်းခင်ခင်က သီပေါမင်းထံ ဆက်သသောတေးထပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွင်း တော်၌ ပြောကြဆိုကြရင်း မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်က "မောင်ဖေငယ် ခုတောင် ရှိသေးသလား" လို့ မိန့်တော်မူလိုက်သည်။ သည်လို မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်းသည် 'မောင်ဖေငယ်ကို သတ်စေ'လို့ မိန့်တော်မူတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ဆိုသည်။

သည်တေးထပ်ကလေး တစ်ပုဒ်ကြောင့် တောင်သမန်လယ်စားခမျာ ကြမ္မာငင်သွားခဲ့ရရှာသည်။ မိဖုရားကြီး၏ အမိန့်တော် ကြားရတာနှင့် တစ်ပြိုင် နက် လွတ်တော်က ဗန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးလှဆီ အမိန့်စာပို့လိုက်သည်။ သည်အမိန့်စာက 'မောင်ဖေငယ်ကို အဆုံးစီရင်ရမယ်'လို့ ပါရှိသည်။

သည်အမိန့်စာကို ဓာတ်လှေစီး မောင်ဘိုးလုံးဆိုသူက ဗန်းမော်ကို သွားပို့ ရသည်။ မောင်ဘိုးလုံး ဗန်းမော် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သည်အကြောင်းကို မောင်ဖေငယ်က ကြားသိသွားသည်။ သူ့အဖို့ ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်သာပေမယ့် သူ မပြေးခဲ့ဘူး။ နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးမှု ရှိနေသည့် ဗန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးလှ ဆိုသူသည် သတင်းကြားကြားချင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းလာ တယ်လို့ ဆိုကြသည်။

ဗန်းမော်ရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့် မောင်ဖေငယ်အဖို့ ဗန်းမော်ရောက်ကတည်းက ဗန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးလှအိပ်မှာ စားဟယ်၊

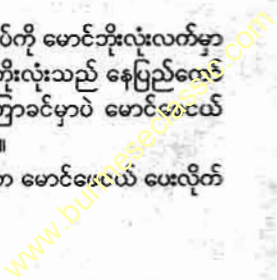
သောက်ဟယ်နဲ့ နေခဲ့ရသဖြင့် အိမ်သားများနှင့် အတော် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် ဦးဘိုးလှ အပါအဝင် တစ်အိမ်လုံးက စိတ်မကောင်းကြဘူး။ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းများစွာ ဖြစ်ကြသည်။ ပူပင်သောက ဗျာပါဒကိုယ်စီနဲ့ ရှိနေကြသည်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်သည့် မောင်ဖေငယ်အဖို့ သေရမှာ ကြောက်ဟန်မတူဘူး။ အပြုံးမပျက်ဘူး။ အစားအသောက် မပျက်ဘူး။ အအိပ်မပျက်ဘူး။ နေပြည်တော်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့မိန်းမကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင် ရေးနေပေသည်။ တေးထပ်တစ်ပုဒ်ရေးပေး။ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ခင်ဦးလို့ ခေါ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ သူ အချစ်ကြီးချစ်သည်။ ဘယ်မိဘကမှ မချစ်သော မေတ္တာနှင့် သူ့သမီးအပေါ် ချစ်ခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ခင်ဦးကလည်း ငယ်သေးသည်။ တီတီတာတာ ပြောတတ်ခါစ သုံးလေးနှစ်အရွယ်လေးပဲ။ မိမိသွေးမှ ဖြစ်လာသည့် သည်သမီးလေးကို သူ တသသ ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ လွမ်းဆွတ်နေဟန် ရှိသည်။ မင်းခစား ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ဘဝကိုလည်း နားလည်နေချေပြီ။ သည်အရေးမှာ ယောင်ချာချာပါခဲ့သည့် မိမိအဖြစ်ကိုလည်း ပြန်တွေးနေမိသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အခြေအနေကိုလည်း မျှော်မှန်းကြည့်သည်။

ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်လိုပဲ။ အိမ်လည်လာတဲ့သူလိုပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ် ရောက်လာကြတာချည်းပဲ။ သည်အသက်ရှင်တဲ့ ခဏကလေးမှာ အတ္တတွေများကြသည်။ မာန်မာနတွေ မျက်မာန်ရှုမှုတွေက ပူပြင်းလှသည်။ သင်္ခါရကို အစဉ် ထာဝရ မှတ်နေကြသော သည်လူသားတွေကြားထဲမှ မောင်ဖေငယ် ခမျာမှာ ဘုမသိ ဘမသိ ဘဝဖြင့် လူ့လောကကို စွန့်ခွာရပေတော့မည်။ အပြင်ဘက်မှာ နေလုံးက အနောက်သို့ ဦးတည်ပြေးနှင့်နေပြီ။ သည်တုန်းကဆိုရင် လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးအတွက် သည်နေလုံးက ပါဝင်နေသည်။ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော နေလုံးကို ကြည့်ရင်းက နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိအဖို့ သည်နေမင်းကို လုံးဝ တွေ့မြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို မောင်ဖေငယ်အဖို့ သိနေလေပြီတည်း။

ပြီးမှ မိမိ လက်စသတ် ရေးထားသည့် တေးထပ်ကို မောင်ဘိုးလုံးလက်မှာ အပ်လိုက်သည်။ စာရရချင်းပဲ ဓာတ်လှေစီး မောင်ဘိုးလုံးသည် နေပြည်တော်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်ဘိုးလုံး ပြန်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ မောင်ဖေငယ်လည်း ဗန်းမော်မှာ အဆုံးစီရင်ခံလိုက်ရတော့သည်။

နေပြည်တော် ရောက်သည်နှင့် မောင်ဘိုးလုံးက မောင်ဖေငယ် ဖေးလိုက်

သည့်စာကို အဝေးရောက်မင်းဆီ အရင်ပေးအပ်လိုက်သည်။ ဘယ်အရပ်ဆီက လာလာ အဝေးပြည်နယ်များမှ လာသောစာများသည် အဝေးရောက်မင်းမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ ရောက်ရသည်။ အဝေးရောက်မင်းကတစ်ဆင့် သည်တေးထပ်နှင့် စာလွှာကို မောင်ဖေငယ်၏မိန်းမနှင့် သမီးလေးဆီသို့ ပို့လိုက်သည်။

မောင်ဖေငယ်၏ မိန်းမသည် အလွန် လှပချောမောသည်။ မောင်ဖေငယ်ထက် အသက် အနည်းငယ်ကြီးသည်။ ရွှေဘိုမင်း၏ မိဖုရားဟောင်း ဟင်းကမော်မြို့စားပင် ဖြစ်သည်။

တောင်သမန်လယ်စား သေခါနီးရေးသော တေးထပ်

ချစ်ရသူ တင်တင့်ကြောင့် ဘဝင်မြင့်သက်ညွှာ၊ ဆင်မသင့် ခက်ပါပြီ သက်သာရာမရ။ မတော်လို့ တိမ်းခဲ့သော်လျှင် စိမ်းနဲ့နော် ဘုန်းခင်လာပ။ ကလာပ်စုရုပ်ကြွင်းကိုယ် ပျက်ယွင်းယို ကာယ၊ ဖုတ်သင်္ဂြိုဟ် ဈာပန ပြာကျမှ ပြန်ပါ။ ဝင်္ဇီရာ စိန်သန်လျှင်းငယ်နှင့်၊ တရွှိန်ချင်း လှမ်းချင်လို့မှာ။ ဝတီဆင်း နန်းကိန္နရာလို့၊ လျှမ်းထိန်ဝါ ဝေဝင်းနှင့်၊ ရွှေပယင်း ငွေလက်တော်၊ ဘုန်းကိုင်ခဲ့နော်။ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းတော်ကို ကြဌန်းပျော် ရှဦးငဲ့လေး။

ဤသို့ဖြင့် ရနောင် မောင်မောင်တုတ်ဂိုဏ်း ဖြိုခွင်းခံရပြီးနောက်တွင် နေပြည်တော် ဆင်ခြေဖုံးတစ်ဝိုက်နှင့် မြစ်အနောက်ဘက်တစ်လွှား၌ တောပုန်းဓားပြများ အထူးထကြွ သောင်းကျန်းနေလေသည်။ ရွှေနန်းတော်တွင်းရှိ ဝန်စု မှု့စုတို့ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ ထွက်ဖမ်းနေရသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းဆီးမှုကြောင့် အနောက်နယ်တစ်ရိုးတွင် အဆိုးဆုံး ဓားပြဗိုလ်ဖြစ်သည့် ငရန်မင်း ဆိုသူအား အရှင်ဖမ်းမိသဖြင့် ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားတော့သည်။ ငရန်မင်း ဆိုသူ ဓားပြဗိုလ်မှာ အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ရနောင်မင်း သား၏ မြောက်မြားလှသော ကျေးကျွန်ထဲမှ တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်း သားကို ဖမ်းသည့်နေ့ကတည်းက သူနှင့် အဖော်အချို့မှာ မြစ်အနောက်ဘက်ဆီသို့ ရှောင်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ငရန်မင်းမှာ ခိုးချင်ဆိုးချင်လှ၍ မဟုတ်ဘဲ သိပေါဘုရင်၏ အုပ်ချုပ်မှုကို မခံချင်သောဇောဖြင့် ထကြွသောင်းကျန်းရာမှ ဓားပြဗိုလ် ဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေရရှာသူ ဖြစ်၏။ ရနောင်မင်းသားအရာမှ ကျသွားသည်နှင့် ဟိုင်တားမင်းကြီး၏အုပ်စုမှာ ခေါင်းထောင်လာခဲ့သည်။ ရနောင်မင်းသားတို့ ကြောက်လန့်နေရသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး မပြောဝံ့၊ မဆိုဝံ့ခဲ့သော သည်အုပ်စုမှာ ခုဆို ဘယ်သူမှ

မှုစရာမလိုတော့ပြီ။ အကျဉ်းချထားသော ရနောင်မင်းသားကို မျက်ခြည်မပြတ် စေရန်အတွက် ရွှေလုံမြို့ဝန်မှာ လက်မရွံ့ထောင်တွင်းသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုနေရသည်။

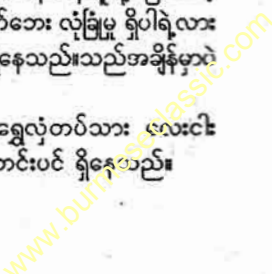
ရနောင်မင်းသားကို ခတ်ထားသည့်ခြေချင်း ခိုင်၊ မခိုင်ကိုလည်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးရသေးသည်။ ဤသို့ စစ်ဆေးရင်းကပင် ရနောင်မင်းသားအား ထိကပါးရိကပါးနှင့် စနေတတ်သည်။ ထောင်တွင်းရှိ ရာဇဝတ်သားများ၏ လုံခြုံရေးကို ရွှေလုံဗိုလ်က တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ယူထားသဖြင့်လည်း ထောင်တွင်းသို့ အချိန်မရွေး ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်သည်။ သည်ကြားထဲတွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်ပြီးသား ရှိဟန်တူသည့် တိုင်းတာမင်းကြီးက ရနောင်မင်းသား၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းသည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းကိုလည်း သတိပေးစကား ပြောလိုက်သေးသည်။

“မောင်မင်း လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ဘာကြောင့် ဖင့်နေရသလဲ၊ ဟိုကဘုရင်မင်းတရားကြီး စိတ်ပြေလို့ လွှတ်စေဆိုရင် မင်း သေမယ်သာ ပြင်ပေတော့” လို့ ပြောတော့မှ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းလည်း အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်သွားသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အရေးတကြီးပဲ လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲ တို့ပြန်ဝင်သွားသည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းနှင့်အတူ အဝန်းမောင်မြို့ ဆိုတာလည်း ပါသွားသည်။ သည်အဝန်းမောင်မြို့ဆိုတာက မင်းညီမင်းသားတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့်အရေးမှာ အဓိကကျကျမှာ ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဝန်းမောင်မြို့ဆိုသူက မင်းညီမင်းသားတွေနဲ့ မယ်တော်တွေ၊ နှမတော်တွေကို သုတ်သင်ခဲ့တာမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင် သတ်ဖြတ်သူ ဖြစ်သည်။ သည်နေ့က နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်လောက် ဖြစ်သည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းသည် ညာဘက်လက်တွင် လှံကိုကိုင်ပြီး လက်မရွံ့ထောင်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရနောင်မင်းသားသည် ထောင်၏အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ခင်းထားသော ကောက်ရိုးပုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သီပေါဘုရင်အကြောင်းနှင့် နှိုင်းခင်ခင်တို့၏ ဘဝကြံကြံမှာ ဖန်တီးလာပုံကို စဉ်းစားနေဟန်တူရဲ့။ ပြီးတော့ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း မောင်ဖေငယ်၏ အသက်ဘေး လုံခြုံမှု ရှိပါရဲ့လား ဆိုတာကိုလည်း အနုလှပမို့လှ စဉ်းစားတွေဝေလျက် ရှိနေသည်။ သည်အချိန်မှာပဲ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း ရောက်လာသည်။

သူ့ဘေးမှာက အဝန်းမောင်မြို့။ ပြီးတော့ ရွှေလုံတပ်သား လေးငါးယောက်။ သူတို့၏ မျက်နှာထားများက မာမာတင်းတင်းပင် ရှိနေသည်။

“စည်းစိမ်ကြီးမနေနဲ့ မင်းသား၊ ခင်ဗျား မိန်းမတွေ လင်ယူကုန်ကြပြီဗျ”
ဟူသော အသံမှာ မခံချင်စဖွယ် မောင်မောင်တုတ်၏ နားတွင်းသို့
ဝင်လာသည်။ ရွှေလှိုဗိုလ်၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် အောင်နိုင်သော အပြုံးက ဆောင်
ထားနေပေသည်။ မောင်မောင်တုတ်သည် ကောက်ရိုးပုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ
ရွှေလှိုဗိုလ်ကို ဝရုမစိုက်သလိုနှင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ငဲ့ထားလိုက်သည်။

သည်တွင် ရွှေလှိုဗိုလ်သည် မောင်မောင်တုတ်၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့်
ထိုးကလော်လိုက်ပြီး မိမိဘက်သို့ လှည့်လာစေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းလားကွ ရှင်ဘုရင်ကို နန်းချမယ့်သူ”ဟူ၍ မဲ့ကာရွဲ့ကာ
ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် မောင်မောင်တုတ်သည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်
ခြည်း ထလိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ခြေချင်းခတ်ထား၍ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှ
တိုး၍ မရ။ တစ်လှမ်းသာ တိုးလို့ရရင်တော့ ရွှေလှိုဗိုလ်၏ မျက်နှာမှာ အစုတ်စုတ်
အပဲ့ပဲ့ ဖြစ်သွားချေမည်။ မောင်မောင်တုတ်၏ ဒေါသမှာ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေ
ပေပြီ။ တစ်သက်လုံး မိမိကသာ အနိုင်ရခဲ့သည့် ရွှေလှိုဗိုလ်က မိမိအပေါ်
သည်လို စော်ကားလာတော့ သင်းကို တစ်ခုချင်း ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ချင်သည်။
သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲဟေ့လို့ တွက်ဆထားလိုဟန်တူသည့် မောင်မောင်
တုတ်သည် မိမိရှေ့တွင် ရှိနေသော ရွှေလှိုဗိုလ်ကို လှမ်းခုန်အုပ်လိုက်သည်။
သို့သော် မောင်မောင်တုတ်ခမျာမှာ ရွှေလှိုဗိုလ်ထံ မရောက်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
သာ မှောက်လျက်ကျနေသည့် မောင်မောင်တုတ်ကို ရွှေလှိုဗိုလ်သားများက
ပိုင်းထူမပြီး ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

မောင်မောင်တုတ်၏ သျှောင်ကိုဆွဲပြီး နောက်ကော့၍ ထားလိုက်သည်။
ချုပ်ကိုင်ထားသော လူလေးယောက်၏ ကြားဝယ် မောင်မောင်တုတ်ခမျာမှာ
မလူးသာ မလိမ့်သာ ဖြစ်နေရှာသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ မလှုပ်ရှားနိုင်ပေမယ့် လွတ်နေ
သောပါးစပ်မှ ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုများသည် တရစပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သည်
တွင် ရွှေလှိုဗိုလ်သည် မောင်မောင်တုတ်၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်လိုက်
သည်။ သို့သော် မောင်မောင်တုတ်၏ပါးစပ်မှ အဆဲကား မရပ်သေးပေ။

မောင်မောင်တုတ်၏ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများမှာ မြင်မကောင်းတော့ပြီ။ ရွှေ
လှိုဗိုလ်က ရိုက်လိုက်၊ မောင်မောင်တုတ်က ဆဲလိုက်နှင့် တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းပိန်း
ထနေသည်။ ကြာတော့ မောင်မောင်တုတ်၏ဆဲသံမှာ မပီတော့၊ ဝူးဝူးဝါးဝါး
ဖြစ်နေတော့သည်။ ရွှေလှိုဗိုလ်ကလည်း ရိုက်နှက်ရသည်မှာ မော့လာပြီ။ ဒါနှင့်
ရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှ ရွှေလှိုဗိုလ်သားလေးယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။

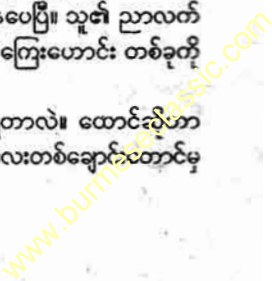
“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီအကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့။ ဟိုဘက်က အခန်းတွေ အားလုံး ကြည့်ရဦးမယ်။ သွားနှင့်ကြ၊ ငါလာခဲ့မယ်” ဟုဆိုပြီး ရွှေလှံတပ်သားများကို အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ အချုပ်ခန်းတွင်းမတော့ သူနှင့် အဝန်းမောင်မြို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွှေလှံတပ်သားများသည် မိမိတို့သခင် ခိုင်းသည့် အတိုင်း အခြား အခန်းများကို စစ်ဆေးရန် ထွက်သွားကြပေပြီ။

အချုပ်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မောင်မောင်တုတ်ခမာမှာ လဲကျနေသည်။ ပါးစပ်မှ ယိုစီးကျနေသော သွေးများမှာလည်း ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် အိုင်ထွန်းနေပေသည်။ မောင်မောင်တုတ်မှာ သတ္တိကဖြင့် ရှာမှရှားသူ ဖြစ်သည်။ သည်လောက် ဒဏ်ရာ ရထားပေမယ့် နည်းနည်းကလေးမျှ မညည်းညူ။ အင့်ခနဲတောင် လှုပ်သူ မဟုတ်ပေ။

ရွှေလှံဗိုလ်သည် အချုပ်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ စူးစမ်းသလို ကြည့်နေရာမှ မောင်မောင်တုတ်ဘက်သို့ ခြင်္သေ့လည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အသွားမြဲမြဲ ထက်လှသည့် လှံကို ဆလိုက်သည်။ သည့်နောက် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် မောင်မောင်တုတ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်မောင်တုတ်၏ လည်ပင်းဆီသို့ လှံသွားကို တအား ထိုးချလိုက်သည်။ နီရဲသော သွေးများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် မတားနိုင် မဆီးနိုင် စီးဆင်းသွားတော့သည်။ ပြီးမှ လှံကို နုတ်ယူလိုက်ပြီး မိမိတွင် ပါလာသော အဝတ်စဖြင့် သေသေချာချာ သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားဘက် အခန်းသို့ အဝန်းမောင်မြို့ဆိုသူနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။

သည်လိုနှင့် အခြား အချုပ်ခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လိုက်လံစစ်ဆေးနေသည်။ နောက်ဆုံး ပြန်ခါနီးမှ မောင်မောင်တုတ်ကို စိတ်မချသေးသည့် ဖန်ဖြင့် ထပ်မံ သွားကြည့်ကြရန် ရွှေလှံဗိုလ်က ပြောလိုက်သည်။ ရွှေလှံတပ်သားများနှင့် အခြား တာဝန်ရှိသူများသည် မောင်မောင်တုတ်၏ အချုပ်ခန်းကို ခွင့်လိုက်သည်နှင့် အားလုံးမှာ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ရေနံဆီ မီးရောင်အောက်တွင် လည်ပင်း၌ စူးရှသော အချွန်လက်နက်ဖြင့် ထိုးထားသော ဒဏ်ရာဖြင့် မောင်မောင်တုတ်မှာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ သူ၏ ညာလက်တွင်လည်း သွေးများ လူးနေသော သံချေးတက် ကတ်ကြေးဟောင်း တစ်ခုကို တိုင်ထားသည်။

“ဟယ်... ဒီကောင် ဘယ်က ဒီကတ်ကြေး ရတာလဲ။ ထောင်ချီဟာ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာတွေ မြင်လို့ အပ်ကလေးတစ်ချောင်းတောင်မှ

သွင်းရတာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ရွှေလုံဗိုလ်က ဆိုသည်။

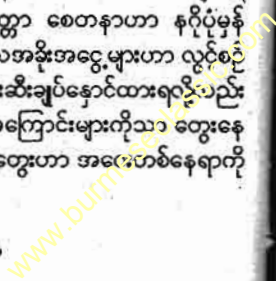
“ဒီကတ်ကြေးကြီးက ထင်ကြားမှာ အစကတည်းက ရှိနေတယ်။ ဒီကောင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေပြီ” လို့ အဝှန်းမောင်မြို့က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အတိုင်အဖောက်က ညီပါပေ။ သည်တွင် ရွှေလုံဗိုလ်သည် သက်ဆိုင်ရာကို အသိပေးပြီး တပည့်များနှင့်အတူ ထောင်ထဲက ထွက်လာသည်။ ယာဘက်လက် တွင်မတော့ လုံကို ကြွကြွကလေး ကိုင်ထားသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် မတော့ လင်ပန်းပေါ်၌ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် တင်ထားသော လူအူသုပ်ကို မြင် ယောင်နေသည်။

‘စားပါဗျ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းရဲ့။ ဒါဟာ လူအူသုပ်၊ တယ်အရသာ ရှိတာပဲ’ ဟူသော မောင်မောင်တုတ်၏ စကားကိုလည်း နားတွင် ကြားယောင်နေဟန် ရှိသည်။ သည့်နောက် ကိုင်ထားသောလုံဖျားကို စူးစူးကြည့်ရင်းက လက်ဖြင့် တစ်ချက် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရနောင်မင်းသားမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည်။ မင်းမြှောင်လိုက် ပြီး မင်းအကြိုက် ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထက် အာဏာထက် ဓားထက်သော မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ စက်ကွင်းမှာ မောင်မောင်တုတ် အမိခံသွား ခဲ့ရသည်။ သည်လို မောင်မောင်တုတ် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းအတွက် တိုင်တား မင်းကြီးဂိုဏ်းသားများဟာ အတော်ပဲ ကျေနပ်ကြသည်။ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ သူတို့နှင့် အပြိုင်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရပြီပေါ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို လက်ကိုင်ထားပြီး သူတို့ ချယ်လှယ်ချင်သလို ချယ်လှယ်လို့ရ နေပြီပေါ့။ စုဖုရားလတ်ကတော့ သူ့မောင်တော်ဘုရားရဲ့ အခြေအနေကို အကဲ ခတ်နေဟန်တူရဲ့။ ရနောင်မင်းသား အသတ်ခံရပြီးပေမယ့် သီပေါဘုရင်ကို အသိ မပေးသေးဘူး။ အခါကို ငုံ့လင့်နေလေရဲ့။

ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် နဂိုကတည်းက စိတ်ထားနူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသူ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့နောင်တော်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသားကို ငယ်ငယ်က တည်းက ချစ်ခင်လေးစားတဲ့အတွက်မို့လည်း သူ့နောင်တော်အပေါ် စိတ်ပျက်စ ဖြစ်နေပြီပေါ့။ သူ့နောင်တော်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာဟာ နဂိုပုံမှန် အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာလေရဲ့။ သူ့မျက်လုံးထဲက ဒေါသအခိုးအငွေ့များဟာ လွင့်စဉ် ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ။ နောင်တော် ဖြစ်သူကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရဦးမည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်တူရဲ့။ နောင်တော်ရဲ့ အကြောင်းများကိုသာ တွေးနေ သည်။ မိဖုရားကြီးနှင့်အတူ စံနေပေမယ့် သူ့အတွေးဟာ အဖေဟစ်နေရာကို

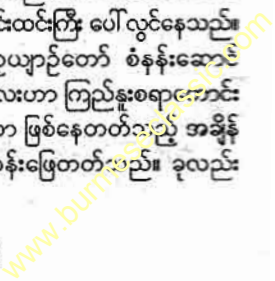
လွင့်မျောနေတတ်သည်။ နောင်တော် မင်းသားကို ဖမ်းဆီးတဲ့နေ့ကစပြီး သိပေါ ဘုရင်ဟာ စုဖုရားလတ်နဲ့ ကင်းကွာသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုလည်း မိဖုရား ကြီးက သိဟန်တူရဲ့။ ခါတိုင်းထက် သူ့မောင်တော်ကို ပိုပြီး ပျူပျူငှာငှာပြုသည်။ ကြင်ကြင်နာနာ ယုယသည်။ အခြား အချိန်များထက်ပိုပြီး ချစ်ဟန်ပြုသည်။ သည်တော့ ရနောင်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားအရိပ်အမြွက်များကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးက ပြောလာသည်။ မိဖုရားကြီးရဲ့စိတ်ကို သိပြီးမို့လည်း တဲ့တိုး မပြောရဲသေး။ ကိုယ်လိုချင်တာ၊ ဖြစ်စေချင်တာကို ဝေကာဝိုက်ကာနှင့်ပဲ ပြောတတ်သည်။

မိဖုရားကြီးကတော့ ရနောင်မင်းသားအကြောင်း ပြောလေတိုင်း ခပ်မ ဆိတ်ဘဲ နေလိုက်သည်။ ကောင်းသည် ဆိုးသည်ကို တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ မပြော။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရနောင်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာက ကင်းလွတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ အတွင်း သဘောကို သိထားတဲ့သူမို့လည်း သည်အရေးကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မပြောလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာတော့ သည်အရေးကိုစွဲကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးက သူ့အလိုလို သိ သွားခဲ့ရင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်သွားတော့မှာပဲလို့လည်း တွက် ဆဟန်တူရဲ့။

မနက်ခင်း မိုးသောက်စ ဖြစ်သည်။

ပန်းရနံ့ကြိုင်လှိုင်နေသည့် ဥယျာဉ်တော်အတွင်းမှာ ငှက်ကလေးများဟာ ဟိုပြေးလိုက် သည်ပြေးလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝ ဖော်ကျူးနေကြသည်။ ဖြူနီညိုပြာ ရောင်စုံခြယ်လှယ်နေသည့်ပန်း တို့ တောတစ်ခွင်မှာလည်း ပျားပိတုန်းများဟာ လူးလာခေါက်တုံ ရှိနေကြသည်။ ဟိုအဝေး မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းဆီမှာတော့ ဦးခန္တီတောင်သည် မားမားကြီး ရပ်နေသည်။ ထုံးဖွေးဖေးနှင့် ဘုရားစေတီများမှာ အပြိုင်အရိုင်းနှင့် ရှိနေကြ သည်။ တောင်ထွတ် တောင်ခါးပန်းများအစပ်တွင် တည်ထားသော စေတီတော် များမှာ မနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်အောက်ဝယ် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။

သည်အချိန်မှာ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးသည် ဥယျာဉ်တော် စံနန်းဆောင် ကလေးထဲမှာ စံမြန်းနေကြသည်။ သည်နေရာကလေးဟာ ကြည်နူးစရာကောင်း သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်လက် မကြည်မသာ ဖြစ်နေတတ်သည့် အချိန် များမှာဆိုရင် သူတို့ သည်နေရာမှာ လာပြီး အပန်းဖြေတတ်သည်။ ခုလည်း

နောင်တော်အတွက် စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှာ မနက် စောစောကြီးကတည်းကပင် သည်နေရာကလေးကို ကြိုတင်ရောက်နေသည်။ မင်းတရားကြီး တစ်ကိုယ်တည်း စံနေပြီး အတော်လေးကြာမှ မိဖုရားကြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

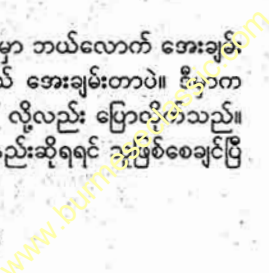
မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးအဖို့ သည်နေရာမှာ အတူတွဲပြီး ထိုင်နေရတာကို သိပ် သဘောကျနေတာပဲ။ သမီးတော်များနဲ့ အပျိုတော် တချို့က လမ်းလျှောက်သူ လျှောက်၊ ကစားသူကစားနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုများကို ရနေကြသည်။ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးကို ယပ်ခတ်ပေးရတဲ့ အပျိုတော်နဲ့ ဆေးလိပ်တော် ဆက်သရတဲ့ အပျိုတော်နှစ်ဦးပဲ သူတို့အနားမှာ ရှိနေကြလေရဲ့။

သီပေါဘုရင်နဲ့ စုဖုရားလတ်တို့ဟာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မပြောမိကြသေးဘူး။ သီပေါဘုရင်က အေးအေးသက်သာစွာပဲ ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ ဟိုအဝေး ဦးခန္တီတောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေလေရဲ့။ ထုံးဖွေးဖွေးစေတီကလေးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ စိတ်ပန်းလှပန်းလည်း ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ မိဖုရားကြီးက အခွင့်ပေးပြီး စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစကို ပြောကြည့်သေးသည်။ မင်းတရားကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ မန္တလေးတောင်ပေါ်ကိုပဲ ကြည့်နေသည်။

မောင်တော်ဘုရား ဘာတွေ့ကိုများ တွေးတော စိတ်ကူးနေသလဲဆိုတာ အကဲခတ်နေသည်။ မျက်နှာတော်ကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေလေရဲ့။ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ပြေးလွှားကစားနေကြတဲ့ သမီးတော်ကလေးများနဲ့ အပျိုတော်များရဲ့ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးများဟာ သူတို့နှစ်ဦးဆီ ပျံ့လွင့်လာကြသည်။ နန်းရင်ပြင်မှာလည်း မောင်းသံတွေ ကြားနေရသည်။

မိဖုရားကြီးသည် တိတ်ဆိတ်မှု၏ဒဏ်ကို ကြာရှည် မခံနိုင်တော့သည်နှင့် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြောလိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးရဲ့ အသံကို ကြားတော့ အဝေးကို ငေးကြည့်နေသည့် သီပေါဘုရင်က ရုတ်တရက် မိဖုရားကြီးဘက် လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ မန္တလေးတောင်ပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး-

“ကြည့်စမ်း စုစုရယ်၊ ဟို ဦးခန္တီတောင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းနေသလဲ၊ ဘုရားရိပ် တရားရိပ် ဆိုတာများ တယ် အေးချမ်းတာပဲ။ ဦးခန္တီက ပူပင်သောက ဗျာပါဒတွေနဲ့ သိပ်ပူပြင်းနေတယ်” လို့လည်း ပြောလိုက်သည်။ ဒါက သူ့ရင်ထဲ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ။ တစ်နည်းဆိုရရင် သူ့ဖြစ်စေချင်ပြီ

ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခု အတွက် လမ်းခင်းနေတာပဲ။ ပျိုးခင်းနေတာ ဖြစ်တာပဲ။ သူ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို မိဖုရားကြီး သိလိုက်သည်နှင့်တူရဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်းလာတဲ့စကားကို မိဖုရားကြီးက ဆီးပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မောင်၊ သည်က ကြည့်ရင်တော့ မန္တလေးတောင်ကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အေးချမ်းတယ်၊ လှပတယ်လို့ ထင်နေရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွင်းထဲ ရောက်သွားခဲ့ရင် ခု ဒီက မြင်ရသလို အေးချမ်းချင်မှ အေးချမ်းမယ်၊ လှပသာယာချင်မှ လှပမယ်၊ သာယာမယ်၊ မောင်မောင်ထင်သလို ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပဲပေါ့”

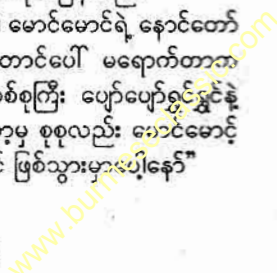
သည်နေရာမှာ သီပေါဘုရင်က စကားကို ချက်ချင်းပဲ စကားပြန်မပြောသေးဘူး။ ပြောဖို့ရာ သင့် မသင့် စဉ်းစားနေဟန်တူရဲ့။ သက်ပြင်းကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း ချလိုက်သည်။ အသက်ကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်။ ပြောဖို့ရာအတွက် အားယူလိုက်ဟန် တူသည်။ ချောင်းတစ်ချက်လည်း ဟန့်လိုက်သည်။

“ဖခမည်းတော် ဘုရားကြီး လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ မန္တလေးတောင်ထိပ်က ဗျာဒိတ်ပေး မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးချင်သေးတယ်။ အဲဒီ ရုပ်တုတော်က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အရပ်တော်ပမာဏအတိုင်း ထုလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုတော်ပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီနေရာကို သွားကြရအောင်” လို့ သီပေါဘုရင်က ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်အေးလက်အေးရှိတဲ့အခါ သွားတာပေါ့ မောင်မောင်ရယ်၊ တိုင်းပြည်မှာ အေးချမ်းသာယာတဲ့အခါနဲ့ လျှို့ဝှက် ကြံစည်မှုတွေ ရှင်းသွားတဲ့အခါ စုစုတို့ သွားကြတာပေါ့နော်”

မိဖုရားကြီး၏ ချိုလွင်လွင်စကားကြောင့် သီပေါဘုရင်မှာ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ မိမိ ဖြစ်စေချင်သည့် အကြောင်းကလေးများကလည်း မကြာခင်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မှတ်နေဟန်တူသည်။ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလည်း သန်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြုံးတုံးတုံး ဖြစ်နေသည့် မင်းတရားကြီးဟာ မိဖုရားကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီအခါကျရင် စုစုရယ်၊ မောင်မောင်ရယ်၊ မောင်မောင်ရဲ့ နောင်တော်ရနောင်မင်းသားရယ် သွားကြမယ်နော်၊ ဦးခန္တီတောင်ပေါ် မရောက်တာကလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား။ မောင်တော်တို့ တစ်စုကြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးကြရအောင်နော်၊ သည်တော့မှ စုစုလည်း မောင်မောင်နောင်တော်နဲ့ ပြန်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားမှာပေါ့နော်”

သည်အခါမှာ စုဖုရားလတ်အဖို့ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသလိုပင် ရနောင်မင်းသား၏ကိစ္စ ပါဝင်လာပြီ။ သည်တော့ သူ့ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ ရေငုံထားလို့ကတော့ မဖြစ်။ ရနောင်မင်းသား ဆိုတဲ့အသံ ကြားသည်နှင့် သူ့မျက်နှာဟာ အလိုလိုပဲ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။ မကျေချမ်းခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်းဟူသော အရိပ်အယောင်များကလည်း သန်းစပြုလာသည်။ သည်တော့ ချက်ချင်းပဲ မောင်တော်မင်းတရားကြီးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်မာမာလည်း ပြောလိုက်သည်။

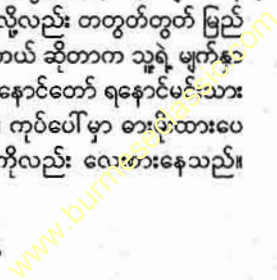
“ရနောင်မင်းသားနဲ့ ဟုတ်လား မောင်မောင်၊ ဘယ်တော့မှ သူ့နဲ့မောင်မောင် အတူ မသွားရတော့ဘူး။ နောက်လည်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မောင်မောင်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို ရနောင်မင်းသား သေသွားပြီလေ”

မိဖုရားကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှာ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း ဟူသော အရိပ်များကလည်း သိပေါ့ဘုရင်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် တရိပ်ရိပ် ဓာတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ အပြည့်ပဲ။ မိဖုရားကြီးရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ စုစုရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး” လို့လည်း ကယောင်ကတမ်း ပြောနေလေရဲ့။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပဲ ရနောင်မင်းသားဟာ အချုပ်ခန်းထဲမှာ သူ့လည်ပင်းကို သူ့ဘာသာသူ ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးပြီး သတ်သေသွားတယ်၊ မောင်မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘယ်သူမှ မလျှောက်ရဲကြဘူး။ စုစုသာ အရဲစွန့်ပြီး လျှောက်ရတာပါ”

စုဖုရားလတ်ထံမှ စကားသံများ တရစပ် ထွက်လာသည်။ သိပေါ့ဘုရင်ကမူ အကြောင်သား။ သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေ တလိမ့်လိမ့် ကျလာနေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း “နောင်တော် နောင်တော်” လို့လည်း တတွတ်တွတ် မြည်တမ်း နေလေရဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာက သူ့ရဲ့ မျက်နှာပြင်က ဖော်ပြနေသည်။ သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နောင်တော် ရနောင်မင်းသား၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်နေဟန်တူသည်။ ကုပ်ပေါ်မှာ ဓားဖိုးထားပေမယ့် မတုန်မလှုပ် ရှိသည့် နောင်တော်ရဲ့ သတ္တိကိုလည်း လေးစားနေသည်။

တသခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်းတွေကသာ ဖြစ်လာနေသည်။ မိဖုရားကြီးကို
 ငေးကြည့်နေသည့် သီပေါဘုရင်မှာ သူ့မျက်စိထဲတွင် မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာ
 တော်ကို မမြင်ရဘူး။ သွေးစွန်းနေမည့် နောင်တော်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်နေ
 သည်။ သည်သွေးကွက်ကြီးကို ဖန်တီးသူကလည်း မိဖုရားကြီးမှလွဲရင် တခြားသူ
 ဖြစ်ဟန်မတူဘူး။ သံတွေ၊ ခဲတွေလို မာကျောနေသည့် မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာ
 တော်ကို သီပေါဘုရင်အဖို့ ကြာကြာ မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ သူ့မျက်လုံးများဟာ
 စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာတော်မှ အောက်ဘက်ကို ရောက်သွားတော့သည်။
 သည်အချိန်မှာ စုဖုရားလတ်က ခပ်လေးလေးပဲ ပြောလိုက်သေးသည်။

“ရနောင်မင်းသား သေဆုံးသွားတာ စုစုတော့ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ မောင်
 မောင်ရ”

သည်လို စုဖုရားလတ်၏စကား ကြားရတော့ သီပေါဘုရင်ခံမှာမှာ အခြေ
 အနေ အားလုံးကို နားလည်သွားတော့သည်။ သူ့နောင်တော် ဘယ်သူ့ကြောင့်
 ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာ သိသွားတော့သည်။ ရှုတ်ခြည်းပဲ နေရာမှ ထလိုက်
 သည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘူး။ နွေရာသီ စံနန်းဆောင်ပေါ်က
 ဆင်းသွားသည်။ နန်းတော်ဆီကို ဦးတည်သွားလေရဲ့။ သူ့အဆောင်ထဲကို တန်း
 ဝင်သွားသည်။

သည်အချိန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စုဖုရားလတ်က နေရာက မရွှေ့ဘူး။ ခပ်စော
 စောကလို သူ့မျက်နှာတော်က တင်းမနေတော့ဘူး။ အသက်ရှူလေ မြန်နေ
 သည်။ ကစားပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်ရလိုက်တဲ့သူရဲ့ အပြုံးမျိုးက သူ့မျက်နှာတော်မှာ
 မြို့နေလေရဲ့။ ဥယျာဉ်တော်မှာ ကစားနေကြသည့် သမီးတော်ကလေးများနှင့်
 အပျိုတော်များ၏ အသံများက မစဲသေးဘူး။ ခပ်လွင်လွင်ကလေးများ ပေါ်ထွက်
 နေသည်။ နွေရာသီစံနန်းတော်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီ။ ငြိမ်ကျသွား
 ပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ဆီက အသံများက ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားနေရ
 ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမတော့ စုဖုရားလတ်လည်း နေရာက ထသွားသည်။ သီပေါ
 ဘုရင်နောက်ကို လိုက်သွားခြင်း မဟုတ်ဘူး။ နန်းတော်မြောက်ဘက်ကိုပဲ ထွက်
 လာခဲ့သည်။ သည်နောက် ရွှေနန်းပြာသာဒ်တော်အနီးမှာ ရှိသည့် မယ်တော်
 ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနေသည့် အဆောင်တော်ကိုသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးသည် ကိစ္စတစ်ခုတည်းကို ခံစားချက် နှစ်မျိုးဖြင့် ခံစား
 ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှု ရရှိသွားသူက မိဖုရားကြီး။ အဖွဲ့ကိုသာ ရရှိ

လိုက်သူက သိပေါဘုရင်။ သည်လိုနည်းနဲ့ပဲ စုဖုရားလတ်သည် သိပေါဘုရင်အား မိမိရဲ့ နောက်ဆုံး ရန်သူဖြစ်သည့် ရနောင်မင်းသားအကြောင်းကို လျှောက်တင် အသိပေးခဲ့လေသည်။

ရနောင်မင်းသားကို မုန်းတီးသည့်လူများသည် အများအားဖြင့် အထက် တန်းလွှာ လူတန်းစားဖြစ်သော ရွှေနန်းတော်သူ၊ နန်းတွင်းသားများနှင့် များကြီး မတ်ကြီးအချို့တို့သာ ဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းတော် အတွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရနောင် မင်းသား သေဆုံးသွားပုံအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြသည်။ တချို့ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိကြသည်။ တချို့သူတွေကတော့ မကျေနပ်ကြဘူး။ သည်အရေး အခင်းမှာ အဓိကကျကျ ပါဝင်ခဲ့သည့် တိုင်တားမင်းကြီးအုပ်စုကတော့ တလွှား လွှားပဲပေါ့။ သည်လို သူတို့ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပေမယ့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေကြသူတွေကလည်း မနည်းဘူး။ သည်အထဲမှာ ဘုရင် မင်းတရားကြီးလည်း ပါရဲ့။ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်ရ သည့် ဝန်ကြီး တချို့လည်း ပါကြသည်။ ဒေါသအဖြစ်ဆုံးသူတွေကတော့ ပြည်သူတွေပါပဲ။ ရနောင်မင်းသားသည် မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေသည့် လူတန်းစား များကိုသာ အများဆုံး အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သည်။ ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။ သူတို့၏ လှပသောသမီးများကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများကို လုယက်ခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသားပြည်သူများအပေါ်တွင်မတော့ သည်လို မကျင့်ကြံ။ ရှိုးသားခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်း ဟူသော အတွင်းသဘောဖြင့် ဆက်ဆံသည်။ မိမိမှာ ပိုလှုံ့နေသည့် ပစ္စည်းများ၊ ငွေကြေးများကို မကြာခဏ အလှူပေးတတ် သည်။ စွန့်ကြဲတတ်သည်။ မကြာခဏလည်း နိုင်ငံအတွင်းမှာ လှည့်လည်တတ် သည်။ ဆင်းရဲသား ပြည်သူပြည်သား အကြားမှာ လည်ပတ်နေတတ်သည်။ ရနောင်မင်းသားအဖို့ ပြည်သူတွေက အသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေ သည်။ သည်လို ဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေကို စေတနာ ကောင်းကောင်းထားသည့် ရနောင်မင်းသား သေဆုံးသွားရခြင်းကို ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ကြဘူး။

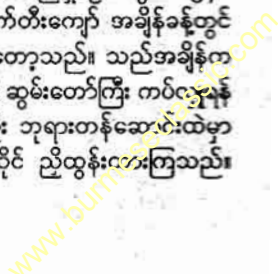
ဒါကြောင့်လည်း တချို့ ပြည်သူတွေဟာ ရရာလက်နက်နဲ့ သိပေါအစိုးရ ကို တော်လှန်ကြသည်။ မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ နေကြပြီး သူပုန်ထကြ သည်။ သည်အထဲမှာ နာမည်အကြီးဆုံးသူကတော့ ငရန်မင်း ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရွှေလုံဗိုလ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းမိသဖြင့် လက်မရွံ့ ထောင်တွင်းမှာ အကျဉ်းချ ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်အခါမှာ ဓားပြဗိုလ် ငရန်မင်းအဖွဲ့ ပဲ့တော်ကြီးနှင့် တွေ့သွားတော့သည်။ ထောင်ထဲမှာက သူ့အရင် မြင်ကွန်း၊ မြင်းခုံတိုင် မင်းသား

များ၏နောက်လိုက်များနှင့် ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ လူယုံဟောင်းများက ရောက်
နှင့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူတို့ ထောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်ကြသလဲ။
ထောင်ထဲမှာ သူတို့တစ်တွေ စုစုဝေးဝေးကြီး ဖြစ်နေလေတော့ အအုပ်အသင်းဖွဲ့
ပြီး ဆူပူနေကြတော့သည်။

သည်အချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် မြန်မာအစိုးရတို့မှာကား သံတမန်
အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူး။ မြန်မာအစိုးရအနေနှင့် နောက်ဆုံး အဆင်ပြေလို
ပြေငြား ဟူသည့် သဘောဖြင့် ၁၂၄၅ ခုနှစ် တန်ခူးလမှာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ကြီးထံ
သံတမန် စေလွှတ်ခဲ့သေးသည်။ သည်သံအဖွဲ့မှာ ပထမတော့ ခေါင်းဆောင်
အဖြစ် တိုင်တားမင်းကြီး၏ လူယုံတော် ဖြစ်သည့် လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကို
ခေါင်းဆောင်စေပြီး စေလွှတ်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် လှေသင်းအတွင်းဝန်မှာ နိုင်ငံခြား
ဆက်သွယ်မှုမှာ မကျင်လည်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ကျောက်မြောင်းအတွင်း
ဝန်ကိုပဲ ခေါင်းဆောင်ထားလိုက်သည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန်ကိုတော့ သံဘက်
ခန့်တော်မူလိုက်သည်။ ဝက်မစွတ်မြို့စား ဝန်ထောက်နှင့် သံချက်ဝန်ထောက်
ဦးမြူတို့ကိုတော့ သံလတ် ခန့်တော်မူသည်။ စာရေးကြီး မဟာကျော်ရာဇာ
မဟာမင်းလှသင်္ခယာတို့ကို သံငယ်ခန့်သည်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး
နှင့် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ထံ ပေးအပ်ရမည့် ရာဇသံ၊ လက်ဆောင်များ ယူဆောင်
စေခဲ့ပြီး မြန်မာပိုင်ဖြစ်သည့် ရတနာယာဉ်ပျံသင်္ဘောဖြင့် ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်း
သွားကြသည်။

ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်အရာရှိအချို့နှင့် အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့
သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့ရှိ လာဗ်သခင် ဘုရင်ခံချုပ်နှင့်
တွေ့ဆုံကာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စာချုပ် ချုပ်ဆိုနိုင်ရန် ကြိုးစားကြသေးသည်။
သို့ရာတွင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်က စာချုပ်အတိုင်းသာ
ကျင့်သုံးကြရန် သဘောတူခဲ့ကြရပြီး မြန်မာသံအဖွဲ့ဝင်များမှာ နေပြည်တော်သို့
ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

သည်လို အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဆက်ဆံရေး မပြေမလည်ရှိစဉ်အတွင်း ၁၂၄၆
ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၇ ရက်နေ့ည တစ်ချက်တီးကျော် အချိန်ခန့်တွင်
လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲတွင် ထကြွမှု ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။ သည်အချိန်က
နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာရှိသည့် စေတီပုထိုးများကို ဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လှူနှုတ်
အတွက် ပြင်ဆင်နေကြတုန်းပဲ။ ဆီမီးများကလည်း ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ
လင်းထိန်နေအောင် သူ့ရပ်ကွက်နဲ့သူ အပြိုင်အဆိုင် ညိုထွန်းလားကြသည်။

အတီးအမှုတ် အကအခုန်များလည်း ပါသည်။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းမှုထမ်းများက လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြသည်။ ဒါတိုင်းရက်များဆိုရင် ညနေမှောင်စပျိုး သည် ပဟိုရ်လေးချက်တီးအချိန်မှာ မြို့ရိုးတံခါးကြီးလေးရပ်မှာ ပိတ်နေကျဖြစ် သည်။ အဲဒီနေ့ ညကတော့ ဘာသာရေးကိစ္စ ဖြစ်သည့် ဘုရားမီးပူဇော်ပွဲ၊ ဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လှူပွဲများကြောင့် တံခါးနှစ်ရပ်ကို မပိတ်ဘဲ ထားသည်။

ညက မှောင်နေပြီ။ သက်ကြီးခေါင်းချချိန် ဖြစ်နေသည်မို့လည်း လက်မရွံ့ ထောင်ထဲတွင် အားလုံး အိပ်မောကျနေကြပေပြီ။ ဆန်းစရက် ဖြစ်သည်မို့လည်း တစ်ခြမ်းပဲ လကလေးမှာ အကွေးသား ရှိနေသည်။

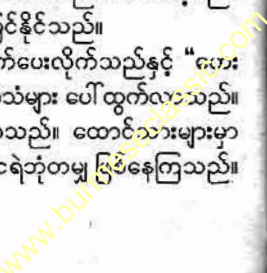
သည်အချိန်မှာ ထောင်အတွင်းဘက် ခပ်ကျကျဆီ၏ နံရံပေါ်မှာ မည်း မည်းမည်းနှင့် လူရိပ်များ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လူတွေ အများကြီး ဖြစ်ပေ မယ့် တစ်စက်ကလေးမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်မလာချေ။ ကိုယ့်အသိနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည်။ သည်အုပ်စုထဲမှ လူနှစ်ယောက်က ရှေ့ကို တိုးထွက်လာသည်။

“ကိုင်း သွေးသောက်တို့၊ သွေးသောက်တို့ ကိုယ်တို့မှာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့နေမှာ သည် လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲမှာ အသတ်ခံရတော့မယ့်အတူတူ သေလျှင်မြေကြီး ရှင်လျှင်ရွှေထီး ဆိုသလို ဒီလို မတရားတဲ့ အုပ်ချုပ်မှုလက် အောက်က အလွတ်ရုန်းကြစို့။ ကျုပ်တို့ သွေးသောက်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ကြတဲ့ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ကိုယ်စား ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ လက် စားချေပြကြပါစို့” ဟူသော အောင်မြင်သည့် အသံက ထွက်လာသည်။ တခြား သူတော့ မဟုတ်ပေ။ ငရန်မင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ အရှင်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား အသတ်ခံရမှုကို အစအဆုံး သိထား သည့် ငရန်မင်းမှာ သခင်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ထား ပြီး ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားအတွက် မိမိအသက်ကို ပေးရန်အထိ သစ္စာပြုပြီး ဖြစ်သည်။ သည်အတွက်ကြောင့် မိမိနှင့်အတူ အဖမ်းခံရနေသော လက်မရွံ့ ထောင်ကြီးထဲမှ အကျဉ်းသားများကို သိပ်သိပ်သည်းသည်းဖြင့် စည်းရုံးခဲ့သည်။ သည်စည်းရုံးမှုအားကြောင့် အခု မကြာမီ အကောင်အထည် ပေါ်တော့မည်။ အခါပေးရင် အောင်မြင်သင့်သည်ထက် အောင်မြင်နိုင်သည်။

ဤသို့ ရှိနေစဉ်အတွင်း ငရန်မင်းက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် “ငေး မခံဘူးကွ၊ အသေတိုက်ပစ်မယ်” ဟူသော အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အချုပ်ခန်းများကိုလည်း အတင်းပင် ဖွင့်ကြတော့သည်။ ထောင်သားများမှာ ပျားပန်းခပ် ပြေးကြလွှားကြ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ငရဲဘုံတမျှ ငြိမ်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးမတော့ ထောင်သား ငါးရာကျော်လောက်မှာ မီးသွေးတိုက်ကြီးထဲတွင် စုစည်းမိကြသည်။

သို့ စုစည်းမိကြသော ထောင်သားများကို ညောင်ရမ်းမိသားစု၏ လူယုံတော် ကျွန်ဟောင်းဖြစ်သူ ဗိုလ်ကျော်ဦးနှင့် ဓားပြဗိုလ် ငရန်မင်းတို့က ခေါင်းဆောင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နှစ်စုခွဲကာ ထောင်တံခါးကြီးကို အတင်း ဖျက်သူက ဖျက်သည်။ အစောင့်များလက်မှ ဓားလှံသေနတ်များ လုသူကလုနှင့် ရုန်းရင်း ဆန်ခတ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထောင်သားအချို့မှာ ထောင်တွင်းရှိ အဆောင်အချို့ကို မီးတင်ရှို့လိုက်ကြသည်။ အချို့မှာ လုယက်၍ ရထားသော သေနတ်များကို ပစ်ဖောက်နေကြသည်။

သည်လို ထောင်အမှုကြီး ဖြစ်ပွားလျှင် ဖြစ်ပွားချင်းပင် ထောင်အပြင်ဘက်ရှိ အမှုထမ်းများက ထောင်လှန့် အချက်ပေးကြသည်။ ရွှေနန်းတော်သို့လည်း အမြန်ဆုံး လူလွတ်ကာ အကြောင်းကြားသည်။ သည်ညက လွတ်တော်မှာ ညဦးပိုင်း ညီလာခံ ကျင်းပနေသည်။ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်လိုက်သောလူရောက်လာတော့ ညီလာခံမှာ စဲခါစပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါနဲ့ပဲ တိုင်တားမင်းကြီး၊ အက္ကပတ်မြို့ဝန်၊ ရွှေလှံဗိုလ်မြို့ဝန်၊ စက်ဝန်၊ ယွန်းစုဝန် မင်းရဲညွန့်၊ ပင်လယ်မြို့စားမင်းကြီး မဟာမင်းထင်ရာဇာတို့က အမြန် လိုက်သွားသည်။ လွတ်တော်က အမှုထမ်းများနှင့် အပြင်းအထန် နှိမ်နင်းကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးတို့လူစု ထောင်တံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါ၌ ထောင်တံခါးမှာ ပွင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ အမှုထမ်းများနှင့် အတွင်းမှ ထိုးခုတ်ပြီး ထွက်လာကြသော ထောင်သားများမှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်ဝယ် သူ့လူကိုယ့်လူမှန်း မသိကြဘဲ မိမိရှေ့မှာရှိတဲ့ လူများကိုသာ အမိအရ ထိုးခုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သေဆုံးပြီးဖြစ်နေသော လူများ၏ အလောင်းများမှာ ထောင်အတွင်းမှာ ရော၊ ထောင်ဘူးဝမှာရော မြင်မကောင်းအောင် ရှိနေကြရဲ့။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များလည်း ရေများသဖွယ် စီးဆင်းနေသည်။ အပြင်ဘက်သို့ အတင်းတိုးထွက်လာကြသည့် ထောင်သား လေးဆယ်ခန့်မှာ ခြေဦးတည့်ရာ အရှေ့မြို့ရိုးဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြေးနေကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ အက္ကပတ်မြို့ဝန် စသည့် ဝန်စုများစု အချို့တို့သည် တိုက်ဆင်များကို စီးနင်းထားကြသည်။ အရှေ့မြို့ရိုးဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသည့် ထောင်သားများနောက်ကို သည်တိုက်ဆင်များနှင့် လိုက်ကြသည်။ သည်တွင်

www.burmeseclassic.com

အရှေ့မြို့ရိုးကို ရောက်နေပြီး ဖြစ်သည့် ထောင်သားအချို့က မြို့ရိုးကို ကျောပေးပြီး ရလာသည့် သေနတ်များနှင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြသည်။ သစ်ဝါးများထောင်ပြီး မြို့ရိုးကို ကျော်တက်သူများက တက်နေကြသည်။

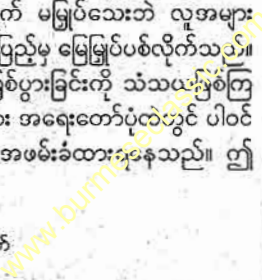
သည်တွင် တိုက်ဆင် စီးနင်းလာသည့် တိုင်တားမင်းကြီးက ပြန်လည် ခုခံနေသည့် ထောင်သားများကို အတင်း ဆင်နဲ့ လိုက်နင်းသည်။ ထောင်သား ဆယ်ယောက် ကျဆုံးပြီး သုံးဆယ်က လွတ်သွားတော့သည်။ ဇက်မရွံ့ထောင် ကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်နဲ့ ရွှေလုံတပ်သားတွေကလည်း ထောင် တံခါးဝကို အတင်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ထောင်သားများကို လက်နက် ပေါင်းစုံဖြင့် ဝိုင်းရံထားပြီး ခြိမ်းခြောက်ထားကြသည်။

သည်လိုနှင့် အချိန်အတော်ကြာမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သည်တော့မှ မီးတုတ်များ ထွန်းညှိစေပြီး ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်က ထောင်အတွင်းမှာ လိုက်လံ ကြည့်ရှုသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ ငယ်ကျွန်တော်ဖြစ်သည့် ငရန်မင်းနှင့် အကျဉ်း သား သုံးဆယ်ကျော်တို့သည် မရှုမလှ သေဆုံးနေကြသည်။ ကျန်ရှိနေသည့် အကျဉ်းသား လေးရာကျော်အနက် အကျဉ်းသား တစ်ရာနီးပါးဟာ ထိခိုက်ဒဏ် ရာ ရသွားကြသည်။ အရှေ့မြို့ရိုးဘက်မှ လွတ်မြောက်သွားသူများကိုမူ အရှေ့ပြင် ဦးထိပ်တံခါးဆီမှ တံခါးစောင့် တံခါးမျှားများကထွက်ပြီး လိုက်လံပစ်ခတ်ကြသေး သည်။ အရှေ့မြောက် မလွယ်တံခါးဖြစ်သော လွန်ကဲတံခါး အမှုထမ်းများကမူ မြို့ရိုးအပေါ် သူရဲပြေးတစ်လျှောက်မှ ပြေးလာကြပြီး လက်လှမ်းမီသမျှ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြပေသေးသည်။ အရှေ့မြို့ရိုးမှ လွတ်ပြေးသူ ထောင်သားထဲမှ အရှေ့ ကျုံးဘေးတွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သာ ကျဆုံးပြီး ကျန်လူများ အားလုံး လွတ်မြောက်သွားကြသည်ဟု သိရသည်။

ဤသို့ လက်မရွံ့ထောင်ထဲမှ ဖြစ်ပွားသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး နေပြည် တော်တစ်ဝိုက်တွင် ဓားပြဗိုလ် ငရန်မင်း မသေဘဲ လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု သော သတင်းက ပျံ့နှံ့နေသဖြင့် တာဝန်ရှိသူများမှာ ခေါင်းခဲနေကြသည်။ ဖြေရှင်းချက် အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြန်သော်လည်း မရချေ။ သို့နှင့် ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်၏ အစီအမံဖြင့် ငရန်မင်း၏ အလောင်းကို သုံးရက် မမြှုပ်သေးဘဲ လူအများ မြင်စေရန် သင်္ချိုင်းတွင် ပြသထားသည်။ သုံးရက်ပြည့်မှ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

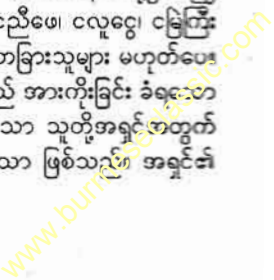
တချို့ ပြည်သူများကမူ ဤထောင်ထဲမှ ဖြစ်ပွားခြင်းကို သံသယဖြစ်ကြ သည်။ အကြောင်းမူ မြင်ကွန်း၊ မြင်းခုံတိုင်မင်းသား အရေးတော်ပုံထဲတွင် ပါဝင် ခဲ့သောသူများမှာ လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲတွင် အဖမ်းခံထားသူနေသည်။ ဤ

အရေးတော်ပုံအတွင်း ပါဝင်ခဲ့သူများက တစ်နေ့နေ့တွင် လက်တံ့ပြန်သည်ကို စိုးသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ထောင်ထဟန်ပြုပြီး ဝိုင်းသတ်ပစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသေးသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဆိုဆိုပေါ့။ သူ ရှင်ဘုရင်၊ သူ မင်းပဲ။ သူလုပ်ချင် တာကို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းများက သူ့မှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ အရှင်ရဲ့ မျက်နှာရရေး၊ ရာထူးရရေး၊ အာဏာရရေးကိုသာ ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ သည် ရွှေနန်းတော်ထဲမှ လူကြီးများကလည်း အရှင်အတွက်ဆို ဘာလုပ်ရ လုပ်ရပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို မတရားတာ လုပ်ရဖို့ ဝန်မလေး။ မတရားလုပ်သည် ဆိုသည် ကလည်း သူတို့အဖို့ သိဟန်မတူ။ မတရားလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ပင် ပြန် မေးလိမ့်ဦးမည်။

ထောင်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသည့် ထောင်သားများထဲတွင် ညောင်ရမ်းမင်းညီနောင်၏ ငယ်ကျွန်များ တော်တော်များများ ပါသွားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ထောင်ထမှု ဖြစ်ပွားပြီး မကြာခင် အတောအတွင်း၌ မြစ်အနောက် ဘက်၌ သူပုန်သူကန်များမှာ အတော် ဆူပူသောင်းကျန်းနေလေသည်။ သည် အပြင် နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာလည်း တောင်ပန်နီကျော်ဦးဆိုသူ ခေါင်းဆောင် သော လျှို့ဝှက်တော်လှန်ရေး အသင်းတစ်သင်းသည် ထကြွလှုပ်ရှားနေသည်။ သည်အသင်းက တိုင်တားမင်းကြီး၏ ဂိုဏ်းသားများနှင့် ဆိုးသွမ်းလှသော မင်းမှုထမ်း အရာရှိများကို အလစ်ဝင်ရောက် သွတ်ဖြတ်လေ့ ရှိသည်။ ဒါကြောင့် လည်း ရာဇဝင်ရှိနေသော အချို့အရာရှိများမှာ မိမိတို့ကိုယ်ကို ကာကွယ်နေကြရ သည်။ သတိထားနေကြရသည်။ စားသတိ သွားသတိနှင့် ရှိနေကြသည်။ ဘယ် လိုပင် အခက်အခဲရှိပါစေ သည်တောင်ပန်နီကျော်ဦးဂိုဏ်းကမူ ရအောင် လုပ် ဆောင်တတ်သည်။ သူသတ်မည်ဆိုသောသူကို မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် သတ် တတ်သည်။ တောင်ပန်နီကျော်ဦး ဆိုသည်ကား တခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ထောင် ထရာ၌ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သော ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ ကျွန်ယုံတော်ပင် ဖြစ်သည်။

အနောက်မြစ်ပြင်-တစ်လျှောက်နှင့် အလုံနယ်၊ တပယင်းနယ်တို့၌ ထကြွ နေကြသော ဓားပြဗိုလ်များမှာ ဗိုလ်လှေဦး၊ ငလူး၊ ငညီဖေ၊ ငလူငွေ၊ ငမြကြီး စသည့် ထောင်ပြေးများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ကမူ တခြားသူများ မဟုတ်ပေ။ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်၏ အထူးယုံကြည် အားကိုးခြင်း ခံရသော ငယ်ကျွန်များ ဖြစ်လေသည်။ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူတို့အရှင်အတွက် တတ်နိုင်သလို ပြန်လည် ကျေးဇူးဆပ်နေကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ အရှင်၏

ကျေးဇူးသစ္စာ စောင့်သိသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ကုန်းဘောင်ခေတ်၏ နောက်ပိုင်းမှာ အထူးကျော်ကြားခဲ့သော ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်မှာ ဘဝနိဂုံးကို ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ၏သစ္စာခံများ ဖြစ်ကြသော ငယ်ကျွန်တော်အချို့ကမူ သခင်အပေါ်ဝယ် သစ္စာမပျက်သေးဘဲ ရှိနေကြသည်။ သူ့အဖို့ မသေခင်က တိုင်းပြည်အတွက် မည်မည်ရရ လုပ်နိုင်ခဲ့သည် မရှိဘဲ စားဟယ် သောက်ဟယ် ပျော်ဟယ် ပါးဟယ်နဲ့သာ အချိန် ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။

ဆင်းရဲသော ပြည်သူပြည်သားများ အပေါ်မှာသာ မိမိ တတ်နိုင်သမျှကို ပေးခဲ့ ကမ်းခဲ့ ကျွေးခဲ့ မွေးခဲ့သည်။ ထင်ထင်ရှားရှားရယ်လို့ ဘုရားတန်ဆောင်း ကျောင်းကန်များ မလှူနိုင်ခဲ့ချေ။ သူ၏ညီဖြစ်သူ ပင်းသာမြို့စား မောင်မောင်ပြောင်းကမူ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးတိုက်၊ အာနန္ဒာဘုရား အရှေ့ဘက်တွင် ပင်းသာကျောင်း ဟူသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း လှူဒါန်းခဲ့သေးသည်။ ဘုရားစေတီများလည်း အများအပြား လှူဒါန်းခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့မှာ အတုယူဖွယ်ကလေးများ ရှိသည်။ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရိုးရိုး အရပ်သား ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ငါဟာ တစ်နေ့၌ နေပြည်တော်မှာ ထင်ရှားပြီး အရာရောက်တဲ့သူ ဖြစ်စေရမည်။ မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဆိုသည့် စိတ်ကလေးများကား သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေသည်။ သတ္တိအရာကလည်း သူ့အဖို့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ ရာဂအားကြီးသော သူ့စရိုက်ဉာဏ်က သူ့ဘဝကို စခန်း ချုပ်ငြိမ်းသွားစေခြင်းပင်။ ရာထူးဂုဏ်ကြောင့် မာန်မာနကြီး မြင့်မှု ဖြစ်ရသည်။ သည်ကြောင့်လည်း သူ့အဖို့ ရန်လိုမုန်းထားသူများ ပေါများခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် သူ့လုပ်ချင်တာကို လုပ်တတ်သည့် ဉာဏ်ဆိုးများကြောင့် သူ့ဘဝမှာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ရသည်။ အမည်းစက်များ ထင်ခဲ့ရသည်။ ရရှိထားသည့် အာဏာကလေးကိုသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သုံးတတ်စွာတတ်သူ ဖြစ်ပါက သူ၏ အမည်မှာ ရာဇဝင်တွင် ထွန်းပြောင်နေမှာ မလွဲချေတည်း။

မေတ္တာဖြင့်

မောင်ဖေငယ်(မေတ္တာလေးမြို့)

၁၁-၉-၇၅ နေ့သယ် ၂၃ နာရီ

